Cărți pentru suflet
LIDER
Spinii dragostei
Volumul 1 din trilogia Penword
ARLETTE GENEVE

ARLETTE GENEVE
SPINII DRAGOSTEI

VOL.I DIN TRILOGIA PENWORD

Prolog

Bailén, iulie 1808

Tunetul fusese asurzitor, dar în cele din urmă încetase vuietul bătăliei. Tăcerea şi-a făcut prezenţa când, unul câte unul, s-au stins gemetele şi vaietele celor căzuţi în luptă. Ca un protest tăcut, noaptea se arăta caldă şi umedă. Plutea în aer mirosul înfrângerii extreme, dureroase şi umilitoare. Luna de vară, martor tăcut al barbariei, îşi legăna strălucirea pură asupra orizontului, care devenea purpuriu, aducând umilă plecăciune bărbaţilor care căzuseră învinşi. Ciripitul îndepărtat al păsărilor rupea tăcerea şi făcea ca liniştea care apăsa pământul să pară mai puţin plumburie şi întunecată. Duhori de moarte se înălţau din pământ, dintre trupurile sfârtecate şi mutilate ale morţilor… Era atâta disperare! Femeia cu înfăţişare fragilă verifica unul câte unul trupurile care zăceau inerte la picioarele ei, unde praful amestecat cu sânge şi sudoare învăluia cărnurile sfâşiate ca un giulgiu, creând o imagine extrem de respingătoare. Erau atâtea cadavre! Era o misiune dificilă să găseşti pe vreunul în viaţă, dar, chiar şi aşa, nu-şi pierdea speranţa. Continua să mişte trupurile cum făcea de când începuse războiul acela pustiitor, cum sunt toate războaiele, indiferent unde, când şi de ce se duc.

Ştia că nu va fi uşor să găsească un soldat în viaţă în grămada de came mutilată. Chipuri necunoscute. Un vârtej de identităţi care zăpăcea. Soldaţi francezi, englezi, spanioli, dar ea continua să caute printre trupuri, plină de speranţă. Trebuia să-l găsească pe Rodrigo, nu ştia dacă era viu sau mort, avea doar certitudinea că îi căzuse calul în luptă şi se ruga fierbinte ca el să nu fie mort.

— Doamnă… Aici e cineva care încă respiră.

Strigătul lui Luis a făcut-o să întoarcă privirea. Loialul slujitor încerca să întoarcă un soldat în veston roşu şi ea şi-a îndreptat paşii, uşori ca fulgul, către el. Inés s-a apropiat tăcută, iar în pupilele calde s-a ivit un licăr de compasiune pentru soldatul rănit. A suspinat adânc şi a îngenuncheat uşor lângă trupul nemişcat, ca să verifice gravitatea rănilor. Avea un hematom urât la cap şi o tăietură considerabil de adâncă în piept. Continua să respire, deşi cu greutate. Mult mai mulţi bărbaţi mureau din cauza infectării rănilor decât în lupta propriu-zisă. Totuşi, unii reuşeau să păcălească moartea, spre bucuria celor dragi lor şi necazul călăilor.

— Trebuie transportat cu mare grijă în tabără, viaţa îi atârnă de un fir de păr. Sărmanul… Dac-o fi să se piardă, ar fi mai bine pentru el să se întâmple asta în timp ce este încă inconştient. Inés a închis ochii o clipă. Te voi ajuta, şi împreună îl vom duce cu trăsura; eu voi continua să-l caut pe Rodrigo.

Inés l-a mai privit o dată pe bărbatul rănit. Avea înjur de patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani; i se vedeau deja fire albe în părul care, în ciuda prafului ce îl acoperea, se dovedea roşcat, şi avea cearcăne în jurul ochilor. Expresia de nefericire nu i se ştergea nici în stare de inconştienţă şi lui Inés i s-a făcut iarăşi milă de el.

Avea un trup robust. După trese, şi-a dat seama că nu era un simplu soldat şi s-a mirat că se afla în prima linie a luptei. De regulă, aristocraţii englezi obişnuiau să rămână în ariergardă. Nu şi Rodrigo, căruia îi plăcea să fie mereu în

prima linie. Inés cunoştea prea bine temperamentul spaniolilor, care erau hotărâţi, aroganţi şi mândri, indiferent de consecinţe. Iar la fratele ei toate acestea erau la cote maxime.

Anglia

(optsprezece ani mai târziu)

Whitam Hall, aprilie 1826

John Beresford, al şaselea marchiz de Whitam, s-a aşezat uluit. Ţinea în mână o scrisoare de la Inés de Velasco. Plicul, îngălbenit de trecerea anilor, l-a nedumerit pe moment. Scrisoarea fusese trimisă cu foarte mult timp în urmă şi nu înţelegea de ce ajungea în mâinile lui cu atâta întârziere. A desfăcut plicul şi a scos fila scrisă cu grijă. A început s-o citească pe cât de neîncrezător, pe atât de emoţionat.

Dragă John,

Dacă ai şti ce dor mi-a fost de tine în aceşti ani goi, când mâinile mele tânjeau după atingerea ta caldă şi senină!... am împărţit ceva atât de minunat, încât tăcerea care a rămas cu mine după plecarea ta mă doare şi acum.

Ai venit în viaţa mea când aveam nevoie de o iubire liniştită. Care să dureze în timp ca o prietenie frumoasă. După ce m-am gândit mult şi am cântărit posibilele inconveniente, am considerat necesar să te informez în legătură cu cineva foarte important. Regret profund că nu ţi-am spus mai înainte de existenţa Aurorei. Avem o fiică minunată! Dulce. Veselă, atât de vioaie... chiar dacă nu am petrecut mult timp împreună şi ne-am spus adio fără

ranchiună, fără promisiuni, e nevoie să cunoşti rezultatul a ceea ce am simţit şi reuşit împreună: copila noastră. Această scrisoare nu este o cerere şi nicio poruncă, ci o rugăminte de considerare pentru o fetiţă care merită să-şi cunoască originile paterne... să te cunoască pe tine, John. La început am luptat împotriva sentimentelor mele, încercând să fac ce e corect. Tu aveai viaţa ta în Anglia.

Eu nu puteam să plec din Spania, deşi uneori, prea adesea, am regretat că nu ţi-am ascultat rugăminţile insistente de a veni cu tine. Cred însă că am luat o hotărâre corectă, chiar dacă asta te-a privat de fiica ta atâta timp.

Dacă ai vedea ce frumoasă este... Are abia şapte luni, dar e atât de veselă şi sclipitoare... ce pot să-ţi spun. Sper din toată inima să mă ierţi şi să înţelegi cât de greu a fost pentru mine să iau hotărârea pe care am luat-o la momentul respectiv.

Prietena şi tovarăşa ta pentru totdeauna,
Inés de Velasco y Duero

Mintea lui John era un vulcan de speculaţii. Avea o fiică! Era minunat, dar înspăimântător în acelaşi timp. Nu-şi închipuise niciodată că putea să i se întâmple aşa ceva. Draga lui Inés, câţi ani a suspinat după ea, câte scrisori şi rugăminţi ca s-o convingă să se întoarcă la el. Scrisori cu răspunsuri tăcute şi după optsprezece ani descoperă că din iubirea aceea pătimaşă s-a născut o fiică. Fiica dorită, pe care n-a putut s-o aibă cu soţia lui, Karen, moartă cu atâţia ani în urmă.

John s-a întrebat cum ar fi potrivit să le explice celor trei fii ai săi că aveau o soră vitregă cu sânge spaniol. A început să râdă neîncrezător. Patru generaţii de Beresford nu au avut fete, doar băieţi şi deodată i se acorda favoarea de a avea una şi, dacă Dumnezeu voia, avea s-o cunoască foarte curând.

Mintea i s-a întors cu repeziciune cu optsprezece ani

în urmă. Înrolarea lui în armată după moartea soţiei din cauza unor friguri. Neputinţa şi furia. Plânsul celor trei fii, ca şi acuzaţia tăcută din ochii lor faţă de hotărârea lui de a pleca într-o ţară necunoscută pentru a lupta într-un război care nu era al lui. Şi-a amintit căderea pe câmpul de luptă şi pe frumoasa Inés salvându-l după ce rana căpătată în bătălie l-a ţinut inconştient mai multe săptămâni.

A retrăit neputinţa pe care a îndurat-o, pentru că nu putea să vorbească sau să se mişte luni întregi, în timp ce acasă îl considerau mort, fiindcă nu putea să intre în legătură în niciun fel cu fiii lui. Îl emoţiona încă devotamentul cu care fusese îngrijit de mâinile blânde şi calde ale lui Inés. Ochii şi zâmbetul ei frumos şi dăruirea altruistă. Cum să vezi aceste gesturi fără să te îndrăgosteşti, fără să te arunci într-o iubire, în pofida consecinţelor?

A fost cumplit de greu s-o părăsească pe Inés. Ea nu se simţea în stare să plece din Spania, de lângă familia ei. Şi s-a dovedit sfâşietor să înceapă din nou o viaţă solitară… O bătaie în uşă l-a scos din gândurile lui.

— Îmi dai voie, tată? Trebuie să semnezi nişte documente. Cristopher, cel mai mare dintre fiii săi, şi-a băgat capul pe uşa întredeschisă, care făcea legătura între bibliotecă şi birou. Eşti cam palid.

John a dat din cap şi s-a ridicat din fotoliu.

— Tocmai am primit o veste surprinzătoare. Nu ştiu cum să încep… Cred că mi-ar prinde bine un coniac.

Cristopher i-a servit tatălui său un pahar din licoarea aromată, scrutându-i expresia feţei. Îşi vedea tatăl tulburat şi nu înţelegea ce se petrece.

— Mă vei înţelege, fiule? a întrebat John în vreme ce începea să vorbească despre scrisoarea pe care o primise.

Cristopher amuţise. Şi-a privit lung timp tatăl. Oare aiura? De ce nu îi spusese niciodată niciun cuvânt despre şederea lui în Spania? S-a întrebat cum le va afecta viaţa o

asemenea descoperire. S-a gândit la cei doi fraţi ai lui şi la cât de comodă şi liniştită era viaţa lor. Era uimitor cât de mult puteau să schimbe câteva cuvinte viaţa cuiva. Nu putea controla sentimentele contradictorii pe care i le provocase scrisoarea trimisă tatălui său, dar îl vedea fericit, deşi ochii aceia albaştri nu prea râdeau. Putea să simtă plăcerea cu care primise vestea. Dar ce voia femeia aceea mărturisind totul atât de brusc? Şi de ce în prezent, şi nu în trecut? Cristopher era sceptic. O soră, şi spanioloaică!... I s-a părut de necrezut. La cât de belicoşi se dovedeau spaniolii, cu caracterul acela extrovertit şi afurisit. Şi-a dres glasul incomodat.

— Ce ai de gând să faci în privinţa asta?

John l-a privit nedumerit.

— Mă voi duce în Spania, bineînţeles. Vreau neapărat s-o cunosc. Sper că mama ei i-a vorbit despre mine. Vreau să-i explic că are trei fraţi mai mari şi că... John a oftat şovăind. Cristopher, ajută-mă cu fraţii tăi! Am nevoie mai mult decât oricând de sprijinul fiului meu mai mare.

Glasul lui John era implorator.

— Cred că te pripeşti. Cristopher a tăcut un moment. Nu ştii cu siguranţă dacă într-adevăr este fiica dumitale. Ar trebui să verifici înainte să porneşti într-o călătorie atât de lungă, mai ales că ai o sănătate delicată.

Argumentul a sunat caustic.

— Îmi dau seama, dar sunt realmente emoţionat. Am un motiv întemeiat ca să mă reîntâlnesc cu Inés. Am împărţit ceva cu adevărat excepţional, fiule, şi să te gândeşti că din acel sentiment s-a născut o fiică... Sper că îmi vei înţelege nerăbdarea şi graba de a pleca.

— Încerc să înţeleg, tată, îţi cer doar să nu te pripeşti. Oamenii se schimbă odată cu trecerea anilor şi s-au întâmplat multe de atunci.

John şi-a privit fiul direct şi bănuitor.

— Ce ascunzi în spatele acestei reticenţe? Inés este o

femeie de o onoare nepătată. Niciodată n-am auzit de pe buzele ei vreo plângere sau văicăreală. Simt o durere profundă pentru anii pierduţi, fără să ştiu de existenţa fiicei noastre, până azi, dar sunt convins că Inés a avut un motiv serios ca să păstreze tăcerea.

Cristopher şi-a dres glasul jenat.

— Mi-ai da voie să citesc scrisoarea? Ştiu că e ceva personal, dar…

John i-a întins scrisoarea fără să şovăie, privindu-şi fiul în timp ce o citea nerăbdător.

— Tată, ar trebui să citeşti printre rânduri. Cristopher a văzut confuzia tatălui său şi a oftat lung. Poate că Inés nici nu ştie că a fost trimisă, ba chiar e posibil să…

A tăcut văzând chipul schimbat al tatălui său.

John s-a ridicat de pe scaun şi a mers spre căminul aprins. Deşi era aprilie, casa era în continuare rece şi un fior l-a străbătut pe şira spinării. Nu se recuperase niciodată complet de pe urma rănilor. Tăietura din coastă, deşi fusese aproape mortală, se cicatrizase complet. Lovitura primită în cap era însă cea care lăsase urme. Uneori, avea dureri care îl lăsau imobilizat la pat pentru mai multe zile. După ultimul infarct, sănătatea lui era foarte şubredă. Înţelegea preocuparea lui Cristopher, dar această ultimă observaţie îl lăsase fără cuvinte. Importanţa veştii îl făcuse să nu-şi dea seama că Inés ar putea să nu mai fie în viaţă. Nu îndrăznea nici măcar să se gândească la această variantă, deşi nimic nu l-ar fi făcut să se răzgândească. Va călători din nou în Spania şi îşi va cunoaşte fiica şi, dacă va vrea Dumnezeu, o va aduce cu el în Anglia. Şi-a privit întâiul născut, i-a văzut expresia încărcată de reproş şi asta l-a descurajat puţin. Ştia cât de îndurerat trebuia să se simtă. Vestea era cu adevărat surprinzătoare, iar el nu s-a gândit niciodată să le dezvăluie fiilor lui iubirea profundă pe care o simţise pentru o spanioloaică. Inés l-a lăsat să plece, iar el a încercat să îşi revină de pe urma durerii adânci pe

care a resimţit-o din cauza refuzului ei de a-l însoţi. Trebuia s-o fi obligat, să fie mai hotărât, dar o iubea şi o respecta prea mult ca să se opună legăturilor atât de puternice care o uneau de familia şi ţara ei. John a lăsat să-i scape un oftat adânc. Avea o fiică!... L-a fulgerat o dorinţă arzătoare s-o vadă, s-o cunoască şi avea de gând să facă asta cât mai repede. Deodată, o durere ascuţită şi paralizantă i s-a extins pe braţul stâng. John a simţit o gheară care îi strângea inima şi îl împiedica să respire. Şi-a dus mâna la piept şi a căzut la pământ cu un sunet surd. Cristopher a blestemat în sinea lui. De la infarct, în urmă cu doar şase luni, sănătatea tatălui său era foarte precară, iar acest leşin nu prevestea nimic bun. A alergat spre locul în care căzuse John şi cu un strigăt puternic a chemat după ajutor.

Capitolul 1

Ronda, iunie 1825

Fata era foarte veselă. O încânta să-şi vadă doica încruntându-se şi proferând blesteme în limba ei maternă, caló[1], şi chiar asta se întâmpla în acel moment. Eulalia îi interzisese categoric să intre în râu. Aurora însă a pipăit cu piciorul gol o piatră înainte de a face pasul. Echilibrul precar a reuşit să-i smulgă un hohot de râs. Râul curgea alene pe o parte a stufărişului, unde voia ea să ajungă dacă reuşea să nu cadă. Ştia că nu era deloc adânc. Nu exista pericolul să fie trasă de curent, pentru că apa abia îi ajungea la şold. Când a atins locul exact în care Eulalia obişnuia să culeagă plantele de care avea nevoie pentru anumite fierturi, a aşteptat răbdătoare ca nisipul stârnit de picioarele ei să se aşeze din nou pe fund.

1 Limbajul ţiganilor spanioli (n.a.).

Eulalia a ridicat un moment privirea de la rădăcinile pe care le tăia cu mare grijă şi a văzut, cu o anume resemnare, că Aurora smulgea mănunchiuri nefolositoare.

— *Jahive*[2]*,* culegi iarbă de alungat ţânţari, nu ce-mi trebuie. Aurora i-a zâmbit ştrengăreşte celei care se ocupase de ea de la naştere.

— Ştii că sunt dispusă să învăţ şi să cunosc toate secretele tale medicinale. Manuel mă ajută mult cu definiţiile ierburilor în latină, curând voi termina manualul despre vindecarea cu ierburi. Lumea va cunoaşte şi va aprecia munca uriaşă pe care am făcut-o noi trei.

Eulalia a zâmbit mai mult contrariată decât mândră.

— Trebuie să-i spui băiatului pe nume, cum se cuvine, fetiţo: Emmanuel La Housaye. Ştii că tatăl lui urăşte să audă numele fiului său în limba noastră.

Aurora a pufnit nerăbdătoare. Manuel era cel mai bun prieten al ei.

— Mereu mă certi, a protestat energic. Manuel urăşte să îi spun pe numele lui franţuzesc. Eulalia s-a făcut că nu aude acest din urmă comentariu. Am citit într-o carte pe care mi-a împrumutat-o Jared despre vindecarea cu argilă roşie. Vreau să îi încerc proprietăţile. Ştii că aici avem mult din acest praf colorat? Am de gând să prepar cataplasma aşa cum zice în carte. Manuel e de acord s-o folosească.

— Cred că tatăl lui te-ar jupui de vie dacă te-ar vedea ungându-i băiatul cu noroi urât mirositor, orice culoare ar avea, i-a spus Eulalia.

— Taică-su e un supărăcios, dar la ce poţi să te aştepţi de la un franţuz!

Aurora a rostit critica fără nici cea mai mică disimulare.

— Şi Emmanuel e francez, şi amănuntul ăsta îl nesocoteşti după cum îţi convine.

Aurora a dat din cap strâmbându-se.

---

2 Aurora, în caló (n.a).

— Fiul lui s-a născut în Spania, doică, din mamă şi bunici spanioli.

Cu aceste vorbe spera că o va face pe Eulalia să nu o mai certe.

— Într-o bună zi, franţuzul ăsta o să te bage într-o belea de toată frumuseţea, a prezis Eulalia. Deodată s-a auzit un ţipăt puternic. Eulalia a privit-o speriată. Eşti bine, fetiţo?

— Doar am alunecat pe-o piatră, dar şi dacă aş fi căzut nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Dacă te-ar vedea unchiul tău acum, mi-ar tăia beregata.

Aurora a râs din nou amuzată.

— Dar eu n-am de gând să-i spun… deocamdată.

Eulalia nu a putut să evite o şoaptă maliţioasă.

— Să dea Dumnezeu ca fundul ăla obraznic să pupe fundul râului.

Abia a terminat de rostit vorbele, că Aurora a alunecat şi a rămas întinsă în apă până la gât. Eulalia a râs cu o bucurie adevărată. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să o tachineze pe mucoasa asta rebelă şi neruşinată pe care o iubea din toată inima.

— Acum chiar am o problemă. Cum o să intru în casă?

— Ar trebui să te îngrijoreze mai mult bunica ta. Unchi-tu îţi mănâncă din palmă.

— Ştii că îl ador pe Rodrigo, eu îi mănânc lui din palmă.

— Eu aş zice că acum singurul lucru pe care îl mănânci este apa înnoroită din râu.

Eulalia nu înceta să râdă văzând chipul încruntat al Aurorei, udă până la piele. Cu adevărat, într-un an se schimbase mult. Ce mândră ar fi Inés dacă ar vedea-o! Semăna atât de mult cu unchiul ei, că îi părea mai degrabă fiică decât nepoată. S-a uitat resemnată cum îşi scotea fusta şi o storcea fără nicio urmă de ruşine. Ca întotdeauna,

nu purta decât juponul. Maria, bunica, ar putea să fie foarte şocată dacă ar vedea-o îmbrăcată ca o ţigancă. Aurora avea pielea aurie de atâta expunere la soarele plumburiu, dar făcea un contrast foarte frumos cu părul castaniu-roşcat. Şi adora ochii ei, de culoarea aurului vechi, „ochi de pisică vagaboandă”, cum îi spunea Diego. Eulalia a oftat întristată, pentru că Diego era îndrăgostit de ea de când încetase să mai fie o fetiţă, sentiment pe care Aurora îl împărtăşea. El era un om bun. Cu o inimă nobilă şi sentimente profunde, dar ea văzuse că această iubire nu era posibilă şi trebuia să-i spună copilei, dar mai încolo, pentru că încă mai era timp pentru deziluzii. A continuat s-o privească în tăcere, în vreme ce Aurora se usca ţinând faţa ridicată spre soare. Agrafele i se desprinseseră din păr, şi acum pletele lungi îi cădeau până la talia subţire. Se udase complet, iar buclele îi erau ciufulite şi împrăştiate. Eulalia a oftat din nou.

*

Rodrigo stătea în picioare, privind pe fereastră, spre curte. Avea mâinile încrucişate la spate şi i se observa tensiunea care-i apăsa pe umeri.

— Nu poţi să-mi ceri aşa ceva, nu voi accepta!

Glasul a sunat mânios. Rodrigo s-a întors şi a privit-o scrutător.

— Fiule, nu eşti raţional. Ţi-am smuls o promisiune acum mult timp şi a sosit momentul să o împlineşti.

Glasul Mariei a sunat înşelător de blând, dar vorbele lăsau să se întrevadă o hotărâre puţin obişnuită la o femeie de vârsta ei.

— Este nepoata mea şi nu pot îngădui să plece! a rostit Rodrigo cu glas uscat.

— Este nepoata mea şi te voi face să-ţi împlineşti promisiunea! a contraatacat Maria.

— Nu-mi voi da niciodată consimţământul. Dumneata, mai mult decât oricine, îmi cunoşti motivele. În plus, este moştenitoarea mea.

— Şi ce-ai să faci cu titlul tău? Nu poate să-l moştenească!

Exclamaţia Mariei a reuşit să-i smulgă o strâmbătură.

— Titlul meu va reveni întâiului ei născut, la momentul cuvenit. Aurora este moştenitoarea proprietăţilor mele şi a puţinului ce rămâne din averea mea distrusă.

Maria a pufnit indignată.

— Dar întâi va trebui să se căsătorească, iar educaţia atât de arbitrară pe care i-ai dat-o va fi un obstacol serios pentru asta.

Rodrigo şi-a privit fix mama, cu o trufie prost disimulată.

— Mamă, răspunsul meu continuă să fie nu.

— Merită să-şi cunoască tatăl, a continuat, încăpăţânată.

— Mamă… Nu mai e nimic de discutat.

Rodrigo s-a îndreptat spre uşă, ca să iasă din încăpere. Se simţea rănit în sentimentele lui fraterne. Sora lui nu a vrut niciodată să-i dezvăluie numele tatălui nepoatei lui şi să-l afle, atât de brusc îl înfuria. La început s-a supărat, chiar a certat-o aspru, dar Inés s-a menţinut fermă şi a refuzat să îi dea vreo informaţie în această privinţă, iar acum mama lui se aştepta să îşi lase nepoata să se ducă într-o ţară străină şi cu oameni necunoscuţi. Ce voia cu asta?

— Aşteaptă, Rodrigo! l-a rugat Maria cu glas tulburat Ştiu că te simţi jignit.

El s-a mai uitat o dată la ea şi s-a oprit.

— Nu mai poţi îndulci lucrurile acum. S-a spus ce era de spus, mamă. Nepoata mea nu va pleca nicăieri, acceptă asta cât mai repede

— E deja târziu. Acum câteva săptămâni am trimis o

scrisoare pe care însăşi Inés mi-a lăsat-o cu puţin înainte să moară. Mi-a smuls promisiunea de a o trimite când Aurora va împlini şaptesprezece ani. A fost ultima ei dorinţă, şi eu cinstesc morţii. E posibil ca în curând să vină după ea.

— Mamă, de ce? a izbucnit Rodrigo cu glas îndurerat.

— E datoria noastră să-i spunem şi să-i acceptăm hotărârea. Crede-mă. Îmi apasă pe inimă promisiunea pe care i-am făcut-o surorii tale, dar trebuie să-şi cunoască tatăl. În plus, probabil că are fraţi, unchi şi veri. Găsesc că e un motiv destul de bun ca să fii de acord.

— Este un blestemat de englez! Şi nu mă voi răzgândi.

Privirea lui Rodrigo continua să fie aspră, cu o urmă de decepţie în străfundul sufletului.

— Îi vei spune măcar? a întrebat Maria şovăitoare.

— Este singurul lucru pe care l-am promis, şi îmi ţin cuvântul.

Odată rostite aceste ultime cuvinte, Rodrigo a deschis uşa şi a ieşit cu paşi mari în vestibul, pe faţa sa citindu-se o enormă nemulţumire.

Maria a oftat obosită. Simţea o dragoste profundă pentru fiul ei. Cunoştea prea bine motivele pentru care nu o lăsa pe Aurora să plece în Anglia. Din cauza unui englez laş era să moară, dar ranchiuna nu era un sfetnic bun şi suferea că fiul ei era stăpânit de ea. Abia dacă mai rămăsese o uşoară urmă din băiatul curajos, încrezător şi zâmbitor care fusese odinioară. O singură persoană era în stare să-l emoţioneze şi să-l facă să-şi reverse toată afecţiunea asupra ei. O făcuse neobrăzată, îndrăzneaţă. Prea lacomă de viaţă şi experimente, calităţi care la o fată de rangul ei puteau să se transforme într-o adevărată problemă. O fiică trebuia să-şi cunoască tatăl.

Maria s-a ridicat şi s-a apropiat de fereastră. Şi-a văzut fiul traversând curtea interioară şi intrând în biroul lui. Nu s-a oprit nicio clipă să privească florile ce

răspândeau un parfum dulce şi umpleau de culoare zona din casă care îi plăcea cel mai mult. Maria a scuturat din cap, simţind o lacrimă alunecându-i pe obrazul palid. Dar şi-a îndreptat repede umerii, şi-a netezit poala rochiei şi a strigat-o de la fereastră pe Eulalia când a văzut-o trecând spre dependinţele interioare.

*

— Ce te tulbură atâta? Diego, rezemat de cadrul ferestrei care dădea în curtea interioară, şi-a privit prietenul. Fruntea sa încruntată arăta că e ceva în neregulă. Rodrigo se afla cu spatele la masă, privind fără să vadă sutele de cărţi care umpleau biblioteca de pe perete. Începi să mă îngrijorezi, şi ştii că asta nu-i uşor.

Rodrigo a oftat înainte să vorbească.

— Fernando crede că dau informaţii carliştiior şi mă ţine între ciocan şi nicovală, abia dacă pot să mă mişc fără să fiu supravegheat, iar situaţia asta devine de nesuportat.

Diego şi-a arătat surpriza pe care i-a provocat-o această informaţie.

— E o nebunie. Şi-a privit uimit prietenul. Eşti un bărbat integru, de o onoare neîndoielnică. Ai acceptat ceea ce doreşte poporul. Ar putea să se îndoiască de oricine, dar nu de tine.

Rodrigo a făcut un gest de resemnare abia perceptibil.

— Ce-ai de gând să faci?

În glasul lui Diego era îndoială.

— Să fiu un om practic şi să stau deoparte. Fernando scapă de oricine-i stă în drumul către o totală supunere a poporului, iar acum nu suntem în situaţia de a-i ţine piept.

— Te temi pentru familia ta?

Din tonul întrebării răzbea îngrijorarea.

— Îl cunoşti pe rege, singurul lucru care îl interesează

este puterea, iar dacă trebuie să treacă peste toţi ca s-o aibă, nu va ezita s-o facă. Rodrigo a respirat adânc şi a continuat: Sunt îngrijorat pentru siguranţa casei mele, pentru că, dacă mi s-ar întâmpla ceva nu ştiu ce s-ar alege de mama şi de Aurora. Am obligaţia să veghez asupra siguranţei lor, iar modul în care trebuie să le protejez nu-mi lasă prea mult loc de mişcare.

Diego a dat din cap, încă uimit. A continuat să-l privească pe Rodrigo.

— Ştiu că te mai preocupă ceva, nu-i aşa?

Rodrigo a confirmat.

— Tocmai am făcut o promisiune pe care nu sunt sigur că pot s-o îndeplinesc. Am o senzaţie neliniştitoare în stomac, presentimentul că, orice aş face, orice aş hotărî va fi o hotărâre nepotrivită. Sincer, nu ştiu cum să fac.

Diego s-a încordat fără să vrea.

— Dacă vei continua să baţi câmpii, vei reuşi să mă enervezi.

Rodrigo s-a întors şi s-a uitat la Diego. A văzut expresia îngrijorată de pe chipul lui.

— Acum în sfârşit ştiu cine e tatăl nepoatei mele, iar mama mi-a amintit de o promisiune pe care mi-a smuls-o în urmă cu mulţi ani.

Diego s-a înecat cu vinul pe care-l bea.

— Glumeşti!

Surpriza din glasul lui era neîndoielnică.

— Crezi că aş glumi cu aşa ceva? Rodrigo s-a uitat la chipul serios al lui Diego şi, văzând că tot nu credea ce îi spusese, a continuat: E un blestemat de englez! Şi-a mângâiat părul castaniu în mod automat, cu un gest aproape identic cu al nepoatei lui când îşi aranja buclele rebele. Diego amuţise. Continua să-l observe, încercând să-l înţeleagă. Îţi mulţumesc pentru tăcerea ta, dar nu prea mă ajuţi.

— Vorbele mele sunt ultimul lucru de care ai nevoie în

acest moment, prietene, deşi n-ar trebui să te surprindă atât de mult vestea.

— N-ar trebui să mă surprindă? Nemaipomenit! a exclamat Rodrigo. Oare sunt singurul sceptic în această privinţă?

— Nu am spus asta şi nici nu am vrut să te jignesc, a răspuns Diego împăciuitor. Amândoi bănuiam că tatăl Aurorei putea să fie străin. Este un fapt indiscutabil că este prea înaltă şi, cu toate că are culoarea ochilor tăi, multe dintre trăsăturile ei trebuie să fie moştenire paternă, pentru că nu seamănă deloc cu Inés.

Rodrigo l-a privit sever şi a bombănit.

— Ştii că e identică mie, a argumentat categoric.

— Da… Are temperamentul tău, culoarea ochilor tăi şi chiar nerăbdarea ta, a fost de acord Diego. Şi apropo, nepoată-ta umblă pe jumătate ascunsă prin curte. Ce năzdrăvănie o fi făcut?

Rodrigo s-a întors brusc şi din doi paşi a ajuns la fereastra care dădea în frumoasa curte andaluză, unde numeroase plante şi cateva fântâni arteziene transmiteau o senzaţie de pace şi armonie. A ajuns exact în momentul în care Aurora privea de după o coloană de marmură, iuţea pasul şi încerca să treacă ghemuită pe sub fereastra de la camera de croitorie, unde o auzea pe bunica ei vorbind cu Eulalia. În grabă, a răsturnat un ghiveci cu muşcate roşii şi, scăpând un blestem, s-a ghemuit şi mai mult şi a adunat grăbită pământul vărsat şi umed. După ce a îndreptat cât de cât stricăciunea făcută, a respirat uşurată şi a încercat să înainteze iarăşi, până când a auzit-o pe bunica sa apropiindu-se de fereastră. A gemut în sinea ei şi s-a aşezat pe solul răcoros. A profitat de moment ca să-şi scuture picioarele goale şi murdare de frunzele uscate pe care le strivise mergând desculţă. Când bunica s-a depărtat de fereastră, Aurora s-a ridicat doar puţin, ca să nu fie văzută, şi a dispărut pe uşa de la bucătărie, fără să fie descoperită

şi fără să ştie că două perechi de ochi nu pierduseră niciun amănunt din toată această întâmplare.

— Ai văzut acelaşi lucru ca şi mine?

Diego nu putea să-şi ascundă veselia din glas.

— Iar a umblat cu cioara vopsită. Ar trebui s-o aşez pe genunchii mei şi să-i dau o bătaie bună, a rostit Rodrigo cu voce tare.

— Cred că e puţin cam târziu pentru asta.

Zâmbetul lui Diego se făcea din ce în ce mai larg.

Rodrigo observase părul ud, ciufulit şi plin de frunze uscate.

Căptuşeala fustei plină de noroi şi murdară, ruptura bluzei la înălţimea umărului stâng şi o cizmă plină cu ceva asemănător melcilor fără cochilie.

— Uneori, cred că am crescut un băiat.

Diego a zâmbit.

— Nu trebuie să te simţi vinovat, prietene. Aurora este o tânără obişnuită să iasă cu bine din orice încurcătură, iar asta, în loc să te întristeze, ar trebui să te facă să te simţi uşurat. Ştie să se apere datorită ţie şi nimic nu va frânge acest spirit provocator pe care îl are. Rodrigo a încuviinţat din cap, şi Diego şi-a continuat pledoaria. Prietenii ei au fost de cele mai multe ori militari, din acest motiv este absolut de înţeles că a învăţat să-şi dea drumul la limbă fără ruşine, iar rezultatul este deosebit de ciudat şi de frumos. Ajungi să-ţi placă felul ăsta de a arunca pumnalul prin vorbe.

Rodrigo a negat dând din cap.

— Când o aud câteodată blestemând, cred că sora mea geamănă se va ridica din mormânt ca să-mi ceară socoteală pentru comportamentul ei. Diego a izbucnit în râs. Are un simţ al umorului înnebunitor, glumeşte întruna şi nu ştii niciodată când vorbeşte serios.

— Prietene, cred că tocmai a dat norocul peste tine. Rodrigo s-a uitat la Diego cu îndoială, neînţelegându-i

vorbele. Mama ta tocmai ţi-a dat arma cu care să garantezi siguranţa casei tale.

Rodrigo a înţeles imediat.

Capitolul 2

Aurora se uita cu candoare la prietenul ei Emmanuel. Îi oferea un chip liniştitor în vreme ce îl ungea pe picior cu alifia pe care i-o preparase Eulalia din ierburi medicinale. Manuel o însoţea în năzdrăvăniile ei şi într-una dintre ele sfârşise prin a se răni la genunchi; din fericire, nu îşi rupsese niciun os. Piciorul era aproape vindecat. Cataplasmele cu argilă roşie dăduseră rezultate, iar ei îi venea să danseze de bucurie. Reduseseră umflătura aproape complet, chiar dacă tatăl lui ţipase cât îl ţinuse gura. Aurora era cunoscută pentru faptul că îi îngrijea pe oamenii sărmani, şi metodele ei curative începeau să capete o anume faimă. Îşi câştigase o reputaţie de vindecătoare, pentru că obişnuia să îi viziteze pe săracii care nu-şi puteau permite să plătească serviciile unui medic. Ea îi trata cu ierburi şi alifii, pe care le preparau atât Eulalia, cât şi medicul evreu care era un bun prieten al unchiului Rodrigo. Faima ei ajungea şi în alte localităţi din Andaluzia, iar în fiecare joi dupa-amiază, doctorul evreu Jared Quenan îi împrumuta un spaţiu din cabinetul lui, pentru ca ea să-i primească pe cei care veneau pertru ierburi şi alifii.

După ce a terminat de bandajat piciorul, Aurora a închis borcanul şi l-a privit pe Emmanuel direct în ochi, zâmbitoare.

— Ultimele frecţii trebuie să ţi le faci tu, acum trebuie să plec, înainte ca bunica să vadă că lipsesc. Aurora a tăcut un moment: Se presupune că ar trebui să brodez trusoul pe care îl voi lua când o să mă mărit, dar n-am de gând să brodez nimic decât dacă e în carne de om. Glasul Aurorei a sunat vesel ca aproape întotdeauna. Şi acum nu mai face pe bolnavul. Mişcă-ţi fundul puturos şi mulţumeşte-mi pentru inteligenţă.

— Se spune „infirm”,

Manuel a privit-o cu adoraţie adevărată. Aurora s-a strâmbat la el după ce a corectat-o.

— M-am săturat să mă corectezi mereu. Folosesc corect cuvintele. Ar trebui să te înclini în faţa bogăţiei limbii noastre spaniole.

— Eşti unică! Băiatul, într-un impuls, a înfruntat-o. Sunt teribil de îndrăgostit de tine.

Aurora l-a privit o clipă, uimită de mărturisire, dar, fidelă firii ei impulsive, a hotărât să nu-l ia în serios şi o dată în plus l-a tachinat, cum îi era obiceiul.

— Ce cuvânt îngrozitor, prietene! Nebuneşte, foarte, total sunt adjective mai potrivite cu un cuvânt atât de sublim ca „îndrăgostit” Dar „teribil”, ce fel crud de a descrie un sentiment atât de profund ca dragostea.

— Când mă vei lua în serios? a plescăit Manuel, decepţionat de răspunsul fetei.

— Când Spania va anexa Franţa ca teritoriu cucerit.

— Eşti crudă, dar, dacă ar depinde de mine, ţi-aş da Franţa înfăşurată în ambalaj pentru cadouri.

Tonul lui Emmanuel a sunat trist. A privit intens buclele rebele, gura voluptuoasă, şi o dorinţă năvalnică a pus stăpânire pe el. A pândit-o când nu era atentă şi a încercat s-o sărute, dar ea îl cunoştea prea bine şi a putut să se desprindă fără efort din îmbrăţişare.

— Emmanuel! Aurora s-a uitat la el cu blândeţe şi hotărâre. Eşti cel mai bun prieten al meu, nu strica ceva

atât de frumos.

— Îmi spui Emmanuel doar când te superi pe mine. Dar eu continui să sper ca într-o zi ai să mă iubeşti aşa cum te iubesc eu.

— Dar te iubesc mult, *mon chiot*[3]*.*

Ochii Aurorei s-au îmblânzit.

— Nu-mi spune aşa, urăsc porecla! a răspuns ofensat. Nu pot să evit să te doresc, eşti cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Te iubesc dintotdeauna.

Aurora s-a uitat mult timp la prietenul ei. Încă îşi amintea de băieţelul blond şi tăcut, de care îşi băteau joc ceilalţi copii la şcoală. Ea sărise în apărarea lui de atâtea ori, încât pierduse socoteala. Manuel fusese un copil potolit, cu un caracter liniştit, exact opusul ei, iar în Aurora găsise un suflet în care să aibă încredere. Un prieten cu care să se joace, să râdă. Dar la douăzeci de ani se transformase într-un tânăr foarte chipeş. Era incredibil ce mult semăna cu tatăl lui la înălţime şi la culoarea părului. Din fericire, caracterul, zâmbetul şi bunele sentimente erau moştenire spaniolă. Mama lui, Esperanza, fusese o femeie foarte blândă. Faptul că amândoi erau orfani de mamă îi unise într-o legătură fraternă de loialitate şi camaraderie, dar asta se transforma încet-încet în ceva imposibil de când Manuel se credea îndrăgostit de ea.

— De ce te uiţi aşa la mine? Ştii că nu voiam să te jignesc. Eşti prea importantă în viaţa mea ca să te rănesc.

În glasul lui Manuel era o nuanţă de nesiguranţă şi tristeţe, ce nu a trecut neobservată.

— Nu mă simt jignită, ci măgulită. Şi voi continua să fiu prietena ta, mereu.

— Bărbatul pe care îl va alege inima ta va fi foarte norocos, i-a spus el.

— Eu sunt norocoasă, pentru că eşti un prieten minunat. Cel mai bun.

---

3 Căţeluşul meu, în franceză (n a.)

Zâmbetul Aurorei a devenit mai larg. Reuşise să oprească avansurile afectuoase ale lui Manuel, lăsându-i orgoliul neatins.

*

Era agitată. Spatele unchiului ei era impunător, iar el continua să se uite pe fereastră într-o atitudine tăcută. Aurora bănuia că-i observase lipsa şi era pe punctul să leşine din cauza nesiguranţei.

Nimic n-o întrista mai mult decât să-l supere. Al naibii de supărat trebuia să fie dacă avea nevoie de atâta timp ca să se calmeze înainte s-o certe. Nerăbdătoare, a început să bată cu piciorul în pământ, într-un tic-tac ce reuşea să-l exaspereze. Rodrigo s-a întors şi a privit-o. Ea a văzut în adâncul ochilor lui ceva asemănător căinţei. Ceva nu mergea bine, pentru că unchiul ei nu o privea niciodată cu aerul acela absent, de reproş. Ce se presupunea că făcuse? Habar nu avea, dar, cu fiecare secundă care trecea, pielea începea să-i asude de nelinişte.

— Unchiule, pot să te asigur că orice ţi s-a spus nu este adevărat, cel puţin nu în totalitate.

Glasul Aurorei a sunat şovăitor. Rodrigo s-a uitat la ca lung şi liniştit, îi vedea nervozitatea în felul în care îşi tot mişca piciorul. Mâna răsucea o buclă ce îi cădea pe umăr, până ce a strâns-o fără milă. Stătea pe marginea fotoliului, în aşteptare, nerăbdătoare să scape de presupusa mustrare pe care se aştepta s-o primească; dar era atât de departe de adevăr. A oftat din nou. Era furios pe sora lui geamănă, era o supărare care dura deja de mulţi ani. Inés murise de atâta timp… nu-şi revenise niciodată complet după naştere, fiindcă Aurora fusese un copil prea dolofan pentru constituţia ei fragilă. După un travaliu care a durat patru zile, Inés nu s-a mai ridicat din pat şi a murit opt luni mai târziu, luând numele tatălui copilului în mormânt sau cel

puţin asta credea el. Înţelegea în parte refuzul surorii lui de a i-l dezvălui, dar asta nu însemna că-l durea mai puţin. Mereu fuseseră foarte uniţi, şi datorită acestei loialităţii i-a jurat că îşi va apăra nepoata cu viaţa, că va avea grijă de ea ca de propria fiică, iar ceea ce trebuia să facă acum îi strângea inima până aproape să se oprească.

— A sosit momentul să afli ceva ce eu nu ştiam până de curând.

— Nici vorbă de vreo muştruluială?

Întrebarea fetei a sunat plină de speranţă.

— Dacă te referi la hoinăritul pe stradă, făcând pozne cum ar fi să-l superi pe vecinul nostru La Housaye, manipulându-i fiul ca să te însoţească în escapadele şi şmecheriile tale, nu, asta o las în seama bunicii, şi te aşteaptă una bună. Crede-mă. Rodrigo a oftat din nou înainte să continue. Ceea ce am să-ţi spun nu va fi uşor pentru niciunul dintre noi. Sper doar că te vei comporta la înălţimea maturităţii tale.

Aurora a mijit ochii. Discursul unchiului ei era prea diferit faţă de ce era obişnuită. Ochii serioşi ai lui Rodrigo anunţau furtună, dar ea dorea să nu ia în serios vorbele pe care curând le va rosti unchiul ei şi care, era convinsă, nu aveau să-i placă deloc.

— Nu voi intra în Ordinul Carmelitelor ca să învăţ să croşetez corect, oricât s-ar încăpăţâna bunica.

Rodrigo a zâmbit de o aşa idee năstruşnică.

— Eşti cea mai nepotrivită persoană care ar putea să intre într-un ordin religios, şi asta din pricina doicii tale Eulalia.

Aurora i-a zâmbit sincer.

— Fii serioasă un moment, *pacoste mică.* Pe ea o încânta porecla drăgăstoasă pe care i-o dăduse unchiul ei de când era micuţă. Trebuie să discutăm o chestiune importantă şi nu pot să fac asta dacă te comporţi în continuare ca un copil zburdalnic.

— Îmi pare rău, unchiule, ştii că face parte din caracterul meu. Scuza a fost destul de sinceră, dar inutilă. Crede-mă dacă îţi spun că voi sta liniştită până când vei sfârşi ceea ce ai să-mi spui.

Rodrigo a râs fără chef.

— Bunica ta a vorbit în această dimineaţă cu mine şi mi-a smuls promisiunea de a respecta hotărârea ta, indiferent ce aş crede eu în această privinţă.

Aurora s-a uitat la el mirată.

— Bunica a făcut ce…? Să respecţi? Nu înţeleg.

Sprâncenele bine conturate ale Aurorei s-au ridicat a surpriză.

— Tatăl tău nu e mort cum credeam, trăieşte şi este englez, a rostit Rodrigo dintr-o răsuflare.

Aurora a rămas mută de uluire. A respirat o dată şi încă o dată, până când aerul a început să-i circule din nou în plămâni. A încercat să vorbească, dar n-a reuşit să scoată niciun sunet din gâtlej. S-a speriat cu adevărat, pentru că vestea aceea putea să însemne schimbări mari în viaţa ei şi într-o singură clipă a hotărât că nu voia să mai ştie şi altceva.

— Nu… nu mă interesează.

Glasul îi era tremurător. Rodrigo s-a emoţionat.

— Mi-am dat cuvântul, îngăduie-mi să-l împlinesc.

Aurora s-a ridicat şi s-a apropiat de fotoliul pe care stătea unchiul ei, s-a rezemat de braţ, ca atunci când era mică. Să descopere că tatăl ei nu era mort era deja o surpriză, dar englez! Dintre toate ghinioanele de neconceput acesta era cel mai imposibil de digerat. Mâna lui Rodrigo a mângâiat părul nepoatei lui, încercând s-o liniştească, ştia ce nesigură trebuia să se simtă şi dorea din toată inima să poată să-şi şteargă vorbele.

— Chiar dacă bunica nu mi-a spus nimic până astăzi, faptul că am aflat nu schimbă nimic.

Când era îngrijorată, tonul vocii îi era la fel ca al

unchiului.

— Ba schimbă, dar îţi va explica ea.

Aurora s-a întors şi a văzut-o pe bunica trecând pragul bibliotecii şi apropiindu-se cu pas tăcut, până a ajuns în faţa ei. În ochi i se citea tristeţea.

— Ştiu cât de greu este pentru tine ceea ce ai aflat adineauri şi îmi pare foarte rău.

— Părerile de rău sunt inutile. Maria şi-a reţinut un zâmbet, fiul ei obişnuia să spună aceleaşi vorbe şi pe acelaşi ton. Oricum nu-mi pasă cine e tatăl meu. Acum pot să plec?

Întrebarea a sunat melancolic. Rodrigo simţea teama în glasul nepoatei lui.

— Nu, nu poţi încă să pleci. Intră, Diego.

Rodrigo a ridicat ochii peste capul mamei lui şi, cu un gest, l-a poftit pe prietenul său să se apropie.

Inima Aurorei era pe jumătate ieşită din piept. Mult timp o făcuseră să creadă că tatăl ei, un soldat curajos, murise în bătălia de la Bailén. Unde au murit atâţia luptători spanioli, iar acum afla că nu era aşa, în încercarea de a se linişti, a înăbuşit toate întrebările care îi stăteau pe limbă. A observat cu băgare de seamă intrarea lui Diego în încăpere. Aşa cum i se întâmpla de fiecare dată când îl vedea, un roi de fluturi în stomac începea să dea aripi gândurilor ei. A privit pe furiş ochii lui căprui. Aerul viril pe care îl au doar bărbaţii siguri pe ei. Părul îi era negru şi atât de des, că îi tăia respiraţia. Îl purta prea lung pentru un militar şi îl făcea să pară un tâlhar. Nu era foarte înalt, amândoi se priveau în ochi, dar ea îl iubea!

— Maria… Rodrigo… Aurora.

Salutul s-a transformat în lavă încinsă când ochii bărbatului s-au oprit asupra ei două secunde mai mult decât de obicei, făcându-i pielea să devină purpurie.

— Luaţi loc, le-a spus Rodrigo celor trei.

Cum nu erau decât două fotolii în faţa biroului mare,

Aurora a ales să rămână în picioare, lângă şemineu. Cu un aer distrat, degetele ei au început să mângâie poliţa de marmură de deasupra şemineului, fără să-şi dea seama de calculele pe care le făcea Diego în vreme ce o privea cu o admiraţie puţin stăpânită.

— Mamă, aşteptăm.

Aurora asculta cu atenţie, în vreme ce o cuprindea uşurarea după explicaţiile bunicii. Acum înţelegea sentimentele mamei ei. A aflat din explicaţiile Mariei că mama ei fusese promisă unui baron, care într-adevăr murise în bătălia de la Bailén, cel care ar fi putut să fie tatăl ei, dar altfel hotărâse soarta. În aceeaşi bătălie, căutându-l pe unchiul Rodrigo, dăduse peste un cavaler englez, rănit de moarte. L-a îngrijit timp de săptămâni, căci îşi pierduse facultatea de a se mişca şi vorbi, din cauza unei lovituri deosebit de puternice la cap şi, până când şi-a revenit de tot, Inés a devenit infirmiera lui, muncă pe care o cunoştea foarte bine şi pe care o făcea cu asiduitate în spitalele precare organizate în tabere, după bătălii. Cunoştea generozitatea, răbdarea şi afecţiunea cu care trata mama ei pe toată lumea. Bunica îi povestise cu mult timp în urmă că o ajutase pe doica Eulalia. Primise o lovitură de moarte şi fusese lăsată într-un şanţ de pe câmp, în voia sorţii. Inés a luat-o cu ea acasă şi a îngrijit-o cu drag, cu atenţie, până când s-a recuperat complet şi, în semn de recunoştinţă, doica Eulalia a devenit confidenta şi cea mai bună prietenă a ei.

— Mulţumesc că ai venit, Eulalia. Rodrigo a privit-o pe femeia oacheşă care făcea parte din familie. Trebuie să luăm nişte hotărâri şi am nevoie de toate părerile posibile.

Eulalia s-a uitat la conte cu o adoraţie absolută în ochii negri. Rodrigo era un bărbat incredibil. Un lider magnific. Oamenii îl respectau şi aveau încredere deplină în judecata lui. Contele Ayllon era un bărbat extraordinar, tolerant şi cu un simţ al onoarei de neînfrânt. Cu înalte

valori morale şi un om iubitor şi răbdător. Da, categoric, Rodrigo era un om excepţional, iar ea ştia că avea să fie foarte important în istoria Spaniei.

— Mamă, ştii deja că Fernando are intenţia să mă aresteze.

Maria şi-a înăbuşit un suspin involuntar.

Regele Fernando al VII-lea poruncise să fie executaţi Empecinado, Torrijos, locotenent-colonelul Rafael del Riego, iar dragul ei prieten Francisco de Goya era exilat la Paris. Maria era conştientă că i se pusese căluş Constituţiei din 1812, Nu conta că în ea erau abolite privilegiile de clasă, se suprimau senioriile, se aboleau drepturile primului născut şi, de asemenea, Inchiziţia. Spania se întorsese la absolutism, iar Maria, apărătoarea libertăţii, se agăţa de neputinţa ei. Patria ei continua să sângereze, sfâşiată după războiul împotriva lui Napoleon, iar acum sute de spanioli curajoşi trebuiau să emigreze în ţara vecină, Franţa, care, din duşman, devenise aliat al celor care fugeau de mânia regelui.

— La început m-a înfuriat că nu ştiam cine era tatăl nepoatei mele, dar, datorită lui Diego, am putut să întrezăresc beneficiile faptului că este străin şi în viaţă.

— Beneficii?

Întrebarea i-a ieşit Aurorei gâtuită.

— Trebuie să pleci din Spania, a fost laconicul lui comentariu.

— Mai degrabă mor!

Rodrigo şi-a privit cu atenţie nepoata.

— Mama şi cu tine veţi pleca imediat în Anglia. Pot să-i ţin piept regelui şi să răspund singur pentru viaţa mea, dar nu voi putea s-o fac dacă trebuie să mă ocup de siguranţa şi protecţia voastră. Diego şi Eulalia vă vor însoţi şi, după ce va trece primejdia, vă veţi întoarce acasă.

Vorbele lui Rodrigo nu admiteau discuţie.

— Nu voi pleca din Spania, nu vreau, aici am tot ce

iubesc. Atitudinea indolentă a Aurorei începea s-o obosească pe Maria. În plus, a continuat, e prea mult să presupunem că mă vor la ei. Nu mă cunosc, nici măcar nu ştiu că exist, a argumentat ofensată.

Pentru un moment a domnit tăcerea.

— Ba ştiu de existenţa ta! Maria şi-a privit dur nepoata. Nu mă aşteptam la un refuz atât de categoric, dar trebuie să ştii că tatăl tău este un marchiz respectabil şi iubit în ţara lui…

Aurora nu a lăsat-o să termine.

— Bunico, eşti conştientă de ceea ce spui? Englezii sunt nişte piraţi care ne fură de secole şi cărora le îngăduim să se creadă salvarea poporului nostru.

Rodrigo a ridicat o sprânceană. Se simţea vinovat că nepoata lui vorbea aşa despre englezi, influenţată de el, care nu prea îi avea la inimă din cauza a ceea ce se întâmplase în trecut.

— Piraţi? Maria era uluită. După o privire lungă spre Rodrigo, şi-a întors ochii către nepoata ei. Crezi că nu mi-ar fi plăcut ca tatăl tău să fie un ofiţer spaniol? Dar, când nu poţi să alegi, te mulţumeşti cu ce ai. Iar tatăl tău este un marchiz respectabil.

Aurora a bombănit îndurerată.

— Sunt nonconformistă din fire. Dumneata m-ai educat aşa.

— Poartă-te mai respectuos cu bunica ta! s-a răstit la ea Rodrigo, privind-o supărat. Chiar dacă înţelegea nesiguranţa pe care probabil o simţea, pentru asta nu trebuia să se dovedească nerespectuoasă. Gândeşte-te la marea şansă pe care o ai de a călători. Să înveţi lucruri noi. Este o ocazie unică, nepoată.

Maria s-a uitat cu uimire la întâiul ei născut. Ocheada adresată nepoatei nu trecuse neobservată şi înţelegea prea bine că, dacă Aurora avea aripi, era exclusiv din vina sa. A oftat, jumătate resemnată, jumătate hotărâtă.

— Nu pare o vacanţă, ci un exil, a spus Aurora, iar glasul i-a sunat resemnat.

— Mă gândesc la siguranţa ta şi a bunicii. Crezi că-mi place să-mi văd familia departe? Că depind de alţii, pentru siguranţa voastră?

Aurora s-a simţit îndurerată. Ştia că unchiul ei era supravegheat şi controlat de oamenii regelui şi că era o chestiune de timp până când va fi arestat. O gheară de fier a început să-i strângă inima

— De ce nu vii cu noi, să te depărtezi un timp de Spania, a întrebat plină de speranţă.

— Nu m-ar acoperi de ruşine aşa ceva? Tonul lui Rodrigo nu admitea replică. Ce s-ar alege de onoarea mea dacă aş face ceva atât de josnic? Nu pot să plec din Spania, ar părea că sunt vinovat, şi nu sunt. Regele Fernando nu are în mine un duşman şi, dacă plec, balanţa se va înclina într-o parte şi va părea că fug. Un Velasco este deasupra laşităţii.

— Prietenul nostru Francisco este la Paris, dar asta nu înseamnă că e mai puţin curajos decât cei care rămân.

Glasul Mariei a sunat prea încet, chiar dacă toţi o auziseră.

— Dar eu sunt militar, mamă, nu-mi abandonez oamenii şi sper că nu sugerezi contrariul.

Vorbele au rămas suspendate în aer. Rodrigo regreta libertatea pe care i-o dăduse nepoatei lui în educaţie, independenţa aceasta îi cauza acum multe probleme. Aurora gândea cu capul ei, acţiona fără să ţină cont de urmări, fiindcă ştia că din greşeli se învaţă; făcuse din ea o fiinţă mereu dornică de lucruri noi.

— Acum trebuie să facem planuri.

Capitolul 3

Trăsura grea urca şerpuind pe drumul îngust de munte. Lăsând în urmă provincia Cádiz, înainta spre oraşul montan Ronda. Servitorii care îi însoţeau simţeau strălucirea arzătoare a soarelui pe capetele lor, chiar dacă briza răcoroasă a Mediteranei calma în parte neplăcerile călăritului. Înăuntrul habitaclului legănat şi întunecos atmosfera devenea mai sufocantă, aerul umed şi cald părea o pătură şi transforma fiecare respiraţie într-un gâfâit.

— Parcă nu se mai termină niciodată călătoria asta. N-am crezut vreodată că poate să fie undeva atât de cald.

Cristopher l-a privit pe fratele lui mai mic compătimindu-l oarecum. Hainele groase pe care le purtau îi făceau să asude copios. Se aştepta să fie cald în Spania, dar realitatea depăşea aşteptările, deşi trebuia să admită că, obişnuit cu griul Angliei, sosirea în Cádiz se dovedise uimitoare. Nu văzuse niciodată un oraş în care casele reflectă atâta lumină. Călătoria cu vaporul fusese calmă, dar acum, când se apropiau de destinaţie, emoţia începuse să pună stăpânire pe spiritul său liniştit. Nu ştia ce îl aştepta, deşi promisiunea făcută tatălui său lăsa foarte puţin loc pentru speculaţii.

Oftatul adânc al lui Andrew l-a scos pe Cristopher din gândurile lui.

— N-am crezut niciodată că ţara asta poate să fie atât de frumoasă, şi ce contraste!

— Şi încă n-am văzut nordul. Tata zice că seamănă mult cu Anglia în privinţa climei, plouă mult şi e mai frig decât în sud.

Andrew s-a uitat fix la fratele lui.

— Eşti îngrijorat?

Întrebarea era inchizitoare.

— Da, tata a profitat de starea lui ca să ne oblige să facem această călătorie, care se poate dovedi nulă, dacă temerile mele se dovedesc adevărate.

Andrew şi-a privit fratele mai mare, fără să facă presupuneri, vorbele erau de prisos când amândoi aveau aceleaşi griji. Fruntea încruntată şi atitudinea severă ale lui Cristopher arătau clar ce părere avea. Cei patru ani care îi despărţeau nu presupuneau vreun impediment pentru ca fraţii să împartă idei, glume şi chiar gusturi.

— Acum înţeleg de ce ne-a pus tata să învăţăm spaniola, poate îşi închipuia că într-o zi am putea avea nevoie de ea.

Cristopher şi-a fulgerat fratele cu privirea, pufnind prost dispus.

— Am învăţat spaniola, pentru că am fost în război cu Franţa şi trebuia să-i ajutăm pe spanioli să-şi ducă bătăliile. Să nu uiţi niciodată al cui fiu eşti.

Glasul lui Cristopher a sunat prea sec.

— Spre deosebire de tine, dragul meu frăţior şi moştenitor, nu am atâtea prejudecăţi faţă de nimeni, nici nu judec lucrurile după aparenţe, fiindcă asta generează mereu surprize.

— Când lumea de pe aici o să înceapă să-ţi dea picioare în fundul tău britanic, să-mi mai serveşti diatriba asta împotriva prejudecăţilor mele faţă de nişte oameni obraznici şi neruşinaţi.

— Cred că picioarele vor fi doar pentru tine, eu am de gând să mă limitez la a mă bucura de călătorie şi de a mă lăsa surprins de ceea ce voi întâlni pe drum. Ba, mai mult, nu-ţi împărtăşesc părerea că sunt oameni obraznici şi deja mi-ar plăcea să mă bucur de clima asta tot anul.

Cu acest ultim comentariu, Andrew a întors capul ca să se uite pe geam. Traversau Sierra Bermeja prin nord-vest şi ceea ce vedea îl încânta. Nu se gândea niciodată cum să treacă un pod înainte de a ajunge la el. Dacă trebuia să-şi facă griji pentru ceva, o va face când va veni clipa, acum voia doar ca această călătorie impusă să fie ceva de care îşi va aminti cu bucurie pe viitor.

*

Emmanuel o privea tăcut, deşi un zâmbet uşor îi scăpa de pe buze văzându-şi prietena balansându-şi picioarele în ligheanul cu apă. Spălătoriile colective de pe marginea râului erau locul perfect în care puteau să vorbească fără să fie spionaţi. În mod normal, erau pline de femei de condiţie umilă, dar la ora aceea a după-amiezii erau pustii. Emmanuel o vedea tristă, chiar dacă nu îl mira întru totul. Ultimele veşti fuseseră surprinzătoare şi nu ştia care îl uimea mai mult: faptul că tatăl Aurorei era englez ori că va pleca în curând în altă ţară. I-a admirat picioarele perfecte şi mici. Prietena lui rupea toate normele etichetei, dar, de când împlinise cincisprezece ani, acum doi ani, inima îi batea pentru ea.

— Ai cele mai frumoase glezne pe care le-am văzut în viaţa mea.

Aurora s-a uitat la el zâmbitoare.

— Eşti un francez neruşinat.

Privirea lui Manuel era lipsită de orice sentiment obscen. Ea avea încredere în el. Împărtăşiseră singurătatea unul cu altul. Golul lăsat de dragostea maternă pe care nu o cunoscuseră. Privirile acuzatoare ale oamenilor din sat, pentru că tatăl lui era francez. Ca şi cum el ar fi fost vinovat pentru asta!

— E adevărat că tatăl tău e marchiz?

Aurora s-a strâmbat cu subînţeles.

— De parca ar conta. Titlurile nu-i fac pe oameni mai buni.

— Unchiul tău e conte, i-a răspuns, ca s-o tachineze.

— Şi tatăl tău la fel, a contraatacat iute. Dar asta nu înseamnă că sunt mai buni, fiindcă sentimentele sunt cele care contează, ceea ce facem în viaţă ca să-i ajutăm pe cei în nevoie.

— Ai idealuri foarte înalte, îţi faci griji pentru toţi.

Aprecierea din glasul lui era neîndoielnică. Emmanuel avea în minte numeroşii orfani din căminele de copii, pe care îi ajuta ea. Copiii îi spuneau *îngerul de aur,* pentru că îi îngrijea, îi hrănea şi, cel mai important, le oferea afecţiune.

— Dacă îi ajutăm pe ceilalţi, viaţa ne va răsplăti. În faţa expresiei de uimire a prietenului ei, Aurora a zâmbit strengăreşte. Ştii că glumesc... poate faptul că am avut o doică ţigancă m-a făcut să văd lumea cu ochii ei.

Manuel a privit-o surprins.

— Dar ţiganii sunt radicali în obiceiurile lor! Exclamaţia a sunat neîncrezător.

Şi era adevărat. Ţiganii erau o comunitate închisă şi cu obiceiuri pe care nu le împărtăşeau cu nimeni.

— Se ajută între ei, Manuel, nu contează că unul are mai mult şi altul mai puţin, se îngrijesc şi se apără. Printre ceilalţi muritori, dacă ai mai mult decât altul îl priveşti de sus şi îl faci să se simtă ca un rahat cu ochi.

— Rahat cu ochi?

Emmanuel nu şi-a putut reţine hohotul de râs.

— Golanule! N-ar trebui să râzi de mine.

— Ştii că ador limbajul tău *colorat,* atât de diferit de cel al fetişcanelor fricoase pe care le cunosc.

Aurora a făcut ochii mari, prefacându-se uimită.

— Fric... Ei, nu! Ar trebui să-ţi fie ruşine să vorbeşti aşa despre fete.

— Îmi va fi foarte dor de tine şi mă doare suferinţa pe care ţi-o va provoca plecarea.

— Îmi cunoşti doar firea optimistă, a continuat ea. Am hotărât să profit la maximum de tot ce mi se întâmplă.

Aurora a ridicat bărbia şi i-a dăruit un zâmbet strengăresc.

— Am vorbit cu tata şi i-am spus că mi-ar plăcea să-mi continui studiile în Anglia. Au nişte universităţi grozave.

— Ai face asta? l-a întrebat uimită. Măi, să fie!

A rămas gânditoare un moment.

Tata pare încântat, iar eu voi putea să fiu aproape de tine, să te consolez când vei avea nevoie de un prieten.

Emmanuel îşi lăsase prietena fără cuvinte şi asta era ceva neobişnuit.

— Te-am surprins?

— Ca pe-o pisică intrată-ntr-un dulap de bucătărie. După o clipă, i-a întins mâna şi l-a poftit cu camaraderie: Vino… hai să mâncăm cireşe.

Manuel a căscat ochii îngrozit.

— Eu n-am de gând să mă caţăr în niciun pom, ştii doar cum mi-a rămas piciorul ultima dată când m-am luat după tine.

Aurora s-a uitat la el, lăsând să-i scape un oftat de nerăbdare.

*

Rodrigo s-a uitat cu mare atenţie le cei doi musafiri ai lui. Amândoi stăteau pe fotoliile din faţa biroului din bibliotecă. Erau tăcuţi, dar arătau o rigiditate excesivă. Semănau foarte mult: acelaşi păr blond-deschis, ochii albaştri azurii. Înalţi şi bine făcuţi. Cel mare avea o atitudine prea severă. O undă de cinism i se desena la colţurile gurii, dar cel mic avea un aspect mai jovial. Privea curios tot ce-l înconjura, în vreme ce o urmă de zâmbet se ivea pe chipul lipsit de griji.

Maria se uita la ei bănuitoare. Amândoi dovediseră că ştiu la perfecţie limba spaniolă, cu excepţia unui marcat accent anglo-saxon. A încercat să vadă în ei ceva asemănător cu nepoata sa, dar nu a găsit. Maria nu ştia că, exceptând culoarea ochilor, cei doi băieţi semănau cu mama lor.

Diego îi studia cu prea multă intensitate. Cu mâinile încrucişate la spate, îi evalua ca şi cum ar fi fost duşmani

ancestrali pe punctul să comită o trădare. Aşteptau să vină Aurora acasă, hoinărelile ei erau ceva obişnuit, niciodată nu ştiau cu exactitate unde se afla. Diego a zâmbit în sinea lui, o adora pe fetiţa asta. În urmă eu aproape un an, îi mărturisise lui Rodrigo sentimentele profunde pe care le nutrea faţă de ea, sentimente împărtăşite, a presupus el. Rodrigo îl rugase să aştepte o vreme, pentru că Aurora era încă foarte tânără şi dorea ca ea să fie convinsă de ceea ce simţea pentru el. Ca un bun militar, înţelegea că aşteptarea dădea de obicei rezultate bune, iar el nu se grăbea. Chiar dacă trebuia să-şi controleze straşnic sentimentele, nu va îngădui ca ele să distrugă acel ceva pentru care era gata să lupte până îşi va atinge scopul: dragostea Aurorei.

Glasuri şi râsete care se auzeau din vestibul le-au vestit tuturor că Aurora sosise acasă. Rodrigo îi ceruse Eulaliei să o anunţe pe nepoata lui că o aşteptau imediat în bibliotecă. Au auzit-o luându-şi la revedere de la prietenul ei Emmanuel, complice la toate năzbâtiile pe care le făcea când el nu se afla la studii în Sa- lamanca. A scos o exclamaţie şi a intrat vijelioasă în încăperea unde o aşteptau toţi nerăbdători.

Nimeni nu a ştiut cine a fost mai surprins privindu-se reciproc. Ea a avut o viziune completă a tuturor, inclusiv a celor doi musafiri care o priveau cu gura căscată. Unchiul Rodrigo o privea cu o mustrare în ochi, iar bunica etala un rictus de supărare în privire. Zâmbetul larg al lui Diego văzându-i ţinuta neîngrijită a dezarmat-o şi a dorit s-o înghită pământul. Imaginea pe care o oferea era cea a unei ţigănci nomade.

Aurora avea părul bogat lăsat liber şi încâlcit. Poala fustei era încă umedă. Mânecile rochiei, pline de pete maronii, arătau ceea ce făcuse în după-amiaza aceea, iar umflătura suspectă a buzunarelor i-a smuls lui Diego un zâmbet. Erau pline de cireşe! Şi a bănuit că proveneau din livada lui. Avea mâinile zgâriate de la căţăratul în pomi, iar

pantofii îi ţinea în mână. Intrase desculţă, obicei pe care îl avea din copilărie. Aurora n-a izbutit să spună nimic, era atât de concentrată în scrutarea vizitatorilor, încât uitase cât de puţin prezentabilă era înfăţişarea ei.

— Aurora, du-te imediat în camera ta. Mai târziu vom avea o discuţie despre ţinuta ta.

Rodrigo era teribil de supărat. Tonul vocii sunase prea strict şi marţial. Fără să rostească niciun protest, a înclinat capul şi a ieşit la fel de brusc cum intrase.

Eulalia nu putea să-şi stăpânească râsul văzându-i ţinuta în neorânduială. Cunoştea obiceiul fetei de a mânca fructe la orice oră din zi fără să-i pese unde se află. Obişnuia să intre în livada familiei Vílchez sau a contelui La Housaye.

— Hm, câinele vagabond nu moare de foame.

— Crezi că acum mă ajută proverbele tale? Puteai să mă fi anunţat, dar nu!, trebuia să mă laşi să-mi fac intrarea triumfală. Aurora a gemut mâhnită. Doică, ştii că prima impresie contează, iar eu nu voiam să le dau duşmanilor mei nicio armă pe care s-o folosească împotriva mea. Glasul îi era peste măsură de îndurerat. Nu ştiu ce voiai să câştigi cu asta.

— Cândva trebuie să înveţi să gândeşti înainte de a acţiona. Trăieşti viaţa din impuls în impuls, iar asta trebuie să se termine odată. Voiam să te vadă cealaltă familie cum eşti cu adevărat. Zâmbetul Eulaliei era molipsitor. Fetiţo, nu ştiu cine a fost mai surprins. Englezii ăia înţepaţi cred că stau şi acum cu gura căscată.

— Dar unchiul nu mă va ierta, nici bunica. Drace, ai văzut faţa lui Diego?

— Fetiţo, dintre toate, asta trebuie să te preocupe cel mai puţin; în plus, tocmai le-ai dat celor doi fraţi vitregi ai tăi o sperietură de moarte. Le trebuia ceva care să-i scuture un pic; au stat ţepeni vreme de trei ore, să vezi şi să nu crezi, ba chiar şi-au adus ierburile lor ca să le bea. Să mă

pici cu ceară dacă asta prevesteşte ceva bun.

— Dar acum îşi vor face o impresie greşită despre noi, vor crede că toate fetele spanioloaice sunt neîngrijite şi vulgare.

Atâta deznădejde a făcut-o pe Eulalia să râdă.

— Racii[4] ăştia doi deja aveau o impresie defavorabilă despre tot şi nimic din ce poţi să faci sau să spui nu va schimba lucrurile.

Dar, doică, ce spui este teribil şi în plus sună a înfumurare.

Şi ceva ce va trebui să schimbi, de aceea intrarea ta a fost cât se poate de nimerită, crede-o pe bătrâna asta care ştie ce spune.

Aurora a privit-o lung şi, cu toate că nu înţelegea nimic, doica ei mereu îi dăduse sfaturi bune şi nimerite.

— De ce scoţi rochia violet?

Eulalia a privit-o cu ochi strălucitori.

— Pentru că le vei face o a doua surpriză racilor tăi.

Aurora a început să bată în podea cu piciorul.

— Nu sunt racii mei!

Aurora a pufnit în vreme ce termina să-şi ungă trupul cu ulei de cocos. Eulalia îi spunea întotdeauna că o domnişoară trebuie să-şi răsfeţe pielea şi, cu toate că ei i se părea de o vanitate scandaloasă, era deja obişnuită cu excentricităţile doicii ei. Mereu îi punea câteva picături de ulei de cocos, pe care îl prepara chiar ea, în apa de baie şi câteva picături în palmă, ca să-şi dea pe corp, soarele andaluz era neiertător. Aurora a protestat când Eulalia i-a spus că voia s-o ajute să se îmbrace. Era conştientă că, dacă nu ar fi de faţă, fata nu şi-ar pune până la urmă jumătate din rufaria de corp, se obişnuise cu libertatea de a nu o purta, dar azi trebuia să fie impecabilă.

---

4 Spaniolii îi numeau raci pe englezi, datorită uniformei roşii din Războiul de Independenţă spaniol (n.a.)

*

Cristopher amuţise. Tânăra care tocmai intrase pe uşă abia daca mai semăna cu ţiganca pe care o văzuse în urmă cu mai puţin de-o oră. Într-o rochie cu o croială modernă şi de cea mai neobişnuită culoare pe care o văzuse vreodată, violet, îl privea cu ochi curioşi şi provocatori. Intrase la fel de mândră ca o prinţesă; a văzut gestul trufaş pe care l-a dedicat unchiului ei, gest pe care el l-a înţeles de îndată, căci dovedea o hotărâre asemănătoare cu a lui. I-a observat părul strâns într-un coc perfect la ceafă, în afară de câteva şuviţe rebele, care nu se lăsau supuse. A admirat podoabele argintii care modelau câteva şuviţe prinse în ele şi care ieşeau în evidenţă ca nişte limbi de foc. Culoarea ochilor l-a năucit, erau cei mai extraordinari pe care îi văzuse în viaţa lui, de o culoare nedeterminată, între bronz şi aur, da, într-adevăr, fata era de o frumuseţe excepţională. Prevedea deja problemele pe care le va provoca la Londra, dacă se hotăra să-i însoţească, mai cu seamă fiindcă nu se putea nega a cui fiică era, cu părul arămiu şi gropiţa din obraz.

Diego nu putea să respire, o gheară îi apăsa pe inimă. Mereu reuşea să-l surprindă, indiferent cum ar fi fost, îmbrăcată ca o ţigancă sau ca o prinţesă. Ochii Aurorei s-au oprit în ochii lui o clipă mai mult decât în ai celorlalţi, şi asta l-a umplut de o căldură scânteietoare. I-a întors zâmbetul şi a înclinat capul în chip de acceptare, gest care a trecut neobservat de către toţi, mai puţin de Eulalia.

Glasul Mariei i-a întors pe amândoi în prezent.

— Domnilor, să trecem în sufragerie, cina e gata de ceva vreme. Maria şi-a folosit talentele de gazdă ca să-i binedispună pe comeseni. V-am pregătit ceva uşor, ne închipuim că, după călătoria grea, nu doriţi decât să vă odihniţi. Vom cina şi după aceea vom bea cafeaua în curte.

Cina s-a desfăşurat în tăcere. După ce a început cu un

sos iute, foarte rece, care i-a încântat pe Cristopher şi pe Andrew, a continuat cu o friptură de miel cu sos de cimbru şi rozmarin. Amândoi fraţii au rămas încântaţi când au gustat o piftie pe care spaniolii o numesc jamón. Aurorei nu-i venea să creadă că oamenii se minunau de o mâncare aşa simplă. Andrew era flămând, după o călătorie lungă şi atât de călduroasă, aşa că a gustat imediat buna mâncare spaniolească. Cristopher avea prea multe prejudecăţi şi la început abia a atins bucatele. Aproape mereu a cerut consomé, urmat de omletă franţuzească şi mere coapte la desert. Acum devora tot ce i se punea în faţă. Desertul îl încânta, luase cam trei, de aceea i-a fost ruşine să mai ia altul. Şi-a lins buzele, s-a şters la gură şi, speriat, şi-a dat seama că Aurora nu-l pierduse nicio clipă din ochi. Maria s-a uitat la băiat cum devorează slănina şi s-a rugat să nu-i pice greu; din fericire, tânărul se mulţumise cu trei bucăţi.

Rodrigo a mâncat fără poftă. Multe gânduri i se îngrămădeau în minte, nu ştia ce aşteptase de la familia paternă a Aurorei, dar, hotărât lucru, aceşti doi fraţi şi atitudinea lor scăpau înţelegerii lui. Abia dacă vorbiseră. Răspunseseră la şirul lui de întrebări, mai cu seamă cel mare, cu monosilabe, amănunt care îl exaspera peste măsură. Îi spuseseră doar că John, tatăl Aurorei, suferise un atac de cord şi era în stare foarte gravă. Era al doilea atac în şase luni, şi medicii se temeau pentru viaţa lui. Din cauza stării de sănătate precare, le ceruse fiilor lui să meargă în Spania şi să dea o scrisoare familiei Aurorei. Aşteptau hotărârea lui Rodrigo, iar el stătea în cumpănă.

În vreme ce musafirii beau cafeaua în frumoasa curte andaluză, Rodrigo îşi însoţise nepoata în bibliotecă, pentru a-i da scrisoarea pe care i-o aduseseră fraţii ei din Anglia. O privea tăcut citind resemnată.

— Ce părere ai, *pacoste mică?*

Rodrigo a văzut că nepoata sa continua să citească scrisoarea pe care i-o dăduseră fraţii ei. Simţea un anume

disconfort.

— John este foarte bolnav. Cere, ca pe o favoare specială, să-mi îngăduiţi să-i însoţesc pe fraţii mei vitregi în Anglia ca să-l văd, el nu poate să se deplaseze în Spania.

O îndoială s-a ivit în ochii Aurorei. Rodrigo i-a luat mâna într-ale lui.

— Asta ne dă avantajul de a nu trebui să-i rugăm să te ia cu ei. Îngăduind să pleci, le facem o favoare. Eşti capabilă să vezi diferenţa?

Aurora şi-a privit unchiul şi a zâmbit.

— Eşti şiretenia întruchipată, unchiule.

Rodrigo i-a făcut complice cu ochiul.

— Uneori, o diferenţă atât de subtilă poate să încline balanţa în orice situaţie. Ai şansa să călătoreşti şi să cunoşti alte locuri, eu voi fi liniştit ştiindu-te în siguranţă, alături de bunica. Cred că e un târg corect şi, în schimb, trebuie doar să-ţi cunoşti tatăl.

— Chiar şi aşa, nu vreau să plec din Spania, unchiule, este singurul pământ pe care îl cunosc şi am senzaţia neliniştitoare că, dacă plec, nu voi mai putea să mă întorc. Rodrigo a mângâiat-o pe obraz, ca atunci când era micuţă. Nu ştiu ce voi întâlni în Anglia, cum voi fi tratată, îmi amintesc doar ce rău a dus-o Manuel aici. Oamenii locului îl priveau mereu ca pe un străin, cu toate că mama lui era spanioloaică. Nu-mi doresc acelaşi tratament pentru mine acolo.

— Francezii ne-au fost inamici, englezii aliaţi, e o diferenţă clară pe care nu trebuie s-o uiţi niciodată, pentru că asta poate să însemne înfrângerea sau triumful nostru.

— Unchiule… încă au Gibraltarul nostru!

Râsul dezminţea exagerarea din tonul ei.

— Dar îmi închipui că te vei lupta, că este chiar posibil să ni-l dea înapoi fără nicio replică. Aurora a mijit ochii în faţa împunsăturii meritate. Promite-mi că te vei purta ca o doamnă ce eşti. Fără hoinăreli pe străzi şi faimoasele taie

cuvinte deocheate. Şi să nu umbli desculţă…

— Promit că mă voi prezenta ca o femeie respectabilă şi mă voi purta ca o spanioloaică implacabilă. Rodrigo a privit-o cu atâta drag, încât ei i s-au umplut ochii de lacrimi. Când trebuie să plec?

— Poimâine.

— Atât de repede?

Întrebarea a fost pusă pe un ton mâhnit, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— E posibil ca, atunci când vei ajunge, tatăl tău să nu mai fie în viaţă. Totul e împachetat de mai multe zile, e mai bine să pleci cât mai repede.

— Ştiu… Dar e atât de greu.

Rodrigo a privit-o cu afecţiune în ochi. Ştia ce provocare uriaşă i se deschidea în faţă, dar această provocare putea să însemne multe lucruri şi a dorit din adâncul inimii să nu plătească mai târziu pentru impulsul de a-şi trimite nepoata într-o ţară străină.

— Ştiu că-ţi vei da toată silinţa să faci această călătorie cât mai profitabilă cu putinţă. Aurora şi-a întors privirea spre unchiul ei. Ai cuvântul meu că voi veni după voi de îndată ce împrejurările îmi vor îngădui, iar eu nu te mint niciodată, *pacoste mică.*

Aurora şi-a îmbrăţişat unchiul, convinsă că aşa va fi.

Capitolul 4

Aurora şi Eulalia au fost gata de plecare foarte devreme. Purtau haine de călătorie uşoare, pentru că în luna august temperatura era deja ridicată la ora aceea a dimineţii. Maria li s-a alăturat la intrare şi, surprinzător, Diego a fost ultimul care a sosit.

Trăsura mare pe care o cumpărase Rodrigo cu luni în

urmă i-a impresionat pe cei doi englezi. Era destul de încăpătoare ca să transporte toate cuferele inclusiv cufăraşul care conţinea toate leacurile Eulaliei. Aurora s-a aşezat pe banca de catifea, cu bunica de-o pane şi Eulalia de alta. Diego şi cei doi englezi stăteau în faţa lor. A închis ochii şi s-a cufundat în gânduri. Ultimele săptămâni fuseseră haotice, dar încă o făcea să râdă amintirea scenei cu Eulalia şi cele două cufere uriaşe ale ei; unul era atât de greu, încât Rodrigo a întrebat-o dacă nu cumva erau pline cu pietre pe care să le arunce împotriva englezilor de îndată ce vor debarca în Anglia, dar Eulalia a refuzat să renunţe la ceva, avea totul bine ferecat cu cheia. Cheie pe care pe urmă şi-a atârnat-o de gât, pe un şnur subţire de catifea purpurie, culoarea buzelor ei. Era surprinsă că această călătorie nu începe din oraşul Cádiz; acum urmau să străbată Spania de la sud la nord. Micul velier cu trei catarge, proprietatea lui sir John Beresford, va înconjura coasta Portugaliei până va ajunge în oraşul San Sebastián, de acolo se vor îmbarca spre destinaţia Dover. Şi o făcea să zâmbească stâjeneala lui Cristopher şi a lui Andrew, pentru că, dacă ei şi-au închipuit vreodată că în Ronda era cald, când au ajuns la Córdoba, au crezut că intraseră direct în infern.

Când au ajuns în nord, s-au instalat într-o casă mare, proprietate a bunicului ei, care era situată pe muntele Igüeldo şi din balcoanele largi ale vilei vedea plaja La Concha. La ora aceea a după-amiezii se arăta furtunoasă. Fraţii ei vitregi străbăteau satele de nord, îngrijoraţi de întârzierea cu care Maria îşi rezolva treburile. Sosiseră de câteva săptămâni, dar ea trebuia să pună la punct nişte afaceri înainte să părăsească Spania, afaceri care tărăgănau mai mult decât de obicei. Aurora stătea pe jos în faţa balcoanelor mari deschise. O uşoară briză anunţa că în curând va ploua peste oraşul solitar. La ora aceea a după-amiezii doar câţiva trecători îşi făceau curaj în aerul care

devenise rece. În nordul Spaniei luna octombrie însemna că unele zile puteau să fie frumoase, dar majoritatea erau destul de urâte, o anticipare a iernii ce va veni. Continua să-i scrie lui Manuel şi regreta mult că nu-l văzuse în ziua plecării.

Maria o privea cu atenţie prin uşa întredeschisă. Nepoata ei era desculţă şi devora o farfurie cu migdale pe măsură ce scria. Regreta mult schimbarea de planuri, dar ea trebuia să plece imediat la Paris şi spera că Aurora nu va lua asta ca pe un afront. Sosirea rapidă a lui Diego a oprit pana pe jumătate înmuiată. Aurora o presimţise, s-a întors şi i-a privit pe amândoi, s-a ridicat şi le-a zâmbit.

— Bunico, ai terminat cu demersurile?

Tăcerea prelungită i-a arătat că erau veşti care n-aveau să-i placă deloc.

Velierul cu trei catarge continua să fie ancorat în port, în vreme ce pasagerii urcau pe pasarele. Urmau să plece într-o oră spre Dover. Michael Carter, căpitan al *Diavolului negru,* continua pregătirile împărţind diverse sarcini care ţineau alert întreg echipajul. Aurora nu a plâns, aşa cum credea că va plânge în aceeaşi clipă în care silueta bunicii se va pierde la orizont. Au plâns Eulalia şi Maria, când s-au despărţit. Nu înţelegea de ce bunica ei nu o însoţea în Anglia, nu înţelegea problemele pe care trebuia să le rezolve la Paris, nici de ce erau atât de grave, încât trebuia s-o însoţească Diego. Îi promisese că în câteva săptămâni se vor reuni, dar o anume descurajare îi arăta că va întârzia mult mai mult decât promitea. Se simţea înşelată şi a insistat s-o însoţească, dar fusese în zadar. Cu o ultimă privire rugătoare, s-a uitat la bunica ei, s-a întors şi a urcat cu grijă pe puntea vaporului.

Astfel, din înaltul prorei *Diavolului negru* a văzut cum siluetele tremurătoare, a Mariei şi a lui Diego, se îndepărtau încet-încet. Şi-a reţinut impulsul de a striga spre cer. Cristopher a văzut-o pe fată, care-şi avea în continuare

spatele ţeapăn şi se ţinea strâns de bordul vaporului, nu vărsa nicio lacrimă, nu scotea niciun geamăt. Această stăpânire de sine îl uimea, pe parcursul călătoriei demonstrase o mare cumpătare. Era obosit, ceea ce trebuia să fie un periplu de circa trei săptămâni se transformase în trei luni. Suferea pentru tatăl lui, chiar dacă primea informaţii despre sănătatea acestuia prin telegrame. Şi-a întors din nou privirea către ea şi s-a întrebat ce i-o trece prin minte.

Aurora era distrusă, îşi făcea zeci de idei despre bunica sa. Iar inima îi plângea neconsolată, sărutul pe frunte pe care i-l dăduse Diego nu făcuse decât s-o descurajeze şi mai mult. Când uscatul a dispărut la orizont, Aurora a coborât în cabina pe care o împărţea cu Eulalia. Deşi velierul nu era foarte mare, era comod şi dispunea de toate utilităţile: o cadă din alamă şi un şemineu mic. Ea se simţea însă la fel de lipsită de viaţă ca zilele cenuşii care preced iarna. S-a aşezat pe fotoliul din catifea grena, şi-a mângâiat tristă părul, şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a izbucnit într-un plâns îndelung reţinut.

Anglia, Crimson Hill

Justin Clayton Penword îl asculta cu atenţie pe tatăl lui, Devlin Charles, duce de Arun, şi îi asimila vorbele, ce se întipăreau pe rând în creier. Cheful de noapte îşi cerea factura. Ieşise cu fratele lui. Jamie, şi cu vărul lor scoţian Brandon, care venise de câteva zile din ţinuturile înalte ale Scoţiei împreună cu sora lui, Casey, pentru sezonul monden ce urma să înceapă în câteva săptămâni. Greaţa îi strângea stomacul, iar înfăţişarea pământie spunea oricui îl privea cât de rău se simţea. Încercase să-l învingă pe uriaşul lui văr, dar fusese în zadar. Ce-i spunea tatăl lui? Teribilele

arsuri din stomac nu îi îngăduiau să se concentreze şi se temea că, dintr-un moment într-altul, nu-şi va putea controla icnetele şi va vomita pe jiletca impecabilă gri perlă a tatălui său.

Devlin a încetat un moment să-i vorbească fiului său. După nuanţa verzuie a feţei, trebuia să se fi simţit foarte rău. S-a gândit că tinerii nu ştiau nici să bea, nici să se poarte. După aceea va avea o discuţie cu nepotul lui, care era cu patru ani mai mare decât Justin, dar acum îl interesa ca întâiul lui născut să îi acorde ceva mai multă atenţie.

— Ţi se pregăteşte un ceai tare. Ştii deja ce părere am despre cei care beau şi nu sunt în stare să se controleze.

Justin a gemut la auzul criticii. El ştia să se controleze la băutură, cu excepţia nopţii trecute.

— Tată, atât eu, cât şi fratele meu suntem în stare să bem ore întregi fără să ne clintim. Dar te asigur că dracu' împieliţat de Brandon nu e om, este cu neputinţă să-l dobori.

— Vărul tău se află în Anglia ca să-şi mărite sora, nu ca să petreacă împreună cu descreieraţii mei de fii.

— Tată, voiai să-mi vorbeşti despre Casey?

Întrebarea a sunat trist.

— Vreau să-ţi vorbesc despre logodna ta.

Justin l-a privit nedumerit. Acele vorbe într-adevăr au izbutit să-l dezmeticească un pic.

— Din câte ştiu, burlăcia mea nu e în primejdie.

— Vorbesc despre fiica lui John Beresford, vecinul nostru. Justin a crezut că tatăl lui delira. Abia şi-a revenit după atacul de cord, am fost să-l vizitez, cu mare amabilitate, desigur. Am vorbit pe larg şi în amănunt despre Redtower, vreau să revină în posesia noastră.

— Te referi la moştenirea lui Clare? a întrebat.

Devlin a confirmat.

— Într-adevăr, acele pământuri sunt ale noastre din vremuri imemoriale, chiar dacă le putem recupera doar prin

căsătorie, iar blestemaţii ăia de Beresford le-au ţinut în mâinile lor timp de patru generaţii. A sosit momentul să le recuperăm.

Justin l-a privit sceptic.

— John nu are decât băieţi, e greu de recuperat moştenirea.

Afirmaţia lui Justin era exasperantă, iar Devlin şi-a încruntat supărat sprâncenele argintii.

— Are o fiică de vârsta măritişului şi eşti conştient că există un acord semnat de către ambele familii pentru continuarea alianţei. Redtower se va întoarce la noi cu dota fiicei lui, aşa a rămas stabilit la momentul potrivit.

— Tată… Mă tem să întreb cum de a aflat de această fiică pe care nu o cunoaşte nimeni, dacă într-adevăr o are, căci mă îndoiesc serios.

Justin şi-a masat tâmplele într-o încercare de a face să nu-i explodeze capul.

— La douăzeci şi opt de ani ai tăi n-ar trebui să desconsideri capacitatea tatălui tău în rezolvarea acestor chestiuni, dar nu contează. Are o fată care curând va ajunge în Anglia.

— Va ajunge? Vine din colonii?

Justin detesta manierele grosolane şi aspre ale americanilor, care nu erau în stare să pună un picior în faţa celuilalt fără să se împiedice.

— Mă tem că mult mai rău, fiule, vine din Spania!

Modul afectat în care a rostit ultimele cuvinte l-a impresionat pe Justin mai mult decât vestea în sine. S-a uitat la el ca şi cum dintr-odată ar fi înnebunit.

— Glumeşti?

Neîncrederea din glasul lui era de netăgăduit.

— Fiule… Ştii că n-aş glumi cu ceva atât de serios. Din fericire pentru noi, spaniolii sunt uşor de controlat. Sunt sigur că spanioloaica asta va fi ca un lut moale în mâinile tale. Eşti bogat şi ai unul dintre cele mai vechi titluri din

Marea Britanie.

Justin era surprins. Nimic nu îl pregătise pentru ultima remarcă. A întors privirea, nevenindu-i să creadă.

— Tată, dacă aşa gândeşti, faci aceeaşi greşeală ca şi Bonaparte.

Şi spunând asta s-a ridicat, a ajuns la uşă şi a ieşit trântind-o.

Se simţea incapabil să gândească, avea nevoie de o baie, ca să-şi limpezească mintea. A urcat treptele scării imperiale din două în două, încercând să nu ia în seamă zvâcnetele constante din capul lui, a mers pe coridorul de la nivelul superior, până a ajuns la dormitorul fratelui său Jamie. Când a deschis uşa, a fost surprins şi s-a oprit brusc: vărul Brandon stătea la picioarele patului enorm vorbind cu puternicul lui accent scoţian, iar Jamie îşi acoperea capul cu o pernă.

— Mi-ai promis că-mi arăţi iapa pe care a cumpărat-o tatăl tău.

— Ştii că o să te omor când am să ridic capul, a izbutit să spună Jamie într-un vaiet tânguitor.

— Măi, să fie! Ar trebui să-ţi mulţumesc, Brandon, că l-ai trezit pe frate-meu şi l-ai scutit astfel pe valet.

Veselia din tonul lui Justin era neîndoielnică.

— Să-l scutea…? Englezi prăpădiţi.

— Înainte să spui ceva, nu uita că tatăl tău, unchiul meu, era un cavaler englez, i-a amintit Justin.

— Vă rog, duceţi-vă şi vorbiţi în altă parte, îmi explodează capul! a gemut Jamie încet.

— E limpede că Justin e un pic dezorientat, o fi de la mahmureală sau din cauza logodnicei?

— Cum dracu’ ştii…?

Nu a terminat propoziţia.

— Logodnică?

Glasul lui Jamie era gâtuit, chiar dacă a izbutit să-şi înalţe capul şi să se ridice puţin.

— Se pare că vecinul nostru John are o fiică, iar tata vrea împlinească acordul ca să recupereze moştenirea lăsată de Clare.

Din glasul lui Justin nu răzbătea nicio emoţie. Brandon îi privea când pe unul, când pe altul, zâmbind.

— Cum e posibil să aibă o fiică, şi noi să nu fi aflat până acum?

Jamie încerca o neîncredere năucitoare, iar Brandon a izbucnit în râs.

— Tocmai pentru că este nelegitimă, străină şi o vrăjitoare, n-am nici cea mai mică îndoială. Chiar în această dimineaţă am avut o discuţie plăcută cu unchiul meu.

Abia i se zărea verdele ochilor din cauza râsului.

— Ţi-o închipui, Jamie, pe dulcea, cum se spune în Spania?, *señora,* făcând ochii cât cepele doar văzându-l pe Justin al nostru şi viitorul ei titlu ancestral. Halal cadou!

Justin l-a privit ameninţător pe Brandon.

— Niciodată nu mă voi sacrifica prîntr-o căsătorie mixtă.

Vorbele lui Justin au izbutit să-l surprindă pe vărul lui.

— Mixtă?…

Brandon nu înţelegea.

— Spaniolii sunt catolici, iar noi suntem anglicani. Spaniolii sunt de cele mai multe ori… imprevizibili.

Părea că Justin dă lecţii unui copilaş, dar Brandon nu s-a supărat. A continuat să zâmbească.

— Regele vostru, Henric, nu s-a căsătorit cu o spanioloaică? Cum o chema? Catalină de Aragón. O regină neînfricată aş zice eu, cum pare spanioloaica ta să…

Vorbele au rămas suspendate în aer.

— Nu e spanioloaica mea, vere, şi te sfătuiesc să taci, altfel rişti să-ţi pierzi mândria în pumnii mei! a rostit Justin ameninţător.

— Cum e posibil ca John…? Jamie nu putea să accepte uimitoarea veste. O fi legitimă? De neam nobil? Cred că,

dacă e nelegitimă şi de condiţie inferioară, ai dreptul să refuzi, nu poţi să ridici la rangul de ducesă orice plebee.

Gândurile rostite cu voce tare de către Jamie l-au năucit.

— Amănuntul ăsta îmi scăpase. Răspunsul lui Justin a fost mai mult o şoapta spusă pentru sine. Dar, al naibii să fiu, ai dreptate.

Jamie a confirmat dând din cap.

— Ştii că mereu am dreptate, dar nu te bucura încă, dacă tata ţi-a spus ceva, este pentru că stăpâneşte situaţia bine, în locul tău nu aş rânji cu gura până la urechi. Jamie s-a ridicat, şi-a pus halatul şi s-a îndreptat spre locul unde se afla baia. Mă freacă cineva pe spate?

Hohotele lui de râs se auzeau pe tot holul în vreme ce privea faţa fratelui şi a vărului său.

*

Justin s-a îmbăiat şi s-a bărbierit, în vreme ce întorcea pe toate feţele presupunerile lui Jamie. S-a gândit la John, la timpul pe care l-a petrecut el în Spania când lupta împotriva lui Napoleon. Acolo probabil a cunoscut-o pe spanioloaică, dar de atunci se scurseseră vreo optsprezece ani. Îşi amintea încă, el avea vreo zece şi Jamie opt. Şi-a amintit ce trişti au rămas fiii lui John – Cristopher, Arthur şi Andrew – când el a plecat la război sub comanda ducelui de Wellington. S-a gândit iarăşi la discuţia avută cu tatăl lui. Dacă tânăra ar fi o englezoaică cinstită, nu ar fi vreun inconvenient în îndeplinirea acordului, dar în împrejurările actuale nu vor putea să-l ducă la abator nici în viaţa asta, nici în cea viitoare. Şi femeie, şi spanioloaică!, o combinaţie primejdios de corozivă. Niciun bărbat, şi cu atât mai puţin un englez, nu ar accepta posibilitatea de a se lega de o asemenea belea. Va trebui să-şi convingă tatăl de nesăbuinţa pretenţiei lui.

Portul Dover

Traversarea se dovedise mai calmă decât se aştepta, şi vremea bună a făcut să ajungă în port înainte de data prevăzută. A observat agitatul oraş Dover şi i s-a părut posomorât, clădirile gri şi mohorâte îi spuneau un bun-venit foarte trist sau asta a gândit ea. Ce diferit se vedea marea în draga ei Malaga, mereu albastră, dar în Anglia era de un maro de nedescris. Vântul rece de octombrie sufla în poala rochiei, care se ridica în jurul picioarelor.

Coborâseră deja bagajele şi le urcaseră într-o trăsură care avea să-i ducă până la Portsmouth. Un oftat adânc i-a scăpat din piept în faţa nesiguranţei.

Eulalia o privea de sus până jos, neîndrăznind să spun niciun cuvânt, era conştientă de profunda dezamăgire pe care o simţea copila ei, şi asta o întrista mult, dar văzuse în cărţi. Aurora trebuia să facă această călătorie. Era scris în destinul ei şi, chiar dacă durea, trebuia împlinit. Aurora n-ar înţelege, obişnuia să-şi bată joc de previziunile ei, poate era mai bine aşa, uneori necunoaşterea era cel mai bun aliat.

Cristopher se simţea uşurat că era aşa aproape de casă. Misiunea pe care i-o încredinţase tatăl lui era terminată. Sora lui vitregă se afla în Anglia. Şi îi înţelegea tristeţea. De când părăsiseră oraşul San Sebastián, în ochii ei de foc se stinsese o flacără. Andrew încercase să-i îndulcească voiajul vorbind cu ea, jucând cărţi sau chiar însoţind-o în plimbările pe punte. Cristopher crezuse că bătrâna îi va însoţi până în Anglia şi a fost surprins că a plecat la Paris cu Diego. Acesta lăsase doi bărbaţi, Francisco şi Rafael, ca să le însoţească şi să se îngrijească de doamne, amănunt care îl deranjase. El era perfect capabil să aibă grijă de două femei singure, dar nu

discutase chestiunea. Bărbaţii vor rămâne în căsuţa din pădure până la întoarcerea Mariei şi a lui Diego, apoi vor pleca împreună cu ofiţerul în Spania.

Aurora continua să rămână tăcută. Privea pământurile verzi şi solitare ale câmpiei englezeşti, când a început să plouă foarte puternic. Dîntr-odată aerul devenise umed şi lipicios. Încerca să se însenineze înainte de a se prezenta în faţa tatălui ei pentru prima oară. Dar senzaţia că totul va fi pierdut creştea cu fiecare mişcare a roţilor trăsurii. Vorbea corect limba engleză, la fel ca şi franceza. Războiul din Spania făcuse ca majoritatea spaniolilor să se apere în cele două limbi: engleza pentru aliaţi, franceza pentru invadatori. Avea, de asemenea, noţiuni de romani. Eulalia îi vorbea deseori în această limbă, de când era mică. Şi-a aruncat privirea în afara trăsurii. Abia ajunsese în altă ţară şi deja îi era dor de soarele Málagăi. De râsetele copiilor pe străzi. A încercat să vadă Londra, dar nu a reuşit, ploaia care cădea tăcută o împiedica să zărească mare lucru în urma ei. Iar ceaţa care învăluia oraşul era la fel de gri şi deasă ca un giulgiu, contaminată de fum de cărbune şi smog. Aurora s-a întrebat daca locuitorii oraşului vor putea să respire fără să cadă la pământ inconştienţi. Înconjurau Londra prin sud-est.

Eulalia s-a înfăşurat mai bine în capa ei neagră. Dârdâia din cauza umezelii care se strecura prin hainele ei subţiri. Nu se pregătise pentru o vreme atât de îngheţată cum a găsit în Anglia.

Andrew îşi privea sora vitregă fără ocolişuri, pentru că îl intriga mult. Se dovedise tăcută cea mai mare parte a călătoriei, dar întrezărea, în străfundul ochilor ei aurii, o inteligenţă ascuţită.

— Mai e puţin până ajungem acasă, îmi închipui că eşti obosită şi vrei să faci o baie.

Aurora i-a zâmbit lui Andrew, era recunoscătoare pentru grija lui.

— Nu sunt mai obosită decât voi ceilalţi, dar îţi mulţumesc, Andrés, întotdeauna e plăcut să văd grija pe care mi-o porţi.

Aurora era conştientă de legătura fraternă care se năştea între ei, chiar fără să vrea.

— Îmi place cum sună numele meu în spaniolă, nu mă deranjează să-mi spui aşa, i-a zis deodată.

— Trebuia să cer voie ca s-o fac? Interesant.

O scânteie de amuzament s-a ivit în ochii Aurorei văzându-l pe Andrew încruntând din sprâncene.

— Mă bucur că te amuză, *Dawn,* i-a răspuns.

— Numele meu este Aurora, l-a corectat ea zâmbind.

— Păi, dacă tu îmi spui pe nume în spaniolă, e drept să fac şi eu la fel cu numele tău în engleză.

Aurora s-a gândit un moment.

— Adevărat, dar voi spuneţi Dawn zorilor de zi, revărsatului zorilor şi aurorei, aşa că, dacă îmi spui Dawn, nu voi şti la care te referi, i-a explicat zâmbitoare.

Cristopher era năucit, ascultând discuţia absurdă care se desfăşura sub nasul lui. Şi-a zis că era de vină călătoria lungă pentru delirul lor.

— Asta demonstrează simplitatea noastră, nu avem nevoie de atâtea cuvinte ca să spunem acelaşi lucru.

Andrew i-a făcut cu ochiul. Se obişnuise deja cu faptul că îi tutuia şi i s-a părut neobişnuit, dar plăcut.

— Cântă-ne ceva, Aurora. Cererea Eulaliei a năucit-o. Cântecul acela despre prizonier. Ştii că-mi place mult.

Aurora s-a uitat la Eulalia într-o clipă de îndoială, poate avea nevoie de puţină evadare. A scos din mica ei valijoară de călătorie nişte castaniete de culoarea abanosului. I le dăruise bunica Maria când împlinise doisprezece ani. Erau talismanul ei norocos. Şi-a petrecut coardele în jurul degetelor mari, a închis ochii o clipă şi a început să emită note joase, lente. Când trecuse deja ceva vreme de când scotea note armonioase din castaniete, a

început să recite cu glas dulce şi melodios:

Era prin mai, când e cald şi soare,
când grâul face spic şi câmpiile sunt în floare;
când ciocârlia cântă şi-i răspunde-o privighetoare;
când îndrăgostiţii se bucură de iubire,
doar eu, trist şi tăcut, trăiesc în această închisoare,
şi nu ştiu nici când e ziuă, nici când luna apare,
decât de la o păsăruică ce-n zori face-o cântare;
ucis-a fost de un arcaş; Dumnezeu să-i dea pedeapsă mare.

A terminat cu o bătaie puternică şi, lăsând mâinile în jos, a rămas tăcută cu ochii pierduţi o clipă. Când în sfârşit i-a deschis, a observat o surpriză mută în ochii fraţilor ei. Eulalia stătea rezemată cu un zâmbet pe buze, ca şi cum ar fi adormit împăcată.

— Magnific instrument, nu l-am mai văzut în viaţa mea, cum se poate face muzică din două bucăţele de lemn? Andrew era perplex. Mi le dai puţin?

Aurora şi-a scos coardele de după degete şi i-a dat instrumentul.

— Incredibil! îmi spui ceva despre ele?

Curiozitatea de pe chipul lui Andrew a amuzat-o, a hotărât să-i facă pe plac.

— Este un instrument de percuţie vechi de secole. Originea lui coboară până la anul o mie. Fenicienii aveau o cultură eminamente comercială, cum probabil ştiţi, şi a prosperat în ţările mediteraneene, precum Grecia, Italia şi Spania, dar numai ţara noastra a păstrat şi dezvoltat folosirea castanietelor de atunci. Sunt parte din moştenirea noastră şi le folosim ca să dăm culoare şi caracter spaniol muzicii.

— Din ce sunt făcute?

— În mod normal se fac din lemn de castan, dar se pot folosi şi alte esenţe. Aproape toate castanietele se

fabrică pe măsura celui care cântă cu ele, şi-a continuat răbdătoare explicaţiile. Acestea sunt un dar de la bunica mea. Un zâmbet care nu a fost observat de ochii lui Cristopher a făcut-o să îi fie dor de ziua în care le-a primit. Tonurile perechilor sunt diferite în general: cel mai jos se numeşte mascul, iar cel mai înalt femelă. Perechea care sună mai înalt se poartă în mod normal în mâna dreaptă. Vrei să le atingi? Aurora s-a aşezat lângă Andrew şi a încercat să-i petreacă apoi coardele pe după degete, dar a fost imposibil, fiindcă avea degetele prea mari în comparaţie cu ale ei. Cred că nu-ţi vin bine, dar mi-ar fi plăcut să te văd manevrându-le. I-a zâmbit.

— Cine a scris cântecul? a întrebat deodată Cristopher.

Aurora şi-a privit fratele mai mare, care stătuse tăcut aproape pe tot parcursul drumului.

— Nu este un cântec, aparţine unei serii de balade numite romaneşti. Este destul de veche şi foarte uşor de recitat în acompaniament de castaniete.

În glasul fetei nu era nici urmă de înfumurare.

— Foarte interesant.

Aurora a regretat că fratele ei era atât de zgârcit la vorbă. Probabil că i se citea dezamăgirea pe chip, căci Cristopher i-a arătat o urmă de zâmbet. Ea a fost surprinsă să vadă cum i se transformau trăsăturile când zâmbea.

— Aproape am ajuns.

Glasul lui Andrew denota uşurare, şi în ochii Aurorei s-a ivit un licăr de şovăire, dar l-a ascuns imediat, deşi nu îndeajuns ca să nu observe Cristopher.

— Stai liniştită, Dawn, de mult am ucis balaurul, a glumit el, dându-şi seama de adevărata ei teamă.

— Balaurul? a bâiguit uluită.

— Vrea să-ţi pună că n-ai de ce să te temi, noi te vom apăra, a afirmat Andrew ţanţoş.

Trăsura s-a oprit chiar când a rostit ultimele cuvinte,

împiedicând orice răspuns la comentariul lui. O uşă enormă şi grea s-a deschis chiar în momentul în care Aurora cobora ultima treaptă. Un bărbat elegant şi tânăr a alergat să-i salute cu entuziasm pe Cristopher şi Andrew. Aurora a bănuit imediat că era vorba despre fratele ei mijlociu, Arthur, aşa că a început să-l observe, în ciuda nopţii destul de întunecate. Era foarte înalt şi chipeş. Toţi trei aveau acelaşi păr blond. Deşi nu-i putea vedea ochii, şi-a închipuit că sunt de culoare albastru-deschis. Erau foarte asemănători fizic, dar gândurile ei au încetat brusc când şi-a dat seama că Arthur o privea curios şi într-o spaniolă perfectă a salutat-o cum se cuvine.

— Bine ai venit la Whitam Hall! Tatăl nostru este dornic să te cunoască.

A luat-o uşor de mână şi a condus-o către casa cu două niveluri, care se înălţa mândră spre cer. Era luxoasă, chiar dacă întunecată, şi solidă. Interiorul i s-a părut imens. Vestibulul amplu te întâmpina cu două scări care conduceau la nivelul de sus. Arthur o ducea pe jumătate târâş, fiindcă picioarele Aurorei refuzau să facă paşi mari. Nu a putut să admire nici măcar unul dintre tablourile care împodobeau impresionanta galerie din vestibul. Au ajuns la etajul al doilea şi a văzut mai multe uşi. În tăcere, Arthur a dus-o până la dormitorul tatălui lor, situat în aripa întunecoasă din Whitam Hall.

Să se afle în căminul familiei sale paterne o umplea de o senzaţie de stânjeneală. Aerul închis din dormitor a făcut-o să strâmbe din nas. A privit perdelele trase. Cearşafurile s-au mişcat şi a auzit vocea slăbită a tatălui ei.

— Apropie-te, lasă-mă să te văd!

Tonul era răguşit, dar amabil. Aurora a mers încet până a ajuns la o palmă de cel care o privea cu speranţă, uimire şi o mână întinsă.

— Sunt Aurora de Velasco y Duero, a şoptit cu glas încet şi urmând un impuls s-a aplecat şi a sărutat fruntea

tatălui ei într-un gest care a surprins-o chiar şi pe ea.

John a clipit şi a încercat să se ridice cu chipul crispat de durere. Era un bărbat corpolent, cu păr roşcat înspicat cu argintiu şi ochi albaştri, expresivi. Chipul Aurorei s-a îmblânzit observând mâhnirea tatălui ei când a văzut-o. S-a aşezat cu grijă pe marginea saltelei de puf, a luat în mâinile ei una din mâinile lui zbârcite şi reci şi a strâns-o uşor.

— Poţi să mă vezi bine? Glasul îi tremurase un pic. Camera este foarte întunecoasă.

— Doamne sfinte! a exclamat John. Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

John a studiat-o cu sinceră admiraţie. A privit ochii de culoarea ambrei. Apoi nasul mic şi, în pofida pielii aurii şi strălucitoare, a văzut contururile unor pistrui care i s-au părut fermecători. A oftat cu adevărat uşurat, căci avea aceeaşi culoare de păr ca şi el, chiar dacă prin pletele lăsate libere se ghiceau tonuri de castaniu, bogate, strălucitoare şi mătăsoase. Era foarte zveltă. Da, John era într-adevăr fericit, vedea în unica lui fiică multe dintre propriile trăsături.

— Am trecut examenul? l-a întrebat emoţionată.

John o vedea în aşteptare şi puţin temătoare.

— Vorbeşti engleza? a întrebat-o şovăind. Ea s-a grăbit să-i zâmbească, dar nu i-a răspuns, iar el a presupus că răspunsul era afirmativ. Bine-ai venit în căminul tău!

John a deschis braţele şi a aşteptat ca ea să le accepte, cu o urmă de teamă că va fi respins.

Capitolul 5

Aurora s-a trezit înainte să se crape de ziuă, pentru că prea multele emoţii trăite o împiedicau să stea liniştită în pat. A aprins lumânările din dormitor şi l-a studiat cu

atenţie. Părea camera unei prinţese. Era zugrăvit în tonuri de mov, roz şi crem. Mobilele masive din cireş fuseseră lustruite şi miroseau a ceară. Dispunea de un şifonier încăpător, un şemineu şi, într-un colţ retras după un paravan chinezesc, care a încântat-o pe Aurora de îndată ce l-a văzut, era o cadă enormă din alamă. Încă nu se stinseseră tăciunii din cămin de aceea camera se menţinea caldă. Cu o mişcare agilă s-a ridicat din pat, s-a dus la biroul frumos şi a început să-i scrie o scrisoare bunicii, avea atâtea lucruri de spus! Scrisese vreo cinci file când un ciocănit în uşă a scos-o din gândurile ei. O tânără, abia cu câţiva ani mai mare decât ea, i-a făcut o plecăciune şi i-a vorbit într-o spaniolă perfectă.

— Sunt noua dumneavoastră cameristă, domnişoară. Numele meu este Elena.

Aurora a rămas surprinsă.

— Vorbeşti limba mea! a exclamat bucuroasă.

— Aşa este, domnişoară. Tata s-a căsătorit cu o spanioloaică din Valladolid când a luptat în Spania împotriva lui Napoleon. O să fiţi surprinsă de numărul englezilor care vorbesc limba noastră aici. Vă pregătesc baia?

— Mulţumesc, Elena, i-a răspuns.

— Vă rog, domnişoară, nu trebuie să-mi mulţumiţi, face parte din munca mea.

Aurora era obişnuită să se arate recunoscătoare.

— Costă atât de puţin să mulţumeşti pentru amabilitate, Elena

Aurora a privit-o cărând găleţi cu apă caldă, umplând cada cu spumă parfumată de săpun de cocos, din care prepara Eulalia şi, fără să se gândească de două ori, s-a cufundat în apa fierbinte. Şi-a lăsat oasele să se dezmorţească, masând articulaţiile dureroase. Şi-a spălat părul lung, până a rămas curat şi, ieşind din cadă, s-a şters cu un prosop enorm care părea mai degrabă o pătură.

Intrarea Eulaliei bombănind, urmată îndeaproape de o slujnică, probabil camerista ei personală, i-a smuls un zâmbet până la urechi.

— Asta-i nemaipomenit! N-am îngăduit în viaţa mea să mă spele şi să mă îmbrace cineva şi nu izbutesc ca fata asta să mă lase în pace. În momentul în care s-a întors ca să tragă aer în piept, şi-a dat seama că pupila ei era practic aranjată. Asta aş numi înaltă trădare. Eu am fost singura care te-a îngrijiit de când erai bebeluş. Nerecunoscătoareo.

Aurora a privit-o cu drag.

— Ar trebui să te laşi răsfăţată astăzi. Ai îndurat o călătorie lungă şi obositoare, a încercat s-o liniştească. N-am să-mi schimb magnifica părere despre tine numai fiindcă mă ajută Elena şi îţi permiţi un capriciu.

Fără să-i răspundă, Eulalia a ridicat bărbia mândră şi a ieşit pe uşă fără s-o trântească. Doica ei putea să fie teribil de supărată, dar niciodată nu o arăta coborându-se la a trânti uşa, ceva ce ar trebui să înveţe de la ea.

— Domnişoară, vă convine rochia albastră?

Aurora a făcut un gest de confirmare.

*

Aproape s-a pierdut în casa pe care ea a denumit-o mausoleu! A putut să găsească sufrageria auzind glasurile fraţilor ei. Era un conac enorm! Nu voia să-şi închipuie cantitatea de lemne necesare ca să-l menţină cald iarna. Cum a deschis uşa ca să intre în sufragerie, a fost ca şi cum ar fi intrat într-un sicriu. Încăperea era îmbrăcată în panouri din lemn închis la culoare. Mobilierul din cireş nu ajuta la atenuarea impresiei de claustrofobie. Aurora a considerat că masa putea să găzduiască două sute de persoane, iar fraţii ei se aflau tocmai în capătul celălalt. S-a uitat cu îndoială la bufetul pe care erau tăvile din argint pline cu mâncare: cârnaţi, ouă, slănină. A văzut ceva ce părea unt

roşu. I-a pierit pofta de mâncare imediat. Nu era posibil ca englezii să mănânce toate astea dimineaţa, dar s-a lămurit când a văzut farfuriile pline cu vârf ale fraţilor ei vitregi.

— Bună dimineaţa, Dawn!

Zâmbetul larg al lui Andrew i-a risipit un pic din nemulţumirea.

Cu o înclinare a capului şi un zâmbet i-a salutat pe toţi comesenii. Erau vreo zece persoane. Arthur s-a ridicat ca s-o ajute să ia loc, iar ea i-a zâmbit candid.

— Ce vrei să mănânci? a întrebat Andrew amabil şi zâmbitor, văzându-i expresia nehotărâtă.

— Cafea? Aproape îi era frică să întrebe, iar bănuielile i s-au confirmat când i-au servit ceva asemănător orzului amestecat cu apă. Nu gustase niciodată o cafea atât de slabă. Nişte pâine prăjită? a întrebat din nou.

Îndată unul dintre lachei i-a servit pe farfurie câteva felii de pâine prăjită şi i-a adus la îndemână, plin de solicitudine, untul şi marmelada. A izbutit să muşte de câteva ori când marmelada ameninţa să se reverse. Intrarea Eulaliei într-un mod brusc i-a smuls iarăşi un zâmbet.

— N-aş fi ajuns târziu dacă nu m-aş fi rătăcit, a spus fără să se gândească, smulgând o exclamaţie din partea unui domn care scăpase examenului Aurorei cu câteva momente mai devreme. Fetiţo, n-ar trebui să-ţi umpli farfuria până dă pe-afară şi apropo, e o felie de pâine cu marmeladă sau o farfurie plină cu marmeladă?

— N-am de gând să-ţi răspund.

Aurora nu înceta să urmărească discuţia fraţilor ei. Erau îmbrăcaţi de parcă ar fi fost la o petrecere. Acest amănunt a facut-o să privească la rochia ei simplă, de culoare albastră. Şi-a dus mâna la fileul din păr. Părea o ţărancă, dar nu ştia că pentru micul dejun trebuia să se îmbrace de gală. „Mâine va fi altfel”, s-a gândit mâhnită.

*

Ce bibliotecă! A rămas cu gura căscată când a văzut-o. Pereţii uriaşi erau plini până la refuz cu cărţi, din podea până în tavan. Multe dintre ele erau foarte vechi şi de o valoare inestimabilă. Şi-a trecut mâna, într-o mângâiere uşoară, peste tomurile din piele lucrată luxos. Deşi era mare păcat că multe dintre ele erau scrise în latină. Ea citea corect în franceză şi engleză, dar în latină nu. Dar zâmbetul i-a înflorit din nou pe chip. Zărise pe un raft mai retras un teanc de cărţi în spaniolă. Era uimită. Tatăl ei voise să nu uite limba pe care o învăţase în patria ei. Şi entuziasmul a doborât-o: Alonso Álvarez de Villasandino, Gonzalo de Berceo, Pero Lòpez de Ayala. Arcipreste de Hita. I se înmuiau genunchi numai la gândul de a se aşeza să le citească. Uşa bibliotecii s-a deschis cu un ţăcănit, iar pe ea s-a ivit capul unui uriaş. O tăcere stânjenitoare a domnit în încăpere.

— Tu trebuie să tu bastarda spanioloaică. Abia înţelesese fraza. Accentul era foarte puternic.

Pentru o clipă. Aurora a rămas perplexă din cauza insultei nemeritate. Dar şi-a revenit imediat şi, cu obişnuita ei agerime mentală, i-a întors complimentul

— Iar dumneata, pe lângă faptul că eşti bastard, mai eşti şi dobitoc.

— Dar eu nu sunt bastard.

Ea era prea ocupată să-l observe.

— Nu vorbesc de bastardul prin naştere, ci prin cunoaştere.

Zâmbetul ei larg i-a arătat lui Brandon că fusese jignită de însultă şi s-a simţit imediat atras. A mers spre ea.

— Ia te uită! O femeie cu simţul umorului.

Ochii bărbatului râdeau.

— Ia te uită! a repetat ea, un dobitoc care ştie să spună mai mult de două vorbe fără să-şi înghită limba şi să

se sufoce din caua efortului.

Uriaşul a dat din cap cu un hohot.

— Touchè, petite bouchée espagnole[5]*.*

Amândoi au rămas privindu-se fără să clipească. Fiecare susţinea privirea celuilalt într-o luptă a voinţei, timp de care au profitat ca să se examineze reciproc. El avea părul de culoarea şi lungimea coamei unui leu. Cu siguranţă semăna cu un leu. Avea ochii de cel mai intens verde pe care îl văzuse vreodată şi mâinile enorme; ar putea să o strivească fără efort.

El, dimpotrivă, a dat peste fata cea mai splendidă pe care o văzuse în viaţa lui. Rămăsese atât de surprins, încât nu-i trecuse altceva prin cap decât s-o atace verbal. Şi al naibii de ascuţită limbă avea fata, dar era de o frumuseţe excepţională. Ochii plini de foc îl captivaseră complet, ca şi coama arămie şi sânii mari. Cum îi plăceau lui. Avea toate rotunjimile necesare ca să-l facă să suspine de plăcere. A simţit impulsul s-o îmbrăţişeze.

Intrarea celor trei Beresford a reuşit să-i smulgă, împotriva dorinţei lui, ochii de pe străină.

— Brandon, sper că nu ţi-ai dat drumul la limbă faţă de Dawn sau…

Ameninţarea se simţea în glasul lui Cristopher, care îl privea rece.

— Şi unde sunt verii tăi? a întrebat Arthur.

— Cred că fraţii tăi vor încerca mai târziu să-mi scoată maţele, i-a spus ca în treacăt Aurorei şi, întorcându-se către cei trei, le-a zâmbit: Ai uitat, Andrew, că trebuia să mergem astăzi la Cornwall? Verii mei probabil au ajuns la Plymouth înainte să te hotărăşti să încaleci pe cal. Întârzii prea mult, parcă eşti o fată leneşă.

Cei trei l-au privit tăcuţi, întrebători, iar el a înţeles imediat.

— Mă rog, dacă vă închipuiţi că am compromis

---

5 Atins, bucăţică spaniolă, în limba franceză în original (n.a.)

reputaţia surorii voastre, sunt gata să repar răul. Sunt un om de onoare.

Zâmbetul îi dezminţea seriozitatea vorbelor. Andrew scotea flăcări pe ochi.

— Nu pomeni de onoare, nu-şi are locul în gura ta, i-a răspuns sec.

Aurora privea surprinsă schimbul de cuvinte. I se părea ilogic ceea ce auzea. Fraţii ei vitregi o apărau, asta era nou pentru ea. Era atât de obişnuită să se apere, încât să fie apărată era ceva neobişnuit, dar un fior cald a început să i se scurgă prin vene. Compromitere? Reparaţie? Despre ce vorbeau? I s-a părut foarte ciudat, de aceea a hotărât să intervină.

— Pentru că nu vreau să se risipească maţe pe covorul ăsta minunat, a spus privindu-l pe uriaş, accept reparaţia în numele lor. Şi spunând asta s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit fără s-o trântească, lăsându-i pe toţi patru cu gura căscată.

— Bun, bun, fata e logodită.

Vorbele, pline de îngâmfare, i-au deranjat pe fraţi mai mult decât zâmbetul scoţianului.

— Brandon, ea nu cunoaşte semnificaţia verbului a repara în engleză şi conotaţia lui pentru un scoţian cu gura mare. Glasul lui Christopher a sunat prea iritat. Aşa că s-o lăsăm baltă.

— Fata s-a logodit cu mine, nu mai e nimic de discutat.

— Nu suntem în Scoţia. Aici, în Anglia, suntem civilizaţi, iar lucrurile nu funcţionează aşa. Ea nu cunoaşte intenţia glumei tale.

Andrew a încercat să facă subiectul mai puţin serios.

— A acceptat destul de mulţumită reparaţia mea, a spus Brandon cu încăpăţânare, ştiind că-i deranja şi nimic nu-i plăcea mai mult decât să-i irite pe prietenii lui englezi.

— Atunci spune-mi numele martorilor tăi!

Aceste vorbe au ieşit din gura lui Arthur, iar ceilalţi doi fraţi au fost şocaţi. Cristopher s-a uitat îngrijorat la fratele lui; Arthur nu avea niciodată astfel de ieşiri. Andrew era şi mai îngrijorat.

— Cum nu e nimic de reparat, s-o lăsam baltă, a spus Cristopher, considerând subiectul încheiat şi fără să-şi ascundă enervarea.

— Frumuseţea aia spaniolă e a mea, îmi aparţine încă din momentul în care mi-a acceptat reparaţia.

Chiar înainte să termine de zis ultimul cuvânt, Arthur i-a dat un pumn în mandibulă, care i-a luat pe toţi prin surprindere.

*

Camera tatălui ei era tot în penumbră, draperiile groase din catifea nu lăsau lumina să treacă, iar aerul era rarefiat. Fidelă naturii ei impulsive, Aurora s-a dus direct la fereastră şi a strâns cu o mişcare bruscă draperiile maro. A deschis geamurile mari şi ce a văzut prin ele a dezamăgit-o. Camera dădea spre nord şi de acolo se vedea doar partea joasă de acoperiş care probabil era salonul de bal de la parter. Nişte copaci uriaşi te împiedicau să zăreşti mai mult de câţiva metri. Era imposibil să se însănătoşească cineva în mediul acela şi a hotărât că trebuia să schimbe ceva.

— Tată, vreau să-ţi arăt un cadou pe care l-am adus din Spania. Este de la bunica mea, dar aici nu e destulă lumină ca să poţi să-l apreciezi.

— Stau de mulţi ani în camera asta, din cauza durerii de cap am nevoie de întuneric şi linişte, iar această încăpere îndeplineşte condiţiile.

— Dar chiar sub salonul de bal cu greu poţi să ai linişte.

— Nu se mai foloseşte de ani de zile. Aici, la ţară,

există puţine posibilităţi să dai un bal mare, dar în Londra a început sezonul monden şi vom merge curând acolo, trebuie să-ţi faci intrarea în societate.

— Intrarea în societate? a exclamat speriată. Nu merg, să mă pici cu ceară!

— Ce spui? a întrebat-o el, neînţelegând, pentru că vorbea prea repede.

Aurora a roşit văzând privirea intensă a tatălui ei.

— Iartă-mi modul de exprimare.

Scuza a părut sinceră. John a acceptat-o mulţumit.

— Uit mereu că ai primit o educaţie diferită de cea a fetelor englezoaice. „Nici nu-ţi închipui cât de diferită”, a gândit Aurora. Dar asta trebuie să se schimbe imediat.

— Ceea ce trebuie să se schimbe este aerul ăsta atât de încărcat, i-a spus ea. Îmi dai voie să-ţi fac o infuzie pentru durerea de cap?

— Te pricepi vreun pic la medicină? a întrebat precaut.

Aurora a făcut entuziastă un gest afirmativ.

— Familia mea are un bun prieten medic. Este cordobez şi se ştie în lumea întreagă încă din Evul Mediu că medicina cea mai bună e la Cordoba. A tăcut un moment ca să-şi recapete suflul. Prietenul nostru este de origine evreiască, se numeşte Jared Quenan şi posedă un medicament interesant, necunoscut, dar cu adevărat eficace.

— Voi încerca infuzia acestui prieten al tău, i-a răspuns John.

— Şi camera?

Ea voia să schimbe ceva şi va izbuti. Se afla în Anglia pentru un scop anume, iar acesta ar fi putut fi să-l ajute pe tatăl ei.

— Poţi să te uiţi pe tot etajul şi s-o alegi pe care o preferi. Voi face schimbarea cu dragă inimă imediat.

Aurora ştia că profita un pic de dorinţa tatălui ei de a-i

face pe plac. Dar nu era uman să îndure o convalescenţă într-un loc atât de lugubru şi întunecat cum era camera aceea. S-a apropiat de pat, s-a aşezat din nou pe margine, i-a luat mâna şi, cu un zâmbet sincer, a început să-i povestească o parte din copilăria ei.

*

Era frântă, dar supravieţuise acelei zile, iar unchiul ei îi spunea mereu că să supravieţuieşti primei zile de nesiguranţă era ca şi cum ai supravieţui unui întreg război. Acum se va pregăti pentru cină. A ales o rochie uşoară de culoarea ambrei, asortată cu ochii ei. I-a îngăduit Eulaliei să-i împletească părul des şi plin de bucle într-un coc. Şi-a scos pieptenii preferaţi din fildeş, erau un dar de la unchiul Rodrigo şi îi aprecia mult. Avea zeci de piepteni de toate mărimile şi culorile, dar niciunul ca aceştia. S-a uitat pentru ultima data la volanul rochiei, o făcea foarte zveltă. A îndreptat spatele şi a coborât scara, sigură că acum nu se va rătăci. A putut să-i salute pe fiecare dintre comeseni pe numele lui. Domnul care exclamase de dimineaţă era fratele tatălui ei, unchiul ei patern, William. Celălalt domn în vârstă era fratele mamei lui Cristopher, Arthur şi Andrew şi se numea Charles. Doi veri îndepărtaţi ai acestora – Guy şi Tony –, încă doi prieteni ale căror nume şi ranguri nu şi le amintea. Locul ei era între fraţii mai mici, căci Cristopher prezida masa în lipsa marchizului. Eulalia stătea lângă fratele lui Karen, cu gura ei roşie bosumflată. Aurora s-a uitat în farfurie cu reticenţă. O bucată de carne destul de grasă şi prea crudă părea că-şi râde de ea.

— Nu-ţi place carnea, Dawn?

Andrew i-a pus întrebarea, pentru că i-a văzut faţa.

— Dacă e moartă, da, dar cotletul ăsta încă sângerează.

Aurora a înţepat carnea cu furculiţa, iar aceasta a

lăsat iar sânge. Nu şi-a putut reţine un gest de scârbă.

— Carnea asta se numeşte rosbeaf.

Aurora a dat din cap, dar a împins farfuria. Nu putea să înghită carne crudă. De ce or da englezii mâncării nume de câine...? Se şi închipuia chemând căţeluşul, Rosbeaf, vino, Rosbeaf. Şi-a reţinut la timp râsul. Erau câteva gemuri de fructe uscate, pe care a început să le devoreze cu poftă. Cel puţin nu avea să se culce cu stomacul gol. Încerca să acorde atenţie conversaţiei fraţilor ei, dar venea desertul şi ea l-a privit consternată. Ce era chestia aia care tremura aşa?! Plus că avea o culoare nedefinită. Nici alb, nici transparent. Aproape a ameţit văzând cum se mişca. A înfipt lingura şi şi-a băgat în gură o bucată bună înainte să-i pară rău, dar nu semăna cu nimic din ce ştia înainte. Pentru că nu era neplăcut, a repetat de două ori. Andrew nu pierdea niciun amănunt din diferitele emoţii care brăzdau chipul surorii lui, iar asta i-a smuls un zâmbet înţelegător. A ştiut, datorită recentei lui călătorii, că mâncarea englezească i se va părea ciudată. Şi-a propus ferm să îi ceară bucătarului ca dimineaţă să pregătească ceva care să-i placă ei.

Capitolul 6

Dormise buştean. Îşi făgăduise ei înseşi că în dimineaţa aceea va ieşi să exploreze exteriorul casei şi împrejurimile, dacă nu mai ploua. De când călcaseră pe pământ englezesc, ploaia nu încetase să cadă. Aurora nu reuşea să se obişnuiască să stea închisă în casă. În dimineaţa aceea erau multe chipuri sumbre, ca şi vremea, iar Andrew nu apăruse încă în sufragerie. Încă îi răsunau în urechi strigătele bucătarului când Eulalia s-a băgat pe domeniul lui, dar ca o adevărată ţigancă, îl făcuse să tacă,

amenințându-l că-i dă foc bucătăriei dacă mai țipă. Din fericire, englezul cedase, la sugestia lui Cristopher. Eulalia aducea o tavă cu cafea, care mirosea delicios, și o farfurie plină cu vârf cu pâine adevărată, prăjită. Aurora și-a reținut o exclamație. Probabil că se trezise foarte devreme ca să facă pâinea, care mai era și cu roșii, ulei de măsline și niște felii de jamón, jamón? — Aurora a ridicat întrebătoare din sprâncene, – de unde scosese doica ei asta? Dar nu-i păsa, era gata să înfulece tot, până la ultima firimitură, când a apărut Andrew. A intrat înnodându-și șervetul la gât, s-a oprit chiar în dreptul Aurorei, i-a pus mâinile pe umeri și peste ceafa ei s-a aplecat asupra farfuriei pline ce răspândea o aromă plăcută.

— Dawn, miroase grozav! Îmi dai câteva felii și puțină cafea?

— Mai e în bucătărie. Aduc acum pentru toți.

Glasul Eulaliei a sunat plin de mândrie. Un moment mai târziu masa era plină de tăvi cu felii prăjite de pâine cu roșie și jamón, și o ulcea cu cafea fierbinte. Eulalia mai făcuse și gogoși umplute cu o cremă ușoară și un castron de salată de fructe cu miere și scorțișoară.

Aurora a ales camera din fața propriului dormitor ca să-l mute pe tatăl său. Avea balcoane frumoase, și ferestrele înalte dădeau într-o splendidă livadă de pomi. A pus să se scoată mai multe mobile, ca să nu fie camera prea încărcată. A schimbat covorul întunecat de la picioarele patului cu unul persan de culoarea vaniliei. A schimbat și lenjeria de pat, a aruncat-o pe cea închisă la culoare și groasă și a lăsat cearșafurile albe de in, pătura roșie și salteaua din pânză. Lângă fereastră a pus un balansoar pe care l-a găsit într-una dintre camerele de oaspeți. L-a umplut cu perne în culori vesele. A pus să se urce o mobilă mică, ce va servi de etajeră, pe care a așezat portretele fraților ei și ale restului familiei, pe care ea nu o cunoștea. A pus un număr de cărți pe care avea de gând să

i le citească tatălui ei după-amiezile, iar în golul dintre şemineu şi perete, chiar în faţa patului uriaş, a agăţat surpriza pe care o adusese pentru el.

A privit pentru ultima oară camera şi a sperat că va fi pe gustul tatălui ei.

John era uimit, nu-şi amintea să existe în toată casa o cameră atât de primitoare. Părea răcoroasă, dar era călduroasă. În căminul uriaş lemnele ardeau fără încetare. S-a uitat la perdelele din satin lucios de culoarea caramelului, care împodobeau ferestrele, şi la frumosul covor persan despre care a bănuit că înainte se găsea în bibliotecă. A privit cu duioşie la mica etajeră plină de portretele fiilor lui şi a văzut pe peretele cu şemineul o oglindă sau un tablou acoperit cu pânză.

— Sper să-mi ierţi îndrăzneala pentru schimbările făcute. Dar aici atmosfera e mai puţin densă şi când e soare va intra pe ferestre în şuvoi înveselind totul.

Aurora i-a zâmbit cu drag, el arăta un pic mai bine, dar cearcănele şi pungile de sub ochi denotau o luptă constantă cu boala.

— Fiica mea, îmi place balansoarul.

Aurora a roşit la auzul complimentului şi pentru că o numise fiica lui cu toată naturaleţea, ceva neaşteptat, ce a surprins-o.

— Balansoarul e pentru folosul meu personal. Am de gând să stau în el ca să-ţi citesc câteva cărţi pe care le-am adus din ţara mea. Şi acum pregăteşte-te să-mi primeşti cadoul.

Aurora a luat pânza de pe tabloul care aştepta deasupra şemineului, iar John a rămas mut văzând nişte ochi foarte dragi ce îl priveau. Nu-i mai văzuse de optsprezece ani, iar ochii lui s-au umplut de lacrimi, pe care cu greu a putut să şi le reţină.

— Tabloul acesta l-a pictat un prieten de familie, Francisco de Goya. Bunica zice că e un pictor excepţional.

Mama e atât de frumoasă, încât pare că într-adevăr mă priveşte cu ochii ei calzi.

— Este o lucrare magnifică. Inés este exact la fel ca atunci când am cunoscut-o. Cum aş putea să-ţi mulţumesc?

— Să văd expresia din ochii dumitale este o răsplată mai mult decât suficientă. Bunica îi spune „ochi de vrăjitoare spaniolă”, foarte potrivit, nu? S-a gândit că ţi-ar plăcea să-l ai.

— E adevărat, mama ta m-a vrăjit din clipa în care am deschis ochii şi am văzut-o. Chipul ei senin, dar mândru. Blândă şi posesoarea celei mai mari forţe interioare pe care am văzut-o eu vreodată. John a meditat un moment. De ce te-a numit Aurora? Este un nume puţin obişnuit pentru o spanioloaică.

— Bunica mi-a povestit că mama mi-a zis aşa, fiindcă în dimineaţa în care m-am născut a fost cea mai lungă din viaţa ei. Ochii Aurorei s-au înceţoşat un moment. Abia mi-o amintesc, dar am sute de scrisori şi poeme scrise de ea. M-a umplut de atâtea amintiri chiar şi fără să le trăiesc, încât mă simt împlinită şi satisfăcută.

— Nu regreţi că nu ţi-au vorbit despre mine?

În glasul tatălui ei se observa decepţia.

— Mereu am crezut că ai murit. Bunica a ascuns adevărul şi încă nu-i înţeleg motivele. La început m-a afectat, dar am lăsat ca timpul să răspundă la întrebările pe care mi le pun şi, până atunci, încerc să mă adaptez la situaţie după cum se prezintă.

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată la vorbe atât de mature de la o tânără de vârsta ta.

John era surprins.

— Este meritul unchiului Rodrigo. M-a învăţat tot ce ştiu. Bunica a încercat să facă din mine o domnişoară bine educată şi pricepută la toate treburile femeieşti. Dar unchiul m-a învăţat valorile şi principiile pe care oricine trebuie să le aibă: orgoliu, cumpătare. Onoare şi loialitate.

— Şi restul? a întrebat John poznaş, făcând-o pe Aurora să roşească.

— Păi… a şovăit o clipă. Încăpăţânarea şi firea afurisită presupun că sunt înnăscute în cineva. Sunt un dar al identităţii mele, chiar dacă doica Eulalia mi-a dat puţin avânt şi, de asemenea, prietenii pe care îi am, Emmanuel, Omar şi Jared.

— Un francez, un arab şi un evreu… ciudaţi prieteni pentru o fată. John era uimit. Şi prietene?

— Mai puţine decât aş vrea. Pentru că unchiul meu este militar, l-am însoţit întotdeauna unde a fost trimis şi asta nu a favorizat consolidarea unei prietenii profunde. Timp de mulţi ani, cei mai buni prieteni ai mei au fost soldaţii unchiului meu. John a privit-o jumătate surprins, jumătate amuzat. Mi se pare interesant să vorbesc despre arhitectură cu Omar. Lucrează pentru unchiul meu, construieşte faruri, prese şi poduri. Îmi mai place să vorbesc despre medicină şi religie cu prietenul nostru Jared. M-a învăţat multe despre tratamente alternative şi cataplasme. Iar politica o folosesc ca să-l supăr pe tatăl bunului meu prieten Emmanuel, Jean Pierre La Housaye, un francez care s-a căsătorit cu o spanioloaică. Familia La Housaye îşi are proprietatea foarte aproape de ferma noastră din Ronda.

— Fermă? a întrebat John curios, iar Aurora a zâmbit mulţumită.

— E casa noastră de la ţară, din sud. În funcţie de regiunea din Spania în care se află, i se spune „fermă”, „gospodărie”… Proprietate” ori „moşie”.

John a mijit ochii uluit, atâtea cuvinte diferite pentru a defini acelaşi lucru.

— Credeam că unchiul tău se ocupă doar de armată.

Aurora a clătinat din cap.

— Şi aşa este, dar el zice că puţina avere care i-a rămas după război trebuie s-o investească. De aceea

construieşte şi iar construieşte.

John a dat din cap a înţelegere şi a privit-o atât de intens, încât Aurora a roşit.

— Cred sincer că ai să laşi urme în vieţile noastre.

Aurora a plescăit şi a răspuns oarecum deranjată.

— Departe de mine gândul. Sunt o tânără discretă şi liniştită, îmi plac lectura şi mâncarea bună.

John a râs, pentru că i se povestise deja întâmplarea petrecută în bucătărie şi viclenia Eulaliei ca să iasă cum a vrut ea. Cum reuşise să-i aibă la degetul mic pe ceilalţi din familie, inclusiv pe înţepatul de Charles, îl umplea de uimire.

— Ştii cumva de unde scoate Eulalia alimentele spaniole?

Aurora a izbucnit într-un hohot complice.

— Are legătură cu o cheie atârnată la gâtul ei şi un cufăr închis cu şapte lacăte.

A râs şi John, deşi nu pricepea nimic. Şi-a privit fiica şi inima i s-a umplut de iubire pentru ea. S-a revoltat împotriva ironiei destinului. Singura lui fiică era cea care îi semăna cel mai mult. Îi adora părul şi mai cu seamă simţul umorului, iar apăsarea cauzată de vizita vecinului Penword îi strica liniştea.

*

De două săptămâni ploua întruna. O să mucegăiască de atâta umezeală! Era plictisită şi pe punctul să-şi roadă unghiile din cauza lipsei de activitate. Nu avea veşti de la ai ei. Bunica şi Emmanuel nu răspunseseră la scrisorile sale, nici unchiul Rodrigo. Sosise de foarte puţin timp – doar două săptămâni –, dar ei i se păreau doi ani. Arthur o învăţase să joace *Backgamon,* un joc pe care nu-l cunoştea până la sosirea în Anglia. Mereu pierdea, reuşeau să-i ia două fise şi nu mai putea să iasă din căsuţă. Andrew o

răsfăţa adeseori cu recitaluri de pian, încerca s-o înveţe să cânte la el. Aurora obişnuia să-şi treacă degetele peste clapele fine de culoarea abanosului şi fildeşului. Învăţase deja să cânte câte un adagio scurt. Încerca să se perfecţioneze mult, pentru că tatăl ei spunea că este indispensabil ca fetele de clasa ei să ştie să cânte la pian, iar ea dorea să-i facă pe plac. Eulalia îi preparase o alifie din eucalipt şi rozmarin care îi alina durerea de spate. Iar în ultima vreme îi însoţea la toate mesele. Şi-a întors privirea din gol la volumul pe care îl citea.

A auzit un glas furios şi a tresărit. Fratele ei mai mare se certa cu cineva. Deşi nu distingea cuvintele, a ştiut că discuţia era violentă. Un zâmbet uriaş i-a înflorit pe buze. Cristopher, să-şi piardă cumpătul! Nemaipomenit! Îl auzea din ce în ce mai furios. O uşă s-a trântit şi apoi tăcere. A coborât picioarele de pe fotoliul pe care citea în bibliotecă, uitând de volumul gros pe care îl avea în poală. Acesta a căzut cu un zgomot surd. L-a luat, l-a pus pe fotoliu şi a ieşit pe uşa care dădea în vestibul în acelaşi timp în care altă uşă se deschidea: cea care despărţea biblioteca de biroul tatălui ei. Un bărbat auzise zgomotul şi şi-a băgat capul blond pe uşa bibliotecii. Două secunde au lipsit ca să vadă persoana care lăsase volumul să cadă.

Justin avea nevoie să se liniştească. Niciodată nu se aşteptase din partea lui Cristopher să se arate atât de obtuz, nu-i ascultase niciunul dintre motive, iar asta îl deranjase. S-a apropiat de fotoliu, a luat volumul gros şi a citit titlul – *Don Quijote de la Mancha* şi autorul: Miguel de Cervantes. Cunoştea cartea şi ştia că era una dintre capodoperele literaturii spaniole şi universale. Era cartea cea mai tradusă, după Biblie. A lăsat-o pe birou şi a continuat să-l aştepte pe Cristopher, încă nu terminaseră de vorbit. Presiunea tatălui său îl apăsa enorm.

Aurora a ieşit în vestibul căutându-l pe Cristopher şi l-a văzut întorcându-se în cabinet cu un dosar în mână. S-a

apropiat în tăcere de el şi, fără să vrea, l-a speriat de moarte.

— Fir-ar să fie, Dawn! Trebuie să fii mereu atât de inoportună?

Neplăcerea din glasul lui era de netăgăduit şi neaşteptată!

Aurora l-a privit mirată de reacţia exagerată.

— Nu-ţi vărsa nervii pe mine. Voiam doar să ştiu dacă eşti bine, cu cine te certai şi de ce.

Cristopher a privit-o negând din cap.

— Nimic care să te privească, domnişorico, i-a răspuns acru. Iar eu i-aş zice diferenţă de opinii, nu ceartă. Noi, englezii, nu suntem atât de belicoşi ca spaniolii, nu obişnuim să ne certăm pentru fleacuri.

Nu vorbele ofensatoare au înfuriat-o, ci tonul de superioritate folosit.

— Nu ţi-e ruşine să spui asemenea tâmpenii? a replicat supărată. Ori poate ochiul vânăt de zilele trecute a fost pentru că vorbeai despre vreme cu un gură-spartă scoţian?

Cristopher se simţea iritat în mod deosebit de ea.

— Ochiul vânăt a fost din vina ta! Pentru că nu ţi-ai ţinut gura la timp.

— Ochiul vânăt a fost din cauza dispoziţiei tale care frizează ridicolul, i-a răspuns furioasă.

— Nu-mi mai repeta vorbele!

„Cu acreala vocii lui s-ar putea tăia laptele”, s-a gândit ea.

— Mă ocupam eu de scoţian! a exclamat categorică.

— Ai fi sfârşit la Gretna Green.

Aurora l-a privit cu ochii ca nişte pumnale. Habar n-avea ce era Gretna Green, dar, dacă pomenea Cristopher de el, trebuia să fie un loc îngrozitor.

— Îmi insulţi inteligenţa, frate.

— Femeile sunt lipsite de inteligenţă.

Insulta a fost nimicitoare, şi Aurora şi-a dat drumul la limbă fără milă.

— Blestemată să fie firea voastră obtuză. Cinismul vostru înnăscut de prădători, a bombănit prea ofensată ca să-şi măsoare cuvintele. Lumea ar trebui să fie apărată împotriva voastră, dar sigur Diavolul vă apără şi la dracu' cu restul muritorilor!

Cristopher a rămas stupefiat auzind aceste vorbe spuse nimănui anume. Le-a analizat un moment şi atunci a început să bombăne. Aurora şi-a pus mâinile în şolduri.

— Linguşitor englez! Te insult!

— Păi ştii să faci altceva mai bun?

Bărbatul care stătea în fotoliul ocupat înainte de Aurora s-a ridicat chiar în momentul în care au început înţepăturile între fraţi. A ştiut fără nicio îndoială că vocea aceea energică şi în acelaşi timp melodioasă îi aparţinea străinei. Curiozitatea a pus stăpânire pe el imediat. Voia să vadă chipul cu tonul atât de senzual şi muşcător. S-a aşezat într-un colţ de unde să nu fie văzut, voia să aibă în continuare acest avantaj, încerca să înţeleagă succesiunea rapidă de vorbe în spaniolă, a regretat lipsa practicării acesteia, căci din universitate nu o mai folosise şi pentru un moment, ceea ce a văzut l-a lăsat lără grai. Inima a început să-i bată cu o forţă neaşteptată. Abia a putut să-şi regăsească suflul în faţa viziunii. Fata părea o zeiţă, era de o frumuseţe incredibilă. Din ascunzătoarea lui a putut să aprecieze nuanţa aurie a ochilor expresivi, ochi de dimineaţă spaniolă. Cu câtă dreptate se aprinsese vărul Brandon după fată! a oftat extaziat. Îl aştepta o bătălie aprigă cu această vrăjitoare spanioloaică. Nu îl mai interesa dacă era legitimă sau nu. Hotărâse într-o scurtă clipă că va face să se împlinească acordul dintre cele două familii. S-a felicitat, uneori viaţa îţi oferă surprize şi de bună seamă el era încântat de a lui. A continuat s-o privească pe spanioloaică, evaluând-o cu ochi critic şi cunoscător. A

urmat în minte linia sânilor, coborând cu mâini imaginare pe scobitura gâtului, până a ajuns la talia îngustă şi, apucându-i şoldurile abia ascunse de rochia uşoară din muselină, şi-a închipuit că mirosea a flori şi că dulceaţa gurii avea gust de nectar. A oftat stânjenit şi şi-a întors privirea de la ea. Să continue s-o privească era foarte primejdios pentru stabilitatea lui emoţională, iar el avea nevoie să fie înţelept în faţa bătăliei care se apropia.

Capitolul 7

Nu era soare, dar nu mai ploua. Exulta de fericire. Nimic nu putea s-o împiedice să iasă în câmp să se bucure de aer curat, s-a gândit extaziată. Şi-a pus rochia de culoare vineţie cu o cămăşi albă, era singura rochie care îi ajungea doar până la glezne, ideală pentru zilele ploioase, căci nu se murdărea de noroi pe poale. A căutat în cufăr saboţii de lemn pe care i-i adusese unchiul ei din Asturias, din nordul Spaniei. Ştia că erau foarte practici de mers prin noroi, deşi nu-i folosise încă. A zâmbit la gândul că nu ştie cum va putea merge cu ei. Şi-a adunat cosiţele rebele sub un fileu, dar, când şi-a pus capa neagră, mai multe bucle au scăpat din coc. Era prea veselă ca să-i mai pese de ele, aşa că a ieşit în ziua rece înnorată. Va fi înapoi înainte de a i se simţi lipsa. A început mai întâi să meargă cu paşi nesiguri. Trebuia să cunoască împrejurimile şi nu voia să se rătăcească, dar entuziasmul a învins-o. A luat-o pe o cărare care se afla le vreo patru sute de metri de casă, spre vest, a urmat un gard alb şi, după ce a mers vreun kilometru şi jumătate, a ajuns la un soi de lagună. Nu ştia dacă era naturală sau artificială, dar nu i-a păsat. Era superbă! Era înconjurată de copaci foarte înalţi care probabil ţineau umbră în zilele călduroase. Era un mic debarcader cu două bărci ancorate. Şi-a închipuit că sunt folosite pentru plimbări pe lagună, în cazul în care în Anglia există zile

însorite, fiindcă ea se îndoia serios. Laguna dădea impresia că este destul de adâncă. A înconjurat nişte ciuperci înalte, ca să ajungă la mal. Cu mare grijă s-a apropiat cât de mult a putut, până când a văzut, speriată, că se afla cineva în spatele copacilor şi trăgea de un sac cu ceva care se mişca în el. Când a văzut-o, băiatul a dat drumul imediat sacului, chiar în momentul în care ea a început să strige la el insistent. Băiatul avea vreo treisprezece sau paisprezece ani, cu siguranţă lucra la vreun grajd din apropiere. S-a întors şi, pentru că nu înţelegea niciun cuvânt din ce îi spunea ea, s-a speriat şi a luat-o la fugă de parcă ar fi fost urmărit de diavol.

Aurora a ştiut ce se petrecuse. Din fericire, era foarte aproape ca să încerce să scoată sacul înainte să se scufunde complet. A intrat în apă, fără să stea pe gânduri, dar era atât de rece, încât a început brusc să dârdâie. A încercat să prindă sacul şi pentru asta a trebuit să intre în apă până la şolduri. Dinţii au început să-i clănţăne mai tare decât castanietele ei, dar în cele din urmă a putut să-l apuce nu înainte de a se uda mai mult decât ar fi vrut. A izbutit să-l desfacă şi a scos doi căţeluşi uzi leoarcă şi aproape înecaţi. Aveau o culoare maro nedefinită, dar ei i s-au părut cei mai frumoşi câini pe care îi văzuse vreodată. Era uluită şi în acelaşi timp furioasă văzându-i cât de speriaţi erau, l-a blestemat pe băiatul care încercase sa-i înece. Ştia că acesta era modul obişnuit de a te descotorosi de puii care veneau pe lume şi pe care nu-i dorea nimeni.

Dar acum dăduse peste altă problemă presantă. Nu putea să se întoarcă, fiindcă asta ar fi însemnat să se ude şi mai rău decât era deja. S-a oprit nehotărâtă, neştiind ce să facă, a oftat şi s-a hotărât să dea înapoi cu paşi înceţi. Se afunda iremediabil în pământul moale şi a încercat să atingă malul mergând cu spatele şi târând saboţii, dar n-a izbutit. Aceştia se înfundau în noroi şi o împiedicau să avanseze. Era înţepenită în pământ şi nu putea să se mişte.

A oftat exasperată. Trebuia să le dea drumul căţeluşilor ca să-şi scoată saboţii, dar a ezitat. Tot gândindu-se ce să facă, buzele au început să i se învineţească şi un glas cu un accent puternic aproape a făcut-o să leşine de spaimă, căci nu văzuse pe nimeni prin preajmă cu excepţia băiatului care fugise speriat. A întors capul surprinsă, l-a privit pe intrus pe jumătate uşurată, pe jumătate deranjată.

— Aceasta este o proprietate particulară, *damsel.*

Nu i-a plăcut deloc cum sunase acest *domnişoară.*

— N-am văzut nicio plăcuţă de atenţionare, domnule… A obţinut doar tăcere. Dar dumneata cine eşti?

El nu i-a răspuns, a continuat să tacă privind-o pătrunzător şi dur. Ea a făcut doi paşi ca să se întoarcă, s-a uitat la el şi s-a afundat şi mai mult.

— Ia te uită, eu îi pun o întrebare, şi el face pe surdul! În faţa tăcerii străinului, Aurora a lăsat deoparte sarcasmul şi după expresia de pe chipul lui a ştiut că nu înţelesese nimic. Sunt aproape îngheţată. Saboţii îmi sunt împotmoliţi în noroi. Nu a izbutit să spună ultimul cuvânt fără să dârdâie, s-a uitat la necunoscut şi… Aţi fi atât de amabil să mă ajutaţi?

Bărbatul a refuzat dând din cap în chip enigmatic.

— Şi să sfârşesc ca dumneata? a râs.

Aurora şi-a înălţat sprâncenele frumoase aşteptând.

— În… gheţ.

Englezul a râs de ea, şi Aurora l-a blestemat printre dinţi să-l trăsnească un fulger.

— Dumneata te-ai băgat în apă, n-ai decât să ieşi singură.

L-a privit speriată o scurtă clipă. Într-adevăr englezul insensibil n-avea de gând s-o ajute, aşadar acesta era cavalerismul englezesc! A simţit o dorinţă enormă să îi scoată fumurile din cap şi această senzaţie de răzbunare a prins-o nepregătită. Dacă n-ar fi fost aşa de îngheţată, ar fi putut vedea partea comică a situaţiei. Era udă şi îngheţată,

pe o proprietate particulară, iar un blestemat de englez se uita la ea de sus. S-a înfuriat în mod involuntar. Stătea înţepenit acolo, privind-o cu neruşinare, cu cizmele lui lustruite de curând şi care luceau mai tare decât doi sori. I-a observat pantalonii negri de călărie, jiletca albastră şi cămaşa albă. Un zâmbet răutăcios a început să-i apară pe faţă. Vasăzică, englezul nu o ajuta, ca să nu-şi ude hainele. S-a afundat un pic mai mult în apă, lucru care a facut-o să gâfâie din nou, a luat în mână nişte noroi şi, fără să se gândească la urmări, i l-a aruncat în faţă. L-a nimerit chiar pe cămaşa imaculată. Masa lipicioasă a început să-i alunece pe piept, lăsându-i dâre de murdărie pe pantaloni.

Justin nu s-a mişcat. A urmărit cu privirea parcursul pe care cocoloşul îl făcea pe hainele lui şi, când a ajuns la brâu, a ridicat ochii şi i-a înfipt asupra ei cu mută surpriză. Nu părea prea mulţumit. Umerii Aurorei tremurau, încercând să-şi stăpânească râsul, căci expresia lui arăta limpede că, dacă ar fi râs, l-ar fi făcut să scoată flăcări pe nas. A văzut înfumurarea încă prezentă în ochii lui şi a hotărât să-i distrugă orgoliul. Nimic nu-l deranja mai mult pe un adult decât să fie tratat drept imatur… Mă rog, când i-o spunea ei unchiul, funcţiona!

— Acum, *lad,* nu va trebui să-ţi faci griji că vei sfârşi ud şi murdar. Justin a ridicat din sprâncene, nevenindu-i să creadă, îl făcuse mucos! Ea continua neclintită. Ai deja o pată oribilă pe cămaşa imaculată.

A început din nou să dârdâie fără să vrea, dar fără să înceteze să zâmbească. Încruntarea lui era o consolare pentru ea.

— Ai să te căieşti! a ameninţat sentenţios, iar Aurora l-a privit cu o sinceră curiozitate.

— Mai întâi ar trebui să-mi fie frică de dumneata şi te asigur că n-a venit momentul, a râs de el trufaşă şi un licăr de mulţumire i-a apărut în ochi când a observat nedumerirea lui.

— Ar trebui să-ţi fie, *damsel.*

Aurora a continuat zeflemitor.

— E greu. Dumneata n-ai putea să sperii nicio sardină care te-ar vedea venind cu un harpon în mână.

Justin şi-a înăbuşit un blestem.

— Am să-ţi dau nişte palme de n-ai să le uiţi toată viaţa.

Aurora a înţeles ameninţarea, în ciuda proastei pronunţii.

— Bice, se spune bice, i-a răspuns ridicând din sprâncene… dacă e să le primesc, am de gând să îl merit pe fiecare, s-a terminat cu pedepsele gratuite.

I-a aruncat alt pumn de noroi, care l-a nimerit în frunte, i-a alunecat pe nas, până i-a ajuns la gură. Justin a început să scuipe noroiul care îi intrase în gură din cauza surprizei. Nimeni nu îndrăznise să-l provoace în felul ăsta. Alt bulgăre de noroi l-a nimerit între picioare. A dracului precizie avea fătuca! De bine de rău, ea trecuse de linia de siguranţă cu al treilea bulgăre de noroi. S-a băgat de tot în apa îngheţată stârnind stropi la fiece pas, a luat-o de talie şi a ridicat-o dintr-odată fără menajamente. Aurora a ţinut cu putere căţeluşii.

— Trebuie să ştii că am acceptat mănuşa pe care mi-ai aruncat-o şi sper să fii conştientă că ai început o bătălie pe malul greşit, a rostit Justin, cu ochii aţintiţi pe chipul ei înroşit de frig şi pe rochia care, udă, se lipea prea mult pe formele apetisante.

A scos-o ca şi cum ar fi cărat un sac cu nisip.

— Bineînţeles! a răspuns ea obraznică. Dar uiţi, când îţi convine, cine a câştigat ultima oară când spaniolii au luptat într-un război.

— Dar eu am deplină încredere în înfrângerea dumitale. Mă bucur deja de predarea dumitale, a spus trufaş.

— Şi Napoleon a avut aceeaşi încredere! i-a răspuns

batjocoritoare.

Justin a văzut zâmbetul înfumurat pe care i-l dedica ea şi pe toţi sfinţii că pricepuse insulta la perfecţie. Fata nu avea niciun pic de prudenţă în trupul ei tentant şi a presupus că din această întâlnire va ieşi arsă.

Aurora nu a protestat pentru tratamentul primit, i s-a părut însă necesar, voia doar să îi fie cald odată. S-a uitat la căţeluşi, care se întreceau cu ea cine dârdâie mai tare. După ce a scos-o din apă, Justin s-a aşezat pe malul lagunei fără teama de a se murdări, pentru că era furibund. O fetişcană neruşinată îl provocase peste măsură şi nu ştia dacă era mai mult deranjat sau amuzat. A rasturnat-o pe genunchii lui, i-a ridicat poala, juponul şi a văzut uimit că fata nu purta decât nişte chiloţi fini de dantelă şi nişte ciorapi de mătase cu nişte jartiere de cea mai scandaloasă culoare pe care o văzuse vreodată: stacojie. A început s-o bată la fund.

Aurora nu a fost conştientă de insultă până când nu a durut-o dosul din cauza loviturilor, dar a putut să dea drumul căţeluşilor înainte să înceapă loviturile. A răbdat până la patru, numărul de pumni cu noroi pe care îi aruncase în englez, plus unul gratis. Nu a scos nicio exclamaţie, nicio înjurătură. Îşi aştepta momentul.

Justin a ridicat-o încruntat că fata nu scosese niciun cuvânt. O ţinea de braţe şi deodată o durere insuportabilă l-a făcut să se rupă în două. Nemernica îl lovise cu genunchiul în părţile lui nobile. Nu avea aer, a respirat adânc încercând să-şi recapete răsuflarea şi în aceeaşi clipă, în care fata se întorcea s-o ia la fugă, a prins-o de poale, rupându-i-le şi a trântit-o la pământ. Ea a dat din picioare ca o fiară turbată, dar el n-avea de gând să dea drumul prăzii, nu până nu îşi revenea, dacă mai izbutea vreodată să-şi revină. După câteva clipe lungi, Justin a reuşit să se liniştească îndeajuns ca s-o tragă spre el. Amândoi erau plini de noroi şi, când i-au căzut ochii pe gura

fetei, a simţit o dorinţă nebunească să o sărute. A pus stăpânire pe buzele ei într-o clipită, cu o dorinţă care l-a lăsat mut de uimire de neaşteptată ce era, iar ea a putut doar să geamă neputincioasă, simţindu-se dominată în câteva secunde. Justin nu putea să-i dea drumul, fata avea un miros îmbătător şi gura aceea era creată de diavol ca să-i piardă pe bărbaţi. A simţit-o sub el, blândă şi receptivă, iar trupul lui a reacţionat imediat devenind la fel de tare ca o piatră. Şi-a relaxat membrele destul ca fata să bage de scamă şi dintr-odată, fără să ştie cum, s-a trezit sărutând noroiul. Zgripţuroaica i-o făcuse, nu ştia cum!, dar deodată el era la pământ, iar ea stătea pe fundul lui imobilizându-l cu coapsele. Avea un braţ sucit, astfel încât să nu se poată mişca. Nemaipomenit, avea faţa afundată în pământ şi acum chiar că asculta cele mai incredibile insulte pe care le auzise în viaţa lui.

— Scursură! Bastard jegos! Şobolanule! Niciodată, niciodată Să nu mai pui mâna pe mine, fiindcă jur că am să te omor!

Tonul vocii era de o furie controlată şi reţinută.

Aurora s-a ridicat şi i-a îngăduit englezului să se ridice. L-a privit în aşa fel încât, dacă flăcările din priviri ar arde cu adevărat, Justin ar fi sfârşit carbonizat. Amândoi s-au măsurat ca nişte duşmani. Fata i-a susţinut privirea plină de mânie, Justin a examinat-o cu aroganţa proprie sexului său. Se simţea furia reţinută, dar niciunul dintre ei nu a cedat niciun milimetru.

— Să nu mai pui mâna pe mine, pentru că am să ţi-o tai! a scuipat ea vorbele una câte una, cu venin.

— Ai cuvântul meu că nu doar mâinile o să le pun pe tine. A privit-o înflăcărat de sus până jos, oprindu-şi ochii pe buzele voluptuoase.

— Dacă ţii vreun pic la viaţa ta…!

Aurora nu a sfârşit ameninţarea. A luat în braţe căţeluşii speriaţi. Erau la fel de înnoroiaţi ca şi ea. În vreme

ce mergea, a început să arunce insulte în aer, deşi pentru ceva tot trebuia să-i mulţumească englezului, cel puţin nu-i mai era frig, s-a gândit prost-dispusă. Nu a întors capul, pentru că nicicând nu se simţise atât de insultată şi lovită. După ce s-a îndepărtat destul de mult s-a oprit ca să-şi examineze înfăţişarea. Poala rochiei era sfâşiată şi plină de noroi, saboţii îi pierduse în lagună, fileul de păr era distrus, iar din păr îi curgea noroi. Avea mâinile învineţite de frig şi fesele fierbând de furie, dar asta nu era nimic în comparaţie ca furia ei, o furie pe care o va simţi până când va îngheţa soarele.

Justin a privit-o îndepărtându-se şi nu a încercat s-o oprească. Niciodată nu mai fusese martor la o luptă atât de inegală şi magnifică. Dumnezeule, fata era un deliciu, cu un temperament diabolic şi ce gură, ardea de poftă s-o sărute iarăşi! Să facă dragoste cu ea. Atâta foc şi pasiune ar fi înnebunit orice bărbat… Justin s-a corectat, nu orice bărbat. El era singurul care o va poseda. Acordul nupţial îi dădea acest drept şi, odată ce a acceptat asta, mintea i s-a eliberat imediat de orice îndoială pe care ar fi nutrit-o. Spanioloaica era a lui chiar din ziua în care se născuse şi, după ce o gustase nimic nu ar mai putea să schimbe asta. Justin a zâmbit, murea să-i vadă faţa în ziua în care îi vor spune că erau practic căsătoriţi, că avea toate drepturile asupra ei. A râs cu o reală bucurie prepotentă. Niciodată n-a crezut că se va putea distra atâta într-o luptă, chiar dacă ştia să se apere. Părţile lui sensibile erau dovada vie pentru asta şi cel mai surprinzător a fost să descopere că fata se lipsea de multă rufărie de corp. Îl luase ameţeala văzând fundul acela seducător. Nu te pui cu temperamentul spaniol! Era ud ca un şobolan, dar tăvăleala meritase efortul şi ce mireasmă răspândea fata! Nu mai întâlnise o asemenea prospeţime la nicio femeie, iar prostuţa a crezut că nu voia s-o ajute. El voia doar să se distreze un pic şi atât de mult îi plăcuse întâlnirea, încât o aştepta cu

nerăbdare pe a doua.

*

Aurora a urcat treptele de la intrarea casei cu căţeluşii pe jumătate adormiţi în braţe. Uşa era încuiată şi a bombănit printre dinţi. Ar muri mai degrabă decât să permită să fie văzută într-o asemenea stare jalnică. Şi-a amintit că obişnuiau să lase deschisă fereastra de la bibliotecă, aşa că a făcut cale întoarsă şi s-a îndreptat spre grădina din spate. A lăsat jos căţeluşii şi a împins înăuntru jumătate din geam, a reuşit să-l deschidă fără efort, a luat din nou animalele şi le-a băgat înăuntru, încercând să nu facă prea mult zgomot când i-a lăsat să cadă pe podea. A făcut un salt mic, s-a aşezat pe jumătate în cadrul ferestrei, a trecut întâi un picior şi apoi pe celălalt şi cu un impuls uşor s-a strecurat înăuntru.

Jamie a rămas cu gura căscată văzând scena care se desfăşura sub nasul lui. Se afla în acel moment pe fotoliu, aşteptând să sosească prietenul lui, Andrew, când un zgomot l-a făcut atent. Într-un prim moment a crezut că era vorba despre un hoţ, până ce a văzut ce cădea pe podeaua camerei. Păreau două nevăstuici înecate, iar vorbele unei femei, spuse într-o limbă străină, încercau să liniştească animalele. Aurora şi-a luat premiul şi când a înălţat capul s-a trezit în faţa unui bărbat necunoscut şi cu gura căscată. S-a gândit că englezii erau foarte ciudaţi, pentru că de câte ori îi vedea stăteau cu gura căscată. S-a uitat la bărbat fără să clipească. Avea părul negru şi ochii de un albastru impresionant, era la fel de înalt ca fraţii ei şi avea un zâmbet enigmatic şi liniştitor. L-a plăcut, pentru că, deşi o privea curios, în ochii lui nu vedea nici urmă de îngâmfare sau de superioritate.

La rândul lui, Jamie se uita la găina jumulită care tocmai se furişase pe fereastră strângând în braţe nişte pui

de câine ca şi cum ar fi încercat să-i apere de el. Cu neputinţă! S-a uitat la rochia ruptă şi murdară de noroi, la claia de păr plin de noroi şi la fruntea mândră atât de înaltă că, dacă o ridica puţin mai mult, i s-ar fi rupt gâtul şi ar fi rămas cu capul atârnându-i pe spate. Fata continua să tacă, fără să se mişte, până când a intrat Andrew pe uşa care despărţea cele două încăperi, înăbuşindu-şi o exclamaţie.

— Dawn, ce dracu' ţi s-a întâmplat?!

Andrew era scandalizat văzând aspectul lamentabil al surorii lui şi aceasta a început din nou să dârdâie fără voie.

— Cineva a încercat să înece căţeluşii ăştia în lagună. Era prea mult noroi şi am căzut când am încercat să-i scot, dar a meritat efortul, pentru că sunt nişte căţeluşi superbi. Le-am pus numele Nucşoară şi Scorţişoară, datorită culorii blănii, a spus cu glas mândru şi eliberat de furia pe care o simţise câteva momente mai înainte. Andrés, ai putea să-i spui Elenei să-mi pregătească baia? În… gheţ.

— Jamie, aşteaptă o clipă să dau poruncă, după aceea vă voi prezenta cum se cuvine, dacă te hotărăşti să rămâi la ceai.

Jamie a încuviinţat dând din cap şi s-a uitat la perechea care ieşea pe uşă. Avea încă gura deschisă şi a închis-o imediat. Aşadar, aceasta era frumuseţea spaniolă care îl năucise atât pe vărul Brandon. Măi, să fie! Până şi el era impresionat. Acum înţelegea de ce fratele lui mai mare dorea să continue acordul, îşi închipuia că o văzuse deja pe fată şi se aprinsese după ea. Familia Beresford nu prea înclina spre îndeplinirea contractului. Justin le povestise despre refuzul lui Cristopher, din urmă cu câteva zile, de a îndeplini acordul. Justin voia să-l semneze, dar familia Beresford cerea timp, un timp pe care ducele nu voia să-l ofere şi totul se terminase cu o discuţie aprinsă. Jamie l-a întrebat dacă o văzuse pe fată, dar fratele lui s-a mulţumit să-l privească enigmatic. Acum înţelegea tot. Că fata refuza logodna putea să înţeleagă, dar nu şi refuzul tatălui şi al

fratelui ei. Era intrigat. Dumnezeule, ce intrigat era!

Capitolul 8

Astăzi urma să asiste la primul ei bal în Anglia. Îl dădeau vecinii lor, familia Penword. Tatăl ei hotărâse să profite de bal ca s-o prezinte cunoscuţilor şi prietenilor, mulţi dintre ei nu plecaseră încă pentru sezonul monden care începuse deja la Londra şi exista destulă nerăbdare pentru cunoaşterea fiicei marchizului de Whitam. Aurora era foarte agitată. Nu ştiuse niciodată să salveze aparenţele într-un loc plin de lume înţepată şi care urma protocolul cu stricteţe. Nu ştia ce purtare se aştepta din partea ei în Anglia. Era totul atât de rigid, atât de formal, că nu puteai să-ţi permiţi luxul de a te arăta relaxată şi liniştită. Mereu trebuia să păstrezi aparenţele. Ce dor îi era de Spania! Acolo reuşea să se stăpânească, pentru că din când în când îşi vindeca spiritul cu escapade în locurile ei preferate. Tânjea prea mult după soarele spaniol. Era sătulă de ploaie, noroi, frig şi de feţe prea aspre. Aurora a oftat din nou resemnată.

Tatăl ei îi povestise de marea afinitate pe care o aveau, de generaţii, faţă de familia Penword. Existau chiar mai multe căsătorii între ei. Împărţeau un Turn Roşu care trecea de la o familie la alta. În funcţie de căsătorie. Aurora ştia că ducele, un bărbat foarte important în Marca Britanie, avea doi fii şi că era posesorul unei averi imense, plus un mare patrimoniu, dar tatăl ei îi mărturisise, nu cu mai puţină mândrie, că şi el avea tot atâta bogăţie şi prestigiu ca şi vecinul lui. O instruise în privinţa căsătoriilor între nobili. A ceea ce se aştepta de la moştenitori. Aşa aflase că ea era moştenitoarea legatului lui Clare, deşi nu cunoştea repercusiunile pe care le va avea în viaţa ei această

moştenire şi nu era foarte sigură că o voia pentru ea. Moştenitorul ducelui, acum vecinul lor datorită apropierii dintre casele în care locuiau, studiase la universitate cu fratele ei Arthur. Aveau aceeaşi vârstă şi atât unul, cât şi celălalt se jucaseră, mâncaseră şi alergaseră dintr-o casă în cealaltă. Cei cinci băieţi fuseseră prieteni din copilărie, prietenie care dura până în prezent. Faptul că pământurile lor se învecinau avea mare legătură cu prietenia care îi lega.

Aurora avusese prima ceartă cu tatăl ei, iar asta îi lăsase un gust amar. Nu din cauza îndrăznelii ei de a face cum o tăia capul, ci pentru că voia să-i facă un trusou nou. Tatăl ei era atât de uşor de manipulat, mai ales că ea ştia bine că el se lăsa convins, fiindcă voia să-i câştige afecţiunea cât mai curând. Descoperise că îi plăcea să facă baie în faţa şemineului, era un lux pe care nu putea să şi-l permită în Ronda, pentru că acolo nu era atât de frig încât să fie nevoie de un şemineu în fiecare cameră, dar în Anglia avea de gând să se bucure de asta la maximum. A învăluit-o aroma de cocos şi s-a gândit că doica exagerase cu picăturile de parfum, dar nu i-a păsat. Eulalia nu a făcut zgomot când a intrat în cameră, a rămas o clipă privind-o zâmbitoare. În seara aceea avea să stârnească invidia tuturor doamnelor palide şi slăbănoage din nobilimea engleză. Copila ei nu avea egal, fusese dăruită cu cele mai frumoase trăsături fizice, atât ale spaniolilor, cât şi ale englezilor; englezoaicele erau mai înalte, dar mai puţin voluptuoase, iar culoarea atât de albă a pielii le făcea să pară cadavre ambulante. Nu le ajuta deloc pudra de orez pe care o foloseau ca să-şi accentueze albul tenului, iar blondul părului englez nu va avea niciodată strălucirea pe care o aveau şatenurile andaluze. Majoritatea tinerelor englezoaice păreau făcute după acelaşi tipar. Ea ştia că trăsătura cea mai evidentă a femeilor din sud era pasiunea, sângele fierbinte şi impulsiv, care le făcea posesoarele unei

senzualităţi înnăscute. Calitate neîntâlnită în răceala tipic englezească. Da, fata ei avea să revoluţioneze toată nobilimea britanică, pentru că avea prea mult foc în ea.

— Trezeşte-te, somnoroaso!

Aurora i-a arătat un zâmbet sincer.

— Te iubesc, doică. Ţi-am spus azi?

— Fiecare zâmbet al tău îmi spune mereu că mă iubeşti.

Mândria făcea să-i tremure glasul.

— Să nu uiţi niciodată. Orice aş face, orice aş zice, să nu te îndoieşti niciodată că te iubesc cu adevărat.

— Ce-ai de gând să faci, fetiţo? a întrebat alarmată.

— Sper că nimic, dar mă cunoşti deja, nu prea ştiu să mă port când e atâta lume importantă în jurul meu.

— Ai mai multă corectitudine în vene decât toată Marea Britanie. Să nu te îndoieşti niciodată de tine însăţi şi să nu îngădui niciodată ca nişte necunoscuţi să te calce pe bătături. Lasă-te călăuzită de inima asta nobilă a neamului Velasco şi nu te vei căi niciodată de hotărârile pe care le vei lua.

Aurora a meditat la vorbele doicii, în vreme ce îndeplinea ritualul masării pielii cu ulei parfumat. A privit o clipă rochia pe care o va purta cu această ocazie. Era frumoasă, cu o croială medievală şi de culoare aurie. Era strânsă peste bust şi şolduri, cu un amplu decolteu rotund care o avantaja. Avea o despicătură mare pe piciorul drept, iar asta făcea ca volanele fine de dantelă ale juponului de culoarea fildeşului să se mişte ca şi cum ar avea viaţă proprie. A fost foarte mulţumită când a văzut accesoriile rochiei, pe care le alesese cu grijă. Botinele fine de culoarea şampaniei, îndrăzneţul şal negru, brodat cu trandafiri galbeni, roşii şi albi, uniţi cu fir de aur. Dar zâmbetul i s-a şters de pe faţă văzând armura interioară pe care trebuia să şi-o pună. Nu va putea să se mişte nicicând în ea. După ce şi-a uscat părul, a început să se îmbrace,

sperând că Eulalia nu va găsi prea repede pieptenii din fildeş care îi plăceau atât de mult şi va avea timp să ascundă elementul medieval de tortură, dar nu a fost destul de iute.

— Fetiţo, pune-ţi chiar acum corsetul! Văzând gestul ei de refuz, i-a replicat condescendentă: Promit să ţi-l închei uşor.

— Nu pot să respir cu asta! a protestat.

Eulalia a privit-o sever.

— Ştii că în mod normal cedez, dar azi este una dintre acele ocazii importante când trebuie să-l porţi. Gândeşte-te la familia ta şi la cât de stânjeniţi se vor simţi dacă nu apari îmbrăcată ca o adevărată doamnă.

Resemnată, Aurora a început să şi-l pună, iar Eulalia să i-l strângă

— Doică! Îmi lipeşti atâta stomacul de şira spinării că nu-mi rămâne loc pentru aer şi am nevoie de el ca să trăiesc, i-a spus pe un ton insinuant.

— Asta se întâmplă pentru că umbli mereu ca o sălbatică. Până la urmă va trebui să-i dau dreptate bunicii tale şi să mă ocup de îngrijit sfinţi.

— Drace, îmi ridici atâta sânii în gât, încât o să pară că am gâlci!

— Atunci o să fie nişte gâlci foarte mari. Nu te mai plânge şi ajută-mă.

Aurora a privit-o trufaşă.

— Mulţumesc că spui ceva atât de puţin măgulitor şi gata! gata!, ai spus că o să-l strângi uşor, dar văd că mă sufoci.

— E posibil să-l fi strâns mai mult, e mai bine aşa? i-a zis slăbindu-l un pic.

— Nu, dar e tolerabil. Fir-ar să fie! De ce trebuie să suporte o femeie o asemenea tortură? a întrebat supărată.

— Nu mai blestema. Aşa talia arată mai îngustă, iar pe bărbaţi îi încântă.

— Aş vrea eu să-i văd pe bărbaţi cu un corset pe sub pantaloni, care să le ridice fundul într-atâta încât să nu-ţi dai seama dacă e o cocoaşă sau sunt două.

Eulalia a râs de o aşa comparaţie.

— La fel de neobrăzată ca întotdeauna… Mda, eşti gata. Acum am să-ţi strâng părul. Uite ce ţi-am adus ca să-ţi prind chiar lângă piepteni.

Aurora a văzut micii boboci albi de trandafiri pe care Eulalia îi împletise făcându-i să pară o mică tiară. I-a zâmbit şi a dat din cap un uşor gest de mulţumire.

*

John îşi privea fata coborând scările atât de sigură pe ea, încât i s-a tăiat respiraţia. Era superbă! A observat strălucirea poznaşă din ochii de aceeaşi culoare ca rochia, iar zâmbetul acela ar fermeca până şi morţii. Acelaşi surâs ca al lui John Beresford! O mândrie paternă i s-a ivit în pupile. Era mare păcat că Inés nu-şi putea vedea creaţia.

— Fraţii tăi au plecat adineauri. Vor ca apariţia ta să fie mai spectaculoasă.

— Ultimele apariţii spectaculoase pe care le-am avut au fost un dezastru, pot să te asigur. A râs, pentru că încă îşi amintea de cea din Spania în faţa celor doi fraţi ai ei. Vreau doar să-ţi fac pe plac şi să te simţi mândru de moştenirea mea.

Tonul umil i-a smuls un zâmbet tatălui ei.

— Nici să fiu regele Angliei nu m-ar face să mă simt mai mândru.

John a luat-o de mână când Aurora a terminat de coborât treptele şi, dându-i un sărut pe frunte, a scos o cutie din buzunarul jachetei negre.

— Fetiţo, îţi lipseşte asta.

A deschis cutia grea şi i-a arătat un colier din perle perfecte. I le-a pus la gât şi a privit-o cu multă duioşie. I-a

oferit braţul şi împreună au coborât treptele care duceau la trăsură.

John Beresford a prezentat-o pe fiica lui amfitrionului, care stătea chiar în capătul celălalt al unui lung şir de invitaţi. Ducele de Arun era aproape de aceeaşi vârstă cu John, avea părul cărunt şi des. Vorbea cu voce gravă şi puternică, asemenea unui bărbat care se simte mulţumit de el însuşi. Aurora l-a simpatizat, fiindcă, deşi se vedea trufaş, l-a salutat pe tatăl ei cu o îmbrăţişare caldă şi o bucurie în ochii albaştri. A venit rândul ei să-l salute, ea s-a pregătit mental ca să facă totul cum trebuie. L-a privit direct în ochi. Ceva ce nu era corect, dar ea nu ştia. Când a văzut examenul la care o supunea, s-a înclinat prea repede ca să facă reverenţa şi astfel să scape de iscodirea lui deliberată. S-a aplecat atât de mult şi cu atâta grabă, că a călcat fără să vrea pe căptuşeala rochiei şi… a căzut în nas peste duce! El a prins-o şi nu a lăsat-o să cadă la pământ. Cu cea mai mare neruşinare, Devlin a profitat de faptul că ajunsese în braţele lui şi a examinat-o amănunţit. Aurora s-a scuzat cu efuziune pentru neîndemânare şi în sinea ei s-a certat că nu repetase reverenţa nici măcar o dată. Când tatăl ei a luat-o de braţ şi a condus-o pe scări spre salonul de dans, a întors capul ca şi se mai uite la duce. Nu mai văzuse niciodată unul, iar acesta îi plăcea, pentru că îi zâmbea în continuare, în ciuda neîndemânării ei de mai înainte. Amândoi s-au oprit o clipă în pragul salonului de dans, trebuiau să coboare patru trepte ca să ajungă pe ringul de dans şi atunci au avut o vedere completă a celor care erau adunaţi acolo. John avea în ochi un licăr de mândrie văzând cum toate privirile se îndreptau spre fiica lui, neştiută până acum. O tăcere profundă s-a lăsat peste salon în vreme ce erau priviţi. Aurora a ridicat întrebător o sprânceană în faţa a ceea ce o aştepta.

— Pregătită? i-a şoptit John cu un râs înăbuşit, dar sprijinind-o.

— Ca pentru o linşare! a răspuns ea cu un fior.

Dramatismul fetei i-a smuls lui John un zâmbet. Aurora însă nu i putea să-şi descleşteze mâinile. A întors ochii spre tatăl ei, care se uita în partea cealaltă a salonului de dans încruntându-se. Aurore şi-a îndreptat privirea în aceeaşi direcţie, iar ochii i s-au deschis larg. Acolo era scoţianul gură-spartă şi, văzându-l îmbrăcat într-o fustă cu pătrăţele roşii şi albastre, a făcut o grimasă de uimire şi admiraţie. Dacă un bărbat era în stare să asiste astfel la un bal, merita o parte din admiraţia ei. A simţit simpatie pentru el. L-a privit cu un zâmbet larg, voia şi ea o fustă ca aceea! Aurora s-a uitat dincolo de scoţian, curioasă să vadă cu cine vorbea fratele ei Andrew. Şi l-a văzut. Englezul!… s-a corectat, nesuferitul şi mitocanul cavaler cu armura ruginită. Acelaşi care refuzase s-o ajute la lagună. A observat că stătea rezemat cu indolenţă de o coloană. Părea că îi ascultă pe cei doi bărbaţi care îl însoţeau, dar ochii lui o priveau speculativ şi posesiv. Furia a revenit în ochii ei de chihlimbar. S-a întors iute ca să-şi liniştească înfăţişarea.

„Să nu dai niciodată duşmanului arma cu care să te atace.”! Acum mai mult ca niciodată vorbele unchiului îi răsunau în minte şi a lăsat un zâmbet calm să-i înflorească pe buze. De îndată scoţianul a înconjurat-o cu braţul lui de uriaş şi a condus-o pe ringul de dans când începea valsul pe care i-l păstrase tatălui ei. Ea nu ar fi vrut, dar nu a avut încotro decât să-l urmeze, fiindcă nu dorea să se dea în spectacol; nu când ochii aceia de oţel nu pierdeau niciun amănunt din scena ai cărei protagonişti erau ea şi scoţianul. Era imens, parcă ar fi dansat cu un urs, dar imediat şi-a dat seama ea nu avea de ce să se teamă de el. Brandon o privea cu admiraţie şi cu ceva în adâncul ochilor, ceva ce ea s-a ferit să interpreteze.

— *Petite bouchèe espagnole.* E o plăcere să te am în braţe, eşti foarte frumoasă.

— Mulţumesc. Azi îţi stăpâneşti limba în mod admirabil şi accept încântată complimentul, a replicat binevoitoare şi cu umor.

— M-ai iertat? a întrebat nedumerit.

— Bineînţeles! Nu sunt omul care să poarte ranchiună. Imediat şi-a muşcat limba pentru o aşa neruşinată minciună. Încă nu-şi iertase bunica pentru absenţa ei. Dar a fost foarte rău să îngădui ca un bărbat liniştit şi studios să vrea să se bată în duel din cauza îngâmfării dumitale.

— Arthur a acţionat dintr-un impuls, *chèrie.*

Aurora l-a privit cu reţinere în ochi.

— Ha! De parcă ar fi singurul bărbat care se lasă pradă impulsurilor lui şi din cauza asta sfârşeşte dezastruos.

— Eşti prea severă cu un bărbat care suferă chiar din clipa în care te-a văzut.

Aurora a mijit ochii, fiindcă el o strângea prea tare.

— Niciunul dintre pistruii mei nu ţi-a dat motive greşite care să te facă să te gândeşti la o relaţie cu mine, doar prietenie, şi nimic altceva.

— Frumoşii tăi pistrui nu, dar limba ta mi-a acceptat reparaţia, i-a amintit jucăuş.

— Dacă o mai ţii cu asta, am să-ţi dau în cap până când urechile dumitale vor dansa.

— E un deliciu să te ascult, chiar dacă nu te înţeleg.

Hohotul de râs a făcut mai multe capete să se întoarcă, printre care şi al lui Justin, care a privit dur perechea ce dansa. Neruşinatul de văru-său avea o discuţie intimă cu spanioloaica lui. Va trebui să-i dea o lecţie, dar mai întâi trebuia să facă lucrurile bine. Va aştepta momentul prezentării, care avea să se producă dintr-o clipă într-alta. Da, răzbunarea era o mâncare ce se servea rece.

Chiar dacă va trebui să-şi păzească gâtul de câte ori se va apropia de femeiuşca aceea, merita din plin riscul.

Arăta superb. Rochia îi scotea în evidenţă sânii, într-un fel foarte seducător, puţin mari, dar fiind spanioloaică nu îl surprindea. Spaniolilor le plăcea să facă totul la dimensiuni mari, iar asta includea şi femeile lor, dar el era încântat. Din momentul în care îi stătuse pe genunchi şi îi mângâiase fundul cu fiecare palmă, nu avusese nicio noapte liniştită. Chiar şi acum ardea să o ducă într-un colţ retras şi să-i sărute fiecare centimetru al feţei, curba urechilor, scobitura dintre sâni. Momentul lui va veni, trebuia doar să aştepte.

Aurora era istovită, noaptea se dovedea interminabilă şi nu voia să se gândească la ce o aştepta la Londra, unde aveau să plece peste câteva săptămâni. Tatăl ei era aproape recuperat şi dorea ca ea să nu piardă niciun bal al sezonului. John voia s-o recompenseze pentru toţi anii în care nu ştiuse de existenţa ei. Să nu ştie că avea o fiică se dovedise îngrozitor. Iar acum voia s-o recompenseze, dar ea nu avea nevoie de compensaţii. Tânjea după ungherele ei secrete din Ronda, unde putea să fie ea însăşi, căci atâta păstrare a aparenţelor o sleia de puteri. Tatăl ei a căutat-o, s-a apropiat de ea şi, ţinând-o de braţ, a făcut-o să se întoarcă sprt persoana pe care voia să i-o prezinte, făcând ca stomacul Aurorei să sară de surpriză.

— Fata mea, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Justin Clayton Penword, marchiz de Greenthorn şi întâiul născut al amfitrionului nostru.

Aurora a înclinat uşor din cap, şi Justin a rămas perplex văzându-i indiferenţa din ochii de aur. Nicio scânteie de curiozitate nu s-a ivit în pupilele ei la auzul menţionării titlului şi rangului său. Justin era conştient că ea nu ştia repercusiunile faptului că el era moştenitorul Arun, şi ea a legatului lui Clare. N-a ştiut dacă să se supere sau să râdă de împrejurare, nici măcar nu avea satisfacţia de a vedea în privirea ei o urmă de interes, iar acest amănunt l-a nedumerit. Ochii mari de foc îl priveau direct, plictisiţi şi cu o politeţe exagerată, dar el intuia că această indiferenţă

avea să se schimbe de îndată şi providenţa a fost de partea lui când vechiul prieten al familiei sale, contele Dammon, s-a apropiat pentru a-şi satisface curiozitatea.

— Lady Dawn Beresford, este o plăcere pentru mine şi familia mea să o cunoaştem pe viitoarea ducesă de Arun. Sunt încredinţat că îmi veţi îngădui să vă invităm pe dumneavoastră şi pe logodnicul dumneavoastră la casa noastră din Londra. Luna viitoare vă convine?

Aurora nu a înţeles întru totul rapida succesiune de cuvinte, dar a confirmat politicos; o deranja enorm că îi ziceau Dawn. Încerca să-şi amintească vorbele contelui. Viitoarea ducesă de Arun? Logodnic? Actualul duce de Arun era domnul Devlin Charles Penword, tatăl lui Justin şi al lui Jamie. Mintea Aurorei fierbea de speculaţii. Justin era marchiz de Greenthorn, viitor duce de Arun.

Justin a ştiut exact momentul în care s-a făcut lumină în mintea fetei. A văzut confuzia, perplexitatea şi oroarea a ceea ce auzise. Aurora a întors capul spre tatăl ei, ruşinată, şi a lăsat ochii în pământ, incapabilă să-i susţină privirea. O decepţie îngrozitoare a cuprins-o ca un lanţ al morţii. Şi-a reţinut o exclamaţie de furie. A întors ochii plini de mânie spre chipul neclintit al englezului şi o roşeaţă intensă a acoperit-o din cap până-n picioare. A ridicat bărbia într-un gest tipic de trufie şi s-a dus spre grădini. Avea nevoie să se gândească în ce încurcătură era băgată dacă era moştenitoarea legatului lui Clare. De ce nu îi acordase mai multă atenţie tatălui ei când o instruia?

John a văzut-o cum se îndepărta abia reţinându-şi nişte blesteme. A vrut să se apropie de ea, dar ştia că avea nevoie de un moment în singurătate ca să se calmeze, să accepte inevitabilul. A oftat adânc şi a hotărât să mai aştepte înainte să se ducă după ea.

— Justin. Scuză-i grosolănia, încă nu ştia nimic. Justin a dat din cap. După ce se calmează puţin, voi încerca să-i explic.

— Nu-ţi face probleme, John, eu voi fi cel care îi va cere scuze. I le datorez. John a ridicat sprâncenele nedumerit. Îţi povestesc altă dată… Te deranjează dacă o caut acum ca să încerc să-i vorbesc? John a negat dând din cap.

Justin s-a îndreptat spre balcoanele terasei, dar l-a oprit din drum tatăl lui. L-a întrebat inchizitorial şi calm, ca nimeni altcineva să nu-i mai audă, dacă fata era la curent. Justin şi-a privit tatăl o scună clipă.

— Fata e la curent, iar gâtul meu e în mare primejdie.

Glasul i-a sunat puţin dezamăgit.

— Ei bine, dacă se opune, îţi rămâne o singură soluţie ca s-o prinzi.

— Ce insinuezi, tată? abia a îndrăznit să întrebe.

— Va trebui să o seduci, astfel nu va avea încotro şi va capitula. Justin l-a privit speriat, iar ducele l-a privit la rândul lui cu dezgust. Păstrează-ţi scrupulele inutile. Devlin şi-a moderat tonul. Nu cred că-ţi va fi greu. Fata e superbă, garantez pentru asta. Justin a blestemat în sinea lui. Legatul lui Clare trebuie să se întoarcă la noi odată. Gândeşte-te la ce ţi-am spus.

Şi, rostind aceste ultime cuvinte, s-a îndepărtat cu pas hotărât

Justin a început să cântărească vorbele ducelui şi în minte i s-a născut un plan. Plan care va fi de rezervă dacă fata se va dovedi mai puţin previzibilă decât credea. A făcut paşii necesari ca s-o ajungă din urmă. Încă avea de vorbit cu această vrăjitoare spanioloaică şi, după cuvintele lui Dammon, era momentul potrivit.

Aurora se sufoca! Corset blestemat! Trebuia să şi-l scoată chiar dacă ştia că vina pentru incapacitatea ei de a se calma nu o avea acel obiect vestimentar concret. Era dezolată, acum mai mult ca niciodată ploaia i se părea prevestitoare de rele veşnice. N-ar fi trebuit să pună piciorul niciodată în Anglia. Era minoră, vor putea să-i

hotărască destinul? Ce putea să facă? Ar fi foarte greu să fugă. Dar Eulalia ar ajuta-o, acest ultim gând a consolat-o. Oricând putea să refuze şi să facă atâta tărăboi, încât până şi prim-ministrul Angliei ar fi dispus s-o îmbarce încă o dată spre Spania. Dar caracterul ei puternic şi ferm i-a luat greutatea de pe inimă, greutate care ameninţase s-o paralizeze de teamă cu câteva momente în urmă.

— Vasăzică numeri lirele.

Iarăşi glasul duşmanului! S-a întors, iar zâmbetul de pe buzele ei dezminţea neplăcerea pe care i-o producea prezenţa lui. S-a uitat la el de sus în jos, scrutându-l cu neruşinare. Era un indiâvid foarte înalt, ceva mai puţin decât scoţianul. Prezenţa îi părea rece. Trăsăturile austere, aproape inaccesibile. Ochii erau cei mai ciudaţi pe care îi văzuse vreodată, reci şi inteligenţi, de culoarei vântului iarna. A continuat să străbată cu răceală pielea palidă a feţei, umerii laţi. Abdomenul plat şi şoldurile doar puţin mai late decât talia. Avea părul blond-închis şi bogat, care i se ondula la ceafă. O surprindea diferenţa dintre el şi fratele lui. Unul blond, altul brunet, Jamie cu ochi albaştri, iar ăsta… Justin a fluierat, şi ea s-a oprit din cercetare.

— Grozavă inspecţie, presupun că-ţi place ce vezi.

S-a simţit satisfăcut de lipsa ei de pudoare în urma acestui examen conştiincios al persoanei sale. Doar femeile cele mai experimentate îndrăzneau să îl examineze cu atâta neruşinare şi, cum a crezut el în mod greşit, lăcomie.

— Iau măsuri în minte, ca să ştiu dimensiunile cutiei pe care vor trebui să ţi-o facă dacă mai pui mâna pe mine.

Glasul Aurorei tremura de furie.

— Dimensiunea cutiei?

Surpriza lui Justin era evidentă.

— Morţii sunt îngropaţi într-o cutie, a răspuns.

— Nu înţeleg aluzia.

Ea l-a privit plictisită.

— Normal că nu! Uitasem cât de obtuzi sunt englezii.

Exasperarea din glas părea comică. Aurora a plescăit supărată. Justin a rămas perplex. Dintre toate răspunsurile posibile, acesta era cel la care se aştepta cel mai puţin. Fata nu avea egal. N-a putut să-şi ascundă un zâmbet.

— Te mai şi distrez! Biata de mine, să fiu bufonul unui rac spălăcit.

Din nou Justin s-a simţit confuz. Jargonul spaniol era foarte greu de înţeles, deşi, cu fiecare cuvânt pe care îl spunea ea, el se mai apropia puţin, până când aproape s-a lipit de ea.

— Sunt cea mai bună partidă din Anglia, iar femeile mă găsesc irezistibil, mai cu seamă când adaug şi titlul meu, fată norocoasă.

Acum a fost ea cea care a rămas cu gura căscată. Atâta îngâmfare la un singur individ o uluia.

— Îţi recunosc o anume atractivitate, i-a răspuns sec. Prepotenţa. Aroganţa… *originea!* Ultimul cuvânt i-a sunat lui Justin a insultă. În faţa acestor calităţi, rămân fără replică.

— Fată obraznică. Ar trebui să-ţi înghiţi limba aia otrăvită! Aurora a deschis ochii cât cepele. Englezul îşi îmbunătăţise mult accentul. A oftat lung şi l-a privit cu indiferenţă.

— Eu.. A subliniat, nu mă scald cu niciun rac. Nu a putut să-şi ascundă un zâmbet când a răspuns: pardon, cu o sardină, amintind de incidentul de la lagună.

Justin şi-a amintit de insulta de la lagună şi a privit-o ameninţător.

— Dar nu vei putea să scapi. Există un acord oficial cu pecete regală, tatăl tău va sprijini efectuarea căsătoriei noastre.

Justin a zâmbit cu anticipată presupunere, şi Aurora s-a supărat cu adevărat. Ştia de prepotenţa englezească, dar nu s-a gândit niciodată că o va simţi pe pielea ei.

— Te înşeli. Dacă moştenirea mea este ceea ce

urmăreşti, ţi-o voi dărui cu plăcere, mă voi elibera de dumneata, şi gata.

A zâmbit cu atâta neobrăzare, încât l-a ofensat.

— Nu vei scăpa niciodată de mine. Hotărârea din glasul lui a făcut ca genunchii Aurorei să tremure. Cum se apropiase atât de mult? Braţul stâng al lui Justin a înconjurat-o pe după mijloc, în vreme ce mâna dreaptă o apucă de ceafă şi o apropia de gura lui. A încercat să se opună, pe urmă s-a gândit să aştepte. Părţile lui sensibile erau la o distanţă potrivită, aproape ridicase genunchii drept ca să-i dea o lovitură bună, dar el era pregătit. M-ai prins o dată cu garda jos, *damsel.* Şi am jurat că va fi ultima.

Trupul lui Justin palpita plin de viaţă, a coborât privirea spre gura ei, iar gâtul i s-a strâns şi mai mult. Blestemată să fie! Dorinţa de a o săruta, de a simţi buzele acelea extraordinare peste ale lui, de a-i atinge limba cu a lui, a pus stăpânire pe el într-un mod de nestăvilit. Dacă se apleca spre înainte doar puţintel… a reuşit s-o sărute şi l-a ameţit cu gustul ei. Prospeţimea ei îl înnebunea. Gura era atât de moale, încât nu a putut să-i dea drumul nici când ea a rămas fără suflare în mâinile lui. A intensificat sărutul până aproape a devorat-o şi… Aurora a leşinat, a rămas inertă în braţele lui. Justin s-a uitat la ea neîncrezător şi confuz. S-a gândit că mersese prea departe şi şi-a blestemat impetuozitatea.

Când a încercat s-o ridice, ea s-a întors ca o pisică atunci când cade de la o înălţime considerabilă şi l-a luat aşa de pe nepregătite încât nu a mai avut altceva de făcut decât să-i dea drumul. Deodată s-a trezit din nou trântit la pământ, în cea mai umilitoare poziţie pe care o poate suferi un bărbat vreodată. Ea a plecat râzând cu glas melodios, iar ochii lui cenuşii au fost cuprinşi de indignare, dar numai până ce şi-a dat seama ce ţinea în mână. În cădere pusese stăpânire fără să vrea pe un mic obiect din părul ei. A văzut

minunatul ac de păr şi a ştiut chiar în clipa aceea că va fi a lui. Oricât ar costa, niciodată nu va scăpa de el. Şi-a ridicat orgoliul terfelit şi, cu aceeaşi uşurinţă cu care îţi înlături un fir de praf de pe rever, şi-a scuturat pantalonii şi a jurat că i-o va plăti fetei.

*

Aurora a tăcut tot drumul de întoarcere la Whitam Hall. Tatăl ei era întristat. Era conştient că greşise nepregătind-o dinainte, dar îi fusese frică. După cum spunea ducele, nu existau motive să aştepte prea mult până la nuntă. John avea mâinile legate. În sinea lui se revolta pentru prima oară împotriva unui acord. Şi-a privit fiica ruşinat, aştepta reproşul, lacrimile, dar Dawn nu se va umili cu niciun chip; era făcută dintr-un material foarte rezistent. Voia s-o audă ţipând. Avea nevoie de asta ca să-şi domolească tristeţea. Ea rămânea însă tăcută, cu mintea departe, iar el se simţea incapabil s-o ajungă. Regreta profund ruptura produsă în relaţia dintre tată şi fiică. O găsise de aşa puţin timp, încât îl neliniştea s-o piardă atât de curând.

— Dawn, dacă măcar m-ai lăsa să-ţi explic…

— Nu, nu azi, mă simt prea supărată.

Aurora a ridicat mâna într-o implorare mută, a lăsat ochii în jos şi a tăcut mai departe. Se simţea captivă, era o senzaţie copleşitoare să nu poată să-şi controleze destinul. Să se afle pe un pământ străin, cu obiceiuri pe care nu reuşea să le înţeleagă în loialitate. Îi era cu adevărat groază că nu se va mai întoarce la Ronda. Pe pământul ăsta atât de rece îi îngheţa inima şi cu fiece zi care trecea îi era tot mai greu s-o ţină caldă. Bunica întârzia prea mult. Avea atâta nevoie de ea! Trebuia să-şi controleze emoţiile. Va merge cu picioare de plumb pentru ca fiecare pas să fie ferm şi sigur. Avea nevoie de activitate; nu era obişnuită cu

această surghiunire şi în plus îşi pierduse pieptenele din fildeş. Degeaba îl căutase. Plângea în sinea ei, pentru că era un dar la care ţinea extrem de mult. Simţea o durere adevărată. Fraţii ei îi promiseseră că-1 vor căuta, dar ea ştia că nu-l va mai vedea.

— Eu înţeleg, fata mea. John şi-a aţintit ochii lui albaştri asupra ei şi a continuat: Regret sincer momentul neplăcut prin care ai trecut. Aurora continua să privească pe geamul trăsurii. Mi-ar plăcea să te uiţi la mine când îţi vorbesc.

Aurora a întors brusc capul şi l-a privit cu o supărare prost disimulată în ochii ei adânci.

— E adevărat că sunt logodită? Fără consimţământul meu? Fără autorizaţia unchiului şi a bunicii mele?

John şi-a dres zgomotos glasul.

— Da, la prima vedere, la a doua, depinde. Uşurarea Aurorei a fost atât de intensă, încât a lăsat să-i scape aerul reţinut în plămâni până în acel moment. Dar există într-adevăr un acord stabilit între cele două familii şi e valid. Aurora nu înţelegea. Logodna voastră s-a făcut de către înaintaşii noştri, înainte ca eu sau ducele să avem urmaşi. E o formă de protejare a moştenirii lui Clare. Familia Beresford nu a avut urmaşi de sex feminin de mai multe generaţii.

Aurora s-a strâmbat.

— Dar eu nu doresc nicio logodnă. Este de neimaginat, pentru că în curând mă voi întoarce în Spania.

Văzându-i gestul copilăresc, John s-a înduioşat, dar în acelaşi timp vorbele ei l-au îndurerat. Ţinea în mâini o scrisoare de la bunica Maria cu instrucţiuni concise în legătură cu ea. Aurora nu ştia că o vreme nu se va putea întoarce în Spania.

— Dacă una dintre cele două părţi nu se supune acordului – în cazul acesta noi –, moştenirea nu se va întoarce la familia Penword, iar ducele nu este dispus să

accepte. De aceea insistă atât se continue logodna. Aurora tot nu înţelegea, iar John a oftat neliniştit. Devlin poate să ne ducă prin tribunale, chiar dacă ştie că e posibil să piardă…

— Şi atunci? a întrebat cu glasul sfâşiat.

— Onoarea şi integritatea mea ar fi ruinate în litigii constante pe care trebuie să le evit pentru binele tuturor. Nu doresc scandal, Dawn. Sunt un om de onoare, şi onoarea mea va fi pusă sub semnul întrebării dacă fiica mea întoarce spatele unui acord semnat de către rege.

Aurora a vrut să-l pună pe tatăl ei în faţa faptului împlinit.

— Dar este un rege mort şi îngropat de mai multe secole. Mai onorabil este să veghezi la fericirea unui copil în prezent. John a clipit nevenindu-i să creadă, dar ea a continuat supărată: Şi ce s-ar întâmpla dacă n-aş exista eu? l-a întrebat nedumerită.

— Atunci această responsabilitate ar reveni fiicei lui Cristopher sau, în lipsa ei, a lui Arthur sau a lui Andrevv – John a oftat obosit –, dar, după cum bine ştii, casa Beresford nu este prolifică în descendenţă feminină. Tu ai fost un dar al cerului. John a tăcut un moment înainte să continue: Dar cert este că am o fiică, iar ducele mă ţine ca între ciocan şi nicovală. Putem doar să câştigăm puţin timp.

Aurora s-a uitat la tatăl ei şi a hotărât să schimbe strategia.

— Şi dacă aş accepta logodna cu fiul cel mic, şi nu cu moştenitorul?

John a clipit nedumerit.

— Asta-i problema? Ea a tăcut încăpăţânată. Aş putea să vorbesc cu Devlin, dacă asta e dorinţa ta. Nu cred că se va opune, dar Jamie nu are niciun titlu, fata mea, Justin e o partidă mai bună, ca viitor duce de Arun.

Aurora şi-a privit tatăl bănuitoare.

— Titlurile nu înseamnă nimic pentru mine.

Era la fel de încăpăţânată ca un catâr.

— Eu doresc ce-i mai bine… trebuie doar să-mi spui ce vrei cu adevărat şi voi încerca să-ţi fac pe plac.

Aurora a pufnit prost-dispusă.

— Rupe logodna!

John a lăsat capul în jos mâhnit.

— E dureros că nu înţelegi sacrificiul pe care mi-l ceri, fata mea.

Aurora înţelegea prea bine, din nefericire. Toată viaţa trăise în jurul sacrificiului, dar gândul la englezul acela o irita la culme. Acum îi înţelegea trufia şi felul acela în care o privea, cu îngâmfare şi satisfacţie. Ea fusese în dezavantaj clar, iar el profitase de ignoranţa ei.

— Dar voi face ce-mi ceri.

Aurora a simţit deziluzia tatălui ei şi şi-a liniştit conştiinţa. Să se lege de englezul ăla înfumurat era absolut cu neputinţă, dar îi va da un răgaz tatălui ei până când va sosi bunica. S-ar putea preface că era de acord să se gândească, pentru a câştiga timp.

— Încă n-am fost prezentată în societate. N-aş vrea să pierd sezonul petrecerilor. Minciuna o costa mult, dar a continuat: Nu rupe logodna deocamdată, dar refuz să se facă publică. După ce trece sezonul, vom vorbi iarăşi despre asta.

John a încuviinţat încet şi a oftat uşurat.

— Îmi iei o greutate de pe inimă, fata mea.

Aurora l-a privit surprinsă.

— Greutate care a căzut pe umerii mei şi pe care nu sunt dispusă s-o accept.

John s-a uitat din nou la fiica lui, cu mâhnire.

— Vom căuta o formă ca să ieşim din această încurcătură cât mai bine cu putinţă. Îţi promit. Dar mai întâi trebuie să te bucuri de sezonul tău. Ducele nu va putea să se opună la asta, măcar atât îţi datorez, fata mea.

Aurora dobândise timp, era singurul lucru pe care îl

voia.

Capitolul 9

Se afla de mai multe săptămâni în Anglia şi plouase în fiecare zi, evident. Dumnezeu trebuia să fie foarte supărat pe englezi de-i aşezase într-un loc atât de îngrozitor şi atât de lipsit de căldură. Tot nu avea veşti de la bunica şi unchiul ei şi asta o neliniştea mult. Aurora a continuat să privească pe fereastra bibliotecii, numărând picăturile de ploaie care alunecau tăcute pe geam. Câmpurile verzi se vedeau ca prin ceaţă din cauza apei. Dacă va continua să plouă, unchiul ei nu avea s-o mai vadă, pentru că se îneca. Acest ultim gând a reuşit s-o facă să zâmbească.

Din fericire, căţeluşii nu făceau prea multe probleme, şi tatăl ei îi îngăduise să-i ţină în casă. Numai Cristopher nu era de acord, dar ea era încântată. Andrew îi explicase că puii erau un amestec de Setter irlandez şi... maidanez. Credea că ştie de pe ce proprietate proveneau.

— *Petite bouchèe espagnole!*

Aurora s-a întors şi l-a văzut pe ursul scoţian zâmbindu-i şi privind-o de sus până jos cu ochi înflăcăraţi şi neruşinaţi. Îl însoţea o tânără frumoasă, foarte timidă, care abia îndrăznea să înalţe privirea. Aurora a privit-o curioasă: mai înaltă decât ea, cu părul foarte blond şi ochi albaştri. Avea obrajii palizi şi nu înceta să-şi frângă mâinile. A simpatizat-o imediat.

— *Hello. How de you do?* a întrebat-o cu cea mai bună engleză a ei.

— Foarte bine, mulţumesc.

Accentul era foarte marcat, dar, pentru că vorbea rar, era uşor s-o înţelegi. Aurora nu înceta să se mire de cât de mulţi englezi vorbeau spaniola.

— Casey nu a vrut să fie prezentată până când nu învăţa puţin limba ta. Este sora mea mai mică şi, după cum poţi vedea, este foarte timidă. M-am gândit că-ţi va face plăcere să vorbeşti cu cineva apropiat de vârsta ta.

Aurora i-a zâmbit proaspăt dobânditului ei prieten din Highland. În câteva zile legaseră o relaţie paşnică. Scoţianul insista în scopul său de a o cuceri, lucru care o amuza. Semnaseră un armistiţiu, dar înţepăturile dintre ei continuau să apară fără milă şi spre amuzamentul familiei.

— Sora ta e foarte frumoasă.

Aprecierea era sinceră, i se părea o fată adorabilă.

— Comentariul ăsta merită un sărut. Înainte ca Aurora să poată face ceva, scoţianul a prins-o şi i-a dat iute un sărut pe gură. O las în mâinile tale cât timp eu vorbesc cu Cristopher.

Făcând o reverenţă exagerată, s-a întors şi le-a lăsat singure.

— Ţi-ar plăcea să jucăm cărţi? a întrebat zâmbitoare.

— Yes. Adică da. Darr aş prreferra să vorrbesc cu dumneata.

Aurora a zâmbit amuzată. Înainte să se încheie ziua, Casey nu va mai avea dureri de cap cu r-ul, ea avea de gând să o înveţe forma corectă de pronunţie în spaniolă.

Cei doi scoţieni urmau să rămână la cină, iar tatăl ei îi invitase şi pe cei doi fii ai vecinului. Pe ea o deranja cumplit să se simtă hărţuită de atenţiile englezului ăluia în special. Fratele lui, Jamie, îi era simpatic, pentru că avea cei mai frumoşi ochi pe care îi văzuse vreodată şi în plus avea un simţ al umorului fin şi discret, iar glumele lui o făceau adesea să râdă.

Justin era exasperat. Avansurile lui curtenitoare nu dădeau roade. De câteva zile încerca să-i vorbească, dar nu folosiseră la nimic gesturile lui de pace, nici florile pe care i le trimitea zilnic. Nici dulciurile. Aurora spunea mereu că nu este pregătită să aibă o discuţie despre logodnă până după

prezentarea ei în societate şi venirea bunicii. Justin se temea de ziua prezentării din Londra pentru că atunci va trebui să oprească avansurile nu doar ale vărului Brandon, ci ale tuturor moştenitorilor din Anglia. Se simţea hărţuit de sfaturile continue ale părintelui său, obosit să vadă că spanioloaica nu era aşa de previzibilă cum îşi închipuise el şi dorind ca moştenirea lui Clare să se întoarcă în mâinile lui mai repede. Chiar şi fratele lui se oferise să încerce s-o cucerească pe epatanta străină, văzându-i eşecurile continue. Răbdarea îi era pe sfârşite. Agonia pe care o îndura în fiecare noapte cu gândul la buzele fetei îl chinuia, îi intrase în sânge. Nu era în stare să se ocupe de treburile de zi cu zi fără ca mintea să-i zboare iar şi iar la ochii aceia aurii care îi furau somnul, la gura aceea moale şi la mireasma aceea îmbătătoare de cocos. Dorea să se uite la el cu duioşie, nu cu răceală. Spera că în seara aceasta îl va lăsa să avanseze încă un pic, deşi se îndoia serios.

Eulalia se întrecuse pe sine. Cina pregătită cu acordul lui John era delicioasă, şi Aurora îi era foarte recunoscătoare. Purcelul de lapte fript cu rozmarin şi lămâie mirosea foarte bine, ca şi sparanghelul cu şuncă, prepeliţa marinată şi laptele fiert cu suc de portocală şi miere. Aurora stătea în faţa lui Justin şi a lui Brandon. Fraţii ei stăteau lângă ea, Arthur la dreapta, şi Andrew la stânga. Atât tatăl ei, cât şi Cristopher prezidau masa, iar tânăra ei prietenă scoţiană stătea lângă Brandon. Eulalia îşi păstrase locul de lângă Justin, dar nu ştia de ce. Atât tatăl, Devlin, cât şi fratele viitorului duce de Arun, Jamie, urmau să asiste la balul pe care avea să-l dea tatăl ei vinerea viitoare cu prilejul aniversării ei de optsprezece ani; Aurora era neliniştită încă înainte să înceapă.

Brandon şi-a privit vărul şi moştenitorul. Era încruntat şi cu gura strânsă într-un rictus de neplăcere. A râs, cina avea să fie un spectacol, el îşi propusese să-l tachineze fără milă, fiindcă nimic nu-i plăcea mai mult decât să-l

necăjească.

Aurora era uimită, cineva o mângâia pe picior pe sub masă. S-a uitat pe furiş la Brandon şi Justin, dar amândoi erau antrenaţi într-o discuţie pe care nu o auzea. A încercat să retragă piciorul, dar mângâierile nu încetau, era gată să lovească, deşi nu ştia care dintre cei doi merita lovitura. A mijit ochii şi trosc! i-a dat drumul. A nimerit în plin glezna lui Brandon, acesta a sărit surprins şi s-a uitat la ea, ochii scăpărători l-au dat de gol.

— Cum ai ştiut că eu eram? a întrebat plin de curiozitate.

— Eşti singurul de la această masă destul de nerespectuos ca să mă provoace, i-a răspuns cu un zâmbet provocator.

— Înecatul râde de decapitat, i-a replicat cu neruşinare.

— Eu nu sunt nerespectuoasă, scoţian căpos.

Înţepătura nu l-a lăsat indiferent.

— Eşti cea mai obraznică dintre toate femeile pe care le-am cunoscut, a taxat-o fără milă şi pentru că ştia că vărul lui îl asculta cu multă atenţie şi cu ochi scăpărători.

— Muşcă-ţi limba! Poate ne faci o bucurie tuturor şi te cureţi cu propriul venin.

Zâmbetul Aurorei îi dezminţea seriozitatea vorbelor.

Casey s-a uitat la ea îngrozită. Nimeni nu îndrăznise să-i vorbească aşa fratelui ei. Era un Laird foarte temut în Scoţia şi nu înţelegea cutezanţa ei. Aurora a văzut teama ivită în ochii tinerei sale prietene şi a liniştit-o.

— Nu te teme, Casey, fratele tău este la fel de blând ca un mieluşel, nu muşcă, behăie.

— Poate vrei să zici ca un leu, i-a făcut Brandon cu ochiul.

— Aşa e, s-a corectat. Casey, fratele tău are înfăţişarea unui leu şi răgetul unui pisoi.

Brandon a izbucnit într-un hohot de râs care a atras

toate privirile de la masă.

Justin fierbea de gelozie. Fiecare vorbă rostită de ea îl cufunda şi mai mult în disperare. Nu-l privise nici măcar o dată fără să încerce să-i domolească înflăcărarea, dar nici iadul însuşi nu era atât de fierbinte ca el şi, într-un fel, o va face să plătească pentru indiferenţa ei. Nu ştia când şi cum, dar îi va atrage atenţia cumva, doar era marchizul de Greenthorn şi viitorul duce de Arun. Şi-a fixat ochii cenuşii pe ea cu atâta intensitate, încât a reuşit s-o enerveze. Aurora se foia neliniştită pe scaun, el era tot taciturn şi morocănos şi, cu toate că ea ştia care era motivul, nu avea de gând să-i dea satisfacţia de a o încolţi pe terenul ei.

John a văzut marea prietenie manifestată între fiica lui şi scoţieni, iar felul acesta de a glumi cu Brandon îl lăsa perplex. Nicio domnişoară englezoaică nu ar fi îndrăznit să privească atât de direct şi fix un bărbat care nu îi era rudă sau logodnic. Zâmbetele permanente pe care le adresa scoţianului îl făceau să se încrunte şi să speculeze. Ştia că atitudinea ei îl deranja enorm pe Justin şi s-a gândit dacă ea nu cumva chiar asta urmărea. A observat că Andrew îi promitea să cânte pentru ea în seara aceea, şi Aurora i-a promis ceva în schimb, dar nu ştia ce. A oftat resemnat.

Aurora adora felul în care Andrew făcea pianul să plângă. Degetele lui creau magie şi a rămas vrăjită auzind tristul adagio care îi amintea de ţara ei. S-a simţit invadată de o profundă autocompătimire. Era o străină pe un pământ cu obiceiuri străine, se simţea izolată şi singură, în noaptea aceea mai mult decât în oricare alta.

Când Andrew a terminat melodia, senzaţia de gol nu dispăruse încă.

Eulalia i-a cerut să cânte ceva pentru tatăl ei, dar ea a refuzat categoric. Putea să scoată câteva note la chitară, dar nu la pian. Se simţea prea puţin pregătită şi atunci Cristopher a rugat-o ceva neobişnuit care a lăsat-o mută. Voia să o audă cântând din castaniete, ca în ziua aceea, în

trăsură. Aurora a acceptat imediat. S-a ridicat şi s-a dus să ia instrumentul pe care fratele ei mai mare îl admira atât de mult. Când s-a întors în salon, toţi erau cu ochii pe ea. S-a aşezat şi s-a pregătit, a închis ochii o clipă, încercând să înceapă melodia în minte înaintea mâinilor. Sunetul a început uşor şi, după câteva minute, când a atins punctul culminant, Aurora s-a ridicat şi a început să se mişte în ritmul muzicii. Făcea salturi mici şi piruete, toţi o priveau curioşi. O vedeau făcând nişte paşi de dans originali, semănau cu un dans irlandez. Erau mişcări atât de expresive, încât nu lăsau pe nimeni indiferent. Când a terminat, era înfierbântată, iar strălucirea îi revenise în ochii de chihlimbar. Aplauzele puternice au zăpăcit-o pentru un moment. A făcut o uşoară reverenţă, mulţumind, şi a ieşit să ia un pic de aer proaspăt, fără să-şi dea seama că Justin o urmărea îndeaproape. Arthur a vrut să se ducă după ei, dar John, cu un gest uşor din cap, l-a împiedicat. Intuia că Justin voia să stea de vorbă cu ea şi s-a gândit că un pic de intimitate ar fi bună, se ruga să aibă succes acolo unde el dăduse greş.

*

— Încerci să mă înjunghii pe la spate, duşmanule?

Aurora nu s-a întors, nici nu s-a uitat la el. Era rezemată de balustrada balconului, privind noaptea fără să vadă nimic, doar simţind aerul rece şi umed pe piele şi rumegând melancolia care o apăsa.

— N-am fost niciodată duşmanul tău.

Glasul îi era blând, prea blând.

— Aveţi încă Gibraltarul nostru.

Era răceală în cuvintele ei, dar Justin s-a făcut că nu înţelege.

— Te caut de câteva zile, Dawn.

Ea s-a întors brusc şi l-a privit cu dezgust.

— Numele meu e Aurora! A tăcut un moment şi i-a răspuns mai liniştită: E în zadar să cauţi acul în carul cu fan.

I-a întors din nou spatele.

— Mai sunt lucruri de rezolvat între noi.

Justin s-a oprit la un singur pas de ea, astfel că a putut să-i admire creştetul capului, textura cremoasă a gâtului de satin. A întors-o foarte încet, mâinile lui au alunecat în interiorul braţelor ei provocându-i un fior.

— Lucruri care trebuie să aştepte până... L-a întrerupt insolentă. Nu e corect să fiu singură cu dumneata.

A reuşit să-şi elibereze mâinile cu real dispreţ.

— Sunt, practic, soţul tău, amănuntul ăsta pe care îl ignori depăşeşte orice inconvenient.

Zâmbetul lui a amorţit-o.

— Eşti englez! Şi peste asta nu se trece.

Tonul încăpăţânat nu l-a lăsat indiferent, şi Justin s-a înăsprit văzându-i revolta.

— Îmi eşti promisă de când te-ai născut, şi mai devreme sau mai târziu vei accepta asta.

— Mai degrabă accept să-mi bag gâtul în laţul călăului. Dispari din faţa mea odată! a exclamat printre dinţi mijind ochii.

— Niciodată n-am să dispar din faţa ta.

S-a aplecat spre ea. O depăşea cu aproape un cap, şi acest amănunt l-a bucurat. O făcea mai accesibilă pentru îmbrăţişare.

— Englezule, dacă mai faci un pas, vei sfârşi sărutând pământul „încă o dată”.

Dar el o înconjura deja cu braţele. S-a aplecat, şi gura lui Justin a făcut-o prizonieră pe a ei, nedându-i timp să reacţioneze. El a muşcat cu lăcomie buzele pe care Aurora le întredeschisese fără să vrea, s-a jucat cu limba ei, i-a mângâiat interiorul obrajilor scoţând în acelaşi timp o exclamaţie de autentică plăcere. Mâna lui îi ajunsese la ceafă şi îi prinsese gâtul ca s-o reţină lângă gura lui, în

acelaşi timp în care continua să introducă limba cu ritm măsurat. Aurora a stat liniştită, crezând în mod naiv că el o va lăsa în pace după ce o va fi sărutat, dar nu aceasta era intenţia lui Justin. După ce o gustase, îi era foame de mai mult.

— Ai gustul Raiului! a spus eliberându-i gura ca să-i miroasă aroma părului ei.

Se potrivea perfect cu braţele lui. A încercat să o mai sărute o dată, dar Aurora deja îi îngăduise prea multe avansuri, nu avea de gând să aştepte ca englezul s-o devoreze. S-a depărtat câţiva centimetri de el, dar Justin nu a lăsat-o. A îmbrăţişat-o mai tare şi şi-a lipit şoldul de al ei. Era prinsă între balustradă şi corpul bărbatului; abia putea să se mişte. Justin i-a căutat buzele din nou şi şi-a cufundat limba lacomă în adâncul gurii ei, şi-a îngropat o mână în coama ei splendidă. A reţinut atingerea şi moliciunea părului şi nu s-a mulţumit cu asta, i-a coborât mâna pe curbura spatelui, a delimitat coloana şi, când a ajuns la fesele rotunde, a tras-o spre el. Aurora i-a simţit duritatea masculină şi a încercat să scape. Era scandalizată. Justin nu a acceptat şi, într-un elan neaşteptat de nebunie, a prins-o de sâni şi i-a mângâiat cu îndrăzneală. Era paralizată de cutezanţa lui şi a ştiut că trebuia să-l oprească imediat. S-a gândit să-i dea un pumn, dar a crezut că sinceritatea va avea un efect mai bun. Şi-a pus degetele între cele două guri şi l-a privit direct şi fără ocolişuri.

— Sunt îndrăgostită.

Cuvintele s-au înfipt în pieptul lui Justin ca nişte săgeţi otrăvite. A îndepărtat-o puţin ca să-i scruteze chipul şi să vadă dacă minţea. Ochii ei sinceri i-au dat răspunsul pe care nu îl aştepta şi nici nu îl voia.

— Cine? a întrebat cu un murmur, deşi un tremur în glas l-a trădat.

Aurora şi-a mângâiat părul, încercând să-şi pună ordine în bucle şi în minte. Întotdeauna îi scăpa părul din

strânsoare când dansa. Justin ţinea între degete o şuviţă de-a ei şi îşi mângâia obrazul cu ea. Aurora a făcut un gest brusc din cap ca să elibereze şuviţa, iar Justin a zâmbit la neobrăzarea ei, dar nu i-a dat drumul.

— Acest amănunt nu este important, dar sentimentele mele au stăpân.

Justin voia s-o necăjească.

— Iar eu sunt stăpânul persoanei tale, ţi-o fi explicat tatăl tău.

Simţea nevoia s-o rănească, să o vadă sângerând un pic, dar ea a râs surprinzându-l încă o dată.

— Tata se dovedeşte puţin cam laş zilele astea, dar am încredere că vom purta o discuţie lungă atunci când va veni bunica mea. Vom rezolva această chestiune, iar eu mă voi întoarce în Spania.

— Pot să te asigur total şi absolut că nu vei scăpa de o obligaţie fugind.

Suna atât de convingător, încât Aurora s-a speriat puţin, dar a ridicat bărbia şi mai mult.

— Pare doar o bravadă a unui englez nesigur.

De data asta înţepătura a avut efectul dorit. Ochii cenuşii ai lui Justin au luat foc de supărare.

— *Sorceress,* de data asta vei plăti pentru insultele tale.

A luat-o prin surprindere, dar când sărutul a devenit prea profund şi pasional, o lamă rece de oţel i-a ameninţat gâtul într-un gest mortal. S-a îndepărtat de ea încet şi i-a zâmbit, unde ascunsese cuţitul spanioloaica?

— Data viitoare…

Ea nu l-a lăsat să termine, l-a înfruntat triumfătoare:

— Cine zice că va fi o dată viitoare?

Încrederea din glasul ei nu i-a diminuat lui Justin curajul.

— Avem încă Gibraltarul vostru!

Înainte să-şi termine cuvintele, s-a întors şi a plecat

lăsându-i un sentiment la fel de încurcat ca un ghem de aţă.

Capitolul 10

Aurora s-a trezit cu senzaţia că putea să-şi controleze din nou viaţa. Azi împlinea optsprezece ani, dar un văl de tristeţe i-a umbrit ochii, pentru că era prima aniversare departe de bunica şi unchiul ei. A privit ferestrele înalte, pe unde razele de soare se strecurau prin încreţiturile draperiilor închise, scăldând încăperea în lumini aurii. Soarele zâmbea şi ea la fel. S-a ridicat brusc. A deschis dulapul şi a scos o rochie verde, simplă care se încheia în faţă. Îi plăcea mult, pentru că astfel putea să se îmbrace ea singură. Şi-a lăsat cămaşa lungă albă, dar nimic altceva, şi-a băgat picioarele lungi în nişte ciorapi albi, de mătase. A renunţat la tot ce a putut, dar şi-a pus cel mai gros jupon pe care îl avea. S-a încâlţat cu nişte botine negre din piele moale de căprioară şi a început să-şi pieptene părul, întorcând buclele ca să le pună la locul lor prinzând pletele într-un fileu negru şi, chiar dacă unele şuviţe se încăpăţânau să scape, nu le-a dat importanţă.

A coborât treptele din două în două. S-a dus direct la bucătărie. Casa era trează, bucătăreasa şi servitoarele începeau să pregătească micul dejun. A cerut un coş, l-a umplut cu fructe, brânză, gogoşi şi vin dulce. Avea de gând să petreacă toată ziua afară. De data asta nu se va duce la lagună, voia să le facă o vizită lui Rafael şi Francisco, va mânca împreună cu ei. Eulalia avea s-o certe la întoarcere, dar va fi meritat osteneala.

Căsuţa era mai departe decât îşi închipuia, dar, văzând fumul care ieşea din coşul mic, a zâmbit, măcar nu va fi rece. Fredonând, a urcat cele trei trepte ale micii

prispe. A bătut în uşă, imediat i-a deschis Rafael şi s-a uitat la ea cu un zâmbet sincer.

— Domnişoară Velasco, ce plăcere să vă vedem din nou! Intraţi şi luaţi loc, tocmai făceam cafea.

— Mor după o ceaşcă de cafea făcută de mâini spaniole, a spus cu glas cântat. Pot să mănânc cu voi?

— Dar, domnişoară, ar trebui să mâncaţi acasă, cu familia, nu cu doi soldaţi bătrâni.

— Rafael, sunt într-o ţară străină, vreau doar să văd feţe cunoscute şi prietenoase. Pot să contribui cu mâncare. Am adus brânză, fructe şi vin dulce.

Cei doi soldaţi au zâmbit mulţumiţi şi, punând încă un tacâm pe masă, au invitat-o cu ei în cabană.

*

Justin călărea în fiecare zi, încercând să găsească modul de a se apropia de străină, fără ca ea să se opună, dar ea se dovedea foarle dificilă şi urâcioasă. Atitudinea aceasta îl enerva tot mai mult. S-a uitat din nou în faţă urmărindu-şi prada, frunzişul des îl ascundea perfect şi nu s-a temut că ea îl va descoperi. Deşi nu se aventurase niciodată atât de mult pe proprietatea lui John, zărise foarte repede rochia verde pe drum şi s-a hotărât s-o urmărească, pentru a vedea unde se duce. A văzut-o intrând în cabana pe care o foloseau pentru păstrarea cărnii, când mergeau la vânătoare. Ştia că în ea locuiau soldaţii însărcinaţi să le însoţească pe cele două spanioloaice. Nu ignora nimic din ceea ce se petrecea lângă el. A auzit râsete şi glume, ceea ce i-a stârnit curiozitatea. A descălecat, a legat calul de un copac şi s-a apropiat de cabană. Ca orice intrus care se fereşte să fie văzut, s-a apropiat de fereastră şi a început să spioneze la geamuri. Ea râdea cu o reală bucurie. Era fericită, lipsită de griji. Avea o ceaşcă în mână şi bea din ea absolut liniştită. Unul dintre bărbaţi a luat o chitară şi a

început să scoată note calme, seducătoare. Ea mişca piciorul, acompaniindu-l. După câteva clipe, a lăsat ceaşca şi s-a ridicat. A început un dans care l-a înţepenit, nelăsându-l să se mişte. Absorbit, privea mişcările senzuale ale braţelor ei, întoarcerile şi piruetele pe care le făcea, părea un şarpe unduitor. Deodată, picioarele au început să bată furioase într-un ţăcănit neîncetat – când mai tare, când mai încet. Dar cu o intensitate copleşitoare. Îşi ţinea poala rochiei de la şolduri. Fileul i se desfăcuse, iar părul îi dansa în acelaşi ritm cu picioarele: nestăpânit şi liber, cum părea şi ea în acel moment. O dorinţă irezistibilă a pus stăpânire pe el. Îi făcea sângele să fiarbă, dar a recunoscut exasperat că felul ei de a se purta nu avea nicio legătură cu desfrâul pe care îl simţea el, corpul lui reacţiona de fiecare dată când o vedea, de parcă ar fi avut viaţă proprie şi fără cel mai mic stimul sau îndemn din partea ei. Acest fapt îl deranja foarte mult, pentru că nu putea s-o învinovăţească, de faptul că îl enerva până la nebunie, iar el avea nevoie s-o învinovăţească fiindcă era mereu înfierbântat, tare, nebun. Avea fantezii cu ea de când o văzuse certându-se cu Cristopher în birou. Şi-o închipuia fierbinte, tăcută, deschizând gura ca să-i accepte sărutările cu limba ei de satin. Justin a gemut când a simţit că o ia razna pentru ea încă o dată şi s-a înfuriat din cauza puţinului control pe care îl avea asupra sentimentelor lui. A hotărât să plece, se simţea ca un intrus, deşi i-ar fi plăcut să ia parte la atâta bucurie. A încălecat şi s-a îndepărtat. Dar nu galopa nici de cincisprezece minute când s-a hotărât să se întoarcă. Avea multe de vorbit cu mica spanioloaică şi voia să profite de dispoziţia bună în care părea că se afla ea în acea dimineaţă.

*

Nişte bătăi în uşa cabanei au făcut-o să ridice capul

mirată. Cu siguranţă, Rafael uitase ceva. Astăzi trebuiau să se ducă în sat să aducă hrană. Diego nu accepta ca să-i hrănească marchizul, era un bărbat foarte orgolios şi îi plăcea să se ocupe personal de oamenii lui. Îi aştepta un drum lung, mersul până în sat le va lua aproape două ore. Cu zâmbetul încă pe buze, a deschis uşa şi a rămas surprinsă. Englezul stătea în prag zâmbindu-i, oare nu o va lăsa niciodată în pace? A vrut să închidă uşa, dar, iute, el a împiedicat-o.

— Nu mă pofteşti să intru? a întrebat cu un zâmbet diabolic pe buze.

— Mai degrabă aş pofti o bandă de vandali beţi, a răspuns acidă.

— Vreau doar să te apropii de mine, frumoasă spanioloaică.

Ea l-a privit de parcă ar fi fost un balaur care scuipă foc pe gură. S-a dat imediat la o parte.

— *Avant je me mettrais dans des latrines debordantes*[6]*,* i-a răspuns.

— *Par la bouche meurt le poisson*[7]*,* i-a ţinut el isonul.

— Bun, ne-am lămurit că amândoi vorbim franceza. Să ai o zi bună. Dar dumneata în casa dumitale şi eu într-a mea! i-a tăiat-o scurt.

— De ce eşti mereu atât de urâcioasă cu mine? a întrebat supărat.

— De ce trebuie să te joci cu focul? a întrebat la rândul ei incisivă.

— Mă sperii!

Justin emana o uriaşă lipsă de încredere. Aurora l-a privit cu băgare de seamă.

— Să păstrăm distanţa ca să nu avem probleme, a răspuns evaziv.

---

6 Mai degrabă m-aş apropia de o latrină care dă pe-afară – în lb. franceză în original (n.a.).

7 Peştele de la cap se-mpute – în lb. franceză în original (n.a.).

— Dar eu doresc ca această distanţă să nu existe.

— Iar eu, ca mâine să plouă în Spania cu picături de aur.

— Trebuie să încetezi să mai repeţi acelaşi lucru sau nu vom ajunge la nicio înţelegere. Justin a lăsat-o confuză la uşă, în vreme ce el a intrat în cabană şi s-a aşezat pe un scaun lângă masă. Eu aş gusta puţin din vinul ăsta.

„Dacă aş putea să-i şterg zâmbetul ăla”, s-a gândit ea.

— Iar eu aş încerca să-ţi dau puţină cucută, dacă îmi îngădui.

„Afurisită limbă”, s-a gândit el.

— Ah, spanioloaica mea frumoasă, ai o limbă de viperă, dar eşti atât de plăcut stimulantă pentru creierul meu.

Aurora a respirat atât de adânc, încât era să i se rupă cusăturile rochiei.

— Da, bineînţeles! a exclamat batjocoritoare. Singurul meu scop în viaţă este să stimulez creierul unui rac arogant.

— Dacă mi-ai stimula numai creierul, a oftat Justin îndurerat, dar îmi stimulezi până şi unghiile de la picioare.

— Dacă asta voia să fie o insultă… a lăsat cuvintele în aer.

— Micuţa mea scorpie, insultele se întorc.

Abia l-a înţeles, pentru că bea o înghiţitură de vin.

— Nu e corect să ne aflăm singuri în această cabană, poţi să-mi compromiţi bunul nume, a spus ea ca în treacăt.

— Pot?… Am de gând să compromit ceva mai mult decât bunul tău nume, Dawn, dar acest amănunt nu părea să te intereseze în urmă cu doar o jumătate de oră când te mlădiai în faţa a doi bărbaţi într-o atitudine intimă şi seducătoare, a spus el, bând ultima înghiţitură.

Ochii Aurorei s-au micşorat până au devenit două linii negre. Uluiala nu o lăsa să spună nimic.

— Într-adevăr neobrăzarea dumitale este incredibil de stupidă, domnule, se pare că nu-ţi aminteşti ocaziile în care ne-am văzut. Poate ai prins gustul de a săruta pământul.

— Eşti o obraznică, pentru că-mi aminteşti exact *asta.*

Tonul lui muşcător nu a speriat-o.

— Pariem cine va sfârşi... „încă o dată”? i-a răspuns cu neruşinare.

— Trebuie să recunosc că te aperi destul de bine pentru o femeie, dar sunt mai deştept decât tine, mai puternic şi sunt total prevenit.

„Dacă îngâmfarea ar fi un păcat...”, s-a gândit ea.

— Câtă forţă ca să mă supui!

Îşi bătea joc de el.

— Şi cine ţi-a spus...? De obicei, am o mare putere de seducţie, dacă îmi propun.

— Aşa că o să încerci să mă convingi dumneata şi care armată?

Justin a râs de neruşinarea ei, nu cunoscuse niciodată o femeie cu limba atât de ascuţită.

— Mai întâi voi încuia cabana cu zăvorul. Lucru pe care l-a făcut de îndată. Apoi voi duce masa în colţul acela împreună cu scaunele. Din nou Aurora a văzut că pe măsură ce vorbea punea în practică ce spunea. În al treilea rând, mă voi apropia foarte încet de tine. Te voi prinde de mijloc şi te voi târî în dormitorul acela unde voi începe să sărut fiecare dintre pistruii tăi, îţi voi muşca urechile încântătoare şi îţi voi linge seducătorul gât spaniol până ţi se va tăia răsuflarea.

Aurora începuse să tremure, dar mai degrabă ar fi murit decât să recunoască asta. Ştia că englezul era cam încrezut, dar o scânteie de îndoială a început să se nască în ea. Poate îl judecase greşit şi în înfruntările anterioare se lăsase învins doar ca să-i pună forţa la încercare. A îndepărtat acest ultim gând. Englezii erau prea aroganţi şi îngâmfaţi ca să se lase învinşi de o femeie, străină pe

deasupra. A văzut cu groază cum îşi descheia jacheta şi o azvârlea neglijent pe un scaun. Acum se descheia la cămaşă, mai întâi un nasture, apoi altul. Nu i-a trebuit alt impuls. Cu o mişcare iute ca fulgerul a încercat să ajungă la fereastră, căci uşa era încuiată. A început s-o deschidă şi s-a pregătit să sară, dar nu a fost destul de iute. Justin a prins-o de gleznă, ea şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în genunchi, a scos un strigăt de furie, care s-a transformat într-o izbucnire de mânie şi alarmă, când Justin s-a năpustit înainte, iar degetele lui s-au închis în jurul încheieturii ei. Disperată, l-a lovit cu piciorul liber, dar el nu i-a dat drumul nici când piciorul i-a atins bărbia, mâna liberă a Aurorei i-a zgâriat obrazul, încercând să-i găsească ochii, dar el îi prinsese celălalt picior şi a râs triumfător.

— Iberă sălbatică! Justin a prins-o de mâna care se apropia primejdios de faţa lui şi i-a ridicat braţele deasupra capului apăsându-le pe lemnul podelei. Dă-mi voie să-ţi spun, fetişcană spaniolă, că o să ai nevoie să fii ceva mai mult decât o muiere afurisită ca să mă învingi.

Aurora s-a zbătut, dar Justin s-a năpustit asupra ei şi i s-a aşezat pe coapse cu toată greutatea, astfel încât ea a rămas pironită la pământ, cu braţele şi capul imobilizate, trupul strivit. Nu putea să se mişte.

— Vreau să mă ridic!

— Nu!

Refuzul acesta simplu a stupefiat-o. L-a privit drept în faţă şi a văzut că era la fel de liniştit şi senin ca şi cum ar fi stat pe calul lui. Ca şi cum ea ar fost o catârcă. Tăcerea ei uimită nu a durat decât o clipă, apoi a început un atac verbal atât de bogat şi variat, încât Justin a fost fascinat.

— Bastard nenorocit! Laşule! Vierme!

Ea trecea de la o insultă la alta fără nicio continuitate. Singurul lucru care i-a trecut prin cap ca s-o reducă la tăcere a fost să-i captureze gura; Justin s-a pierdut în ea. A prins-o mai tare de încheieturi şi bărbie, trupul lui greu l-a

strivit pe al ei lăsându-se peste ea fără s-o rănească. Aurora se sufoca sub presiunea gurii lui. A gâfâit şi s-a zbătut, dar Justin nu simţea, nu auzea şi nu vedea nimic altceva în afară de gustul gurii ei, de ambrozie pură. Ea a rămas liniştită, cu braţele în continuare prinse deasupra capului, gura lui încă o reţinea pe a ei, dar mâna i-a abandonat faţa şi a început să i se mişte între sâni. A desfăcut nasturii rochiei, i-a lăsat să se ivească liberi şi i-a mângâiat în voie. A continuat s-o supună cu sărutările lui, în vreme ce mâna îi cobora până la pielea caldă a pântecelui şi i-a ridicat nerăbdător poala. Justin trecuse de bariera luciditătii din momentul în care a pus stăpânire pe gura ei. Coapsele Aurorei se menţineau ferm strânse, dar el a reuşit să le deschidă mângâierilor lui. Nimic nu a putut să-l împiedice s-o facă a lui.

S-a strecurat înlăuntrul ei, facând-o să geamă de durere. Cu gura flămândă i-a înăbuşit respingerea. Buzele lui Justin i-au sărutat chipul, nelăsându-i niciun centimetru neexplorat şi carnea lui s-a mişcat înlăuntru ei prin pătrunderi adânci care o duceau în sus şi în jos, zgâriindu-i spatele de lemnul uscat şi crăpat al podelei. O simţea atât de caldă şi îngustă, încât nu a putut să se oprească nici când a întâlnit bariera himenului. Mintea lui era blocată de plăcere. În ultimul atac a explodat şi a rămas nemişcat.

Încet-încet, şi-a recuperat luciditatea şi răsuflarea. A simţit mai întâi căldura trupului ei sub el. A privit-o în faţă, avea ochii închişi, gura strânsă într-o linie dură, încă îi ţinea mâinile deasupra capului; cealaltă mână îi acoperea un sân. Îi simţea inima bătând cu greutate. S-a uitat la ea ca şi cum ar fi putut să găsească un sens faptelor lui şi s-a retras încet, îngrozit de ceea ce făcuse. Aurora s-a ridicat şi, în mod mecanic, a început să-şi aranjeze ţinuta, fără un cuvânt. Şi-a netezit poala ruptă a rochiei. Nu a ridicat capul, avea nevoie să-şi recapete calmul şi să ascundă durerea pe care atacul acela sălbatic i-o provocase. Amândoi au rămas

mai multe minute stând pe duşumeaua aspră fără să spună nimic. Lui Justin nu-i venea să creadă, era paralizat, când a înălţat ochii cenuşii ca să se scuze, a simţit o ruşine copleşitoare. Nu putea să spună nimic. Nu exista scuză pe lume pentru ceea ce făcuse. După un moment foarte lung, Aurora l-a privit cu un dispreţ în ochii chihlimbarii care îl reducea până la ridicol. Strălucirea nevinovată din privirea ei devenise opacă şi un rictus de scârbă s-a ivit pe buzele rănite de ceea ce avea să spună.

— Tăcerea mea pentru renunţarea la acordul nupţial, englezule.

Justin s-a întristat, dar a negat dând din cap de mai multe ori.

— Nu, acum este imposibilă o renunţare, a răspuns laconic.

Încă se simţea atât de ruşinat, încât nu era în stare să-i susţină privirea.

— Spada unchiului meu îţi va străpunge gâtul!

— Aşa să fie.

Justin ştia că Aurora nu mai avea scăpare, iar el va fi implacabil în dorinţa lui de a o poseda total şi absolut. Aurora a tremurat de furie, voia doar să scape de acest englez blestemat şi a crezut în mod naiv că, după atacul acela, va putea să-l convingă.

— Trebuie să ajungem la un acord care să ne mulţumească pe amândoi.

— Există numai unul, cu inelul meu pe degetul tău.

Aurora a râs fără chef. Avea un as în mânecă şi nu reuşea să-l scoată, blestemată să-i fie soarta!

— Deocamdată vom continua ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, până când voi hotărî eu.

Justin s-a uitat la ea surprins şi a râs de naivitatea ei. Cum putea să se arate atât de senină şi stăpână pe situaţie. Îl lăsa fără grai. Îi voia plânsul, acuzaţiile şi isteria. Nu această răceală uscată.

— Dacă ai rămas însărcinată, nu putem să continuăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Aurora i-a privit zâmbetul satisfăcut şi a dorit să i-l şteargă cu un pumn.

— Domnule… îţi supraestimezi fertilitatea! a scuipat răzbunătoare.

— Sau tu o subestimezi pe a ta, a contraatacat. Când pântecele ăla va începe să crească, vei veni imediat să-mi ceri ajutorul.

Nici Justin nu credea această fanfaronadă, dar trebuia să folosească toate şiretlicurile pe care le cunoştea ca să încerce s-o supună. Aurora a închis ochii o clipă, încercând să-şi controleze furia pe care i-o provocase pretenţia lui. Un nod îi strângea gâtul şi o împiedica să respire, dar pentru nimic în lume nu avea să-i îngăduie acelui rac să o vadă aproape învinsă.

— Dacă acest pântece începe să crească, vor fi trei bărbaţi care îmi vor cere mâna şi vor da asigurări că este copilul lor, şi nu e o păcăleală.

Justin era furios. Totul se complicase. Nu voise niciodată s-o forţeze. Situaţia îi scăpase de sub control. Simţea nişte remuşcări copleşitoare. Ştia că ani de zile nu va putea dormi din cauza vinii, dar tot nu putea s-o supună, deşi îi furase inocenţa într-un fel atât de reprobabil. Pasiunea îl înnebunise, iar atacul acela nejustificat de posedare probabil că ştersese orice posibilitate de avea un viitor cu ea, dar chiar şi aşa a încercat să mai tragă un cartuş.

— Niciun copil al meu nu va purta numele altuia. Să nu spui că n-ai ştiut, a răspuns cu aciditate.

— Nu mai e nimic de spus în această privinţă şi acum lasă-mă singură. Simpla dumitale prezenţă mă dezonorează.

Nu a putut să-şi reţină un suspin involuntar. Justin s-a apropiat de ea ca s-o consoleze, dar ea l-a oprit cu un gest.

— Nu există scuză pentru ce am făcut, Dawn. Glasul lui Justin era reţinut. Pot numai să-ţi ofer protecţia numelui meu. Acceptă-l. Lasă-mă să-mi repar greşeala facându-te soţia mea.

Aurora s-a uitat la el şi l-a fulgerat cu atâta ură, încât Justin s-a chircit involuntar.

— Nu m-am îndoit nicio clipă de pretenţia ta, arogant blestemat, dar te înşeli dacă îţi închipui vreun moment că voi accepta o logodnă cu dumneata după acest moment nefast.

Justin a privit-o confuz şi îndurerat de refuzul ei. S-a răstit brusc la ea.

— Eşti ruinată, Dawn. Ai pierdut orice posibilitate de a obţine alt nume decât al meu.

Aurora a închis ochii, fiindcă era pe punctul să îi scoată pe ai lui dacă ar mai fi ţinut-o tot aşa.

— O tăvăleală nedorită nu mă va ruina, englezule, pentru că posibilităţile mele sunt mult deasupra celor ale dumitale.

Justin a privit-o, neînţelegând unde voia să ajungă ea.

— Dar eu nu te-am tăvălit, Dawn. Aurora a înălţat ochii cu îndoială în adâncul lor. Mi-am marcat proprietatea, iar tu erai a mea înainte ca biciul meu să te lovească.

Aurorei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ar fi putut să râdă de comparaţie dacă n-ar fi fost atât de supărată şi umilită.

— Bine, ţi-ai arătat cărţile, bastardule, acum pleacă!

Justin nu ştia dacă s-o consoleze sau s-o lovească. Aurora s-a dus la uşă şi a arătat spre ea. El nu s-a dat bătut.

— Poţi să accepţi inevitabilul în două feluri: de bunăvoie sau cu forţa.

— Afară!

Justin a şovăit câteva clipe, care Aurorei i s-au părut fără sfârşit, dar până la urmă a cedat, convins că nu se terminase totul între ei. Mai avea multe cărţi de jucat. Fata

era deja a lui, cu sau fără consimţământul ei.

Aurora era furioasă. Situaţia scăpase de sub control. Niciodată nu se simţise atât de descurajată. Orgoliul îi era la pământ. Se simţea rănită şi nu ştia cum va putea să facă faţă balului în onoarea ei din seara aceea. Ce trebuia să facă? Englezul va conta pe faptul că ea va vorbi, dar chiar de-ar îngheţa marea avea de gând să-şi ţină gura închisă, nu-i va da arma cu care s-o domine. Ar muri mai degrabă decât să-i dea această satisfacţie. Trebuia să-şi ia inima în dinţi şi să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Va născoci un şiretlic ca să-i ţină lui gura închisă, dar acum nu putea să se gândească la asta. Va pleca în Spania şi-şi va lua cu ea dezonoarea, nu va spune nimănui de atacul asupra persoanei sale, dacă aşa izbutea să-l reducă la tăcere pe englez, cu pretenţia lui cu tot. Diego... Gândul la Diego i-a provocat un spasm letal şi l-a îndepărtat din minte cu un efort supraomenesc. Nu era nici momentul, nici locul să se compătimească. Avea nevoie de sfatul Eulaliei, căci ea nu ştia cum să ţină piept pretenţiilor englezului şi faptul că nu putuse să îl şantajeze o umplea de o furie oarbă. Alt bărbat ar fi acceptat fără să stea pe gânduri. A ridicat privirea din pământ şi şi-a promis că într-o zi se va răzbuna. Îi va vărsa sângele, aşa cum el îi năruise iluziile făcându-le ţăndări. Se va înălţa din cenuşă ca pasărea Phoenix. Şi-a aranjat părul cât de bine a putut, şi-a şters lacrimile şi şi-a pus capa ca să acopere urma a ceea ce se întâmplase. Cu paşi lenţi şi rari, căci o durea tot corpul, a pornit spre casă, încercând să-şi transforme furia în răzbunare. O răzbunare care va veni implacabil, distrugând totul. Răzbunarea va veni, şi ea nu va avea milă.

*

Aurora a petrecut restul zilei într-o meditare tăcută. Se gândea la cum se va comporta în seara aceea la balul

pe care tatăl ei îl dădea pentru a optsprezecea aniversare a ei.

Eulalia s-a uitat la ea tăcută, în vreme ce se îmbăia, ceva se schimbase la copila ei şi nu ghicea ce putea să fie, iar focul din priviri i se stinsese. Îi simţea durerea şi nefericirea, dar nu ştia cauza. Încercase să vorbească, dar tăcerea din ochii ei era cutremurătoare. Ceva i se frânsese în interior şi Eulalia se ruga să nu fie ireparabil.

— Vreau rochia de dansat flamenco, cea pe care mi-a dăruit-o dansatoarea Estrellita la Morena.

Glasul i-a sunat atât de încet, încât părea un murmur.

— Crezi că este cea mai potrivită pentru o petrecere care se dă în cinstea ta? Pentru aniversarea ta? s-a îndoit Eulalia.

— Vreau să-i fac tatei o surpriză. Eulalia a înghiţit minciuna fără să clipească. Doresc să le arăt o parte din rădăcinile mele şi să-i fac să vadă minunata moştenire a patriei mele. Azi voi dansa pentru el, aşa va aprecia sângele ce-mi curge prin vene. A respirat adânc şi a mărturisit într-un murmur: Doică, vreau să mă întorc în Spania şi nu ştiu cum să-mi stăpânesc dorul.

Deodată a izbucnit în hohote, iar nefericirea ei era atât de mare că Eulalia şi-a făcut cruce.

Aurora s-a uitat la rochia frumoasă de culoare neagră şi cu trei volane de un roşu aprins. Se mula pe corp ca o mănuşă până la jumătatea coapsei, unde volanele capricioase se unduiau în voie. Decolteul rotund era atât de adânc, încât punctul de naştere al sânilor era vizibil în mod clar. Mânecile ajungeau doar până la cot, unde se terminau în alte trei volane de aceeaşi culoare roşu aprins. Nu a lăsat-o pe Eulalia să-i strângă părul. Şi-a pus nişte piepteni lăcuiţi cu alb acolo unde ieşeau în evidenţă în contrast cu culoarea părului şi în locul unde acesta cădea sălbatic într-o bogăţie de bucle până la brâu. Şi-a pus superbul şal de Manila roşu, pe care şi-l lua numai în ocazii speciale.

Coloritul lui îţi tăia răsuflarea. Era brodat cu flori mici albe şi galbene, care se întrepătrundeau creând nişte desene foarte frumoase. S-a încălţat cu pantofii negri cu toc tare şi s-a privit în oglindă. Astăzi oricine o va privi va fi conştient că nu purta lenjerie de corp, rochia nu-i dădea voie, iar dacă marchizul nu rămânea oripilat de îndrăzneala ei, bătălia era pierdută.

Toţi aşteptau sosirea sărbătoritei.

John, în picioare în capul scării, o aştepta nerăbdător, în vreme ce salonul de dans continua să se umple de invitaţi. Aproape toţi cei prezenţi aveau în mână un pahar de şampanie sau de punci. Orchestra începuse să cânte un adagio de încălzire. Sala imensă fusese curăţată temeinic şi fiecare colţ şi cameră adiacentă erau pline de buchete de flori. Aerul era înmiresmat şi râsetele erau contagioase. Justin era nervos, făcuse un pas greşit şi se temea că îi era cu neputinţă să-l repare. Se simţea confuz, fiindcă niciodată nu nutrise sentimente atât de profunde pentru o femeie. Le folosise şi le părăsise. Bogăţia şi titlul lui i-o îngăduiseră, dar acum singura femeie de care îi păsa cu adevărat îi dispreţuia bogăţia şi titlul, iar el nu ştia cum să înfrunte acest fapt. Se temea şi tânjea s-o vadă.

Chiar dacă îi merita din plin dispreţul, acceptase că nu putea să trăiască fără ea. A văzut-o când s-a oprit deasupra celor trei trepte rămase până la tatăl ei. A privit cum l-a luat pe John de braţ şi împreună s-au îndreptat spre ringul de dans. S-a simţit copleşit, nedumerit. Rochia pe care o purta descoperea fiecare curbă şi o făcea atât de senzuală, încât pe moment l-a orbit. Murmurul generalizat a arătat că îi scandalizase pe majoritatea celor prezenţi, deşi, trebuia să recunoască, era magnifică. Era o zeiţă a iubirii şi el era beat de sărutările ei. A făcut doi paşi ca să se apropie, dar mâna ei, ridicată aproape imperceptibil, l-a oprit. Într-o implorare surdă l-a respins dând din cap, şi el a văzut în acest gest atâta durere, încât a fost copleşit de ruşine.

Aurora s-a apropiat de orchestră cu o cerere. Imediat, cei doi soldaţi care locuiau în cabană, Rafael şi Francisco, au intrat în sala mare, fiecare ducând câte o chitară spaniolă. Cu o înclinare a capului, cei doi bărbaţi au ocupat două scaune, dar nu s-au aşezat, pur şi simplu au ridicat fiecare piciorul drept ca să rezeme chitara. Aurora s-a întors la tatăl ei şi i-a cerut încuviinţarea. Marchizul i-a dat-o şi imediat chitarele au început să cânte o melodie profund sfâşietoare.

Picioarele ei, în pantofi cu tocuri, nu se vedeau din cauza întoarcerilor şi piruetelor pe care le făcea. Capul şi-l ţinea mândru. Îl întorcea senzual într-o parte şi alta. Acum îl întorcea cu dispreţ, acum cu o mângâiere suavă. Dezinvoltura mişcărilor ei o învăluia, ca şi cum ar fi vrut s-o legene, braţele i se unduiau ca nişte valuri repezi, pentru ca apoi să se abandoneze ca într-o mângâiere tandră de îndrăgostit. Bătea din mâini cu frenezie, încercând să mângâie drăgăstoasă aerul şi, imediat după, încercând parcă să-l lovească dureros. Îşi unduia talia într-un mod tentant, mişcându-se ca o lebădă ce se scufundă în apa cristalină. Într-o clipă sărea agilă şi rapidă ca un pescăruş în aer, jucându-se cu vântul. În alta, cu mişcări dulci care incitau la mângâieri, Aurora dădea viaţă mişcărilor ei ca un şarpe care-şi arată lăcomia în faţa prăzii. Exploda şi se oprea, ca s-o ia de la capăt.

Cu întoarcerile şi bătăile pantofilor smulgea podelei sunete ca într-o lamentare constantă. Mâinile au apucat cu forţă de volane.

Pe care le-a ridicat până la genunchi ca să dea libertate picioarelor în neîncetatul lor bocănit. Părul o mângâia şi o lovea în acelaşi timp, iar buclele umede erau dovada efortului pe care îl făcea. Glasul şi chitara s-au oprit în acelaşi timp şi totul a rămas într-o tăcere spectrală.

Aurora a ieşit din transă. S-a uitat la tatăl ei şi i-a văzut surpriza desenată pe chip. John a înclinat capul într-o

dovadă clară de aprobare şi ochii ei s-au umplut de lacrimi. Lacrimi care au împiedicat-o să-l vadă pe nobilul spaniol care înmărmurise la picioarele scării, gătit în uniforma lui militară. Diego a privit-o atât de intens, încât Justin a simţit că i se ridica părul pe ceafă. S-a întors imediat, s-a uitat la el şi un nod de neputinţă a început să i se nască în stomac. Ochii aceia îi spuseseră prea multe lucruri, chiar dacă privirea era destinată altcuiva.

Aurora a părăsit salonul de dans fără să înalţe privirea, a ieşit pe uşile cu geamuri dinspre grădini. Nu era în stare să analizeze rezultatele îndrăznelii ei. S-a simţit bolnavă şi epuizată. Credea că totul merita dacă rezultatul era întoarcerea ei în patrie, dar surpriza de pe faţa tatălui ei o tulburase mai mult decât voia să admită. Nu va plânge, va vărsa mâine lacrimi, azi nu trebuia să simtă remuşcări, dar golul din orgoliul ei era imens. S-a uitat la noaptea întunecată. A ascultat melodia blândă care începea să sune şi a simţit singurătatea exilului ei strângându-i inima cu o gheară lungă şi neagră.

— Spanioloaica mea frumoasă, cu ochi de pisică vagaboandă.

Susurul vorbelor spuse i-a mângâiat ceafa şi i-a smuls un fior. S-a întors uimită şi a crezut că ochii o înşelau. În clipa următoare se afla în braţele lui, plângând, râzând. Diego a simţit-o înfiorându-se şi i-a consolat durerea. A legănat-o şi i-a dat buclele rebele pe după urechile frumoase, în vreme ce îi şoptea cuvinte duioase de încurajare, dar Aurora nu înceta din plâns. A golit paharul plin până la refuz. Lacrimile nu s-au terminat decât după o bună bucată de vreme. Când hohotele au devenit lente şi rare, el a îndepărtat-o şi a privit-o în ochii chihlimbarii. Durerea era atât de mare, încât Diego s-a simţit nedumerit. A îmbrăţişat-o şi a consolat-o din nou.

O umbră întunecată sorbea din fierea geloziei. Pironit locului, Justin îşi vedea spanioloaica râzând şi îmbrăţişând

alt bărbat. O furie oarbă şi surdă i s-a născut în piept, făcând să se clatine puţina înţelepciune care-i mai rămăsese. Şi-a privit rivalul ca unul care se uită la funia spânzuratului, cu furie şi căinţă. A simţit că i se deschide pământul sub picioare şi îl înghite fără milă. Durea, durea intens să vadă că era în braţele altuia, că râsetele acelea nu îi erau destinate lui. Cu capul între umeri s-a întors, şi-a târât picioarele înfrânte şi s-a îndepărtat. Nu s-a uitat înapoi, mai trebuia să discute cu lordul Whitam, iar de această discuţie depindeau viitorul Redtower şi al lui.

Aurora nu voia să se despartă de braţele ocrotitoare ale lui Diego. Îi simţea forţa, voia să se umple de căldura lui. Mirosea a Spania! Şi dorul a copleşit-o aproape până la nebunie. A respirat mireasma lui virilă, amestecul de piele şi busuioc, ce îi plăcea atât. Era atât de lipită de el, că n-ar fi putut s-o smulgă nici cu un pumnal. A râs din nou cu râsul acela cântat. Drace, bunica! Uitase de bunica ei!

— Unde e? a întrebat privind în jur ca şi cum ar fi trebuit s-o vadă dintr-un moment într-altul.

— Ai cuvântul meu că vom vorbi pe larg şi în amănunt mai târziu, dar cred că ai o misiune de îndeplinit acolo înăuntru.

I-a arătat cu capul spre salonul de dans.

— Nu mă întorc acolo pentru nimic în lume! Ai văzut purtarea mea, nu voi putea să mă uit la tata fără să mă simt ruşinată.

Diego i-a ridicat bărbia şi i-a zâmbit cu atâta duioşie, încât inima Aurorei s-a oprit de parcă ar fi fost zahăr topit.

— Prestaţia ta a fost magnifică, *Jahivé,* şi dacă racii ăştia înţepaţi nu ştiu s-o aprecieze, înseamnă că sunt nişte proşti. Trebuia să fie dans andaluz? a întrebat resemnat.

— Le-am dăruit la momentul potrivit un cântec din Alava. A râs încântată. Chiar prefer să vorbesc cu tine decât să intru iarăşi în salonul de dans.

— N-am crezut niciodată că eşti aşa de laşă. Du-te în

camera ta, schimbă-ţi rochia, iar eu te voi aştepta. Mor să dansez cu tine, tâlhăroaico. Arată-ţi mândria spaniolă!

Aurora a ridicat chipul şi i-a sărutat buzele care încă îi zâmbeau. Şi-a strâns volanele şi a alergat ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Nu avea de gând să întârzie mai mult de un minut, nu acum când se simţea atât de fericită şi norocoasă.

Diego a privit-o plecând şi înfăţişarea lui a început să capete un ton cenuşiu de mânie. Micuţa lui suferea, iar el era sigur că nu numai de dor. Era aproape frântă, iar vinovaţii vor plăti pentru asta. A doua zi va avea o discuţie cu Rafael şi Francisco, trebuiau să-i explice multe lucruri.

Diego i-a întins mâna când ea a coborât din nou.

Purta rochia albă de mătase brodată cu stele argintii. Darul de la bunica pentru a şaisprezecea ei aniversare. O eşarfă lată de culoare argintie îi strângea mijlocul, terminându-se într-o fâşie lungă ce îi atârna la spate. Părul era adunat într-o grămadă de bucle în creştetul capului, iar Eulalia îi prinsese nişte ace de sidef şi perle. Zâmbetul luminos era doar pentru el, şi Diego s-a simţit cel mai fericit bărbat din lume. Ea l-a luat de mână, şi chipeşul ofiţer a dus-o până la tatăl ei. Diego i-a cerut îngăduinţa lui John cu o înclinare a capului, şi când a primit-o s-a îndreptat spre mijlocul ringului şi a aşteptat ca orchestra să înceapă valsul.

Mintea Aurorei fierbea de uimire, de unde ştia Diego cine era tatăl ei? De ce venise singur? Dar a scuturat din cap ca să alunge îngrijorările. Îi promisese că vor vorbi mai târziu, acum dorea numai să se simtă îmbrăţişată de el.

Făceau o pereche desăvârşită. Se completau perfect. Aurora se potrivea cu braţele nobilului spaniol de parcă ar fi fost modelată special pentru el, şi privirile intense pe care şi le aruncau lăsau puţin loc pentru speculaţii. John a privit-o şi a ştiut, după încântarea de pe faţa ei, că ofiţerul acela chipeş îi furase inima copilei lui şi că şi el o iubea.

Scrisoarea unchiului ei, contele Ayllon, fusese foarte explicită, iar el, care era un om de cuvânt, promisese să-i vorbească ducelui de Arun ca să încerce să ajungă la un acord asupra legatului lui Clare, acord care nu putea să includă căsătoria copiilor lor. Va ceda pentru totdeauna familiei Penword drepturile asupra turnului dacă asta o făcea fericită şi o elibera pe fiica lui.

Aurora nu ştia cum, dar dansa cu fratele ei Cristopher când s-a trezit în braţele uriaşului scoţian. Ea l-a privit, era foarte tăcut şi asta a surprins-o. I-a văzut fusta mişcându-se în ritm cu a ei şi, din când în când, lăsând să se vadă coapsele musculoase şi bronzate, mai că-i venea să-i ia fusta s-o îmbrace ea... Acest gând neruşinat a făcut-o să râdă, şi Brandon a profitat ca să-i şoptească la ureche:

— Runele mele pentru ultimul tău gând.

— Crede-mă, e mai bine să nu afli, altfel ai fi rănit.

Din braţele scoţianului a trecut în ale lui Arthur, ale lui Andrew şi în sfârşit în ale tatălui ei, care i-a făcut o reverenţă exagerată şi a primit-o în braţele lui. S-a uitat la orchestră şi şi-a dat acordul să înceapă să cânte. Era o Tirană! Ochii Aurorei au strălucit în aşteptare, iar tatăl ei a demonstrat că era un dansator excepţional.

— Dacă nu închizi gura aia de vrăjitoare, o să-ţi intre o muscă în ea.

A cucerit-o zâmbetul lui patern.

— Nu mă aşteptam să dansezi aşa de bine Tirana.

Surpriza era evidentă pe chipul ei.

— Nu doar am învins francezi în ţara ta, fetiţo. V-am învăţat cultura, limba. Să-i iubesc şi să-i respect pe orgolioşii şi loialii spanioli.

— Sper că m-ai iertat pentru îndrăzneala mea de mai înainte, nu voiam să te jignesc.

Chipul ei era mâhnit.

— Mă simt mândru de rădăcinile tale. A fost o mare bucurie să-mi oferi ceva din arta voastră, sunt profund

recunoscător pentru asta. Nu mă voi ruşina niciodată că eşti pe jumătate spanioloaică.

Aurora a izbucnit într-un hohot de uşurare... John a râs încântat. Seriozitatea zdrobitoare a fiicei lui se risipise. Ştia că motivul era nobilul spaniol care o urmărea cu privirea oriunde s-ar fi aflat şi John, care era un om recunoscător, îi datora recunoştinţa lui eternă.

Aurora citea scrisoarea de la bunica, în vreme ce Diego şi tatăl ei o priveau în tăcere. Acum zâmbea, acum se încrunta îngrijorată. Emoţiile se întipăreau pe chipul ei cu toată limpezimea, uimire, dezgust, surpriză, ilaritate.

Diego ştia ce conţinea scrisoarea şi durerea pe care i-o va provoca, dar ea avea o voinţă incredibilă, pe lângă o hotărâre la fel de dură.

— Bunica e curier! Glasul era uimit, acum înţelegea atâtea lucruri. De ce au fost nevoiţi să traverseze Spania de la sud ca să se îmbarce la San Sebastián, săptămânile de aşteptare, escapada la Paris şi bănuielile asupra lui Rodrigo. Dar asta poate să-l ducă la spânzurătoare pe unchiul meu!

Vorbele rostite într-o şoaptă uşoară nu ascundeau teama pe care o simţea pentru repercusiunile a ceea ce începea să afle. A terminat de citit scrisoarea şi a rămas pe gânduri o bună bucată de vreme. S-a uitat în ochii lui Diego, direct şi fără să şovăie.

— Unchiul meu este arestat?

— Da, a răspuns Diego fără ocolişuri, iar bunica ta nu poate să calce pe pământ spaniol, există un ordin de arestare împotriva ei.

Aurora a vrut să ţipe. Şi-a acoperit gura cu mâna şi şi-a înăbuşit un hohot sfâşietor.

— Dar Rodrigo e nevinovat! a exclamat mâhnită.

— Iar regele Fernando ştie asta. Cunoaşte influenţa unchiului tău, nu va atenta la viaţa lui. Cu bunica ta e altceva. Există un denunţ de trădare a Coroanei. Nu va

putea să se întoarcă în Spania.

— Şi cu mine ce se va întâmpla? Aurora se temea să întrebe, căci cunoştea prea bine răspunsul. Vreau să mă duc în Franţa, la bunica, are nevoie de ajutorul meu.

Neliniştea ei era copleşitoare.

— Maria e pe terminate cu pregătirile necesare ca să te întâlneşti cu ea la Paris, dar acum dorinţa ei cea mai sinceră este să rămâi în Anglia cu familia ta paternă, până când veţi putea să vă revedeţi.

Diego ştia ce durere îi provoacă.

— Dar pot să treacă luni… a lăsat fraza neterminată, pierdută în gânduri şi sufocându-se în propria compătimire.

— Vieţile unchiului şi bunicii tale sunt în mare primejdie, iar ţie ţi se pare mai îngrozitor să înduri un pic de frig.

Remarca era strivitoare… „Dacă Diego ar şti”, s-a gândit ea îndurerata Aurora a ridicat privirea atât de ruşinată, încât Diego a simţit o împunsătură de compasiune.

— Ştiu că supărările mele sunt neînsemnate, dar inima mea tot vrea să plec la ei, şi asta e ceva ce nu pot să controlez.

Era abătută. Voia atât de mult să părăsească Anglia, încât o umplea de o profundă amărăciune ideea că viitorul ei putea să se hotărască aici.

— Fetiţo, încă am ceva influenţă, voi încerca să-l aduc pe unchiul tău la noi. Bunica ta e în siguranţă, trebuie să ne facem griji pentru Rodrigo,

— Unchiul meu nu va părăsi Spania, tată.

— Vom traversa acest pod mai târziu…

A privit-o cu duioşie, ştiind ravagiile pe care ultimele veşti le făceau în ea.

— Cât timp vei rămâne?

Întrebarea îi era adresată lui Diego.

— Două săptămâni cel mult, mă aflu în mijlocul unui

conflict şi nu pot să lipsesc mult timp. Oamenii mei depind de mine.

Aurora a înţeles imediat că Diego era protectorul curierului. El şi bunica jucau o partidă hotărâtoare, dar ca spanioloaică înţelegea sentimentele puse în joc. Pe de o parte, loialitatea unchiului, pe de alta, nonconformismul bunicii. Iar ea, la mijloc, va rămâne în continuare într-o ţară la fel de rece şi de umedă cum îşi simţea inima acum.

Capitolul 11

— Marchizul de Whitam, Excelenţă!

Devlin a ridicat ochii albaştri către majordom şi, surprins a dat din cap. John a intrat în camera comodă cu pălăria şi mănuşile încă în mână. Le-a dat majordomului şi a înclinat uşor capul către vecinul şi prietenul lui. Devlin i-a făcut semn să ia loc pe scaunul liber din faţa biroului. Justin a întors capul când a văzut că vecinul se aşază lângă el. Politicos, s-a ridicat şi s-a dus să ofere coniac pentru amândoi.

— Sper că urgenţa cu care ai vrut să ne întâlnim înseamnă veşti bune pentru amândoi.

Devlin nu a putut să-şi ascundă îngâmfarea din glas.

— Vreau să anulez logodna.

Răspunsul categoric a făcut ca Justin să scape brusc sticla din mâini.

— Ştii că nu voi accepta.

Devlin a ridicat cu hotărâre o sprânceană, iar John a oftat, încordat.

Justin şi-a revenit în fire şi i-a oferit un pahar tatălui său şi altul lui John. S-a aşezat din nou picior peste picior.

— Acordul nu se poate rupe, şi ştii asta.

John a negat dând din cap, auzind cuvintele dure ale prietenului său. Justin continua să tacă.

— Fiica mea refuză logodna şi nu pot, nici nu vreau s-o oblig.

— E prea târziu pentru ea să refuze.

Nici John, nici Devlin nu au înţeles cuvintele enigmatice ale lui Justin.

— Dawn e dispusă să renunţe la moştenirea ei dacă accepţi ruperea logodnei. Doreşte ca Redtower să revină familiei Penword şi îl vom înapoia în mod definitiv. Ai cuvântul meu!

— Nu. Refuzul tranşant al lui Justin continua să-i surprindă atât pe duce, cât şi pe marchiz. Logodna e valabilă, indiferent dacă ei îi place sau nu.

John s-a uitat la Justin tot mai surprins.

— Nu eşti rezonabil, Justin. Glasul aspru al lui John a reuşit să-l facă să ridice o sprânceană. A continuat: îmi închipuiam că vei fi mulţumit să poţi rupe o logodnă impusă. Dawn e încă foarte tânără, nu i-am dat timp să se obişnuiască.

Justin a râs, pentru că John era prins în cursă şi ştia.

— Dawn, a subliniat cu emfază, îndeplineşte condiţiile necesare pentru logodnă şi nu doresc să rup un acord stabilit de către strămoşii noştri. Onoarea mă împiedică.

— Am pomenit deja că vă vom înapoia Redtowerul fără nicio retribuţie.

John se simţea stânjenit şi se vedea.

— Dacă nu există logodnă, ne vedem la tribunal.

Devlin a ridicat din sprâncene cu mută surpriză. Hotărârea fiului său îl nedumerea. John a oftat resemnat.

— Dacă acordul nu poate fi anulat din cauza refuzului vostru, Dawn m-a rugat să-i transmit tatălui tău o cerere.

Devlin şi Justin s-au privit surprinşi.

— Dawn va lua în calcul continuarea logodnei dacă

aceasta se face cu fiul tău mai mic, Jamie.

După ce a rostit aceste vorbe, John nu a putut să spună care dintre cei doi Penword a rămas mai surprins.

Justin a închis ochii din cauza înţepăturii pe care a simţit-o. Dimensiunea vorbelor lui John îl rănea de moarte, a dorit s-o aibă pe spanioloaică la îndemână ca să-i pună mâinile în gat şi s-o stranguleze. Era a lui, dar ea se încăpăţâna cu contrariul.

— Jamie nici nu intră în discuţie. Dawn nu se va elibera de responsabilitatea şi obligaţia ei faţă de mine.

John era din ce în ce mai nervos.

— Nu este un schimb absurd dacă fiica mea are vreun fel de afecţiune pentru Jamie.

Ochii lui John mergeau de la Justin la Devlin, nedumeriţi. Nu înţelegea întru totul privirea feroce a acestuia şi era nedumerit. Vedea o venă pulsând pe tâmpla lui Justin şi a ştiut că era pe punctul să-şi piardă controlul.

— Logodna e valabilă numai cu moştenitorul, iar eu, moştenitor al tatălui meu, doresc să continui acordul.

Devlin îl asculta pe întâiul lui născut cu surprindere. John s-a ridicat ofensat. Nu înţelegea încăpăţânarea lui Justin. Acesta s-a calmat imediat.

— Voi vorbi cu Dawn despre această chestiune şi vă voi înştiinţa despre hotărârea noastră în această privinţă.

Justin şi-a cântărit posibilităţile şi a lansat un ultim atac.

— Te rog, John, să aştepţi câteva săptămâni înainte de a lua o hotărâre definifivă.

John nu a înţeles rugămintea lui Justin, s-a gândit un moment şi i-a răspuns:

— Am putea să continuăm această discuţie după prezentarea ei, ar fi un semn de consideraţie din partea noastră.

— Nu. Amândoi s-au uitat din nou la Justin. Doresc să am o ultimă discuţie cu Dawn. Dacă nu ajungem la o

înţelegere, voi permite anularea logodnei şi voi accepta Redtowerul.

John a oftat, uşurat în sfârşit. Ceea ce îi cerea Justin era foarte puţin şi i s-a părut foarte rezonabil. Cu un gest al capului a considerat subiectul încheiat.

*

Aurora călărea pe frumosul cal spaniol pe care i-l adusese Diego. Un dar de la iubitul ei unchi pentru ziua ei. Calul era un frumos armăsar fin şi elegant, alb cu pete gri. O frumuseţe. Îl botezase Ole, pentru că, văzându-l mergând la trap, îţi venea să-l aplauzi. Ieşeau împreună să călărească în fiecare dimineaţă. Din fericire, ploua numai după-amiezile şi, deşi câmpurile erau ude, bucuria pe care o simţea în faţa libertăţii era incomparabilă. Stabiliseră călătoria la Londra pentru prezentarea ei în societate. Aurora voia să se bucure până în ultimul moment de compania lui Diego. Prânzurile şi cinele deveniseră momente vesele datorită poveştilor pe care le spunea el fraţilor ei despre viaţa în Spania, armată şi fete frumoase. Eulalia continua s-o privească parcă încercând să-i pătrundă în suflet, dar viaţa Aurorei se schimbase atât de mult de când venise Diego, încât tot ce fusese înainte era îngropat pentru ea. Uneori, veneau în vizită scoţianul cu sora lui, şi aceasta îl mânca din priviri pe spaniol, cu ochi de căprioară îndrăgostită. Aurora nu şi-ar fi închipuit niciodată că Diego ar putea să pară interesant pentru altă femeie în afară de ea şi, cu toate că scoţianca îl privea cu o dorinţă prost disimulată, ea era aşa de fericită că nu s-a îngrijorat. Diego a făcut cercetări în legătură cu tristeţea şi sentimentele ei, dar o văzuse atât de relaxată şi mulţumită în ultimele zile, încât nu a mai dat importanţă lacrimilor vărsate atât de amarnic în prima noapte în Anglia.

Alergau peste câmp. Calul pe care călărea Diego nu

era la fel de rapid ca Ole, dar se lăsa întrecută fără nici o remuşcate, demonstrând o lipsă de vanitate impresionantă la o femeie. Îmbujoraţi, cu răsuflarea tăiată şi zâmbitori, opriseră caii lângă lagună, pentru ca animalele să se adape şi să se răcorească. Diego a ajutat-o să descalece şi a ţinut mâinile pe talia ei ceva mai mult decât era necesar. Aurora nu a luat prea repede mâinile de pe gâtul lui, ci le-a lăsat să-i mângâie buclele abia vizibile de pe ceafă. Privirile li s-au întâlnit, şi Aurora a ridicat gura ca să primească sărutul pe care îl aştepta de la cincisprezece ani. Nu a decepţionat-o. A fost minunat, dar foarte scurt. Când ea a încercat să-l prelungească, Diego a împiedicat-o. I-a îndepărtat mâinile de pe ceafă şi a schiţat un semn de refuz aproape imperceptibil. Ea l-a privit deziluzionată, voia mai mult, era însetată de dragostea lui.

— Fetiţo, nu-mi frânge controlul pe care mi-l impun de atâta timp.

Dorinţa din glasul lui a aţâţat şi mai tare focul din ea.

— Dar eu doresc să-l frâng; am atâta nevoie de tine. Vreau să te simt, să te îmbrăţişez.

Cuvintele dulci şi învăluitoare îl ispiteau până la inimaginabil, dar a reuşit să-şi păstreze luciditatea.

— Am făcut o promisiune unchiului tău, ochi de pisică, dă-mi voie să mi-o ţin.

— Eu am nevoie de tine acum.

A întors gura spre el şi l-a târât într-un nou sărut mai pasional decât primul. Diego s-a lăsat, atâţia ani în care a dorit-o îşi cereau răsplata, dar luciditatea i s-a instalat din nou în minte şi, hotărât, a depărtat-o de el.

— N-aş avea onoare dacă mi-aş îngădui să merg mai departe, nu aşa vreau să te am. Nu mi-ar fi de ajuns un minut furat într-un acces de nebunie, nu mă voi mulţumi cu mai puţin.

— Să ne căsătorim şi să terminăm odată cu aşteptarea asta!

— Şi niciodată n-aş putea să te privesc în ochi fără să simt ruşine. Te aştept de ani, nu mă deranjează încă vreo câteva luni. Unchiul tău mi-a pus condiţia să aştept până împlineşti optsprezece ani şi deja i-ai împlinit, acum mai trebuie să aşteptăm prezenţa lui.

— Blestemaţi să fiţi tu şi onoarea ta! a izbucnit, îndurerată de refuz.

— Onoarea mea este cea care mi-a îngăduit să nu te ating şi să te îmbrăţişez până să te las fără suflu. Dar trebuie să-l privesc în faţă pe unchiul tău şi nu pot să-mi acopăr dragostea de ruşine. Dacă nu poţi să înţelegi asta, poate…

— Nu! l-a întrerupt grăbită.

Îi ura scrupulele, dar în acelaşi timp îl iubea pentru ele. Acesta era iubitul ei şi nimic nu o umplea mai mult de mândrie decât hotărârea pe care o arăta.

*

Justin era înfrânt, toate planurile lui se duseseră pe apa sâmbetei. Tatăl lui îl informase că trebuia să accepte moştenirea lui Clare, familia Beresford era foarte generoasă renunţând la căsătoria dintre cele două familii, iar el îşi deplângea neputinţa în faţa dezastrului. Se simţea rănit de moarte din cauza hotărârii ei de a schimba logodna cu fratele lui mai mic. Pumnalul i se înfipsese în inimă şi simţea o ciudă teribilă pentru asta, dar furia nu reuşea să domolească setea de trupul fetei şi se compătimea că nu putea să facă nimic în acest sens. Îşi neglija responsabilităţile ca moştenitor. În ultima vreme avea drept companie sticla de coniac şi devenise morocănos şi irascibil. Niciun servitor nu îndrăznea să i se adreseze. Aproape mereu dormea în biblioteca de la Crimson Hill, atât de beat, că nici fratele lui nu se mai deranja să-l culce. Trebuia să plece la Londra, departe de vecini şi de

atrăgătoarea străină care făcuse din el în scurt timp o cârpă. Ieşea să călărească doar ca să poată s-o spioneze, iar Jamie era atât de scandalizat de purtarea lui că nu înceta să-i spună, chiar dacă toate sfaturile lui erau în van.

Brandon şi Casey petrecuseră doar o săptămână la Londra, după care se întorseseră, la insistenţele lui Casey, ca să ia nişte lucruri indispensabile care rămăseseră la conac. Lui Jamie i-a sunat a pretext, întrucât ştia că tinerei lui verişoare îi căzuse cu tronc brunetul spaniol, şi a râs, pentru că acesta avea ochi numai pentru Aurora.

S-a uitat din nou la fratele lui mai mare, mahmureala de dimineaţă va fi colosală, dar o merita cu vârf şi îndesat. Intrarea vărului său Brandon l-a smuls din aceste gânduri.

— Tot beat e?

— O ţine aşa de câteva zile, o să-şi distrugă viaţa, a rostit trist.

— Cred că ar trebui să te preocupe mai mult inima lui. Trebuie să-i spun două vorbe, am să aştept până se dezmeticeşte un pic.

— E al tău, sper că poţi să obţii de la el ceva mai mult decât această autocompătimire distructivă.

Jamie s-a întors şi a părăsit camera fratelui său.

Patru ore i-au trebuit lui Justin ca să iasă din amorţeală. Îl durea capul şi avea gâtul la fel de uscat ca deşertul. A încercat să-şi fixeze ochii sticloşi pe fratele lui până când şi-a dat seama că pe marginea patului nu stătea Jamie, ci Brandon. Supărat că îl văzuse în starea aceea, s-a răstit la el cu acreală:

— Sper că ai ceva important să-mi spui, altfel poţi să pleci de unde ai venit.

Brandon şi-a întors ochii verzi cu lehamite.

— Văzându-ţi incapacitatea de a-ţi reorganiza viaţa, am hotărât să-ţi dau o mână de ajutor.

— Nu te amesteca în treburile mele, vere, şi acum lasă-mă în pace!

Fierea i s-a suit în gât şi s-a temut că nu-şi va abţine icnetele până va pleca vărul lui.

— Să te văd în starea asta este de neînţeles pentru mine, dar am hotărât că prin intervenţia mea pot să ajut două inimi, a spus enigmatic.

— Bun, şi ce-ai de gând să faci?

Nu îl interesa, nici nu voia să ştie, l-a întrebat doar pentru ca Brandon să-şi termine discursul şi să plece.

— Sora mea îl vrea pe spaniol şi îl va avea şi, cum tu nu eşti în stare să ai grijă de ce-i al tău, am hotărât s-o fac eu. Dacă ea nu poate fi soţia mea, va fi din familie, copiii ei se vor căsători cu ai mei şi cu asta mă voi simţi satisfăcut.

Justin nu înţelegea nimic din turuiala vărului său, dar nici nu-i păsa. A închis ochii un moment, încercând să-şi controleze groaznica durere de cap. Când i-a deschis din nou, vărul lui plecase. Şi-a coborât picioarele din pat, a lăsat să îi treacă ameţeala înainte de a se duce la birou, a luat o sticlă de coniac şi s-a culcat la loc.

Diego dormea în căsuţa din pădure, cu Rafael şi Francisco. Toţi trei urmau să plece în Spania peste o săptămână. Aurora era fericită, rămăsese mai mult decât crezuse şi putuse să se bucure de compania lui, deşi era foarte departe de a se simţi sătulă.

Stătea în bibliotecă, desculţă şi cu picioarele urcate pe fotoliu. Se uita întruna la ceas, pentru că era foarte târziu. Diego şi fraţii ei nu se întorceau de la Londra. Ea le dăduse anumite lucruri să le trimită bunicii şi unchiului ei, precum şi nişte desene pentru verişoara lui Diego, dar întârziau prea mult. Glasurile fraţilor ei au făcut-o să se ridice deodată, s-a încălţat şi a alergat, dar ce a văzut a îngheţat-o. Fraţii ei se lăudau că în sfârşit reuşiseră să-l pună jos pe scoţian. Diego nu se întorsese cu ei. Când i-a întrebat, i-au răspuns cu îndrăzneală că fusese cel mai slab dintre toţi patru, se îmbătase atât de rău, încât căzuse de pe cal în capul scărilor de la Crimson Hill şi de aceea îl

lăsaseră la conac, cu Brandon. Râdeau de mahmureala pe care o vor suferi amândoi dimineaţă. Aurora era uluită, halal şleahtă de nesăbuiţi. Nu-l credea pe Diego în stare să se îmbete, dar fraţii ei nu puteau să spună mai mult de două vorbe fără să li se împleticească limba. Aşadar, a fost imposibil să scoată de la ei mai mult de două fraze coerente. A hotărât să aştepte zorile ca să le ceară socoteală ca o precupeaţă escrocată. Diego îi va povesti ce s-a întâmplat.

*

Brandon reuşise să-l culce pe spaniol. Drogul se dovedise eficient. Încă îşi amintea refuzul ofiţerului de a bea un pic de bere. Din fericire, fraţii Beresford făcuseră front comun ca să-l convingă şi totul ieşise cum plănuise. Chiar şi el trebuise să bea peste măsură. Tăcerea din casă l-a încurajat, îl scutea de o grămadă de explicaţii şi acum aştepta deznodământul.

A întors ochii spre fata care îl privea nehotărâtă.

— Numai şansa asta o ai, eşti absolut sigură?

Ea a confirmat hotărâtă.

— Te-ai dat cu parfumul lui?

Din nou a confirmat dând din cap şi l-a urmat sigură de ceea ce voia să obţină şi de ceea ce trebuia să facă neapărat.

Abia dacă a avut o clipă de îndoială. Ceea ce avea să facă urma să işte un scandal teribil, dar sentimentele ei se suprapuneau peste posibilele mustrări de conştiinţă pe care le-ar fi putut avea. A deschis lacătul dormitorului şi a intrat. El era întins pe pat, complet gol. Ea nu a vrut să aprindă nicio lumânare. Avea nevoie de întuneric ca să-şi ducă planul până la capăt. Şi-a dat jos capotul, cămaşa fină şi s-a băgat lângă el. A încercat să se apropie foarte încet; simţea un pic de teamă. S-a oprit o clipă. El a scos un mormăit

somnoros şi, deşi nu a făcut nicio încercare să se trezească, a tras-o spre el. A întins mâna şi i-a mângâiat mandibula, el a scos un geamăt de plăcere, i-a mângâiat uşor ombilicul, el s-a mişcat puţin şi fata a avut o ciudată şi copleşitoare senzaţie de putere. Era profund adormit din cauza beţiei, aşa că putea să facă tot ce voia cu el. A început să-l mângâie cu îndrăzneală, urmându-şi instinctul de femeie îndrăgostită. I se explicase cum să-l pregătească, iar când l-a simţit suficient de excitat s-a aşezat peste el şi s-a sprijinit de umerii lui stând călare. Cu mâna l-a condus înlăuntrul ei, dar asta s-a dovedit destul de greu, din cauza lipsei de experienţă. Bărbatul s-a arcuit sub ea, şi femeia a alunecat uşor în jos până ce a simţit penetrarea, a dat capul pe spate şi şi-a odihnit fesele pe şoldurile lui. Îl ţinea cu putere de umeri încercând să-şi recapete respiraţia şi să-şi înăbuşe gemetele. Durea rău, dar era hotărâtă. Şi-a sprijinit genunchii pe salteaua moale de puf, în vreme ce începea să se mişte, încet la început. Arcuindu-şi corpul, bărbatul a scos un geamăt gutural încercând să deschidă ochii grei din cauza alcoolului şi în confuzia lui etilică a început să mişte şoldurile cu tot mai multă forţă. S-a agăţat de picioarele ei şi din gură au început să-i iasă gemete întretăiate. Dansul s-a prelungit mai multe minute. Fetei i se spusese că alcoolul întunecă mintea şi că punctul culminant va veni cu întârziere. Aşa că a stat la îndoială şi s-a oprit, căci nu avea de unde să ştie că el era pe punctul să atingă eliberarea. Când a încetat mişcarea, atunci ochii bărbatului s-au deschis şi a privit-o rugător. Încă ameţit, a făcut o slabă încercare de a se separa de fata care îl călărea hotărâtă. Ea a înţeles ce voia şi s-a apăsat şi mai tare în el. S-a vărsat înlăuntrul fetei. Chiar în acel moment, Diego a deschis ochii şi şi-a dat seama ce se petrecea, dar era deja prea târziu. Nu mai avea cum să frâneze ejacularea. În vreme ce strângea din dinţi şi trupul i se scutura spasmodic, a simţit mâinile fetei cum îl trăgeau cu

putere spre ea. I-a văzut chipul hotărât şi atunci a înţeles... Plănuise totul. Femeia îl excitase în vreme ce dormea, profitase de beţia lui, blestemata, ce făcuse?

— Iartă-mă, dar te iubesc prea mult.

Fata plângea. El a văzut sângele şi sperma dintre coapsele ei. A avut un acces de panică şi de respingere, fata era virgină, şi lui, Dumnezeule!, îi venea s-o omoare pentru ce obţinuse. Dumnezeu să-l ierte, fiindcă îşi vânduse viaţa.

Strigătul de mânie pe care l-a scos i-a trezit pe toţi din casă. Brandon, care aştepta în bibliotecă uitându-se la un pahar cu vin, şi-a ridicat trupul greu şi a pornit pe scări. Spera doar să ajungă înaintea lui Justin, a lui Jamie sau a ducelui însuşi.

Capitolul 12

Diego avea să se însoare cu alta...! Tristeţea, durerea erau sfâşietoare. Îşi simţea mâinile moarte de cât şi le frânsese pe piept, îi explicaseră ce se întâmplase. Incredibil, dar adevărat. Îl seduseseră şi îl păcăliseră. În eventualitatea unei sarcini, el îşi oferise numele, nume care i se cuvenea ei. Aurora voia să plângă, să lovească, să blesteme. Orgoliul ei rănit se îneca într-o mare de autocompătimire. Casey va fi acum doamna Vílchez, viitoare baroneasă de Bidasoa, ea şi visurile ei erau făcute ţăndări. Blestemată onoare spaniolă! Blestemată inima ei! Aurora ştia de capriciul lui Casey pentru Diego, dar nu-i dăduse importanţă. Se zvârcolea de durere, furia o îneca, iar neputinţa o împiedica se respire. A doua zi va fi nunta, cu o zi înainte de plecarea lui Diego în Spania. Casey va rămâne aici, atât de aproape de ea, încât va înnebuni.

Plângea pentru că pierduse şansa să strângă la piept copiii lui Diego şi ai ei. O durere surdă a convulsionat-o.

Eulalia nu a ciocănit la uşă, ştia că era în zadar. Copila ei nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să vorbească cu nimeni. Fraţii ei erau atât de ruşinaţi, încât nu îndrăzneau să o privească în faţă, dar ea ştia, văzuse în cărţi şi totul avea un scop. Fata stătea în balansoar, cu faţa cenuşie de furie, îi simţea durerea şi voia s-o consoleze, dar nu ştia cum.

— *Jahivé*, las-o pe doica ta să te consoleze.

Duioşia din glasul ei a înfiorat-o până în străfunduri.

— Vreau să fiu singură!

Răspunsul era cel aşteptat.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva ce ştiu.

Vorbele enigmatice au făcut-o curioasă, dar nici măcar nu s-a uitat la ea.

— O să-mi spui că Diego nu se însoară?

La infirmarea ei, Aurora a întors capul cu un gest mânios.

— Dar ştiu că, dacă nu există o sarcină, ducele va fi de acord să anuleze căsătoria. Este acordul la care au ajuns. Scoţianul nu prea era încântat, dar ducele ştie că a fost foarte rău ce a pus la cale nepoata lui. Şi a fost de acord cu asta. Încă e posibilă o anulare.

— Da, bineînţeles! a răspuns furioasă. La cât sunt de norocoasă, căţeaua aia scoţiană o să-i facă gemeni.

— Vreau doar să nu judeci atât de aspru un bărbat care a fost atras în cursă împotriva voinţei lui.

— De ce nu aşteaptă până când e sigur că e însărcinată? Dacă atunci nu mai e altceva de făcut…

— Diego e în mare primejdie, ca şi bunica ta. Conştiinţa şi onoarea nu i-ar îngădui să lase un copil al lui fără să fie recunoscut, chiar dacă e un copil nedorit.

Aurora s-a uitat cu duritate ta Eulalia.

— Doică, ştii care este culmea ironiei? Pentru noi,

orgolioşii şi mândrii spanioli, onoarea e totul, iar englezii mătură pe jos cu onoarea spaniolă! Eulalia a gemut când a auzit-o. Şi ştii ce regret cel mai mult? Că eu trebuia să mă fi băgat în patul lui, să-i fi purtat copilul şi uite-mă! Eulalia i-a văzut ochii chihlimbarii trişti.

Iar durerea din ei a lăsat-o mută. Stau aici, pe jumătate îngropată în autocompasiune, plină de neputinţă şi de furie, pentru că nu pot să fac nimic în privinţa asta.

— Şi crezi că scoţianca a obţinut ceva? Îşi va avea soţul spaniol, desigur, dar va rămâne un bărbat care este şi va continua să fie profund îndrăgostit de alta. Se va uita la ea şi îi va blestema înşelătoria şi fiecare secundă pe care va fi nevoit s-o petreacă împreună cu ea va fi un chin; va avea o căsnicie nefericită şi amară.

— La dracu’ cu vorbele tale, dar va fi al ei, şi nu al meu!

— Niciodată n-ar fi fost al tău, era scris, am văzut în cărţi, dar nu voiam să te fac să suferi şi de aceea am tăcut.

— Uite ce mi-ai făcut, doică! Acum lasă-mă singură!

Eulalia a înţeles că fata avea nevoie de timp, şi timpul era tot ce avea mai mult pe lume. A ieşit în tăcere din cameră şi, cu un oftat de resemnare, s-a îndepărtat spre nivelul de jos al casei. Trebuia să-i vorbească marchizului.

Nunta urma să se celebreze în căsuţa din pădure, cu o dispensă specială pe care Brandon o obţinuse cu dificultate. Rafael şi Francisco urmau să fie naşii lui Diego; Brandon şi Jamie, ai lui Casey. Diego refuzase categoric să se căsătorească la Crimson Hill şi nimeni nu putuse să-l facă să se răzgândească. Nu s-a uitat nici măcar o dată la scoţiancă. O înşelase pe Aurora şi mâhnirea din sufletul lui îl distrugea. Aurora se plângea că Diego nu voia să-i asculte rugămintea, a plâns neconsolată, fiindcă nu mai aveau nimic să-şi spună. Îl implorase să aştepte până la obţinerea confirmării că, într-adevăr, înşelătoria dăduse roade, dar el era încăpăţânat şi orgolios ca nimeni altul, totul între ei se

distrusese şi se terminase încă înainte de a începe.

Aurora nu avea de gând să asiste la nuntă. Ar fi murit dacă i-ar fi văzut făcându-şi jurăminte, dar toţi de la Whitam Hall hotărâseră să-l însoţească pe nobilul spaniol. Voiau să-i arate sprijinul lor, inclusiv trădătoarea de Eulalia se dusese la nuntă, iar ea îşi rumega nefericirea în bibliotecă. Ce făceau bărbaţii în asemenea ocazii? Se îmbătau, aşa că asta va face şi ea. Trebuia să uite. Şi avea de gând să bea ca să reuşească. A privit cu îndoială spre două sticle care se aflau pe o măsuţă de serviciu alături de masa mare din caoba. A mirosit una dintre sticle, dar aroma era atât de tare, încât au usturat-o ochii: whisky. Cealaltă părea mai slabă, coniac, asta ar fi bine, o să tragă o beţie cu alcoolul duşmanilor franţuzi.

*

Justin avusese un schimb dur de replici cu vărul lui. După judecata sa, ce îi făcuseră spaniolului nu avea nume. Nu-şi închipuise niciodată că verii lui ar urzi asemenea înşelătorie. Casey îi surprinsese şi scârbise. Nu aşa se dobândea un soţ, chiar dacă ştia că multe nobile englezoaice acţionau într-un mod asemănător când voiau să pună mâna pe un anumit bărbat. Deodată a simţit o ruşine imensă. El făcuse exact la fel, amândoi îşi impuseseră voinţa în faţa spaniolilor fără consimţământul acestora. Justin era încă şocat de intensitatea emoţiilor lui, aşa că putea să înţeleagă disperarea care o cuprinsese pe verişoara lui, iar Diego nici măcar nu-i dăduse o dovadă de atenţie în plus faţă de politeţea necesară. Ducele se arătase mai practic. Încă avea îndoieli că spaniolul nu participase de bunăvoie la seducerea nepoatei lui care, la urma urmei, era nepoata unui duce, de aceea refuzase categoric să aştepte rezultatul greşelii, nu putea să conceapă un asemenea scandal în familie. Justin se gândea

constant la Aurora, îi văzuse dragostea pentru bărbatul acela – în ochi, în fiecare gest – şi, cu toate că simţea cum îl roade gelozia, avea o adevărată empatie pentru ea.

Întregul Whitam Hall se afla la ceremonia intimă care tocmai începuse. Justin a hotărât într-o secundă că o va vedea şi va încerca s-o consoleze, chiar de şi-ar pierde capul în această încercare. A plecat discret din locul pe care îl ocupa şi a pornit spre casa vecinilor şi prietenilor lui. Drumul nu-i va lua mult timp.

Nişte blesteme rostite în trei limbi diferite i-au arătai locul exact unde se afla ea. S-a îndreptat spre bibliotecă şi a văzut-o aşezată pe covor cu faţa spre fereastră, privind, dar nevizând nimic concret. A zărit sticla desfăcută în poala ei şi a ştiut imediat ce făcuse. A încercat să-şi reprime zâmbetul ce începea să se ivească pe buze, pentru că a înţeles imediat că ea încercase să-şi înece amarul în alcool; el făcuse asta timp de două săptămâni, aşa că nu prea avea cum să-i reproşeze.

— Dacă vrei să bei cum se cuvine, n-ar trebui s-o faci direct din sticlă, ci să foloseşti un pahar, pentru ca înghiţiturile să fie mai scurte şi mai aromate.

Spanioloaica lui l-a privit, avea ochii sticloşi şi capul i se clătina dintr-o parte într-alta. Şi-a dres glasul într-o încercare de a-şi curăţa gâtlejul, iar el, văzând cum i se încurcau cuvintele în gură a zâmbit. Ea a întins mâna spre el.

— Am nevoie de ajutorul tău, *englezule.* Nu pot să mă ridic singură.

Vocea păstoasă i s-a părut comică.

— Dacă te ating, a rostit el privind-o cu dorinţă, nu voi putea să mă opresc. Aurora a râs ilar. S-a uitat la el şi a râs din nou. Se simţea foarte bine, coniacul îi uşurase inima, dar ar putea să se bucure mai mult de această senzaţie dacă biblioteca nu s-ar mai învârti. E posibil să mă fi iertat, Dawn? a întrebat Justin într-o şoaptă.

— *Desigurrr.* A încercat să spună ea cu limba împleticită.

— Nu e cu putinţă să mă fi iertat aşa de uşor.

Era o mare doză de neîncredere în vocea bărbatului.

— Dacă mi-ar păsa de tine vreun pic, nu te-aş *ierrta* niciodată, dar nu-mi pasă nici atât. A pocnit din degete, în timp ce capul părea că o să-i cadă de pe umeri dintr-un moment într-altul, şi aceste vorbe, spuse cu atâta limpezime, i-au biciuit orgoliul rănit. Voia să-i pese, avea nevoie de asta, dar nu ştia cum să facă. Englezule, daca mă ajuţi…

Nu a putut să continue, a închis ochii, crezând că astfel camera nu se va mai învârti. Ce deziluzie, mintea ei goală se aliase cu biblioteca şi se învârtea ca roata unei mori. A deschis ochii imediat ca să vadă îngrozită că erau doi englezi în loc de unul.

Cu pas hotărât, Justin s-a apropiat de ea. A luat-o uşor de mâini şi a ridicat-o. Dar i-a dat drumul destul de repede. A văzut uimit că ea nu îşi menţinea echilibrul şi cădea la pământ într-o încâlceală de fuste. Aurora a bătut aerul cu mâinile şi a reuşit să se agate de reverul jachetei lui Justin. L-a tras la pământ după ea.

Amândoi au rămas fără respiraţie. Justin se afla iarăşi peste ea, piciorul lui musculos între picioarele ei, braţele lui de fiecare parte a capului fetei. Justin avea gura prea aproape de a ei ca să poată gândi cu luciditate, iar dorinţele reprimate atâta timp s-au dovedit pieirea lui absolută. Gura lui a pus stăpânire în câteva secunde pe gura Aurorei. Avea gust de coniac dulce, buzele îi erau atât de moi, că nu putea să se oprească să bea din ele. Se auzeau gemete, dar Justin nu mai ştia care dintre ei le scotea; ea era relaxată şi nu se opunea. Cu un oftat de adâncă satisfacţie a aprofundat sărutul. Avea atâta nevoie de ea şi pentru prima oară ea îi răspundea. A crezut că va muri gustând-o.

Aurora, distrusă de ultimele evenimente, a început să-i răspundă la sărut şi să-l mângâie uşor, ceea ce a făcut ca Justin să-şi piardă puţinul control care-i mai rămăsese. A ştiut în clipa aceea ce înseamnă să i se răspundă. Aurora avea nevoie să-şi vindece rănile produse de respingerea lui Diego, iar dorinţa arzătoare a lui Justin era balsamul de care avea nevoie sufletul ei. Iubirea pe care o simţea pentru Diego nu se va mai împlini şi Aurora nu ştia cum să facă faţă acestui fapt demolator.

Justin nu avea voinţă, ochii lui o priveau lacom în timp ce o săruta, dar vederea chipului fetei l-a făcut să-şi revină în minţi. Cu un efort aproape supraomenesc, a reuşit să se desprindă puţin de fată. Dar ea l-a prins din nou de ceafa, nerăbdătoare.

— Continuă să mă săruţi, englezule, azi am nevoie de consolare, chiar dacă e din partea duşmanului meu.

Justin a bombănit printre dinţi, o privea în continuare lacom şi nehotărât, ştia că îl folosea ca să se răzbune.

— Eu aş putea face să mă iubeşti, Dawn, trebuie numai să-mi dai o şansă.

Ea a dat din cap spulberându-i speranţele.

— Mă numesc Aurora!

Justin a râs de izbucnirea ei şi a sărutat-o din nou, ca s-o facă să tacă. Respingerea ei îl durea enorm şi doar când ea a gemut în semn de protest faţă de brutalitatea sărutului, i-a dat drumul. Aurora îşi simţea sufletul asfixiat, iar alcoolul îi dădea siguranţa de care avea atâta nevoie. Justin a ridicat-o până a aşezat-o în genunchi, i-a trecut un braţ pe sub picioare şi pe celalalt pe sub subsuori. A ridicat-o, şi capul ei l-a lovit în bărbie; a putut să miroasă din nou aroma ei îmbătătoare. A închis o clipă ochii în faţa plăcerii neaşteptate pe care i-o provoca simplul fapt de a o ridica şi a o strânge în braţe. Era foarte uşoară, iar abandonul de mai devreme îl năucise.

Ea a ridicat o mână şi l-a mângâiat pe bărbie.

Niciodată nu i se păruse atât de dulce o mângâiere. A urcat scările, şi Aurora nu a pierdut niciun amănunt din trăsăturile austere ale feţei lui şi din determinarea lui, dar nu i-a păsat, nu în acel moment. Zâmbea în continuare, beată şi convinsă că ştia de ce avea nevoie ca să-şi vindece rana provocată de înşelătorie. Trădarea lui Diego! Respingerea ei şi a sentimentelor ei pentru Casey îi ardeau inima ca şi cum ar fi fost îngropată în smoală.

Justin a lăsat-o cu grijă pe patul moale din dormitor şi, înainte de a putea să-i desprindă braţele de pe gâtul lui, ea i le-a strâns şi mai tare.

— Azi am nevoie de tine, duşmanul meu. Voi lăsa ca biciul tău să mă lovească dacă nu mă laşi singură.

Justin s-a uitat la ea speriat şi ar fi râs dacă invitaţia nu ar fi fost atât de serioasă şi îngrijorătoare.

— Nu sunt atât de prost ca să fac aceeaşi greşeală de două ori.

Justin credea că se va pierde în imensitatea ochilor aurii.

— Dar de data asta eu vreau să te tăvălesc!

În ciuda hotărârii sale, Justin a izbucnit în râs. Beţia ei se dovedea primejdioasă pentru luciditatea lui.

— Crede-mă dacă-ţi spun că tocmai în acest moment nu te afli în situaţia de a tăvăli pe nimeni, oricât ai putea să regreţi după aceea.

Aurora a scos un strigăt de indignare din cauza reticenţei lui, dar nu l-a lăsat să se ridice.

— Nu mă mai doreşti? Atât de efemer era interesul tău pentru mine?

Justin a gemut în sinea sa şi, cu toate că ştia că îl va face să plătească scump hotărârea lui, a început din nou s-o sărute ca şi cum ar fi fost flămând, iar ea era o mâncare apetisantă. Aurora i-a întors grăbită sărutările. Avea nevoie să se simtă iubită şi nu i-a păsat că Justin, şi nu Diego era destinatarul mângâierilor ei. Voia să se răzbune pe el, avea

nevoie să-i înece amintirea şi şi-a revărsat toată pasiunea asupra bărbatului pe care îl avea în faţa ei.

Justin a insistat, iar ea s-a lăsat dusă de val cu impetuozitate. Când mâna lui i-a apăsat sânul şi i l-a cuprins cu lăcomie, Aurora a gemut datorită senzaţiilor pe care le trăia şi a uitat de toate. Erau atât de absorbiţi că nu au auzit exclamaţia înecată şi furioasă pe care a scos-o Arthur aflat în uşa dormitorului.

— Dă-i drumul imediat!

Glasul era ucigător.

— Arthur, lasă-mă să-ţi explic…

Justin a văzut o adâncă decepţie în ochii prietenului său şi s-a ridicat imediat.

— Martorii mei vor lua legătura cu tine, a fost comentariul lui sec.

— Nu e ce îţi închipui.

Arthur a întredeschis ochii bănuitor. Încă avea în minte imaginea vie a mâinii lui Justin pe sânul surorii lui. A simţit o furie extremă.

— Ai să plăteşti pentru asta, jur!

— E logodnica mea şi e beată, după cum poţi vedea, doar am adus-o până în dormitor.

— Că e sau nu logodnica ta, ai profitat de starea ei confuză. Trebuie să te omor, dar nu o fac acum, pentru că nu merită să-mi murdăresc casa cu sângele tău. Şi acum, afară!

Arthur l-a silit să iasă din cameră în ghionturi.

Aurora căzuse într-o semiinconştienţă fericită. Era străină de discuţia dintre Justin şi fratele ei.

Justin ştia că Arthur acţiona dintr-un impuls de protecţie şi, deşi nu a putut să-i reproşeze nimic, trebuia să-l facă să vadă că judecata lui era total greşită. I-a dat voie să-l însoţească până la ieşirea din casă şi, odată ce a pus piciorul în stradă, l-a privit lung şi pătrunzător. La rândul lui, Arthur l-a privit cu ranchiună.

— De vreme ce ne vom căsători în curând, nu există niciun rău de reparat, şi tu ştii asta. Nu-ţi înţeleg atitudinea. Arthur continuă să tacă, dar Justin a bombănit printre dinţi: Nu mă voi bate în duel cu tine pentru o ofensă care nu s-a comis, a spus iarăşi sec, înfruntându-i privirea cu seninătate.

— Asta… rămâne de văzut.

Arthur a închis uşa cu o lovitură surdă, şi Justin n-a avut încotro decât să-şi îndrepte paşii spre Crimson Hill.

Capitolul 13

Dimineaţa era rece, norii continuau să împiedice soarele să apară şi ea tot nu se obişnuise cu zilele gri şi triste. A oftat plină de dor şi supărare. Diego nu-şi luase rămas-bun. În faţa refuzului ei de a-l vedea, îi lăsase o scrisoare scurtă în care îi cerea iertare şi se scuza din nou, asigurând-o că o va iubi mereu şi o va purta în inimă. Aurora recitea iar şi iar cuvintele, încercând să umple golul din sufletul ei, dar nu prea reuşea. Încerca să meargă mai departe cu mari eforturi, dar suferea atât de tare, încât credea că nu va putea face un pas fără ca inima să o doară din cauza trădării. Viaţa era foarte nedreaptă cu ea, fiindcă tot nu avea veşti de la unchiul ei, iar bunica era exilată.

Uitase complet vizita lui Justin. În mintea ei nu se întâmplase niciodată şi îi trebuiseră două zile ca să-şi revină din mahmureală. Arthur îi povestise că o găsise beată în bibliotecă, dar păstrase secretul faţă de ceilalţi. Aurora nu-şi amintea nimic şi era recunoscătoare că nu trebuia să îndure această ruşine.

Casey voia s-o vadă, dar ea refuza categoric. O ura cu o intensitate zdrobitoare, iar acum mai mult ca niciodată avea nevoie să se simtă îmbrăţişată şi consolată de unchiul

ei. Îi era aşa dor de el! Toţi se purtau cu ea de parcă ar fi fost de porţelan, iar ea se revolta. Devenise ursuză, iar simpla menţionare a călătoriei la Londra o indispunea nespus.

Eulalia o înţepa mereu, dar ea ignora împunsăturile. Casa i se părea mică. Câmpia continua să fie noroioasă şi furia o consuma încontinuu. Trebuia să facă ceva sau va înnebuni. Fraţii ei încercau s-o facă să râdă, cu excepţia lui Arthur, care obişnuia să se uite la ea gânditor, cu o intensitate copleşitoare. Îl prinsese încercând să-i sondeze sufletul, ca şi cum el ar fi cunoscut ceva ce ea nu îndrăznea nici să-şi închipuie.

Eulalia a intrat cu un răbufnit în cameră. Avea chipul descompus. Văzând-o aşa, s-a îngrijorat şi, pentru un moment, a uitat de propria amărăciune.

— Doică, ce e? a întrebat alarmată.

— Stai jos, copila mea, am ceva urgent să-ţi spun. Graba din glasul ei era neliniştitoare. Mâine în zori, la ora şase, Arthur se va bate în duel cu domnişorul Justin Penword, nu mă întreba de unde ştiu.

— Dar nu are sens, sunt prieteni din copilărie!

Deodată faţa Aurorei a arătat o ruşine sufocantă, frânturi dintr-o conversaţie uitată îi veneau în mintea nervoasă. Deşi nu ştia ce era cu adevărat, fierea i s-a urcat în gât într-un fior de repulsie.

— Eu voi împiedica asta! a rostit energică.

— Dar cum? a privit-o Eulalia cu neîncredere.

— Trebuie să-mi dai toate amănuntele: locul, ora exactă şi numele martorilor. Aurora a scos un oftat. Eulalia s-a uitat la ea nedumerită. În seara asta îl vom droga pe Arthur, iar eu îi voi lua locul. Blestemul de pe buzele Eulaliei a făcut-o pe Aurora să zâmbească. Doică, voi încerca să-l fac pe englez să-şi bage minţile în cap; îi voi explica ce am făcut noi şi vom evita duelul. Îl voi implora dacă va fi nevoie şi pe urmă va trebui doar să mă ocup ca Arthur să nu mă

jupoaie de vie pentru că m-am dat drept el.

— Eşti sigură?

— Absolut. Doică, asta trebuie să rămână un secret.

Eulalia a încuviinţat dând din cap.

— Va trebui să mă îmbrac în haine bărbăteşti. Am nişte pantaloni şi o cămaşă de-ale lui Manuel. Eulalia a privit-o îngrozită. Nu face faţa asta de „Ce-ai făcut, nesăbuito”, aşa m-a învăţat să călăresc bărbăteşte. Aurora şi-a continuat gândurile. Voi avea nevoie de nişte cizme de la tata, nu este cu mult mai înalt decât mine. Voi putea să ascund ce prisoseşte din lungimea pantalonilor în cizme. Îmi trebuie şi o capă. Hai, doică, avem multă treabă.

— Ar fi mai înţelept să vorbim cu fratele tău mai mare, el va şti mai bine ce să facă.

— Nu! Împotrivirea vehementă a surprins-o pe Eulalia. Eu sunt cea potrivită să vorbesc şi să-l liniştesc pe domnul Penword. Îţi promit că nu se va opune ca eu să vorbesc cu el, ştii ce simte pentru mine, pot să-l conving. Eulalia a făcut ochii mici, cu îndoială. Doreşti să ocupe Cristopher locul lui Arthur?

Eulalia a negat categoric, dând din cap.

— E nevoie de o femeie pentru un duel şi am de gând s-o fac, cu sau fără ajutorul tău. Tu decizi.

Eulalia s-a gândit că protejata ei avea dreptate. Cu siguranţă, atât Cristopher, cât şi Andrew ar dori să-i ia locul lui Arthur şi să-l facă pe marchiz să plătească pentru oricare ar fi motivul duelului. Eulalia nu ştia cauza, dar a hotărât s-o ajute. Împreună vor opri nebunia care pusese stăpânire pe amândoi.

Ziua se scurgea cu o încetineală insidioasă. Eulalia îi spusese exact unde şi când va avea loc duelul. Era cam la o milă distanţă de căsuţa din pădure, într-un luminiş folosit de obicei pentru exersarea tirului. Martorii lui Arthur îl vor aştepta în pădure. Ea a reuşit să facă anumite schimbări, fusese nevoită să falsifice scrisul fratelui ei. Fiecare se va

afla în locul marcat, la o distanţă destul de mare. Aurora a oftat uşurată, pentru că aşa nu va trebui să înceapă să numere de la spatele englezului. Căci, deşi Eulalia nu ştia asta, ea avea de gând să ocupe locul fratelui ei. Englezul merita o scărmăneală şi voia să i-o dea. Îşi va acoperi părul cu o pălărie a tatălui ei, iar asta îi va da alura necesară. Era agitată, nu avea voie să greşească. De mult simţea nevoia să îşi exprime furia şi aceasta era ocazia perfectă. Îi vor da lui Arthur seminţe de mac, pasiflora şi valeriană, care îl vor adormi, dar nu vor avea efectele secundare ale altor droguri. Spera că astfel îi va câştiga iertarea când va descoperi că îl uzurpase.

Lordul Penword o merita şi, dacă vor decide să o spânzure pentru asta, va fi o moarte meritată şi dreaptă. Ar trebui să bea un ceai de tei ca să-şi liniştească tremurul mâinilor, pentru că nu putea să dea greş. Onoarea ei era în joc… onoarea ei. De ce bărbaţii îşi ascundeau subtilităţile şi proasta dispoziţie sub masca onoarei? Ea dorea să se răzbune şi nu avea nevoie de scuza aceea. Pe cine voia să păcălească? Trebuia să-l facă pe englez să sângereze. Îl considera vinovat de toate nenorocirile ei şi a decis să ignore bruma de remuşcare pe care o simţea. Brandon era vinovatul, dar Justin îi era la îndemână, iar inima ei cerea răzbunare oarbă.

*

Justin a privit frunzele liniştite ale copacilor. Tăcerea era întreruptă de ciripitul păsărilor ce anunţa că o nouă zi începea şi mâhnirea pentru ce avea să facă îi însângera inima. Blestema simţul loialităţii lui Arthur, dar ştia prea bine că, dacă ar fi fost invers, el ar fi acţionat în acelaşi fel. Nu folosiseră la nimic explicaţiile sau promisiunea de căsătorie. Încercase iar şi iar să-l potolească, dar încercarea lui de a-l convinge se dovedise în zadar. Prietenul lui voia

să-l omoare, să cureţe cu sângele lui numele familiei şi, chiar dacă o merita cu vârf şi îndesat, trebuia să împiedice nebunia care pusese stăpânire pe Arthur. Cum va ieşi din asta? Nu ştia. El era un trăgător mai bun. Dar era conştient că într-un duel oricare dintre cei doi putea să fie rănit mortal. Cum dracu' ajunseseră la asta! Ştia cum, dar era aşa de greu s-o admită, încât a decis să şi-o scoată din minte, chiar dacă asta însemna laşitate. Era ora convenită. Zorii începeau să se arate, iar frigul i se strecura în oase, făcând ca puful blond de pe braţele lui să se crispeze ca nişte vârfuri ascuţite. I se păruse ciudată cererea prietenului său de a nu număra paşii spate în spate, neobişnuită chiar dacă rezonabilă. Vina l-a făcut să accepte fără şovăire. Vor începe să numere fiecare din poziţia stabilită de către martori, poziţie care va rămâne fixată la o distanţă de douăzeci şi patru de paşi. A auzit un cal apropiindu-se, iar sângele a început din nou să-i fiarbă în vene. A observat, cu un oftat de neputinţă, cum călăreţul a descălecat de pe mânzul înfierbântat. Arthur i-a făcut un semn abia perceptibil cu capul. L-a văzut cum ia arma fără o ezitare, o examinează şi se aşază în faţa lui la distanţa stabilită. Au numărat până la zece. În vreme ce fiecare îşi ridica pistolul. Când au ajuns la opt, amândoi s-au ochit fără să clipească. Spatele drept, braţul ferm şi, când s-a rostit numărul zece, Justin a auzit trăgaciul lui Arthur. O briză trădătoare a agitat violent ramurile care se scuturau, gemând în semn de protest, şi frunzele au început să cadă în balansări suave plutind peste liniştea celor prezenţi. A privit, într-o zecime de secundă pălăria care cădea şi o claie de bucle castaniu arămii i-a apărut înaintea ochilor. Surpriza l-a orbit şi nu a putut să oprească detonarea. A avut un spasm cauzat de şoc. Nu a reuşit să lase arma jos, ci doar să devieze ţeava câţiva milimetri înainte ca praful de puşcă să lovească în ceea ce se temea că este trupul Aurorei şi nu al lui Arthur.

A simţit o limbă de foc în piept, iar sângele fierbinte şi lipicios îi curgea pe partea stângă, dar nimic din toate acestea nu a contat cu excepţia fricii pe care a simţit-o când a văzut-o pe spanioloaică prăbuşindu-se la pământ. Groaza l-a invadat. Se simţea paralizat de frică, fiindcă se temea că o omorâse. Nu putea să respire şi realitatea a ceea ce făcuse i-a strâns inima până la greaţă. A aruncat pistolul şi a început să străbată în fugă distanţa care îl despărţea de ea. A auzit un strigăt tunător, oameni descălecând, dar el era străin de tot. A ajuns în agonie până la trupul care, câteva momente mai înainte, fusese plin de viaţă. A ridicat-o cu grijă şi a văzut cu o groază absolută rana mortală pe care o avea Aurora la cap şi, pentru prima oară în cei douăzeci şi opt de ani ai lui, a leşinat.

*

Cristopher era furios. Încercase să ajungă la timp, dar fusese în zadar. Eulalia nu-l anunţase destul de devreme. Stomacul i s-a strâns într-un nod când şi-a văzut sora căzând. A descălecat cu o iuţeală incredibilă. Chiar dacă încercase, nu a ajuns la timp ca să-l împiedice pe Justin s-o omoare. Când a ajuns lângă ei, a crezut pentru o clipă oarbă că erau morţi amândoi, dar, după ce l-a ridicat pe Justin de pe sora lui, a văzut că Aurora încă respira. A scos un oftat de uşurare atât de adânc, încât a crezut că o să leşine şi el. S-a uitat la rănile amândurora cu o meticulozitate demnă de un chirurg. Justin avea o rană foarte urâtă la umărul stâng şi nu putea să-i stabilească gravitatea. Şi-a întors atenţia spre sora lui. Avea o rană la tâmpla stângă şi a blestemat violent, pentru că asta nu prevestea nimic bun.

Justin şi-a revenit în simţiri când l-a mişcat Cristopher. S-a uitat neliniştit cum ridicau trupul inert al Aurorei şi-l băgau într-o trăsură, care a dispărut în câteva secunde. L-a

văzut ca prin ceaţă pe fratele lui, Jamie, dar, deşi a încercat, nu a reuşit să se ridice. Medicul care asistase la duel îi dădea primele îngrijiri. Simţea o durere oarbă în umăr, dar nu a vrut să se lase îngrijit şi, nesocotind sfaturile martorilor şi ale medicului însuşi de a merge direct la Crimson Hill, a cerut să fie ajutat să încalece. Durerea sfâşietoare îl ardea, îşi simţea braţul stâng ca pe o masă de came pe care nu putea s-o controleze. Nu putea să apuce hăţurile, dar cu o hotărâre în ochii lui cenuşii şi îngheţaţi a dat cu furie pinteni calului şi a pornit într-un galop temerar. Calul lui era mai rapid decât trăsura şi, dacă s-ar forţa un pic, ar putea ajunge înaintea lor la Whitam Hall. Nu înţelegea cum aflase ea de duel, iar faptul că era gata să-l omoare îl nedumerea şi mai mult. Ce dracu' făcuse de-l înlocuise pe Arthur! Justin era distrus. Trebuia să ştie dacă o omorâse, pentru că, dacă era aşa, n-ar mai putea să trăiască. Nu putea s-o piardă.

*

Whitam Hall era un haos. Servitorii alergau dintr-un loc într-altul al casei, fierbând apă şi aducând cârpe curate. Medicul nu plecase de lângă Aurora. Cristopher avusese prevederea de a-l chema înainte de a pleca în pădurea unde urma să aibă loc duelul. A observat că împuşcătura îi făcuse doar o zgârietură superficială la tâmplă, dar îl îngrijora mult lovitura de sub ceafă, provocată de căderea peste o piatră tăioasă. Sângerarea nu se oprea, iar Eulalia, văzând imposibilitatea doctorului de a opri hemoragia, a început să pălească asemenea unui mort. Vina nu o lăsa să respire. În mintea ei apărea mereu chipul cenuşiu al marchizului şi inima i se strângea în nişte noduri dureroase. Simţea cum un frig pătrunzător pune stăpânire pe ea din cauza fricii şi inima a început să-i plângă. Eulalia ajutase la dezbrăcarea Aurorei. Medicul a examinat meticulos fiecare

os. I-a palpat abdomenul, pieptul, a ascultat-o. Dar ea era tot nemişcată, nu avea reflexe. Medicul spera că era din cauza inconştienţei şi nu a loviturii atât de primejdioase primite în ceafă.

Jos, în bibliotecă, unde se aflau ceilalţi bărbaţi, se auzeau nişte discuţii teribile. Andrew îi scosese în şuturi pe Justin şi pe Jamie, dar aceştia nu se lăsaseră descurajaţi. Martorii la duel încercaseră să liniştească spiritele, dar tensiunea se putea tăia cu cuţitul. Aşezat în fotoliu şi doar pe jumătate îmbrăcat, marchizul aştepta uluit, neputând să scoată niciun cuvânt. Vedea sângele scurgându-se pe coasta lui Justin şi pătându-i pantalonii din piele de elan maro-deschis, dar el continua să stea în picioare uitându-se la uşă cu o gravitate cadaverică. Îi va cere socoteală mai târziu. Acum trebuia doar să aştepte veşti de la medic. Îl năucea că fiica lui se implicase într-un duel cu Justin, iar faptul că el se pretase la asta îl nedumerea până la oroare. Duelurile erau ilegale, chiar dacă între bărbaţi îşi puteau găsi justificare. Dar fiica lui, într-un duel, nu putea să gândească limpede. Pe Dumnezeu că vor cădea multe capete!

Tocmai sosise ducele. Tonul grav al vocii lui era inconfundabil. Se auzea cum îl certa pe Jamie, căci Justin îl ignora cu un calm născut din neputinţă. Mintea îi era în camera de sus, ochii îi deveneau sticloşi, pierdea mult sânge, dar era absent faţă de toţi ceilalţi. Intrarea doctorului în bibliotecă i-a lăsat pe toţi fără grai, John abia îndrăznea să rostească vreun cuvânt. Privirea severă şi rece spunea mai mult decât orice. Ducele s-a temut pentru întâiul lui născut. Dacă fata murea, va fi greu să scape de închisoare, dacă nu de spânzurătoare, iar gândul la scandalul care s-ar isca îi îngheţa sângele.

Doctorul s-a uitat la feţele palide ale tuturor. L-a văzut pe celălalt duelist abia ţinându-se pe picioare. Dintr-o singură privire a observat că pierduse mult sânge. S-a dus

spre el imediat, dar Justin l-a oprit. Abia într-o şoaptă a reuşit să întrebe:

— Ce face lady Beresford?

Doctorul a întârziat răspunsul, căci ar fi preferat să îngrijească mai degrabă rana lui. După o clipă de şovăire, s-a hotărât în sfârşit să îi răspundă.

— Nu rana de la tâmplă produsă de glonţ a fost importantă, ci o rană din partea posterioară, de la ceafa, cauzată de o piatră ascuţită. Probabil s-a rănit când a căzut.

A întors ochii către marchiz, nehotărât. Uşurarea ducelui era palpabilă. Moartea ei nu va fi cauzată de glonţul fiului său. A rostit în tăcere o rugăciune de mulţumire.

— Deocamdată fata e stabilă, a continuat medicul. Din cauza şocului provocat de căzătură, nu şi-a recăpătat reflexele. În mod miraculos însă, fătul nu a avut de suferit.

S-a auzit o exclamaţie înăbuşită şi un zgomot surd. Justin leşinase din nou şi nimeni nu a putut să spună dacă fusese din cauza rănii sau a veştii atât de surprinzătoare.

*

Doctorul pusese ca Justin să fie instalat într-o cameră din conac, refuzase categoric să fie transportat la Crimson Hill. Rana de la umăr era foarte urâtă. A reuşit să scoată glonţul. Fata era o ţintaşă excelentă, câţiva milimetri în plus, şi glonţul ar fi ajuns în inimă, producându-i o moarte instantanee. Rana era deja curată, dar ar fi trebuit să fie îngrijită mai repede. Pierduse mult sânge şi, dacă nu-l va omorî febra, o va face slăbiciunea. L-a bandajat cu grijă şi i-a dat Eulaliei instrucţiunile necesare pentru îngrijirea amândurora. El se va întoarce peste câteva ore. Munca lui se terminase pentru moment. Pe viitor, va încerca să controleze atât starea fetei, cât şi febra viitorului duce de Arun. Doctorul îşi punea multe întrebări în legătură cu duelul şi motivele lui, dar a considerat prudent să nu

cerceteze. Se va limita să-şi facă treaba, restul era în mâinile lui Dumnezeu.

*

Orele treceau cu o încetineală bolnavă. Niciunul dintre cei doi răniţi nu dădea semne că îşi recapătă cunoştinţa. Faţă de refuzul doctorului de a-l muta pe Justin, ducelui nu-i mai rămăsese altă soluţie decât să accepte ospitalitatea vecinului său, chiar dacă fără voie. Va avea o discuţie despre asta cu mezinul, erau atâtea lucruri de explicat. Abia dacă îi venea să creadă că fiul lui cel mare se implicase într-un duel, şi pe deasupra şi cu o fetişcană. I s-a părut surprinzător, temerar şi stupid. Nu ştia motivul unei aşa barbare soluţii şi, chiar dacă în minte făcea supoziţii, nu înţelegea nimic.

John era dărâmat emoţional. Fiica lui era însărcinată. Nu ştia cine era tatăl viitorului său nepot, deşi imaginea lui Diego îi venea fără încetare în minte şi o deziluzie grea a început să-l macine. Acum înţelegea atitudinea fetei faţă de nunta nobilului spaniol. Deşi nu ştia de ce îl înlocuise pe fratele ei în duel, Arthur probabil greşise omul, căci era convins că Aurora nu avea nimic de-a face cu Justin. Dar totul era simplă speculaţie, care nu rezolva nimic, doar îl nedumerea şi mai mult.

Lui Cristopher nu-i intra în cap că sora lui fusese sedusă sub nasul tuturor şi că niciunul nu-şi dăduse seama cu excepţia lui Arthur. Înţelegea perfect că fratele lui mai mic încerca să spele dezonoarea provocată de Justin, presupunând că Justin şi nu Diego fusese vinovatul, dar toată treaba îl lăsa perplex. Ochii lui se îndreptau mereu către prietenul Jamie într-o întrebare tăcută. Acesta se menţinea într-o tăcere mormântală, nu voia şi nici nu încerca să-şi pună ordine în încâlceala de gânduri. Erau multe de clarificat, de rezolvat şi acum doar aştepta.

Jamie era speriat, amuţit. Se simţea incapabil să-şi ordoneze gândurile. Poate că se înşelau toţi în privinţa tatălui copilului. Dacă Diego o sedusese, atunci de ce Arthur îl provocase pe Justin la duel? Să fi fost posibil ca ea să-l fi acuzat pe fratele lui mai mare văzând că nu era posibilă nunta cu spaniolul? Justin ar fi refuzat căsătoria dacă ar fi văzut că era deja însărcinată, dar atunci nu înţelegea refuzul ei de a accepta acordul nupţial, chiar dacă asta ar fi însemnat pierderea legatului lui Clare. Nu mai înţelegea nimic.

Singura minte deschisă era a ţigăncii Eulalia. Lumina se aprinsese în capul ei negru, iar piesele începuseră să se potrivească, fiecare în locul corespunzător. Se ruga pentru viaţa moştenitorului. Căci avea ceva de rezolvat cu el şi urma să fie implacabilă. Nu va irosi energie decât pentru copiliţa ei. Ar muri dacă ar pierde-o, nu putea să i se întâmple iarăşi. Mintea ei a redeşteptat durerea brutală pe care a simţit-o, nu din cauză că o bătuseră aproape până o omorâseră, ci pentru pierderea copilului ei atât de dorit. Inés a ei a consolat-o, a îngrijit-o cum doar o femeie care urma să fie mamă putea s-o facă, dar golul de după pierdere fusese distrugător. Nu, ea n-o să-şi piardă copila din nou.

Arthur era dezorientat. Deşi Andrew îi explicase ce se petrecuse, tot nu înţelegea nimic. Se simţea ameţit din cauza drogului pe care i-l dăduseră şi, după ce a ascultat povestirea, a rămas perplex. A vrut să se ridice, dar picioarele nu l-au ţinut şi s-a culcat la loc. Îl va ucide chiar el pe Justin când îşi va reveni, fiindcă îi spuseseră că era în stare foarte gravă. Precizia lui Dawn fusese formidabilă şi el simţea o ruşine copleşitoare. Îl înşelase, nu avea scuză, cum naiba aflase ea de duel? Cum de Justin nu a recunoscut-o? A reuşit să se ridice şi, după ce i-a trecut ameţeala, s-a dus în camera surorii lui. Trebuia s-o vadă, să se convingă că era bine. Nu a putut să-şi închipuie

niciodată că să aibă o soră îl va face să-şi dezvolte nişte instincte de protecţie atât de posesive. Nu va îngădui să-i mai facă cineva rău. Ştia de profundele sentimente pe care Justin le nutrea pentru ea. Voia s-o facă soţia lui, dar nimic nu-i justifica greşeala şi îngâmfarea. Deşi îi explicase că îşi pierduse capul când o făcuse a lui şi cât de mult se căia, el nu putea să-l ierte, nici să-l înţeleagă. A intrat în camera ei. Era liniştită, prea liniştită. Avea obrajii translucizi şi palizi, iar mâinile i se odihneau pe lângă corp. A văzut câinii pe care îi salvase de la înec la picioarele ei, scâncind, pentru că stăpâna lor nu le dădea atenţie. S-a aşezat pe marginea patului şi i-a luat o mână, care între ale lui părea prea mică. Nişte paşi uşori l-au făcut să ridice privirea. L-a văzut pe Jamie apropiindu-se şi privind-o, stând în picioare. Avea chipul sever, preocupat şi ochii asfixiant de întrebători.

— Rana nu a fost gravă. Glasul lui părea de gheaţă. S-a lovit de o piatră ascuţită şi de aceea este inconştientă.

— Ştiu, dar fratele tău nu trebuia să ridice arma împotriva ei, nu după ce… Cum de nu a recunoscut-o?

Era atâta uimire în vorbele lui, încât Jamie a ridicat din umeri întrebător.

— Niciunul nu a recunoscut-o, Arthur. Purta pantaloni şi capă, iar părul şi-l ascunsese sub o pălărie care, presupun, era a tatălui tău. Bănuiesc că am văzut ceea ce voiam să vedem.

— Fratele tău nu trebuia s-o compromită. Era datoria mea s-o apăr şi să-l fac pe fratele tău să plătească…

— Fratele meu e pe moarte. Arthur s-a uitat la Jamie şi a simţit părere de rău pentru toţi. El avea de gând s-o ia de soţie şi acum va exista un copil fără tată.

Arthur l-a privit cu groază. Nu cunoştea acest ultim amănunt. După declaraţia lui Jamie, legase firele cap la cap şi acum ghemul era mai puţin încurcat.

Aurora auzise ultimele cuvinte ale lui Jamie şi s-a zvârcolit gemând. A deschis ochii şi a văzut două perechi

de ochi care se uitau la ea cu compasiune. A încercat să se ridice, dar a ameţit. S-a gândit la John. Tatăl ei probabil era îngrozit. I-a părut rău pentru ea şi pentru viaţa ei. Era neconsolată, i se cunoştea secretul. Acum nu va mai putea să se întoarcă în patria ei. Era legată cu un lanţ de incertitudine. Şi-a înghiţit încă o dată lacrimile… Totul ieşise prost. Plănuise să plece din Anglia înainte să se descopere totul. Unchiul ei ar fi fost îndurerat, dar şi-ar fi revenit. A încercat iarăşi să se ridice şi a reuşit. Avea privirea tulbure şi gura amară ca fierea. Fratele ei a îmbrăţişat-o şi a încercat s-o consoleze, dar singurătatea temniţei ei a fost atât de imensă, încât nu a putut să împiedice lacrimile care i-au ţâşnit. A plâns, a hohotit şi iar a plâns. Va fi ruşinea familiei Velasco, trebuia să fi murit şi secretul ei odată cu ea. Englez blestemat! Ţară blestemată! Blestemaţi toţi! S-a liniştit şi doar atunci a putut să se uite la fratele ei cu o privire fermă, furioasă, fierbinte.

— Vreau tăcerea ta, Arturo, şi pe a ta, Jamie. Am nevoie de promisiunea voastră de tăcere, acum!

Glasul ei denota atâta durere, că amândoi ascultătorii au rămas muţi

— E târziu pentru asta, Dawn, i-a spus fratele ei şi i-a sărutat mâna.

Aurora s-a uitat fix la Jamie, aşteptând, temându-se.

— Nu pot să-ţi promit aşa ceva. Dacă fratele meu moare şi ai un copil nu poţi să faci nimic în privinţa asta.

Aurora l-a privit atât de îndurerată, încât Jamie s-a înfiorat.

— Câtă îngâmfare! Sunt stăpână pe persoana mea şi pot să mă descotorosesc de asta fără probleme.

Ameninţarea i-a îngheţat.

— Am de gând să-ţi dau o mamă de bătaie numai pentru că sugerezi asta. mică scorpie ranchiunoasă.

Nimeni nu o auzise pe Eulalia intrând sau poate fusese în cameră tot timpul. Aurora s-a uitat la ea cu atâta

tristeţe, încât ţiganca a îngheţat, dar a continuat s-o privească sever.

— Înseamnă că toţi din casă îmi cunosc… starea? a întrebat amărâtă şi a văzut îngrozită că atât Jamie, cât şi Arthur confirmau cu mâhnire.

— Mă uit la tine şi mă ruşinez. Credeam în onoarea ta. Mi-ai promis că vorbeşti cu englezul.

— Şi asta aveam de gând să fac, dar arma mea s-a hotărât mai repede.

— Cinismul nu-şi are locul, *Jahivé!* Eulalia a privit-o decepţionată. Nu te credeam în stare să-l omori. Asta a depăşit orice năzbâtie de până acum.

Aurora s-a uitat la ea, necrezându-i vorbele.

— Năzbâtie? Şi el m-a împuşcat, aţi uitat? a încercat să se apere.

— El deviase arma chiar înainte să tragi, trişoare mică. Ţi-a făcut doar o zgârietură, din câte văd, meritată.

— O zgârietură meritată?… Dacă ai şti… Glasul i s-a frânt o clipă, dar a continuat. Eram oarbă de durere şi furia nu mă lăsa să gândesc. Trebuia să îmi exprim într-un fel mânia şi ăsta a fost un mod la fel de bun ca oricare altul.

— Ei bine, ai ales modul greşit. Voiai cumva să te omori?

Văzând că ea nu neagă, toţi trei au privit-o îngroziţi.

— Era unica alternativă care îmi rămânea, singurul drum onorabil.

Vorbele spuse într-un fel atât de trist au smuls un oftat celor doi, dar nu şi Eulaliei care o privea dur.

— Întotdeauna există o alternativă. Ridică-te. Ai multe de explicat, şi de data asta nu vei putea să scapi.

Aurora simţea remuşcări. Se caia cu adevărat. Când a rămas singură în întunericul camerei, s-a ridicat, şi-a înghiţit amarul şi s-a îndreptat spre camera unde îl instalaseră pe Justin. Trebuia să verifice că nu era mort sau nu va putea trăi cu conştiinţa împăcată tot restul vieţii. Nu

ştia cu exactitate camera în care îl instalaseră. S-a lăsat călăuzită de instinct şi a deschis a doua uşă din fundul coridorului care era destinată musafirilor ocazionali. Camera era în penumbră. O singură lumină pe noptieră şi fereastra întredeschisă i-au arătat Aurorei ce se petrecea. Avea febră şi era scăldat în sudoare. Pielea îi era prea palidă, s-a uitat la bandajul de pe pieptul lui şi, pentru un moment, şi-a blestemat precizia. N-a crezut niciodată că are atâta nevoie de sânge, dar ultimele evenimente o dezorientaseră mult. S-a aşezat pe marginea patului, s-a uitat la el serioasă şi pentru prima oară s-a arătat sinceră cu ea însăşi. O rănise mai mult atacul la adresa lui Diego decât a ei înseşi. Pe el îl iertase de mult şi acum recunoştea cu sinceritate că ea îngăduise asta. Putea să-l fi lăsat inconştient dintr-o singură lovitură, dar prin atacul amoros încerca să aibă o scuză, ca să desfacă acordul nupţial care o sufoca, fără ca onoarea tatălui ei să aibă de suferit. Acum altul era rezultatul. Va fi mamă singură şi asasina tatălui copilului ei. Doar ranchiuna acţionase în numele ei şi acum intrase într-o mare belea. Nu dorea să aibă moartea lui pe conştiinţă, de aceea avea să se roage şi să implore pentru viaţa lui. A ridicat mâna şi i-a atins fruntea. Justin mereu îşi arătase sentimentele şi acţionase purtat de pasiune. Ea putea să înţeleagă şi chiar să ierte asta, dar faptul că-l pierduse pe Diego o dezechilibrase, o adusese într-un punct fără întoarcere şi acum plătea un preţ foarte mare.

Justin a deschis ochii şi s-a uitat la ea cu atâta uşurare, încât Aurora s-a simţit ruşinată. A luat un pahar cu apă aflat pe un colţ al noptierei, i-a trecut cu grijă o mână pe sub ceafă şi i-a dat să bea cu sorbituri mici, pe care el le înghiţea cu dificultate. Justin o privea intens, cu ochi înfierbântaţi. Era atâta durere în ochii lui că a dezarmat-o. S-a aplecat la urechea lui şi i-a şoptit ceva ce l-a înmuiat şi liniştit aşa de tare, încât a închis din nou ochii şi s-a cufundat într-un somn profund.

Justin credea că are vedenii până când i-a simţit mâna pe frunte. Îi era aşa de teamă să n-o piardă, încât îl durea mai mult decât propria rană. Până când cuvintele ei, şoptite atât de încet încât i-a fost greu să le înţeleagă, „accept reparaţia dumitale”, pătrunseseră în mintea lui dându-i o pace interioară cum nu mai simţise de mult.

Aurora a oftat şi l-a privit pentru ultima oară înainte de a părăsi dormitorul. Şi-a îndreptat paşii spre parterul casei, cântărindu-şi posibilităţile. Cel puţin conta pe faptul că, dacă Justin murea, ea va fi cu conştiinţa împăcată. Dar rămânea partea cea mai grea, să îl privească în ochi pe tatăl ei şi să dea explicaţiile cerute, explicaţii care nu aveau să-i placă deloc, pentru că nici ea nu era convinsă de ce răspunsuri aştepta. Ca întotdeauna, acţionase din impuls şi regreta că nu putea să dea timpul înapoi. Setea de răzbunare pe care o demonstrase o surprindea şi pe ea. Iar acum, nu numai că englezul era pe moarte, dar ea trebuia să facă faţă faptelor petrecute şi nu ştia cum să-şi canalizeze gândurile, nici cum să le ordoneze.

Toţi erau în continuare în bibliotecă, tăcuţi, aşteptând răspunsurile ei. Aurora şi-a strâns mai bine cordonul capotului azuriu. Nu voise să piardă timpul îmbrăcându-se, ştia că o aşteptau şi nu voia să lungească aşteptarea. Înainte de a trece de pragul uşii, şi-a rezemat fruntea de lemnul moale şi a respirat adânc, pentru a găsi un pic de curaj. A intrat cu atâta elan că şi ea a fost surprinsă. Feţele tuturor celor prezenţi au dezarmat-o complet. A simţit un acces de panică şi a luptat în sinea ei ca să n-o ia la fugă, să scape de privirile critice şi decepţionate pe care i le ofereau. Neliniştea ei a crescut până aproape de sufocare.

Şi-a aţintit privirea pe tatăl său care, stând în fotoliu, se uita la ea cu remuşcare, durere şi ceva asemănător îndoielii. Dintre fraţii săi, doar Andrew i-a arătat o umbră de zâmbet şi asta a neliniştit-o şi mai mult. Ducele o privea bănuitor, iar Jamie, nedumerit. Dar ea nu avea de ce să se

ruşineze sau da? Şi-a îndreptat umerii ca şi cum ar fi avut de înfruntat un pluton de execuţie. A înălţat bărbia şi s-a îndreptat spre canapeaua din piele maro. Dar a rămas în picioare. La procese, acuzaţii nu puteau să ia loc, iar ca se simţea de parcă ar fi fost în faţa unor judecători implacabili, de aceea nici ea nu va sta jos. Nimeni nu deschidea gura. Ea continua să aştepte şi a încercat să-şi înghită amărăciunea care îi urca în gât, apoi şi-a dres glasul agitată.

— Îmi închipui că ultimele evenimente necesită o explicaţie din partea mea.

Glasul a sunat prea strangulat, dar nu i-a păsat. Aurora se afla foarte departe de superficialitate.

— Te-ai lăsat sedusă de Justin?

Aurora şi-a privit tatăl cu durere şi surprindere. Nu se aştepta la această întrebare atât de directă. A simţit nevoia să mărturisească adevărul, când a observat că ducele îşi ţine respiraţia şi e foarte încordat. A şovăit o clipă, a văzut absolut limpede ce ar însemna pentru toţi răspunsul ei, inclusiv pentru ea. Propria familie va căuta răzbunarea care o orbise atâta şi Aurora nu voia să se mai verse sânge. A încercat să-şi ascundă durerea pe care o simţea şi, întorcând ochii spre fratele ei Arthur, l-a implorat din priviri să nu se amestece. Arthur a înţeles şi a rămas tăcut. Şi Jamie a înţeles privirea dintre cei doi fraţi, chiar dacă nu a ştiut ce îi cerea ea. Aurora s-a gândit că cel mai probabil Justin va muri şi a hotărât, într-o fracţiune de secundă, să nu dezonoreze un muribund.

— Da.

Monosilaba a făcut ca ducele să răsufle uşurat.

— Mă simt profund decepţionat.

Vorbele tatălui ei au lovit-o cu brutalitate. Aurora a lăsat capul în jos, ca şi cum astfel ar fi putut să dispară şi să amuţească orgoliul ei zbuciumat. Era cu adevărat ruşinată. Simţea atâta tristeţe pentru ea însăşi, încât nu a fost în

stare să respingă critica, deşi îi sfâşiase sufletul de nedreaptă ce era.

— Ştiu. Din nou tăcere amară. Dar trebuie să menţionez în apărarea mea că lordul Penword s-a dovedit extrem de insistent şi cu multă experienţă. Cum era să rezist farmecului său! Doar Arthur a înţeles sarcasmul vorbelor ei. Ducele a privit-o cu îngâmfare şi mulţumire şi ea a regretat nespus impulsul, pentru că această generozitate avea s-o târască în cel mai gros noroi. Acceptaseşi deja logodna, tată.

Marchizul a privit-o cu surprindere şi îndoială.

— Atunci vei vrea să-mi explici stupiditatea purtării mele? M-ai rugat să rup acordul nupţial, şi aşa am făcut. Dacă ţi-aş fi cunoscut uşurătatea, nu aş fi căzut în ridicol supunându-mă cererii tale. Justin merita un pic mai mult respect din partea ta. Ai arătat că eşti o fetiţă răzgâiată, amorală şi acum e prea târziu.

Aurora a înghiţit în sec, dar s-a menţinut rigidă şi mândră.

— Lordul Penword nu a murit încă, tată!

Cuvintele au şuierat în gura ei ca un şarpe rănit de moarte.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu, te-ai angajat într-un duel cu cel care se presupune că este logodnicul tău?

Dacă tatăl ei o mai privea aşa, Aurora se va frânge.

— Arturo ştia că Justin mă sedusese şi a vrut să-mi spele onoarea. Nici el nu ştia că acceptasem deja să mă mărit cu el. Intervenţia mea în duel a fost doar o răzbunare personală pentru ceea ce îi făcuseră lui Diego.

Exclamaţia Eulaliei a făcut-o să se clatine. S-a rugat în tăcere să nu i se descopere minciuna. John a lovit-o cu vorbele lui.

— Diego nu are nevoie să-i apere onoarea o fetişcană capricioasă. Spre deosebire de tine, a ştiut care îi era locul

şi a acţionat în consecinţă. Trebuia să dovedeşti maturitate în hotărârea ta şi să nu te angajezi într-un duel cu logodnicul tău.

Critica lui John a făcut-o să geamă.

— Voiam doar să-l sperii. Nici ea nu-şi credea vorbele. Nu aveam de gând să-l împuşc, dar am ameţit, probabil din cauza stării mele. Toţi ascultau atenţi. Am leşinat şi am apăsat pe trăgaci în mod inconştient. Când Justin s-a mişcat, l-a atins glonţul, asta a grăbit deznodământul care ne-a adus aici.

— Vei avea mare noroc dacă Justin va mai lua în considerare posibilitatea de a te face soţia lui, după comportamentul tău neruşinat.

Ei i-au tremurat picioarele, dar a jurat că nu-şi va arăta niciodată slăbiciunea.

— Această posibilitate nu m-a îngrijorat niciodată. Nu mă preocupă deloc respingerea lui, ba dimpotrivă.

Duelul verbal dintre tată şi fiică îi lăsa pe cei prezenţi cu gura căscată. Zâmbetul gol al Aurorei l-a debusolat pe marchiz, care s-a uitat la ea cu o anume oroare. S-a gândit că fiica lui putea să fie însărcinată cu alt bărbat şi această posibilitate l-a speriat, fiindcă şi-a amintit că Brandon o ceruse în căsătorie, iar ea demonstrase o încredere excesivă în scoţian.

— Este Justin tatăl nepotului meu?

Întrebarea pe un ton îngheţat a făcut-o să tremure de frig. S-a uitat la părintele ei cu atâta durere şi tristeţe, încât duritatea vorbelor lui a făcut să i se umple ochii de lacrimi. Lacrimi pe care abia putea să şi le reţină, dar a continuat într-o tăcere eternă, privindu-l cu ochii ei aurii plini de hotărâre.

Arthur a inspirat de câteva ori, luptând în sinea lui să nu intervină. Sora lui se acoperea de dezonoare şi el trebuia să tacă. Încă îşi mai amintea promisiunea smulsă cu câteva momente mai devreme şi vorbele în apărarea ei

erau prizoniere în gâtul lui, vrând să iasă la suprafaţă şi izbucnind într-un ţipăt mut. Abia putea să-şi reţină supărarea. Tatăl lui era prea dur cu ea şi el, ştiind adevărul celor petrecute, se cutremura din temelii. A închis ochii şi şi-a frânt mâinile pentru a-şi linişti conştiinţa, dar îi promisese să păstreze tăcerea şi îşi va ţine promisiunea chiar dacă era împotriva principiilor lui.

Jamie era uluit. S-a uitat la fata care stătea în faţa lor ca o regină la judecată, avea o ţinută dreaptă şi mândră. Ştia de minciunile pe care le spunea ca să-l protejeze pe fratele lui mai mare cu preţul reputaţiei ei şi nu a înţeles, nici nu a apreciat asta.

— Nepotul meu nu va fi nelegitim!

Toate chipurile s-au întors spre duce, surprinse de cuvintele lui şi Aurora a ştiut, chiar în acel moment, că nu mai avea scăpare.

*

Acceptase logodna, dar nu voia să se mărite atât de repede. Voia să aştepte, dar el era tot în stare gravă. Medicul nu-i dăduse speranţe şi ea nu voia să fie văduvă, voia să rămână necăsătorită. Toţi erau consternaţi de sarcina ei, dar acceptaseră. Ce uşor era pentru bărbaţi să scuze o asemenea faptă. Dacă ea ar fi spus adevărul, alta ar fi fost situaţia, dar îi făcuse să creadă că Justin o sedusese, această declaraţie o făcea să piardă teren şi acum începea să regrete fervoarea cu care îl apărase şi încercase să-l justifice, pentru că se întorcea împotriva ei. Nunta se va oficia după-amiază. Jamie va face jurămintele în numele fratelui său, fiindcă Justin nu putea să vorbească, febra continua să fie mare şi se temeau că nu va apuca a doua zi. Aurora înţelegea graba familiei ei şi a ducelui. Acesta nu voia un nepot ilegitim. Cum obţinuse ducele licenţa pentru căsătorie specială o intriga. Ea ştia că

documentele oficiale necesitau timp de pregătire şi era consternată de atâta rapiditate, doar dacă Justin obţinuse licenţa după incidentul din cabană, lucru foarte probabil, a acceptat şi ea până la urmă.

Era pregătită, îmbrăcată cel puţin. Nu a vrut să se gătească prea mult, căci găsea ridicol să se căsătorească îmbrăcată corespunzător când mirele era inconştient şi gol sub cearşafuri. Aurora a încercat să privească partea bună a lucrurilor, „fiica" ei va fi legitimă. Ceremonia a avut loc în aceeaşi cameră în care zăcea Justin inconştient. Jamie stătea în picioare lângă fratele lui, în faţa funcţionarului de la registrul civil care a acceptat să celebreze ceremonia rapidă datorită împrejurărilor presante. Iar ea, în mijlocul lor, îşi plângea de milă. Se simţea neliniştită şi aproape nu putea să-şi controleze respiraţia. Ducele a făcut pe naşul pentru fiul său, John pentru fiica lui şi, văzând chipul sever şi decepţionat al tatălui ei, a umplut-o de o profundă amărăciune. Jamie a rostit jurămintele în numele fratelui său cu multă solemnitate, mâinile lui o ţineau parcă încurajând-o, dar ea simţea o teamă teribilă să se lege şi exact asta făcea. A lăsat privirea în jos, a băgat capul între umeri şi, cu toate că Jamie încerca să-i transmită forţă, ei îi lipseau curajul şi fermitatea. A înălţat privirea apoasă şi şi-a fixat-o în ochii lui Jamie. A blestemat iar că nu era el întâiul născut al ducelui, şi-a dres glasul, a rostit jurămintele cu privirea fixă în cea a lui Jamie şi cu fiecare cuvânt a crezut că se va sufoca. Se sfârşise totul.

Mirele era tot inconştient. Îi scoseseră un sigiliu de pe degetul mic, iar Jamie i l-a pus ei pe degetul inelar, îi venea prea bine şi asta a deranjat-o profund, deşi nu înţelegea cu exactitate motivul. Ceremonia se terminase şi acum primea felicitările tuturor. A scos un oftat lung şi s-a pregătit mental să devină văduvă, poate Justin nu mai apuca ziua următoare. Trecuseră cinci zile de la duel şi era epuizată. S-a uitat la cel care acum îi era soţ şi a făcut în tăcere

promisiunea de a plăti o slujbă pentru odihna sufletului său şi a mai promis să se poarte bine în schimbul odihnei lui veşnice.

*

Pentru prima oară de săptămâni, a dormit atât de adânc încât s-a trezit aproape de patru după-amiaza a doua zi. Nu se simţea altfel, nici căsătorită nici necăsătorită, se simţea aceeaşi Aurora care hoinărea pe străzile din Ronda bucurându-se de libertatea după care tânjea, dar, surprinzător, era multă activitate în casă. A crezut că avusese loc deznodământul şi a cuprins-o remuşcarea datorită eliberării pe care o reprezenta asta pentru ea. Auzea râsete, ceva nu se potrivea. S-a ridicat încet, şi fără să-şi pună capotul, a ieşit pe hol. I-a văzut pe servitori cărând apă, tăvi cu mâncare şi multe zâmbete. Ceva i-a rămas în gât şi nu-i venea să coboare. Avea o presimţire rea, dar spera că se înşală. A mers pe holul lung aidoma condamnatului spre eşafod. A ajuns în camera în care era găzduit englezul, acum soţul ei, a deschis uşa cu grijă şi ce a văzut a lăsat-o stupefiată atât de mult încât a căzut leşinată.

*

Nu voia să deschidă ochii, se temea de ce avea să găsească, o părăsise curajul. Era culcată într-un pat, patul în care dormise Justin. A simţit puful moale sub ea şi inul răcoros al cearşafurilor în mâinile ei care strângeau ţesătura atât de tare, încât i s-au crispat încheieturile degetelor. Eulalia îi uda fruntea cu o batistă umedă. Dacă bănuielile ei erau adevărate... Dumnezeule! A deschis ochii încet şi expresia pe care a văzut-o în ochii celor din jur a făcut să-i fiarbă sângele de furie. Nu era mort! Se uita la ea

solemn şi îi ţinea mâna într-ale lui. Avea un anume rictus de mulţumire pe buze. Era viu şi atunci în mintea ei s-a făcut lumină. S-a ridicat atât de repede, încât i-a surprins pe amândoi, iar privirea rece pe care i-a adresat-o doicii ar fi putut să îngheţe infernul.

— Niciodată! Niciodată nu te voi ierta pentru asta. Mereu am crezut că mă iubeai şi niciodată nu m-am aşteptat la o aşa trădare din partea cuiva pe care îl iubeam atât de mult.

Cuvintele dure au lăsat-o fără suflu, dar Eulalia ştia că fetiţa ei avea nevoie de timp. Aurora s-a uitat la bărbatul care, până noaptea trecută, era muribundul ei soţ englez şi toată greutatea celor întâmplate a umplut-o de o amărăciune densă. A ştiut fără nicio îndoială că era prinsă în cursă şi, conştientă de cursa pe care i-o întinseseră, l-a urât cu o ură mortală. Justin a întins mâna ca s-o apuce pe-a ei din nou, iar ea, cu un gest de dispreţ, l-a lovit fără milă. L-a privit cu atâta durere, încât Justin a savurat înfrângerea ei chiar înainte de a fi rostit vreun cuvânt.

— Ca fiică a unei ţări catolice, mă bucur că trăieşti. Ca soţie care te urăşte îmi pare rău că n-ai murit! Nu vreau să te mai văd niciodată!

Aurora a ieşit din cameră fără a întoarce capul, târându-şi gândurile cum îi târăşte ciuma pe cei pe care îi ia.

Justin a rămas mut. Se aştepta la o izbucnire a ei, dar fusese mai dureros decât se temea. Ştia că ea avea nevoie de timp de gândire. El era dispus să aştepte şi, întorcând privirea de la uşa pe care o închisese ea, şi-a ţintuit ochii pe Eulalia.

— Timpul vindecă totul.

Justin a încuviinţat cu inima grea.

Capitolul 14

Zilele treceau şi ea nu ieşea din cameră. Nu mânca mai nimic, nu vorbea cu nimeni. Nici implorările tatălui şi fraţilor ei nu reuşeau s-o înduioşeze. Fierbea de furie reţinută, se simţea trădată, batjocorită. O manipulaseră ca pe Diego, amândoi erau legaţi în lanţuri perfide şi nu aveau scăpare. Răcnetul în faţa neputinţei a zgâriat tăcerea camerei întunecate. A pus firele cap la cap, unul câte unul. Eulalia se ocupase de englez după ce medicul îi dăduse instrucţiunile. Era uşor pentru ea să-l menţină inconştient, şi febra era uşor de manipulat, trebuia doar să fiarbă praf de păstăi de fasole şi să i le dea cu înghiţituri mici de apă. Dar ce proastă fusese. Toţi complotaseră ca s-o păcălească, să o lege de un bărbat pe care îl ura. S-a zvârcolit în autocompasiunea ei. Tocmai împlinise optsprezece ani şi era deja însărcinată şi căsătorită. Dacă măcar bunica ei ar fi fost aici, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, şi-a spus ca să se consoleze. Nişte ciocănituri prea puternice în uşa camerei au scos-o din gândurile ei, dar nu a răspuns, îi era indiferent. Declarase război tuturor şi ei înseşi.

— Ai trei minute ca să deschizi uşa sau am s-o sparg!

Glasul lui Cristopher era energic, dar ea a continuat să tacă. A auzit o discuţie aprinsă. Părea că Arthur încerca să-l convingă pe fratele mai mare să renunţe. Ea tot nu s-a mişcat din pat, a întors capul spre draperiile închise şi a oftat iarăşi. Uşa s-a izbit de perete cu un zgomot puternic, încuietoarea făcându-se ţăndări ca şi lemnul în locul unde fusese lovit cu piciorul. Ea a continuat să stea nemişcată, nu a întors capul nici când Arthur l-a dat afară din cameră pe Cristopher. Andrew şi tatăl lui au încercat să calmeze spiritele, dar toţi erau exasperaţi. Arthur a reuşit în sfârşit

să-i scoată şi le-a promis că va vorbi cu ea şi o va convinge să mănânce. Dar trebuiau să-l lase s-o facă în felul lui. A privit-o şi ce a văzut l-a întristat mult. Era culcată cu corpul întors spre fereastra prin care nu se vedea nimic. Draperiile erau închise şi camera nu fusese aerisită de trei zile. Ea era prea palidă, tăcută. Cu ochii stinşi, fără strălucirea ce o caracteriza, vedea răceala în ea şi a regretat.

— Eulalia a făcut foarte rău că te-a păcălit şi, chiar dacă-ţi vine greu să crezi, noi nu ştiam nimic. Nici Justin nu era conştient de gravitatea situaţiei. Ea continua să tacă. El a plecat la Crimson Hill. Această ultimă remarcă a reuşit s-o facă să se întoarcă spre Arthur. A promis să aştepte cât vei crede necesar. Doreşte doar fericirea ta, ca şi noi.

— Vreau să mă întorc în Spania.

Suspinul întretăiat abia a lăsat să se audă dorinţa.

— Şi ai cuvântul meu că te vei întoarce, a promis Arthur solemn

— Cu ce preţ? a întrebat ea cu glas pierit.

— Să vorbeşti cu noi.

*

Se îmbăiase şi se îmbrăcase atât de repede, încât Elena a rămas mută. Şi-a pus o rochie verde intens care îi accentua pielea aurie. Nu voia să mai piardă timp, a coborât scările şi s-a dus direct în bibliotecă. O aşteptau toţi, mai puţin Eulalia. Ea pusese condiţia ca ţiganca să nu fie de faţă. Se simţea prea rănită ca s-o suporte. Tatăl ei a privit-o de sus până jos, dar cu o îngrijorare atât de clară pe chip că i-a şters în parte neliniştile. Cristopher nu îndrăznea să se uite la ea, îşi masa mâinile cu gesturi nervoase, iar Andrew îi zâmbea ca s-o încurajeze. A luat loc între cei doi fraţi mai mici şi a aşteptat. A respirat ca să-şi limpezească ideile şi întrebările.

— Căsătoria e valabilă?

Întrebarea i-a surprins pe toţi.

— Licenţa este legală şi, în cazuri extreme, te poţi căsători prin împuternicire.

Cristopher a fost cel care a răspuns.

— Se poate anula?

— Nu, dacă există un copil pe drum.

De data asta cel care a răspuns a fost tatăl ei.

— A sosit o scrisoare de la unchiul tău.

Ea s-a ridicat dintr-un salt şi a alergat spre biroul la care stătea tatăl ei. A întins mâna nerăbdătoare, dornică să primească misiva. John i-a dat-o şi a aşteptat răbdător s-o termine de citit. Ea a rupt plicul fără menajamente şi a început s-o citească înainte de a se aşeza. Toţi au aşteptat aproape o veşnicie.

— Sunt veşti bune?

Întrebarea lui Arthur era grăbită.

— Da! Sigur că da! Unchiul meu nu mai este arestat. Are de rezolvat nişte treburi şi va veni în curând în Anglia.

Toţi patru au oftat în acelaşi timp şi şi-au ţinut răsuflarea.

— Îl vei aştepta aici sau vei pleca? Speranţa lui John atârna de un fir, iar ea a zâmbit pentru prima oară după mai multe zile.

— Aş fi o proastă dacă aş pleca, e posibil să ne întâlnim pe drum fără să ştim. E mai bine să-l aştept aici.

Uşurarea era atât de palpabilă că provoca râsul. Era fericită din nou. Unchiul ei va veni curând după ea. Trecuse primejdia pentru el, şi problemele ei se micşoraseră până la ridicol. A râs încântată şi transformarea din sufletul ei i-a lăsat pe toţi cu gura căscată. S-a lăsat să cadă în fotoliu extaziată, cu privirea pierdută în gânduri, gânduri pe care nu le împărtăşea cu nimeni şi se vedea atât de îndepărtată că ţi se făcea frică. Erau multe de pregătit.

Dorea din toată inima ca unchiul ei să nu întârzie prea mult şi să aducă veşti bune despre bunica, deşi, dacă

aceasta era cu prietenul ei de Goya, ar fi fost foarte bine, chiar mai bine decât ea însăşi.

— Dar sunt unele aspecte care s-au schimbat, Dawn, trebuie să nu uiţi. Cristopher o aducea mereu cu picioarele pe pământ. Acum, că vrei sau nu, ai un soţ şi trebuie să te gândeşti la copilul tău. Poate că nu e o idee bună să te întorci în Spania atât de curând.

Părea mai mult conştiinţa lui cea care vorbea decât tatăl lui, dar nu s-a descurajat.

— Dacă nu e posibilă anularea, vreau divorţul. Nu doresc să las aici un soţ care să-mi aducă aminte că nu sunt liberă.

Nerăbdarea cu care a spus vorbele era năucitoare.

— Poate ar trebui să aştepţi sosirea unchiului tău înainte de a hotărî ceva, a spus Arthur.

„Arthur, mereu atât de practic”, s-a gândit ea.

— Asta voi face, dar vreau cuvântul vostru, am nevoie de timp ca să asimilez schimbările care s-au produs în viaţa mea.

— Ai cuvântul meu. John era sincer uşurat. Dar va trebui să te gândeşti la Justin, poate că şi el are ceva de zis în privinţa asta, dacă nu despre tine, cel puţin despre viitorul lui fiu…

— Fiică, l-a corectat mândră. Şi fiicele nu moştenesc titluri.

John a clătinat din cap parcă negând vorbele fiicei lui. Deşi refuza să accepte că viaţa ei se schimbase, nu va putea să întoarcă spatele definitiv unui soţ, oricât ar fi spus ea contrariul. În Anglia lucrurile nu mergeau aşa.

— Dawn, este absolut necesar să vorbeşti cu Justin şi să luaţi împreună hotărâri.

Aurora a întors capul către tatăl ei şi l-a privit surprinsă.

— Am promis că o voi face, dar nu înainte de a fi pregătită. Lordul Penword va trebui să fie răbdător sau mă

tem că altfel nu prea o să-mi pese.

John a privit-o uluit.

— Ai o responsabilitate, fata mea, şi nu poţi întoarce spatele responsabilităţilor.

Aurora s-a uitat la el cu durere şi i-a răspuns:

— Tată, nu deghiza lăcomia pentru pământ în responsabilitate. Eu eram foarte fericită în Spania şi vreau să mai fiu.

Niciunul dintre ei nu i-a înţeles vorbele.

*

Eulalia o privea fără să clipească. Alergase grăbită la chemarea copilei ei. Era aproape moartă de îngrijorare, dar, din fericire, curajul familiei Velasco îşi spusese cuvântul din nou. Ranchiuna pe care i-o demonstrase Jahivé a ei o zdrobise până la pulverizare. Sentimentele îi ţâşneau prin piele.

— Stai jos, doică. Ai multe de explicat şi n-am de gând să te las să pleci până nu goleşti sacul.

Eulalia a pufnit la vorbele ei. Şi-a început cu răbdare litania.

I-a spus de anii în care ştia că bunica ei era curier, despre dragostea profundă pe care i-o purta Diego de copilă, dar că această dragoste nu putea să se împlinească, fiindcă ea îşi va dărui până la urmă inima altuia. Aurora a pufnit când Eulalia a spus acest din urmă lucru. Hotărâse să-l ajute pe englez, deoarece credea că avea nevoie de un mic impuls din partea ei şi Aurora s-a uitat la ea de parcă-şi pierduse minţile. I-a explicat că marchizul chiar fusese pe punctul să moară din cauza febrei, dar scăpase ca prin minune. I-a spus despre o superstiţie milenară a rasei ei: dacă o femeie încearcă să ucidă un bărbat şi acesta nu moare, trebuie să repare răul măritându-se cu el, este singurul mod de a-şi spăla păcatul. I-a spus povestea ei,

poveste care o îngrozea pe măsură ce o depăna. Eulalia fusese o ţigancă promisă de la naştere, dar ea iubea nebuneşte, pasional un alt bărbat. Îl dispreţuia atât de mult pe logodnicul ei, încât l-a otrăvit şi aproape l-a omorât. Din nefericire pentru ea, nu a murit şi a vrut oricum să se însoare cu ea. A tot refuzat, ameninţarea cu expulzarea din neamul ei nu a speriat-o şi de aceea au bătut-o până aproape au omorât-o. Bătaia a costat-o pierderea copilului ei, de aceea a făcut ce a făcut, pentru ca ea să nu sufere acelaşi blestem pe care l-a dus ea toată viaţa.

— Doică, familia mea nu mi-ar face niciodată asta! a exclamat mâhnită.

— Nu te-ar omorî în bătaie, adevărat, dar ai trăi în dezonoare toată viaţa. Unchiul tău ar fi acoperit de ruşine Ai fi mamă singură şi asasina tatălui fiului tău.

— Fiicei! a corectat-o deranjată, neputând să înghită.

— Ai fi distrus trei familii: Velasco, Beresford şi Penword. Eu am încercat să evit o dezonoare atât de mare.

— Dar nu m-ai lăsat să aleg. Şi asta mă chinuie. Manipularea, lipsa ta de încredere în capacitatea mea de a gândi şi acţiona.

— Nu puteam să mă încred în gândirea ta. Erai gata să omori un bărbat al cărui singur păcat fusese să te iubească.

— Să mă forţeze. Ocoleşti deosebirea cu neruşinare.

Începea să se supere.

— Mă îndoiesc mult că te-ar fi forţat dacă tu nu i-ai fi dat voie, nu-i aşa?

Aurora a roşit până în vârful urechilor.

— Am crezut în mod greşit că, după ce mă face a lui, voi putea să-l manipulez ca să rup acordul, dar nu a fost aşa A continuat să se dovedească încăpăţânat şi hotărât, arogant şi prepotent. I-am încurajat hotărârea, inconştient, prin zeflemelele mele. Eu însămi am participat la propriul ultraj. Pedeapsa a fost să-l pierd pe Diego şi asta e mai

mult decât pot să îndur.

Eulalia a făcut ochii mari.

— Bărbaţii nu-şi controlează pasiunile ca noi, iar tu, fetiţa mea, nu ai fost vinovată cu nimic. Ai greşit crezând că îl vei putea manipula, căci nu ai nici vârsta, nici experienţa pentru asta. Ai plătit un preţ scump. Firea ta optimistă nu a îngăduit să te frângi în faţa nenorocirii. Asta înseamnă o inimă admirabilă. Aurora şi-a înghiţit un oftat. Îl iertaseşi. *Jahivé?* a întrebat cu un tir de glas.

— Da. Pentru că am înţeles că nu a vrut să-mi facă rău în mod conştient. Că mă doreşte, chiar dacă nu i se răspunde la fel, dar când am descoperit că într-adevăr mă lăsase însărcinată, doream să-l omor. Nu o dată, ci de o mie de ori pentru îngâmfarea lui. Asta voia ca să mă supună, doică, să mă lase însărcinată!... şi a reuşit Mi-am plâns nenorocul fără preget. O singură dată şi călăul mi-a decapitat viitorul.

— El voia să repare răul.

— Eu voiam să mă mărit cu altul! a răspuns îndurerată.

— L-ai fi minţit pe Diego?

— Sigur că nu!

Aurora a mijit ochii jignită de întrebare.

— Ai fi lipsit un tată de copilul lui? Eu nu aşa te-am educat. Să ai curaj înseamnă să-ţi asumi urmările faptelor tale, voite sau nu.

Aurora s-a lăsat să cadă pe covor, abătută. Îşi simţea inima grea. Doica ei avea dreptate în parte. Calculase prost toată chestiunea, iar acum a înţeles ce departe ajunsese cu răzbunarea şi a roşit.

— Eu nu voiam decât să plec acasă, doică, a spus tristă.

— Fetiţa mea, nu poţi încă să te întorci acasă, trebuie să accepţi asta.

Şi, spunând aceste cuvinte, Eulalia a îmbrăţişat-o cu o

infinită duioşie.

Capitolul 15

Primăvara înflorea ca şi ea. Pământul se acoperea de flori. Dacă n-ar fi văzut, n-ar fi crezut. Burta începea să i se umfle şi unchiul ei tot nu venea, chiar dacă scrisorile soseau mai des şi asta o umplea de speranţă. Ştia că va veni, nu ştia când, dar să aibă certitudinea că va veni îi uşura sufletul mâhnit. Justin voia s-o vadă de câteva luni, dar ea nu era pregătită. Îi ceruse timp. Avea atâtea de ordonat în minte. El îi ignora rugăminţile şi cererile, dar, de câte ori venea la Whitam Hall, ea se ascundea. Ştia că se purta ca o laşă.

Fraţii ei o protejau mereu, nelăsând-o singură niciun moment şi ea era profund recunoscătoare. Îşi luase obiceiul de a face plimbări lungi cu ei şi astfel îşi liniştea spiritul. Îi arătau fiecare colţ al proprietăţii şi ea a fost surprinsă de cât de aproape locuiau cele două familii, Penword şi Beresford. Într-o zi, au dus-o la Redtower, moştenirea ei, şi a rămas impresionată. Turnul Roşu era în realitate un castel medieval, cu creneluri şi şanţ cu apă. Era foarte bine păstrat şi ea se îndrăgostise pe dată de turn. Îl voia pentru ea şi tatăl ei îi spusese că era al său prin drept propriu de la naştere şi că va trece la prima fiică atunci când o va avea. Aurora a fost entuziasmată, a vorbit de mobilarea lui ca să poată fi locuit, de schimbările necesare pentru asta. Toţi i-au zâmbit, le plăcea entuziasmul ei, pentru că o vedeau plină de viaţă din nou.

Era cu gândul la turn, stând lângă laguna din care îşi salvase căţeii, acum mari şi jucăuşi. Erau cei mai frumoşi câini pe care îi văzuse vreodată. A început să arunce pietricele în lagună ca să vadă undele pe care le făceau în

trecerea lor înainte de a se scufunda şi îl auzea pe Scorţişoară lătrând la vânt. Nucşoară făcea o groapă, încercând să prindă un iepure.

— Cu chiotele scoase de fanfaroni…!

Aurora a auzit vocea prietenului ei şi a zâmbit înainte chiar de a se întoarce.

— … fac fetele din Cádiz zulufi! a cântat ea.

S-a întors repede şi a scos un strigăt de surpriză.

— Manuel, Manuel, tu eşti!…

Cu un salt agil s-a aruncat în braţele prietenului ei atât de drag. El a ridicat-o şi a învârtit-o de câteva ori până aproape a ameţit-o, ea râdea de bucurie. Gura ei îi dădea sărutări pe unde putea, pe obraji, pe frunte, până şi pe urechi. Să vadă din nou ochii aceia verzi atât de iubiţi, a umplut-o de o bucurie imensă.

— *Mon chiot, mon chiot!* Mi-a fost aşa dor de tine!

Ochii i s-au umplut de lacrimi, lacrimi pe care nu a putut să le lase să cadă când a auzit o voce mânioasă în spatele ei.

— Dă-i drumul doamnei imediat sau îţi rup gâtul!

Niciunul nu a ştiut care dintre ei, Emmanuel sau Aurora, a rămas mai surprins. Justin avea ochii plini de furie, pumnii strânşi şi gura crispată într-o linie dură, feroce. În acelaşi moment în care Emmanuel a lăsat-o jos, Justin s-a năpustit asupra băiatului şi l-a pus la pământ cu o singură lovitură. Aurora abia şi-a revenit din surpriză şi s-a şi aruncat peste Justin şi cu o lovitură puternică în gleznă a încercat să-l doboare, dar el nu i-a permis. Cu o agilitate uluitoare, a supus-o în câteva secunde şi a luat-o în braţe apropiind-o de el până când gura lui se afla la câţiva centimetri de a ei. I-a acoperit insultele cu un sărut. Aurora i-a şoptit plină de furie.

— Mai loveşte-mi o dată prietenul şi-ţi voi lua piuitul!

Justin a privit-o cu ochi plini de pasiune.

— Ajunge, *Aurore!* Emmanuel era uluit de izbucnirea

ei. Cândva va trebui să mă laşi să-mi duc propriile bătălii. Tocmai mi-ai rănit orgoliul şi îmi va fi greu să te iert.

Emmanuel încerca să înţeleagă situaţia. I se părea comic să-şi vadă prietena privindu-l cu ochi asasini pe acel necunoscut şi amenințându-l că-l strangulează. A văzut privirea intensă pe care el i-a adresat-o ei şi a ştiut imediat că englezul acela umbla cu limba scoasă după Aurora lui. În niciun caz nu a crezut că ea avea toate şansele de partea sa şi a simţit o curiozitate enormă să afle de ce englezul îi permitea această demonstraţie de furie şi de ce îi permisese ea s-o sărute. Murea să-i explice cineva.

— O luăm de la început? a întrebat întinzând mâna într-un salut sincer.

Justin a acceptat fără să înceteze s-o privească pe spanioloaică.

— Emmanuel La Housaye y Sánchez.

Înainte ca Justin să poată să se prezinte, a făcut-o rapid Aurora.

— Şi englezul ăsta belicos e Justin Penword.

Justin nu s-a înmuiat, cu un zâmbet a făcut ţăndări speranţele ei de a-l menţine în anonimat.

— Marchiz de Greenthorn şi soţul acestei spanioloaice impetuoase.

Aurora s-a burzuluit violent auzindu-i declaraţia.

— Trebuia s-o spui, nu-i aşa? Era treaba mea!

— Voiam să te scutesc de deranj.

Dacă mai continua să râdă de ea…

— Voiai să faci valuri, ca întotdeauna.

Aurora l-a privit cu o implorare în ochii chihlimbarii. Justin a înţeles că Aurora nu voia ca prietenul ei să cunoască avatarurile căsătoriei lor. Cu o înclinare a capului abia perceptibilă, a încuviinţat şi a lăsat în ea o senzaţie de gratitudine.

— Căsătorită? Surpriza a făcut ca Emmanuel să cadă pe spate. Nu ştiam că eşti căsătorită!

Emmanuel nu putea crede ce auzea, nu trecuseră nici şase luni de la plecarea ei, era de necrezut. S-a uitat la Aurora cu ochii lui verzi adumbriţi de tristeţe şi decepţie.

— Ne-am căsătorit de puţin timp, a fost răspunsul ei laconic.

Ochii lui Emmanuel au coborât până la talia ei şi o ruşine de necrezut s-a ivit în ochii Aurorei. Justin i-a văzut stânjeneala şi a hotărât să-i vină în ajutor.

— De îndată ce-am pus ochii pe ea, m-am îndrăgostit, iar de atunci nu am putut să-mi iau mâinile de pe trupul ei. N-am încetat s-o hărţuiesc până când în sfârşit s-a hotărât să-mi acorde mâna ei. Emmanuel era îndurerat şi Aurora nu a putut să-i reproşeze. Nu prea pot să-ţi spun multe despre înflăcărarea spaniolească, arde tot ce atinge, eu însumi sunt carbonizat.

Ea a înghiţit în sec din pricina insinuării imorale.

— Aparenţele înşală uneori. Aurora a coborât privirea spre burta ei. Nu este chiar aşa de înaintată.

Justin a zâmbit plin de mândrie pentru tulburarea ei şi pentru burta umflată. Vedea şansa care i se oferea şi nu avea de gând s-o irosească.

— Unchiul tău ştie? Cum se face că încă locuieşti cu tatăl tău? a întrebat neîncrezător.

Aurora ştia ce bănuitor era prietenul ei şi a hotărât să o ia pe ocolite. A omis cu bună ştiinţă răspunsul la prima întrebare.

— Casa noastră. Redtower, nu este gata încă şi atât eu, cât şi soţul meu mergem din casa tatălui său într-a mea, ştii doar cât îmi place să scutur covoarele.

Emmanuel a râs cu poftă, era încântat. Vizita aceasta îi va îngădui să se apropie mai mult decât îşi închipuia. Ea pentru nimic în lume nu i-ar arăta prietenului ei ce se întâmplă cu adevărat şi el va profita de ocazie. S-au terminat reproşurile din partea ei.

— Eşti superbă, dragă prietenă. Sarcina te prinde

foarte bine, deşi ai fi putut să mai aştepţi un pic, eşti prea tânără şi asta îţi va tăia aripile, ştii, nu?

Justin s-a înecat cu saliva pe care o înghiţea. Bine mai ştia ţâncul ăsta să pună paie pe foc. A văzut mâhnit expresia ei îndurerată şi remuşcările l-au scuturat fără milă.

— Uneori, nu poţi să alegi, Manuel, şi o viaţă nouă înseamnă o speranţă nouă.

Dacă ea continua să-şi piardă strălucirea, el o să-l facă pe franţuz să-şi înghită limba.

— Eşti fericită?

Întrebarea l-a lăsat pe Justin în suspans.

— Tata e englez, fraţii mei sunt englezi şi m-am măritat cu un rac arogant, faptele mele îmi cer socoteală. Dacă există purgatoriul, el se află în Anglia, să nu te îndoieşti. Emmanuel a continuat s-o privească cu îndoială şi Aurora a hotărât s-o ia pe calea de mijloc. Doream să le arăt superioritatea noastră spaniolească, dragă Manuel. Să văd frântă trufia englezească, este chiar mai bine decât să-l înfrâng pe însuşi Napoleon, crede-mă.

Justin a gemut nevenindu-i să creadă ce aude. Emmanuel a zâmbit încrezător. Dacă prietena lui era în stare să vorbească aşa, cu siguranţă trebuia să fie bine. Deşi îl surprinsese cu adevărat vestea, simţea atâta respect pentru ea că îşi va păstra întrebările pentru mai târziu. Fata i-a întins mâna, în vreme ce necunoscutul englez o lua de mijloc într-un gest de posesiune absolută şi apropiind-o de el, i-a atins tâmpla cu un sărut. Emmanuel era perplex, gelos şi îndurerat. Împreună au făcut drumul către Whitam Hall. Aurora era îngrozită. Să trebuiască să joace o farsă în faţa prietenului ei, îi lăsa un gust amar. Dar îl iubea aşa de mult, încât nu dorea ca el să sufere din cauza nenorocului ei. Trebuia să înceteze cu autocompătimirea, odată pentru totdeauna. Emmanuel venise în vizită cu tatăl lui, Jean Pierre, şi urmau să rămână până când vor termina înscrierea lui la Universitatea din Oxford. Nu ştia cum se va

sfârşi totul, dar era dispusă să încerce, pentru ca nimeni să nu-i tulbure şederea tovarăşului ei de escapade.

*

John şi-a invitat vecinul, şi acum cuscrul lui, să se bucure de vizita cunoscuţilor fiicei lui. Invitaţie pe care Devlin a acceptat-o cu mare plăcere, pentru că astfel fiul său va avea timp să o pună la locul ei pe nevastă-sa sau cel puţin aşa a crezut el. Justin a jucat tot timpul rolul soţului perfect, umplând-o de o senzaţie incomodă şi indescriptibilă. Îşi petrecea vremea atingând-o, îmbrăţişând-o. Privind-o de parcă era o prăjitură pe care o va mânca după cină… Ea era în suspans, neîndrăznind să formuleze niciun gând, de teamă să nu se materializeze. Se simţea la fel de încordată ca şi coarda unei chitare. Tatăl ei o privea întrebător văzând schimbarea ei de atitudine faţă de Justin, dar ea nu era dispusă să-i spună ce mult conta pentru ea părerea prietenului ei. Niciodată nu ar îngădui să intervină şi aşa s-ar întâmpla dacă Emmanuel ar ajunge să afle motivele căsătoriei ei grăbite. Venise toată familia soţului ei. Era programat un mic bal care să înfrumuseţeze seara. Deşi, după numărul celor prezenţi la masă, putea foarte bine să se numească banchet. Un banchet nupţial, pe care nu l-a avut şi balul care i-a lipsit. Drace, devenea melancolică. Cu siguranţă venirea lui Emmanuel o tulburase mai mult decât credea.

Justin o vedea pe soţia lui uitându-se lung la tatăl şi doica ei. Sarcina o făcea să înflorească şi, cu toate că îl umplea de mândrie apropiata lui paternitate, o remuşcare profundă îl împiedica să se bucure pe deplin de asta. Biciuirile vinii pentru felul atât de degradant în care o făcuse mamă nu îl lăsau în pace. Trebuia să compenseze asta, şi mult. Şi-a văzut inelul pe inelarul drept al mâinii ei şi a mijit ochii. Trebuia să-l poarte la mâna stângă, şi-a

propus lui însuşi să i-l schimbe mai târziu.

— Întotdeauna am crezut că vei sfârşi prin a te uni familiei mele.

Aurora s-a înecat din cauza observaţiei contelui. O privea curios în vreme ce o învârtea în ritmul valsului.

— Credeam că mă urâţi, uneori vorbele dumneavoastră o spuneau, unele încă dor.

— Vorbele mele erau rezultatul îndrăznelii cu care tu mă provocai din cauza originii mele franceze. Şi, dacă vorbele mele te dureau, ale tale mi-au sfâşiat carnea.

Aurora a simţit că se sufocă, pentru că era adevărat.

— E adevărat că mi-am câştigat cu vârf şi îndesat ura dumneavoastră şi nu vă învinovăţesc pentru asta.

— Niciodată nu te-am urât. Întotdeauna mi s-a părut interesant să discut cu tine şi trebuie să admit că îl întorci pe toate părţile pe ţâncul de fiu-meu. Eşti prea pasională, n-ar putea să te urmeze, ar fi ajuns să sufere inimaginabil şi mă bucur că a acceptat ideea de a veni în Anglia. Să te vadă căsătorită e cel mai bun lucru care putea să i se întâmple.

Aurora a lăsat ochii în jos, încordată. Remarca o deranjase mai mult decât voia să admită.

— Dacă l-aş fi iubit, l-aş fi făcut extrem de fericit, i-a răspuns cu umilinţă.

— Nu m-am îndoit nicio clipă. Francezul a râs. Dar l-ai fi jucat pe degete. Fiul meu nu este genul de bărbat de care are nevoie o fată ca tine, atâta încăpăţânare i-ar înfrânge hotărârea.

Aurora a ridicat bărbia, şi-a îndreptat umerii şi l-a privit cu ochi plini de foc.

— Nu vom şti niciodată, nu-i aşa?

Contele i-a făcut o reverenţă şi i-a cedat-o soţului ei Justin pentru următorul dans. Aurora nu credea că e pregătită încă să stea de vorbă cu el, dar n-a putut să se fofileze cu destulă iuţeală. Înainte să-şi dea seama, s-a

trezit cu braţul lui musculos pe umeri şi ochii lui îi promiteau… Nici măcar nu îndrăznea să se gândească. O făcea să meargă, încotro? Nu mergeau să danseze?

— Pune-ţi o dorinţă!

Ea s-a gândit doar o secundă.

— Încă n-am dansat, dar când o voi face, nu te îndoi nicio clipă că voi cere capul dumitale pe o tavă de argint, ca Salomeea, a încercat să glumească.

Justin a simţit că moare auzind-o, cu câtă uşurinţă putea să-l facă praf, dar nu se va lăsa învins aşa de uşor.

— Niciodată nu-mi vei mai spune aşa ceva, a avertizat-o.

— „Niciodată” este un cuvânt care nu trebuie rostit dacă nu eşti absolut convins de el, i-a răspuns fără să-l privească.

Era concentrată pe prietenul ei. Justin s-a încruntat, fiindcă ea se dovedea indiferentă.

— Cândva va trebui să vorbim despre căsătoria noastră.

Nu avea să arunce prosopul încă şi a simţit-o devenind la fel de rigidă ca o lance.

— Dacă nu mă înşală memoria, am făcut jurămintele sfinte, adevărat, dar fratelui dumitale, i-a răspuns neatentă.

Justin a privit-o serios, gluma nu îl amuzase.

— Asta crezi cu adevărat? Nu te simţi măritată cu mine?

— Nu mă simt măritată în niciun fel! i-a răspuns cu capul în jos.

Dezinteresul ei era uluitor, dar Justin nu ajunsese la douăzeci şi opt de ani degeaba. O să-i arate de ce este în stare. I-a luat mâna într-ale lui şi şi-a pus-o pe piept. S-a uitat la ea atât de intens că Aurora a devenit agitată.

— Eu, Justin Clayton Penword te iau pe tine Aurora de Velasco y Duero sau de Beresford y Velasco ca soţie legitimă. Ca să te iubesc, să te cinstesc şi să te respect, în

sărăcie şi bogăţie, boală sau sănătate, în toate zilele vieţii mele, până când moartea ne va despărţi.

Aurorei nu-i venea să creadă, a încercat să-şi elibereze mâna, dar el nu lăsat-o. După ce a terminat jurământul, s-a aplecat şi a sărutat-o fără măcar să-i dea timp să-l respingă, dar sărutul s-a sfârşit la fel de repede cum începuse.

— Şi acum, dragă soţie, du-te în camera ta. Azi vei avea o memorabilă noapte a nunţii. Îmi voi lua rămas-bun de la toţi în numele tău.

Justin s-a întors şi a lăsat-o singură. Aurora s-a uitat înjur şi a observat că se aflau în vestibul şi nici nu-şi dăduse seama. Nu voia însă să-l asculte nici moartă! S-a întors în salonul mare, dar autorul tulburării ei plecase la Crimson Hill. Tatăl ei i-a întins mâna ca să ia loc alături de el pe canapeaua mare ce se odihnea într-o parte a salonului, foarte aproape de pianul la care fratele ei Andrew cânta atât de bine. S-a aşezat şi s-a rezemat de o pernă moale, din puf. Încerca să urmărească conversaţia, dar ochii au început să i se închidă. Muzica atât de blândă pe care Andrew o interpreta la pian o adormea. Încet, capul i s-a lăsat pe umărul tatălui ei până a adormit.

Justin fusese foarte ocupat. Trebuia să dea poruncile necesare pentru sosirea Aurorei la Crimson Hill. În săptămânile cât durase izolarea ei, s-a temut că breşa din relaţia care începea era de netrecut. Din fericire se înşelase, viclenia Eulaliei care l-a sfătuit să îi acorde timp dăduse roade şi acum avea de gând să culeagă recolta. Ea se va afla în sfârşit unde îi era locul, alături de el, în casa şi în patul lui.

*

Probabil că visase, se simţea moale ca untul, plutea în aer cu o senzaţie delicioasă. Muşchii îi erau relaxaţi, moi.

Nişte ochi gri, la fel de calzi ca oţelul călit, nu pierdeau niciun amănunt de pe chipul fetei, în ciuda întunericului, dar ea nu avea cum să ştie, era cufundată într-un somn profund. Simţea respiraţia caldă şi vibrantă aproape de buzele ei, neînţelegând întru totul dacă era gura ei cea care o exala sau a lui. Când a simţit căldura buzelor lui atingându-le într-o mângâiere uşoară pe ale ei, şi-a deschis inima senzaţiilor şi a continuat cufundată în abandon. Aurora a întredeschis buzele foarte puţin, dar a fost o invitaţie suficientă la invadarea sufletului ei. Abia începuse atingerea uşoară când l-a simţit îndepărtându-se de ea. Cu o exclamaţie înăbuşită i-a reclamat gura, care s-a întors la întâlnire mai fermă şi decisivă. Când contactul s-a produs din nou a simţit cum buza inferioară îi rămânea prinsă în gura lui, cum o muşca în joacă pe măsură ce-şi mişca limba înlăuntru ei într-un ritm blând şi lent, îi mângâia interiorul obrajilor încet, dar hotărât, invadând şi retrăgându-se în acelaşi timp. Fâlfâirea de fluture a început pe faţa interioară a coapselor şi a urcat în spirală până la vintre ca să-i cuprindă stomacul într-o plăcere nebănuită. Sărutul a devenit mai profund şi avid. Îi cerea o abandonare completă, iar ea era mai mult decât dispusă să i-o ofere. Nasturii cămăşii ei au început să se desfacă la cererea lui. A simţit că mâna îi lua unul dintre sâni şi începea să-l mângâie cu delicateţe, cu blândeţe, trecând palma pe deasupra şi pe dedesubtul sfârcului care a intrat în erecţie cu o brutalitate surprinzătoare. S-a jucat cu el folosind vârful degetelor pentru ca, la final, să-l ia între arătător şi degetul mare. L-a frecat uşor făcându-l să se trezească la atingerea lui şi, când a crezut că nu va mai putea suporta, a tras un pic mai tare. Gura i-a abandonat buzele şi s-a îndreptat spre sân ca să-i aducă tributul dorit. Areolele erau sensibile datorită mângâierilor oferite un moment mai înainte, dar nu a fost nimic în comparaţie cu senzaţiile care au răvăşit-o când buzele umede s-au aşezat pe el. Aproape

fără să-l atingă, doar cu vârful limbii, a purtat-o pe marginea extazului promis. Gemea necontrolat, respiraţia îi devenise întretăiată şi, fără să ştie, lacomă. Fără vreo avertizare, gura lui l-a luat complet şi l-a înghiţit de parcă ar fi fost cea mai delicioasă mâncare, a apăsat cu limba până când sfârcul a rămas lipit de cerul gurii şi a supt uşor ca să-l strângă şi să-l scuture cu blândeţe. Aurora a ţipat lasciv în timp ce îi ţinea capul cu mâinile şi îl încuraja să continue supliciul. Conştiinţa îi revenea încet-încet.

— Te rog… te rog, nu.

Implorarea ei a fost ignorată. Era goală sub cămaşa de mătase şi mâna jucăuşă a alunecat în interiorul coapselor ei până a ajuns, într-o mângâiere lentă, în centrul uraganului. A simţit cum se prăvăleşte peste ea şi cu un singur atac a umplut-o complet. Aurora s-a trezit imediat, dar era deja târziu ca să-l oprească, era teribil de excitată şi dorea să ajungă la finalul a ceea ce îi arătase Justin. El a accelerat ritmul măsurând timpul, uneori încetinind cu un control complet. Cadenţa şi profunzimea au nedumerit-o, nu se hotăra între mişcarea lentă şi profundă sau cea rapidă şi puternică. A început să respire cu dificultate când limba lui a cerut din nou interiorul gurii ei într-un sărut lung şi profund. Şi-a mişcat buzele de la stânga la dreapta, trecându-i limba peste buza superioară, lingând, gustând, desfătându-se. Chinul dulce o devora, nodul din stomac atinsese mărimea necesară ca să explodeze în ea într-un orgasm violent şi intens. Spre surprinderea ei, a ţipat şi atunci el a mugit şi s-a prăbuşit satisfăcut.

Nu-i vedea chipul, dar îi simţea forţa. Gemetele înlănţuite cu oftaturi fierbinţi au readus-o la realitate. Aurora şi-a muşcat buzele. Justin reuşise s-o excite peste măsură şi trupul ei se deşteptase de parcă ar fi avut voinţă proprie. Îi răspunsese cu înflăcărare, profitase de toropeala ei ca să o facă să-i răspundă şi, blestemat să fie!, reuşise. Se simţea ruşinată, neloială, ca şi cum cu răspunsul pe care

i-l smulsese Justin ruinase cele mai înrădăcinate principii ei. În timp ce se hotăra ce să facă sau cum să acţioneze, acum că trupul ei se dăduse lui, instinctul de răzbunare a urzit un plan care să-l rănească. El nu trebuia să ştie că plăcerea ei sexuală era meritul lui, nu, pentru că atunci ar fi fost pierdută. Înainte ca el să se desprindă de ea, l-a luat de gât, l-a îmbrăţişat cu putere şi, nesocotind raţiunea şi logica, i-a şoptit:

— Te iubesc, Diego! M-ai făcut foarte fericită.

L-a sărutat din nou pe gură şi s-a întors ca să doarmă mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Dacă infernul exista, atunci Justin cobora în el vertiginos şi implacabil. Mâna diavolului tocmai îi încleştase inima şi i-o strânsese până i-o făcuse praf. Justin nu putea să-şi înghită amarul. Tocmai primise o lovitură mortală la adresa bărbăţiei lui, trebuia să se roage pentru ca vreodată să se mai simtă un bărbat întreg. Dorea s-o chinuie, să-i facă ţăndări orgoliul, cum făcuse ea cu el. Până şi în somn îl redusese la o zdreanţă. Când a început să simtă că inima îi bătea din nou, s-a ridicat tăcut din pat, şi-a luat hainele şi s-a dus la uşă. Chiar înainte să iasă, a întors privirea spre ea, a oftat şi a plecat târându-şi sufletul ca un condamnat la moarte. S-a întors în bibliotecă şi s-a prăbuşit pe canapea. S-a uitat în tavan nevăzând nimic. Se simţea mai rău decât dacă ar fi trecut o căruţă peste el. Răspunsul ei îl surprinsese, îl extaziase. L-a captivat să-i vadă dezinhibiţia. Dar a auzit numele blestemat. Justin a început o rugăciune pentru sufletul lui, îl va vinde însuşi diavolului dacă ea nu-l va mai confunda cu celălalt. A încercat să se aşeze comod pe canapeaua îngustă, deşi se îndoia că va putea dormi.

Capitolul 16

Vina o împiedicase să doarmă. Dar nu mai putea să facă nimic ca să retragă numele, nici să repare răul făcut. Şi-a luat inima-n dinţi ca să-l înfrunte din nou. S-a îmbăiat şi s-a îmbrăcat într-un suflet. Era prea multă lume la Whitam Hall şi se aflau aproape toţi în sufrageria amplă, singurul care nu coborâse încă era Jamie. Aurora s-a aşezat lângă soţul ei, cum cerea protocolul. L-a privit o clipă scurtă şi i-a zâmbit candid, ca şi cum asta ar fi putut să scuze fapta ei din noaptea trecută. I-a observat cearcănele de sub ochi şi paloarea chipului.

Justin o vedea atât de senină că a simţit o adevărată invidie. Trăise cea mai rea noapte din viaţa lui şi ea nici nu se sinchisea de asta, era îngrozitor de dureros să se simtă atât de puţin preţuit. Îi încercase pasiunea şi dorea tot mai mult, iar să ştie că ea îl confundase în somn îl chinuia. Ştia însă că merita asta, pentru că profitase de somnul ei ca s-o facă să-i răspundă. Era conştient că în deplinătatea simţurilor l-ar fi refuzat la nesfârşit şi, din foamea lui pentru ea, procedase în singurul mod pe care îl cunoştea, dar preţul fusese prea mare.

— Când este aşteptată sosirea vecinului meu Rodrigo?

Jean Pierre a rostit întrebarea şi a rupt tăcerea din încăpere.

— Credem că ar fi trebuit să fie aici deja, dar treburi urgente îl reţin încă în Spania.

Răspunsul lui Cristopher a făcut-o pe Aurora să ofteze amintindu-şi de unchiul ei.

— Situaţia din Peninsulă este de neimaginat. Mulţi spanioli pleacă în Franţa. Curios, nu? După ce au luptat atât împotriva noastră… Comentariul francezului fusese nefericit, dar Aurora nu s-a supărat. Avea mintea şi atenţia concentrate pe Justin, deşi el nu ştia. Mi-ar plăcea să ştiu părerea pe care v-aţi făcut-o dumneavoastră englezii despre aceşti nestatornici spanioli, de vreme ce a trebuit să

le veniţi în ajutor ca să ne învingă.

Aurora a lăsat mâna pe jumătate suspendată în aer din cauza surprizei. Justin avea o expresie batjocoritoare pe buze privind-o pe ea.

— Dat fiind că v-aţi căsătorit cu o spanioloaică, *comte* La Housaye, ar trebui să arătaţi un minim respect pentru cei care au primit în familia lor un franţuz învins, nu şi-a putut Aurora înghiţi replica.

— Fetiţo, nu fi nerespectuoasă cu un musafir!

Ducele s-a uitat la ea cu reproş şi cu o strălucire ciudată în străfundul ochilor lui albaştri, pe care ea nu a ştiut s-o interpreteze.

— Respectul nu se moşteneşte ca un titlu, trebuie câştigat, Excelenţă, şi dintre toţi cei care stau la această masă, presupun că, exceptându-l pe tatăl meu, celorlalţi nu le foloseşte nici ca să-şi şteargă pantofii.

Insulta a fost violentă. Justin s-a uitat la ea cu sinceră admiraţie. Nici măcar el nu ar fi îndrăznit să-i vorbească aşa unui duce, cu atât mai puţin fiind tatăl lui.

— Aveţi încă multe de învăţat, orice francez v-ar învăţa cu plăcere, a provocat-o La Housaye.

Aurora a înghiţit vorbele lui Jean Pierre şi i le-a înapoiat îndoit.

— Asta ar fi la fel de caraghios ca şi vederea unui catâr călare pe stăpânul lui.

Nu putea să tacă. Spaniolii suferiseră un război sângeros şi crud cu Franţa şi pe ea o durea că îl minimalizau.

Cristopher s-a înecat cu ceaiul. John era perplex de lipsa de cumpătare a fiicei lui, nu înţelegea de ce se înţepau fără milă ducele, contele şi ea. Justin continua să tacă, nu avea de gând să intervină în dispută, încă. Îşi închipuia că francezul nu s-ar arăta atât de nerespectuos dacă n-ar pune ceva la cale, dar nu ştia ce.

Aurora a întors ochii spre arogantul ei soţ şi l-a văzut

ridicând zeflemitor o sprânceană. Lipsa sprijinului conjugal a nedumerit-o. Dacă ar fi fost invers, ea i-ar fi ţinut partea. Acolo era loialitatea englezească! Pe jos, ca rogojinile! a constatat cu mâhnire.

— E limpede că toţi de la această masă gândim la fel. Ducele continua să pună paie pe foc fără să clipească. Spaniolii nu ştiu să-şi rezolve conflictele şi în faţa ajutorului primit ar trebui să se arate recunoscători. Domnule La Housaye, dumneavoastră, ca parte implicată, ce părere aveţi despre această chestiune?

Aurora a pufnit încet:

— Cred că Napoleon a confundat slăbiciunea monarhiei cu atitudinea poporului, care nu a fost dispus să accepte prezenţa noastră. Împăratul a dovedit o îngrozitoare eroare de calcul şi asta a însemnat înfrângerea şi ruşinea pentru Franţa. Înşişi spaniolii ştiu ce trebuie schimbat, dar sunt atât de orgolioşi încât pretind s-o facă ei singuri, chiar dacă se îndreaptă spre prăpastie.

— Mereu atât de temutul orgoliu spaniolesc! a râs Justin încercând să-i plătească pentru noaptea rea pe care o petrecuse din vina ei.

Aurora l-a privit cu ochii cât cepele.

— Mereu îngâmfarea englezească! a răspuns ea cu o falsă dulceaţă temperamentală care nu păcălea pe nimeni.

— Eu am luptat alături de Sir Harry Smith din batalionul întâi, 95 Puşcaşi, a încercat John să calmeze spiritele. Aveam zece spanioli într-o companie din regimentul nostru, mulţi dintre ei erau cei mai buni trăgători din unitate. Aveau distincţia care a însoţit mereu bunul nume al infanteriei spaniole din vremea lui Carol al V-lea, a continuat marchizul. Nu am văzut niciodată în viaţa mea soldaţi mai buni sau mai disciplinaţi şi absolut sobri, iar ca cercetaşi nu-i întrecea nimeni.

Aurora simţea un nod în gât. S-a uitat la tatăl ei cu duioşie; respectul pe care i-l dovedea depăşea orice

comentariu al contelui.

— N-am pus niciodată la îndoială curajul spaniol, a continuat Devlin, dar este un fapt indiscutabil că e cel mai greu de tratat cu spaniolii.

Ducele a tras săgeata fără să se tulbure. Justin a încercat să-i facă un semn soţiei lui ca să se controleze, dar ea îl privea pe duce cu gura strânsă.

— O fi din cauza Gibraltarului! a sâsâit Aurora.

Ducele a întors perplex ochii spre ea.

— Să ştii, domniţă, că te-am auzit şi este de cel mai prost gust să mormăi printre dinţi în faţa unor persoane care te întrec în inteligenţă, gen şi experienţă.

Aurora a înghiţit în sec, furia a cuprins-o rapid până i s-au înroşit urechile. S-a ridicat dintr-un salt, a aruncat şervetul pe masă şi l-a fulgerat pe duce cu privirea plină de venin arzător. Oare comesenii uitau că stăteau lângă o femeie care îşi iubea patria?

— De prost gust este să trebuiască să înghit o pedanterie atât de grotescă la această oră a dimineţii şi din partea unor cămătari care nu se pricep decât la jafuri, piraterie şi trădare! a răcnit ea.

— Despre asta, spaniolii pot să-i înveţe pe mulţi, a spus Justin în treacăt.

Aurora şi-a înăbuşit o exclamaţie. Deşi nu o surprindea un astfel de comportament din partea lui Justin, nu a putut să evite să-l privească cu durere. Nu suporta să o atace pe ea şi poporul ei cu flegma aceea britanică. Mii de spanioli muriseră din cauza lăcomiei franţuzeşti!

— Aţi furat, jefuit, distrus posesiunile noastre timp de secole! Aţi pus stăpânire pe un pământ care nu vă aparţine şi, dacă aţi călcat pe pământul spaniol ca să luptaţi împotriva lui Napoleon, aţi făcut-o pentru propriile interese, nu pentru altceva. Dar ce se poate aştepta de la unii care aruncă piatra şi ascund mâna, învinuindu-i pe ceilalţi de greşelile lor, dovedind o laşitate josnică şi absolută…

laşitate englezească!

Insulta a fost demolatoare, dar ea era departe de orice prudenţă politică.

— Cere-ţi scuze, Aurora!

Glasul tatălui ei era energic şi nu accepta refuz. Ea l-a privit ofensată şi cu inima în gât.

— Niciun nobil spaniol nu-şi cere scuze de la bandiţi şi escroci!

Aurora s-a întors şi a ieşit cu pas grăbit din sufragerie. Îi pierise complet apetitul, de mult timp nu se mai simţise atât de ultragiată. Sufrageria a rămas într-o tăcere mormântală. Toţi au privit ieşirea ei intempestivă. John voia să prezinte scuze în numele fiicei lui când contele La Housaye a început să râdă insinuant. L-au urmat Jamie şi apoi Andrew. Hohotele i-au uimit atât pe duce, cât şi pe Justin.

— Ce femei au pierdut francezii! Jean Pierre îi zâmbea lui Justin cu o anume invidie în ochii verzi. S-a întors spre fiul lui. Băiete, nu cred că a fost nimerit să-ţi urmez sfatul, acum fata aia va dori să-mi arunce măruntaiele la câini.

Tonul contelui era de supărare când s-a uitat la fiul lui Emmanuel, care se menţinuse într-o tăcere suspectă în timpul altercaţiei.

— Cearta asta era pregătită?

Întrebarea lui Justin denota neîncredere şi s-a uitat cu ochi acuzatori la băiatul care îi zâmbea cu superioritate.

— Voiam doar să dovedesc până la ce punct un devotat soţ englez ar fi dispus să cedeze ca să-şi apere şi să-şi sprijine soţia când îi sunt atacate rădăcinile şi ideile. Intenţia fusese atât de limpede că Justin a roşit. A fost foarte revelator, nu-i aşa, lord Penword?

Emmanuel s-a ridicat şi, scuzându-se, s-a dus după prietena lui. Avusese un presentiment şi nu ezitase să-l pună la încercare, acum va trebui să se scuze faţă de ea pentru că jucase murdar.

— Iertaţi-mă, lord Beresford, nu a fost intenţia mea să vă jignesc casa cu comentariile mele. Băiatului meu îi place s-o vadă pe Aurora certându-se cu mine şi are obiceiul să mă întărâte numai pentru plăcerea de a o auzi punându-mă la locul meu, lucru care se întâmplă destul de des. Nu poate să uite că sunt francez şi că am luptat în ţara ei împotriva poporului ei.

John s-a uitat surprins la conte.

— Dumneavoastră să scuzaţi impetuozitatea lui Dawn, de prea multe ori uită să-şi stăpânească firea pasională.

John era oarecum ruşinat. Justin stătea tăcut, uitându-se la conte cum se scuza, şi s-a îngrijorat. Trebuia să-şi fi sprijinit soţia, pentru că Anglia luptase cot la cot cu spaniolii ca să-l înfrângă pe Napoleon, şi n-o făcuse. Un băiat un pic mai mare decât ea fusese mai prevăzător decât el.

— Fiica mea vă va prezenta scuzele ei, conte.

Jean Pierre a ridicat din sprâncene surprins.

— Absolut nenecesar, lord Beresford, aceasta este una dintre multele conversaţii instructive pe care am avut plăcerea să le întreţin cu *Aurore.* Justin s-a încordat auzind felul familiar în care francezul se referea la soţia lui şi nu i-a plăcut deloc. La Ronda am avut discuţii plăcute cu domnişoara Velasco şi…

— Lady Penword! l-a corectat Justin excesiv de serios, iar contele a înclinat uşor din cap în chip de scuză.

— Adevărat, îmi vine greu să pricep că tânăra aceea atât de *extraordinară* este deja căsătorită. O vreme am nutrit speranţa că se va căsători cu fiul meu Emmanuel. O alianţă cu familia Velasco ar fi fost absolut satisfăcătoare pentru mine. Justin a început să se enerveze. Chiar eu aş fi cerut-o în căsătorie lui Rodrigo, dar fiul meu era prea tânăr.

John nu îl înţelegea pe musafirul lui, părea că încearcă să-i supere ginerele.

— Vă rog să mă scuzaţi. Justin s-a ridicat grăbit de la

masă. Am treburi de rezolvat, care nu suportă amânare.

Dacă toţi au fost surprinşi de plecarea bruscă a lui Justin, nu au lăsat să se vadă asta. Doar contele a schiţat un zâmbet care a scăpat privirii celorlalţi. I se păruse foarte semnificativă toată diatriba din acea dimineaţă. Deşi, fără voie, consimţise cu fiul lui să agite apele şi într-adevăr se distrase foarte mult. Ardea de nerăbdare să vadă faţa vecinului Rodrigo la vederea duelului dintre englez şi nepoata lui.

*

Emmanuel a găsit-o lângă lagună, cu picioarele în apă. Urmase instrucţiunile majordomilor pentru a o găsi. A văzut-o aruncând pietre şi i s-a părut aşa de singură, încât i s-a pus un nod în piept, care îl apăsa fără milă.

— Regret cu adevărat ce s-a întâmplat.

Scuza era sinceră.

— Nu trebuia să te foloseşti de tatăl tău ca să dovedeşti loialitatea lui Justin. Emmanuel a roşit până la rădăcina părului. Trebuia doar să mă întrebi, eu ţi-aş fi explicat.

— E o minciună, *Aurore!* Se vede de la o poştă că nu eşti fericită.

Aurora a râs fără chef.

— Unchiul meu a fost arestat, sub ameninţarea spânzurătorii, bunica e exilată, departe de familia ei, şi te întrebi de ce, este incredibil!

— Nefericirea ta e de altă natură. Ai o amărăciune pe buze şi o neîncredere în ochi pe care nu le-am văzut niciodată. Emmanuel era un bun observator şi o cunoştea foarte bine. A ajutat-o să se ridice. Ne întoarcem? a întrebat-o. Ea a făcut un gest afirmativ din cap.

*

Aurora a mai avut o surpriză când a ajuns acasă. Soţul ei fusese foarte ocupat în lipsa ei. Îi împachetase toate lucrurile şi le pusese în trăsura ducală a familiei Penword. Familia sa îi promisese… Elena se pregătise să meargă cu doamna, dar Eulalia rămânea la Whitam Hall. Asta scăpa înţelegerii ei. Nu pricepea nimic, dar Justin nu i-a dat de ales, nu când ochii lui Emmanuel nu pierdeau niciun amănunt din atitudinea sa. Nu a protestat când s-a despărţit de tatăl şi de fraţii ei. Arthur îi promisese că va veni s-o vadă în fiecare zi, iar ea în ultimul moment a început să-i sărute şi să-i îmbrăţişeze.

— O femeie în poziţia dumitale, marchiză, nu sărută şi nici nu îmbrăţişează lumea în faţa altor persoane şi cu atât mai puţin în stradă.

Dacă ducele pretindea să-i dea o lecţie de bună educaţie, Aurora a făcut întocmai ca să nu o respecte. S-a întors spre socrul ei, i-a lipit un sărut pe obraz şi l-a îmbrăţişat mulţumindu-i pentru învăţăturile lui. Justin considera că risipa aceea de sărutări şi îmbrăţişări ar trebui să fie numai pentru el, dar şi-a înghiţit reproşul şi a tăcut.

Trecuse dintr-un mausoleu într-altul. Dacă locuinţa tatălui ei era mare, Crimson Hill era colosală. I se rezervase camera margaretelor şi a fost încântată. Pe pereţi erau pictate delicate margarete albe pe fond albastru azuriu, iar mobilele albe dădeau camerei un aer mediteranean care a umplut-o de nostalgie. Ea nu ştia că Justin pusese să fie decorată camera în săptămânile ulterioare nunţii lor. Încăperea comunica cu alte două camere: cea a lui Justin şi cea care avea să fie a bebeluşului. Dispunea de baie proprie. Elena a ajutat-o să se îmbrace şi, drept răsplată pentru tratarea preferenţială, şi-a pus rochia violet care le plăcuse atâta lui Cristopher şi lui Andrew când au vizitat Spania. Lejeritatea croielii o avantaja, putând s-o poarte în starea ei. Elena i-a prins părul la ceafă şi a împletit câteva

şuviţe cu panglici de aceeaşi culoare.

În timpul cinei, a stat în stânga lui Justin, cumnatul Jamie era în faţa ei, iar ducele prezida masa lungă. A aşteptat nerăbdătoare primul fel, fără să deschidă gura, dar a deschis-o fără să vrea când au început să aducă mâncărurile ei preferate şi, cum de ştia Justin...? Sigur, Eulalia, s-a gândit ea, dar era cu adevărat mulţumită. Omleta cu cartofi era cea mai grozavă pe care o văzuse în viaţa ei, aurie, crocantă. Surpriza nu-i permitea să aibă nicio obiecţie.

— Soarele nostru spaniol! a exclamat flămândă.

A râs ca o fetiţă la vederea unui dar neaşteptat. S-a uitat la Justin cu o recunoştinţă adevărată.

— Aşa se numeşte varianta asta de *omelette?* a întrebat Jamie curios.

— Fără nicio îndoială seamănă cu un soare pictat de un copil! a răspuns ducele care o privea încruntat.

— Eu aş gusta-o, a intervenit Justin.

Se simţea mulţumit, îi fusese îngrozitor de greu să găsească o bucătăreasă spanioloaică, dar, din fericire, reuşise.

— Nu ştiam că bucătarul vostru cunoaşte reţete din regiunea Malaga.

— Nici nu cunoaşte, a fost răspunsul sec al ducelui, dar Justin s-a încăpăţânat să găsească o bucătăreasă spanioloaică, lucru pentru care Harry al nostru s-a înfuriat şi a ameninţat că dă foc la tot ce iese din bucătărie şi nu este creaţia lui.

Aurora a dat din cap închipuindu-şi ofensa suferită de bucătarul englez, dar asta nu i-a înlăturat apetitul, ba dimpotrivă.

— Cred că a mai pregătit şi ceva care se numeşte crochete de pui şi pateuri umplute cu prepeliţă.

Justin era foarte mulţumit, Aurora zâmbea şi era meritul lui.

— Ceea ce găsesc surprinzător este numărul de englezi care vorbesc limba mea. Nu mi-aş fi închipuit niciodată.

Justin s-a grăbit să-i răspundă.

— Cu părerea pe care o are Marea Britanie despre Napoleon, e normal să fi înlocuit o limbă cu cealaltă. Înainte franceza era cultă, rafinată, acum nimeni nu doreşte s-o înveţe şi în locul limbii franceze, spaniola e mai de dorit decât germana sau rusa şi, dacă socotim numărul de soldaţi englezi care s-au căsătorit cu spanioloaice, nu-ţi rămâne decât să aduni.

— Chiar există atâtea căsătorii între englezi şi spanioli? a întrebat uimită.

Justin a făcut un gest afirmativ din cap.

— Multe dintre ele locuiesc printre noi, învăţând şi transmiţându-le copiilor lor cele două culturi. E normal ca limba ta să fie atât de cunoscută pe insula noastră.

Aurora absorbea informaţia. Ea ar fi putut foarte bine să fie unul dintre acele vlăstare, copii ai războiului, dacă mama ei s-ar fi căsătorit cu tatăl ei şi ar fi venit să locuiască în Anglia. Devora mâncarea cu un autentic apetit şi se servea din tot ce poftea. Ducele o privea uimit şi nu a putut să-şi reprime o admonestare.

— Marchiză, o doamnă educată trebuie să ducă la gură doar îmbucături mici de alimente şi să le mestece încet şi delicat. Abia dacă trebuie să se vadă că înghite.

Aurora a rămas cu gura pe jumătate plină deschisă, dar a închis-o imediat. A încercat să înghită, cu dificultate, mâncarea care îi rămăsese în gât şi a băut o gură de vin îndoit cu apă ca să reuşească.

— O doamnă care se respectă nu bea niciodată vin sau bere, a continuat ducele. Normele impun să bea doar apă sau cidru şi, în starea dumitale, marchiză… ducele nu a terminat fraza.

Aurora s-a rezemat de spătarul scaunului şi s-a uitat

la socrul ei pe jumătate uluită, pe jumătate neîncrezătoare.

— Acest canon este aplicabil tuturor celor care se află la această masă? Sau mă include doar pe mine? Întrebarea cârcotaşă l-a făcut pe Jamie să râdă, nu şi pe Justin. Ea a continuat: Şi, dacă unei femei îi e foame, ce trebuie să facă, Excelenţă?

Acum, că era însărcinată, Aurorei îi era mereu foame.

— O doamnă nu are niciodată prea mare poftă de mâncare, căci lăcomia, marchiză, e un păcat, şi o doamnă educată nu ar arăta niciodată o asemenea slăbiciune diavolească.

Aurora nu ştia dacă socrul ei glumea sau nu. I se părea cu neputinţă să trebuiască să flămânzească din cauza unor norme aplicabile doar sexului femeiesc. De prea multe ori îi văzuse pe bărbaţi devorând alimentele într-un fel deloc onorabil şi nu a înţeles replica împotriva ei. O femeie trebuia să moară de foame ca să fie considerată o doamnă? Absurd, prostesc, de neînchipuit. Ce va face ea cu apetitul ei enorm? A continuat să tacă gânditoare restul cinei.

Capitolul 17

O încânta cada! Elena îi adusese cosmeticele, iar Eulalia îi dăduse toate instrucţiunile. Apa era grozavă, spuma de săpun de cocos îi relaxa muşchii şi îi destindea, producându-i o senzaţie minunată. Focul care continua să ardă în cămin îi încălzea faţa şi îi îmbujora obrajii, părul îi cădea într-o cascadă de bucle rebele care mângâiau podeaua, în vreme ce ochii somnoroşi începeau să i se închidă. O moleşeală languroasă a cufundat-o într-un somn fericit şi aşa a găsit-o Justin când a deschis uşa care despărţea cele două dormitoare. I-a spus în tăcere Elenei să

plece, o va ajuta el pe doamna. A lăsat pe pat hainele pe care le pregătise Elena pentru ea, s-a aşezat în balansoarul mare pe care ea insistase să-l aducă de la Whitam Hall, a pus picior peste picior şi luându-şi paharul de porto a început s-o privească în tăcere. Era întoarsă cu faţa spre el. Picături mici de apă i se formaseră pe obraji din cauza aburului, iar bulele de spumă începeau să dispară pe măsură ce apa îşi pierdea din căldură, dar nu a îndrăznit s-o trezească. Era ca şi cum ar fi privit un înger dormind pe un nor şi pentru nimic în lume nu se gândea să strice o imagine atât de frumoasă. Pântecele îi era vizibil prin apă, rotund, ca ea toată, sânii i se umflaseră şi se iveau obraznici din spuma care plutea peste apa călduţă. Era superbă, cea mai perfectă femeie din lume, iar el era bărbatul norocos s-o aibă. Nu o va lăsa niciodată să plece. Când ea va înţelege, îşi va accepta destinul cum l-a acceptat el pe al lui chiar în clipa când ochii lui au văzut-o. A lăsat paharul jos, s-a ridicat şi s-a apropiat de cadă, a încercat apa şi a văzut că era călduţă încă. Şi-a suflecat mânecile, a luat săpunul şi buretele şi a început s-o maseze uşor.

— Elena, ai fi putut să mă laşi să mai dorm un pic. Buzele Aurorei au zâmbit, dar ochii îi erau tot închişi simţind plăcerea pe care muşchii încordaţi o primeau prin masajul blând. Nu ştiam că ai mâini aşa de mari…

A deschis ochii imediat şi primul lucru pe care l-a văzut a fost un zâmbet lasciv. Şi-a înghiţit pomelnicul de insulte care îi stăteau pe limbă. A mijit ochii şi cu o privire ştrengară s-a aplecat în faţă şi i-a oferit spatele. Dacă englezul voia să se joace… se vor juca. Aurora i-a permis să continue cu mângâierile pe măsură ce o săpunea. A vrut să-l pedepsească cu singurul lucru pe care îl poseda şi pe care el îl dorea: trupul ei.

— Şi acum poţi să te uiţi cât pofteşti până termin.

Justin nu a ştiut dacă zâmbetul era diabolic sau nu. S-

a aşezat din nou în balansoar şi s-a uitat la ea cum se uită un om la o fântână cu apă proaspătă după ce a traversat deşertul, neîndrăznind să se mişte de teamă să nu dispară. A încercat să înghită forţat saliva care refuza să i se ducă pe gât. Soţia lui era făcută pentru dragoste. Mişcările ei senzuale, lente când se ştergea îl uimeau, o privea năucit. Îi plăcea lipsa ei de pudoare, îl făcea să transpire de aşteptare şi pentru că, dacă ea îşi propunea, îl reducea la nimic.

Aurora nu se uita la el, dar era conştientă că îi spionează fiecare mişcare.

Justin nu se mai sătura privind-o. Trupul era la fel de tare ca o piatră. Pe spate îi curgeau picături de sudoare din cauza efortului de a se stăpâni să nu se arunce pe ea şi să-i străbată cu limba flecare centimetru de piele aurie expusă ochilor lui, să se bucure de sânii ei superbi. A gemut, s-a zvârcolit stânjenit, fără să găsească o poziţie comodă în fotoliu, şi a închis ochii un moment.

— Mă ajuţi cu nasturii de la spate?

Întrebarea a sunat insinuantă, dar nu i-a păsat. S-a ridicat cum a putut, s-a apropiat de spatele ei şi, înainte de a închide primul nasture, a aplecat capul şi a început s-o sărute uşor pe umeri, pe gât. Mirosea apetisant. A îmbrăţişat-o într-un act de posesiune totala. A întors-o şi a devorat-o.

Aurora încerca să oprească avansurile lui Justin, parcă avea prea multe mâini şi nu putea să le controleze pe toate. Erau ba pe sâni, ba pe fese şi jocul acesta devenise primejdios.

— Trebuie să vorbim serios…

Nu a lăsat-o să termine şi aproape s-a înecat în protestele ei. Pierdea teren şi trebuia să-l recupereze de îndată. L-a împins, dar era ca şi cum ar fi împins o stâncă. Nu l-a mişcat niciun milimetru, nici nu i-a obţinut atenţia. Cădea? Incredibil, aveau să sfârşească pe jos, dar nu, au

căzut chiar la picioarele patului. Lovitura uşoară a luat-o pe nepregătite şi a început involuntar să râdă şi nu s-a mai putut opri. Lacrimile îi cădeau pe obraz din cauza efortului. Justin a privit-o perplex. În înflăcărarea lui îi auzise implorările, dar le ignorase. Să vorbească era ultimul lucru pe care îl avea în minte în acele momente, dar hohotele de râs i-au răcit starea de spirit mai bine decât o găleată cu apă rece.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant? Supărarea din glasul lui era surprinzătoare şi un nou hohot de râs a făcut-o să se zvârcolească iarăşi.

— Îmi pare rău, nu râdeam de dumneata, jur!, dar căderea asta pe pat a fost cât de poate de neaşteptată, dar binevenită. Justin i-a şters cu degetul mare o lacrimă care îi aluneca pe obraz. A apropiat-o de gură şi a supt-o. Aurora l-a privit fix. E un mod nou de a verifica dacă aparţin nobilimii? Ceva cam ca sângele albastru? Ei bine, trebuie să te dezamăgesc, al meu are culoarea păcatului.

O nouă izbucnire de râs a convulsionat-o. Justin s-a uitat la ea neînţelegând nimic. Umorul spaniol scăpa înţelegerii lui, nu reuşea să priceapă ce dracu' o făcea să râdă atâta, deşi nu şi-a putut ascunde un zâmbet văzând-o schimonosindu-se atât de adorabil.

— Vreau puţin din aia ce beai, a spus gâfâind.

— Femeile însărcinate nu beau alcool, i-a explicat el.

— Nici nu îmbrăţişează, nici nu mănâncă! a protestat amuzată.

Justin a râs de plângerea ei.

— Ajunge, promit să-ţi dau o înghiţitură, dar tacă-ţi gura odată!

— Promit, s-a grăbit ea. Justin a privit-o lung şi, înainte să se ridice, i-a dat un sărut pe vârful nasului, altul pe ochi şi altul… Opreşte-te, opreşte-te sau voi începe iar să râd.

Justin nu a avut nevoie de alt imbold. S-a dus în

dormitorul lui şi a revenit cu două pahare de porto, unul cu mai puţin lichid decât celălalt, ceea ce a făcut-o să ofteze resemnată.

— Eu pot să am în dormitor o sticlă de lichior? a întrebat gânditoare.

— Sigur că nu!

Refuzul bărbatului era categoric.

— Mereu privilegiile bărbăteşti, a bombănit critică.

A mirosit paharul şi a înghiţit dintr-odată tot ce era în el, prea puţin. S-a lins pe buze şi a căutat paharul lui Justin, dar el l-a îndepărtat cu o figură amuzată.

— Prinzi prea mult gustul alcoolului.

— În sudul Spaniei avem nişte vinuri de jerez grozave, dulci sau seci, sunt un deliciu. Unchiul meu mă lăsa să beau uneori şi n-am păţit nimic, după cum vezi.

— Dar acum eşti însărcinată, trebuie să te gândeşti la micuţ.

— De ce se încăpăţânează toţi să vorbească despre copilul meu ca despre un băiat, nu vă plac fetele? Pentru că sunt convinsă că ce am în burtă va fi o Velasco furioasă. Ca mama ei.

Vehemenţa ei i-a smuls un zâmbet.

— Ţi-am spus că-ţi subestimai fertilitatea.

Aurora şi-a înăbuşit o exclamaţie şi l-a privit furioasă.

— Trebuia să mi-o spui, nu!? Trebuia să bagi zâzanie!

Justin a zâmbit, îi plăcea s-o tachineze.

— Apropo, nu i-am văzut pe cei trei bărbaţi cerându-ţi mâna şi dând asigurări că fiul meu e al lor.

Aurora l-a privit cu ochii ca nişte pumnale, şi el a început să râdă. Ce temperament belicos! Dar o adora.

— Iartă-mă, Dawn, a fost o glumă de prost gust. Nu o meritai, numai eu sunt de vină pentru situaţia ta.

Aurora a deschis gura surprinsă. Nu şi-a închipuit niciodată că Justin i-ar oferi nişte scuze atât de sincere.

— Accept scuzele, dar mă cheamă Aurora!

Justin a continuat.

— Trebuie să vorbim serios. De aceea venisem în dormitorul tău.

Aurora s-a uitat la el bănuitoare, dar fără ranchiună, îl prefera când spunea adevărul şi ultima mărturisire fusese foarte sinceră.

Justin a văzut cum ea îşi ridica picioarele în pat, se făcea comodă şi îl privea direct în ochi fără să clipească, ceea ce a început să-l alarmeze. Şi el s-a aşezat, căci presimţea că o să aibă nevoie să stea confortabil.

— Tata m-a informat că e valabilă căsătoria datorită împrejurărilor în care s-a produs şi că nu este posibilă o anulare, pentru că sunt însărcinată. Justin a confirmat, neînţelegând încă unde voia ea să ajungă. Aşa că vreau să-ţi propun un divorţ amiabil.

Justin a mijit ochii, fiindcă dintre toate soluţiile posibile aceasta era cea mai neaşteptată şi imposibilă.

— În familia mea nu a existat niciodată un divorţ, Dawn.

— Şi ce soluţie are Excelenţa Sa?

— Eşti căsătorită cu mine şi, chiar dacă mă repet, vei continua să fii, a spus pragmatic.

— Dar eu doresc să mă întorc în patria mea, la familia mea. Acest contract matrimonial era necesar ca să recuperaţi Redtowerul, şi tatăl meu este dispus să-i cedeze ducelui drepturile pentru totdeauna.

Justin s-a ridicat şi i-a întors spatele. Cuvintele ei îl răneau ca nişte lovituri de cuţit, dar, chiar şi aşa, nu putea să cedeze. Regreta schimbarea apărută între ei în doar câteva momente. Înainte râdeau şi glumeau complici la o intimitate pe care nu o aveau multe cupluri, iar acum ea încerca să se depărteze punând un ocean între ei.

— Eşti căsătorită nu pentru moştenirea ta, i-a explicat el, ci pentru că eşti însărcinată cu fiul meu.

— Fiica, a repetat încăpăţânată.

Justin a privit-o cu un zâmbet.

— Orice îmi vei da, va fi bine-venit şi nu se va despărţi de tatăl său niciodată.

Aurora era exasperată.

— Dar trebuie să existe o formă de a ajunge la un acord care să ne satisfacă pe amândoi, aproape a implorat.

— Niciuna, eşti a mea şi nimic nu poate schimba asta.

Aurora înţelegea de ce pierdeau atâtea bătălii cu englezii, erau şi mai încăpăţânaţi decât spaniolii! A început să se supere cu adevărat şi a vrut să-l rănească.

— Poate o purtare necuviincioasă din partea mea te-ar face să te răzgândeşti?

Justin s-a apropiat de ea foarte încet. A privit-o cu ochi încărcaţi de dorinţă şi a râs, dar râsul lui nu a pregătit-o pentru cuvintele pe care le-a rostit în continuare.

— Ai să fii atât de lipită de mine şi ai să-mi faci atâţia copii, încât întoarcerea în patria ta va fi ultimul dintre gândurile tale, a rostit batjocoritor.

— Dar ăsta nu e un mod de a rezolva neînţelegerile, l-a atacat ea neliniştită.

— Cine ţi-a spus că vreau să le rezolv? Îmi place la nebunie să am neînţelegeri cu tine, a râs el din nou, iar pe ea a iritat-o şi mai mult.

— Nu vreau intimitate cu dumneata! a răbufnit ţeapănă ca un ţăruş.

— E clar ca bună ziua, *sorceress,* dar de data asta am de gând să mă asigur că ştii cine face dragoste cu tine şi de ce.

Vorbele enigmatice au ţintuit-o în pat, lăsând-o nemişcată.

*

În următoarele ore, Aurora a cunoscut pasiunea care îl stăpânea pe Justin. Şi a împărtăşit-o, chiar dacă se simţea

ruşinată. Nu-şi controla trupul trădător şi el ştia exact ce locuri să mângâie ca s-o înnebunească. Mult timp mai târziu, a încercat să se mişte, dar nu a putut, şi asta a trezit-o. Justin stătea pe părul ei şi nu îi îngăduia să mişte capul. Piciorul lui era peste coapsele ei şi o strivea de salteaua din puf. Una dintre mâinile lui mari se odihnea pe sânul ei. A blestemat în sinea ei pentru că până şi în somn o ţinea bine legată. Resemnată, a oftat. A încercat să se mişte încet ca să nu-l trezească.

Îi erau foarte proaspete în memorie toate lucrurile pe care i le făcuse în timpul nopţii. Nu avea un centimetru de piele pe care el să nu-l fi gustat, muşcat; avea atâtea semne, încât s-a îndoit că îşi va mai recupera tonul pielii. Justin era un amant extraordinar şi acest gând a făcut-o să zâmbească, de parcă ea ar fi putut să compare!, dar o deranja profund că ştia atâtea despre corpul ei şi îi trezea dorinţa în ciuda refuzului ei.

Avea multe la care să se gândească, multe hotărâri de luat. A încercat să se mişte, dar nu a reuşit. Se temea că greutatea englezului îi va smulge o parte din păr dacă se va mişca, aşa că a încercat altceva. I-a dat mâna la o parte, cu grijă, dar aceasta avea voinţă proprie şi i-a apucat din nou sânul. A oftat furioasă. Dacă i-ar da un genunchi între picioare, s-ar sfârşi încercările ei de eliberare, dar se temea de pedeapsă dacă nu ar fi fost destul de iute după aceea. Deşi putea să se şi joace. A început să râdă gândindu-se la joc. S-a întors încet, în vreme ce mâna ei a început să-l gâdile cu mângâieri uşoare pe coapse.

Justin s-a mişcat neliniştit, funcţiona! A continuat, urcând pe burtă, ocolind zona periculoasă dintre coapsele lui tari. A suit pe ombilic, stomac până a ajuns la sfârcurile pe care le-a ciupit. El s-a lipit şi mai mult de ea. Acum mâna dreaptă a lui Justin se deplasase spre fesele ei şi fata a blestemat în tăcere, fiindcă tocmai îşi oferise fundul pe o tavă de argint. Nu a mai stat pe gânduri şi cu o

îmbrâncitură puternică a încercat să-l dea la o parte. Râsul lui i-a demonstrat că nu dormea. Ar fi putut să-i dea foc cu ochii ei.

— Pămpălăule, lasă-mă să mă ridic! a exclamat ofensată.

— Pămpă… cum? Iubito, eşti unică atunci când insulţi şi nu trebuia decât s-o ceri.

Veselia din glasul lui a inflamat-o.

— Şi când a îndeplinit Excelenţa Voastră cea mai mică dintre dorinţele mele? l-a întrebat cu furie dezlănţuită.

El a privit-o cu o avertizare.

— Nu-mi spune Excelenţă. Tatăl meu, ducele, încă trăieşte.

— Dar eu nu o spun ca pe un compliment, englezule, i-a răspuns pe un ton veninos.

Justin a scos un oftat:

— În ziua în care o să te aud făcând un elogiu persoanei mele, voi muri de emoţie şi îţi amintesc că tu vei fi următoarea excelenţă feminină.

Logica era zdrobitoare.

— Dar eu nu vreau să fiu ducesă!

Simplul gând la asta o durea. Justin a râs de izbucnirea ei copilărească. I se părea delicioasă.

— Eu te voi îndruma ca să te porţi cu corectitudinea şi cumpătarea care trebuie să o caracterizeze pe orice femeie de un asemenea rang. Aurora a asimilat informaţia cuvânt cu cuvânt. Tocmai îi oferise o armă şi el nu-şi dăduse seama de asta. Justin a observat felul în care ea a preluat cele ce tocmai îi spusese şi nu a trebuit să se gândească mult ca să ajungă la concluzia ei. Evident, nici să nu-ţi treacă prin cap să profiţi de poziţia ta ca să mă pui în vreo situaţie ridicolă faţă de ceilalţi.

Ea a mijit ochii speculativ, îi ghicise gândurile!, o fi vreun vrăjitor de duzină, ca Eulalia?

— Sunt de neam prost, i-a răspuns. Nicio ducesă,

prinţesă sau regină englezoaică nu poate să întreacă în purtare şi ştiinţă o nobilă spanioloaică.

Aceste vorbe într-adevăr l-au uimit, dar nu a putut s-o prindă când ea a scăpat din îmbrăţişarea lui.

— Unde te duci, spanioloaica mea belicoasă?

Aurora a fugit din pat de parcă era plin de arici care o înţepau cu furie. Râsul lui Justin a urmărit-o până în celălalt dormitor.

*

Jamie o evita, şi asta o întrista. Îi era dor de ochii amabili ai cumnatului ei, de cuvintele lui calde. Socrul ei o privea bănuitor, iar fraţii ei nu se iveau încă pe la Crimson Hill. A continuat să-l caute pe Jamie şi l-a găsit în bibliotecă. Şi-a dres glasul ca să nu-l sperie, atât de adâncit în gânduri era, iar el a privit-o surprins.

— Te-am găsit! i-a zâmbit ea cu gura până la urechi.

— Mă căutai? a reuşit să întrebe el, stânjenit.

— De ce mă eviţi? l-a întrebat pe nepusă masă.

„La fel de directă ca întotdeauna”, s-a gândit Jamie.

— Sunt un om ocupat. Fac o parte din treaba fratelui meu proaspăt căsătorit şi nu cred că aveţi nevoie să vă stau în cale.

Ea şi-a coborât privirea decepţionată.

— Nu ţi-e ruşine să minţi în halul ăsta? Jamie s-a înroşit. Am nevoie de un frate în casa asta şi credeam că pot conta pe tine.

Jamie s-a uitat la ea alarmat.

— Dawn. Ai deja trei fraţi, eu îţi sunt doar cumnat.

— Dar fraţii mei nu locuiesc aici, în schimb tu da.

„Nu pentru mult timp”, s-a gândit el, chiar dacă tonul mâhnit l-a înmuiat.

— Acum ai un soţ de care să te ocupi. Justin este destul de acaparator.

Aurora a lăsat ochii în jos întristată. Văzându-i tristeţea, Jamie nu a putut să nu-i dea cu drag o şuviţă de păr pe după ureche. A păstrat-o între degete o secundă mai mult ca să-i ţină minte atingerea şi moliciunea, dar ea era atât de absorbită că nu şi-a dat seama.

— Înţeleg că te-am deranjat.

S-a întors şi a plecat la fel de tăcută cum venise.

Jamie a dat drumul oftatului pe care şi-l reţinuse şi şi-a dus mâna la frunte ca şi cum ar fi vrut să-şi aline o durere acută. S-a întors şi a văzut că fratele lui se uita la el serios, din birou. Avea un registru deschis în mână şi o privire indescifrabilă. Blestemat obicei de a lăsa uşile deschise! Fusese martor la momentul stânjenitor prin care trecuse.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Justin. A străbătut distanţa care îl despărţea de biroul strălucitor din lemn de caoba, de unde îl privea tăcut fratele lui. Vreau să devin ofiţer în Armată.

A spus-o brusc şi s-a aşezat în faţa lui Justin. Acesta continua să-l privească în tăcere. După un moment destul de jenant, l-a întrebat:

— De ce vrei să te înrolezi în Armată?

Jamie l-a privit atât de profund, că a reuşit să-l tulbure.

— E nevoie să întrebi? Chiar vrei să ştii?

Justin se temea de ce va urma, dar a rezistat impulsului de a nega.

— De când?

Amândoi ştiau la ce se referea fratele cel mare. Jamie era agitat, dar nu putea să lase fără răspuns întrebarea fratelui său.

— De când am văzut-o udă şi plină de noroi până la rădăcina părului. Semeţia şi lipsa ei de vanitate m-au subjugat complet şi n-am mai putut să fac nimic. Justin a oftat violent. A putut să suporte interesul lui Brandon pentru ea, dar din partea lui Jamie nu putea. Era fratele lui

mai mic şi-l iubea. Ştiu că n-ai sedus-o, mi-a povestit Arthur totul. Justin s-a uitat la el absolut uluit. Şi, cu toate acestea, ea şi-a asumat toată vina în faţa tatălui ei şi al nostru. A minţit cu seninătate ca să te scutească de ruşinea faptelor tale. Jamie a tăcut un moment înainte să continue. Ştii ce este cel mai rău? Cel mai îngrozitor? Că mă simt căsătorit cu ea. Am făcut jurămintele, în numele tău, da, dar, la urma urmei, eu le-am făcut. Şi de atunci nu pot scăpa de senzaţia asta. O senzaţie umilitoare, dacă vrei să ştii.

— Nu pot să permit să pleci, tata nu m-ar ierta.

— Eşti conştient? l-a întrebat nevenindu-i să creadă. Mă simt căsătorit cu ea!

Exclamaţia lui Jamie l-a aruncat pe Justin într-un puţ negru din care doar singur putea să iasă.

— Locul tău este în casa asta, Jamie.

— Nu eşti rezonabil. Doresc să plec, şi o voi face.

Jamie începea să-şi piardă răbdarea.

— Nu, nu vei pleca, a rostit Justin.

— Cine pleacă?

Aurora a rostit întrebarea din uşă şi nu putea să fie mai inoportună.

— Jamie doreşte să se înroleze în Armată, a răspuns laconic Justin.

Aurora s-a apropiat de birou, neluându-şi ochii de la cumnatul ei, a ridicat mâna şi a mângâiat duios bărbia lui Jamie. Justin şi-a dres glasul deranjat de gest.

— Nu poţi să pleci, pentru că mi-ar fi foarte dor de tine. Justin şi-a ţinut răsuflarea văzând gestul afectuos al soţiei lui. Eşti un prieten extraordinar şi simt că, dacă pleci, este din cauza venirii mele la Crimson Hill. Ar trebui să mă întorc acasă.

Justin îşi dăduse seama unde voia să ajungă ea şi i-a tăiat avântul imediat.

— Căminul tău este alături de mine, i-a spus pe un ton imperativ. Vei fi viitoarea ducesă de Arun. Crimson Hill e

căminul tău.

— Nu vreau să fiu ducesă, a repetat gânditoare.

— Fetiţo, ce e rău în a fi ducesă?

Vocea ducelui a sunat neîncrezătoare, şi Aurora şi-a regretat vorbele. Cât o fi auzit? Dar a răspuns cu sinceritate:

— Este o mare responsabilitate care va atârna ca o piatră de moară deasupra capului meu.

Comparaţia era exagerată, dar nu fără a exista o similitudine. Pe ea o aştepta o viaţă plină de responsabilităţi.

Ducele s-a încruntat, fiindcă atâta sinceritate i se părea şocantă. S-a uitat la nora lui şi s-a simţit mulţumit în parte. Sângele ei temperamental va da o nouă strălucire casei Penword.

— Ei bine, presimt că vei fi o ducesă excelentă, întotdeauna sub îndrumarea mea, evident. Elogiul nu a bucurat-o, dar a tăcut, pentru că nu dorea să-l supere. Justin tocmai a primit veşti care, mă tem, nu-ţi vor plăcea. Brandon vine cu toată familia lui. Trebuie pregătită casa.

Aurora şi-a privit îngrozită socrul. Nu dorea s-o vadă pe Casey pentru nimic în lume. Jamie i-a văzut teama din ochi şi a luat-o de mână în semn de consolare. Ea l-a privit speriată şi el i-a zâmbit cu afecţiune. Nimic din acest schimb nu a trecut neobservat de Justin, avea o grămadă de probleme pe cap ca să-i mai trebuiască încă una.

— Familia lui Brandon? aproape s-a temut să întrebe.

— Vor veni mătuşile lui, Judith şi Kasandra, şi cu siguranţă fiii lui Judith, Ian şi Stephen. Toţi sunt din clanul McGregor. Kasandra este sora mai mică a mamei lui Brandon, Morgana.

Aurora era înspăimântată, dacă şi aşa era rău să o întâlnească pe Casey şi să lupte împotriva impulsului de a-i scoate ochii, să-l vadă pe Brandon o va isteriza din cauza implicării lui în toată această încurcătură.

— Justin, pot să te întreb ceva? Glasul îi era abia o şoaptă. Justin a confirmat dând din cap. Casey e însărcinată?

Justin a negat şi toată oroarea a ceea ce însemna această negaţie a explodat în capul ei cu iuţeală. A găsit o scuză şi s-a retras repede. Avea nevoie să se liniştească şi să asimileze vestea surprinzătoare. Diego va fi liber, dar ea era mai legată ca niciodată. I-a fost milă de ea însăşi, de viaţa şi nefericirea ei.

— De ce ai minţit-o?

Jamie nu-l înţelegea deloc pe fratele lui.

— E mai bine să vadă singură şi să nu-şi mai plângă de milă. Justin nu a mai adăugat nimic.

Avertismentul a rămas în aer.

— Sunt îngropat în ea din ziua în care am văzut-o în cabinetul de la Whitam Hall biciuindu-şi verbal fratele.

— Cum rămâne cu gradul meu? a insistat Jamie.

— Poţi să aştepţi câteva zile până pregătesc terenul pentru tata? Va fi o lovitură foarte dură şi trebuie să ai un pic de răbdare.

Jamie a încuviinţat, i se părea corect, şi zilele acelea îi vor oferi timp suficient ca să-şi pună la punct treburile, pentru că refuza să le lase nerezolvate. A oftat resemnat, s-a ridicat şi a plecat. Voia să călărească puţin şi s-a îndreptat spre grajduri.

Capitolul 18

Aurora îi dădea un măr lui Ole. Frumosul ei cal andaluz se dovedise foarte lacom şi, chiar dacă nu i se îngăduia să-l călărească din pricina sarcinii, o încânta să-l răsfeţe, ca şi pe câinii Scorţişoară şi Nucşoară. Câinii săreau şi se învârteau, încercând să capete de la stăpâna lor ceva

bun, motiv pentru care poala fustei albastre se murdărise de praf. Avea lăbuţe mici desenate pe toată partea de jos a fustei, dar ei nu-i păsa, se bucura aşa de mult de joaca lor, că un pic de murdărie nu o îngrijora.

Jamie nu se aştepta s-o găsească acolo, deşi nu l-a surprins, mereu se întreba unde petrece ea atâtea ore în afara casei şi, văzând tabloul frumos care se înfăţişa sub ochii lui, i-a părut rău pentru Justin. Câinii încercau să i se suie în braţe, botul calului o împungea uşor ca să-i atragă atenţia, iar ea certa animalele, ca şi cum ele ar fi putut să o înţeleagă. A zâmbit larg şi s-a apropiat de ea.

— Jamie! Nu te-am auzit venind. Pursângele îi mânca fileul albastru de păr. Ajunge, Ole, asta nu-i mâncare. Nu reuşea să-l scoată din gura calului, oricât se străduia. Cred că am nevoie de ajutor. Jamie a scos o bucată de zahăr din buzunar şi i-a dat-o animalului, care a dat drumul fileului când a mirosit delicatesa.

— Este un cal frumos, Dawn, cred că eşti foarte mândră de el.

Admiraţia era sinceră.

— Caii spanioli sunt cei mai buni din lume. O rasă unică.

— Mi-ai da voie să-l călăresc? a întrebat şovăitor.

— Sigur că da, mie îmi este interzis ceva vreme.

Atâta tristeţe l-a făcut pe Jamie să râdă.

— E ciudat că Justin nu ţi-a cerut voie să călărească iepele bălane.

Jamie continua să mângâie crupa animalului.

— E prea ocupat să îmblânzească o iapă spaniolă.

Imediat şi-a astupat gura îngrozit că îşi exprimase cu voce tare gândurile. Roşise până la rădăcina părului. Jamie a râs de tulburarea ei. Într-adevăr limba asta avea să-i aducă o mulţime de probleme în viitor dacă nu reuşea să şi-o stăpânească.

— Îmi pare rău, Jamie, nu voiam să fiu mojică, serios.

Era căinţă adevărată în vorbele ei.

— Îmi place sinceritatea ta, dar trebuie să-ţi controlezi firea impulsivă.

Aurora era nespus de îndurerată.

— Unchiul meu mă certa mereu din cauza asta, dar probabil că am o venă drăcească; ea mă bagă în belele când nu mă controlez.

Jamie a râs din nou, cuvintele ei i-au dat o imagine despre fratele lui deloc măgulitoare, dar adevărată. Această sinceritate zdrobitoare însă îl năucea.

— Încă sunt surprins de răspunsurile pe care i le-ai dat contelui La Housaye.

Aurora şi-a muşcat buza într-un gest de supărare.

— *Comte* La Housaye este un vechi prieten, nu se simte jignit de cuvintele mele, fiindcă s-a obişnuit cu ele de când am învăţat să vorbesc. Emmanuel se bucură mult când ne aude certându-ne şi m-am obişnuit deja cu tachinările lui. Cu ducele e altceva. Sper că îmi iartă obrăznicia când nu pot să-mi înghit cuvintele.

— Ai fost educată altfel şi asta îţi dă un aer de prospeţime. Ai idei foarte bine înrădăcinate şi le exprimi, nu poate să te blameze pentru asta. Jamie i-a oferit un zâmbet.

— Îţi jur, Jamie, că încerc să ţin cont de tot ce mă învaţă ducele, dar este istovitor. Regulile, normele, totul e atât de rigid că mă descurajează, mă simt ca o fetiţă care învaţă să meargă peste o prăpastie ce i se cască la picioare.

— Trebuie doar să ai un pic de răbdare, natura ta feminină îl contrariază, pentru că a educat doar băieţi.

Aurora a zâmbit înţelegătoare.

— Este încă o surpriză pentru mine că m-a primit sub aripa lui ca să mă instruiască personal. Este măgulitor, mă scoate din minţi, dar îi mulţumesc.

— Eşti o provocare pentru el, iar tatăl meu nu a întors

niciodată spatele unei provocări. Aurora a încuviinţat recunoscătoare. Ce faci în fiecare zi când nu eşti în casă? a întrebat curios, într-o încercare de a schimba subiectul.

— Reamenajez Redtowerul. Când va fi gata, am să ţi-l arăt şi vei putea să-mi aplauzi capacitatea creatoare. Aurora l-a privit zâmbitoare. Îmi spui câte ceva despre familia voastră scoţiană? Unchiul meu mereu spune că trebuie să-ţi măsori duşmanul înainte de a te lupta cu el.

— Vino, vom face o plimbare şi-ţi voi spune tot ce vrei să ştii despre cealaltă jumătate ruşinoasă a familiei mele.

Aurora a acceptat mâna pe care i-o întindea cumnatul ei şi i-a mulţumit pentru amabilitatea pe care o exprimau ochii lui.

*

Justin avea o vedere amplă a grajdurilor din locul în care se afla. Habar nu avea despre ce vorbeau fratele lui şi Dawn şi, chiar dacă avea deplină încredere în Jamie, nu a putut să evite să se simtă un pic speriat. Nu-l surprinsese mărturisirea. El jucase murdar, nu-i dăduse posibilitatea să aleagă. Înţelegea de ce voia Jamie să plece, dar asta îl întrista şi îl punea într-o situaţie din care era greu de ieşit, dar măcar de s-ar termina aici toate problemele lui…

Încă se temea de sosirea unchiului ei, va fi un os greu de ros, dar luase hotărârea şi va merge înainte, în ciuda consecinţelor. Nu-şi închipuise niciodată ce greu va fi să se îndrăgostească de ea, iar ea se depărta tot mai mult de el şi de cererile lui. Justin nu ştia cum să ajungă la inima ei. Mereu avusese o viaţă uşoară. Femeile foloseau toate trucurile ca să reuşească să-l bage în patul lor, dar singura femeie care îl emoţiona profund era la fel de neatins ca şi luna. A oftat cu gândul la viitorul care-l aştepta. S-a ridicat grăbit din fotoliu şi s-a dus să se ocupe de pregătirile necesare pentru primirea familiei lui Brandon.

*

Aurora a coborât în fugă scările, ceea ce i-a adus o mustrare din partea socrului ei, dar era atât de mulţumită, încât nu i-a păsat. S-a stăpânit însă în faţa fraţilor săi, pentru că nu voia să-i facă de ruşine. Îi devora cu sărutări şi îmbrăţişări. Ducele îşi dregea glasul încruntat, găsea că atâta pupăceală era necuviincioasă, dar ea se făcea că nu aude comentariile lui despre purtarea unei femei de rangul ei. Ducele nu s-a lăsat şi a admonestat-o cu severitate.

— Fetiţo, trebuie să începi să te porţi cum se cuvine. Atâta dovadă de afecţiune în public nu este acceptabilă, nu trebuie să-ţi uiţi condiţia, marchiză.

Aurora ura titlul şi, pentru a-i arăta că vorbele lui nu au efect, a hotărât să îl pedepsească în felul pe care el îl ura cel mai mult sau aşa credea ea. S-a întors şi l-a îmbrăţişat şi sărutat cu candoare.

— Mulţumesc, *daddy,* este o onoare pentru mine că te îngrijeşti să mă corectezi. Asta demonstrează că mă apreciezi şi îţi mulţumesc sincer.

Ea continua să-l îmbrăţişeze pe duce şi Justin a putut să vadă un licăr de satisfacţie în ochii tatălui său. A rămas uimit, aşadar ducele cel înţepat o zgândărea ca să primească el însuşi un pic de afecţiune. Cine ar fi crezut! Se plângea atâta de atitudinea ei excesiv de tandră şi nu voia decât să aibă şi el parte de linguşeală. Oare ea o fi ghicit? A văzut-o luând loc în mijlocul fraţilor ei şi bombardându-i cu întrebări. Era dezamăgită că tatăl ei nu venise s-o vadă. Şi nici doica. Ei îi spuseseră că amândoi se aflau la Londra, aranjau casa pe care o aveau în Hyde Park şi asta a liniştit-o. Făceau un tablou ciudat toţi patru. Ei, atât de englezi, ea, atât de spaniolă, dar el vedea multe dintre trăsăturile marchizului la ea: culoarea părului, zâmbetul luminos şi o gropiţă care îi apărea pe obrazul stâng când râdea, la fel ca

la fratele ei Andrew. Îl excludeau din conversaţie şi asta îl deranja, voia să facă parte din tot ce o interesa pe ea. Nu o mai sâcâise. Voia să-i dea timp ca să-şi accepte condiţia de femeie măritată, chiar dacă asta îi provoca o rană adâncă. Mereu era înfierbântat, nebun de dorinţă. Iar nopţile şi le petrecea treaz, ascultându-i respiraţia, veghindu-i somnul în tăcere. Odată aproape adormise peste duce, când acesta o instruia în arta servirii ceaiului în mod corect, de parcă pe ea o interesa cum să ţină mâna ca să nu cadă nicio picătură din ceaşcă. A zâmbit la acest ultim gând şi imediat a rămas consternat, fiindcă toţi îl priveau fix, îl întrebaseră ceva, dar el fusese cu gândurile lui.

— Iertaţi-mă, eram distrat.

Aurora a ridicat sprâncenele frumos desenate într-o atitudine întrebătoare.

— Cristopher vrea să împerecheze armăsarul meu cu iepele din grajdurile de la Whitam Hall. I-am dat permisiunea, dar zice că am nevoie de cea a soţului meu şi eu am râs de absurditatea observaţiei.

— Tot ce este al tău îmi aparţine prin dreptul de căsătorie, a zgândărit-o, ştiind că dintr-un moment într-altul se va manifesta caracterul ei belicos.

Aurora s-a gândit la aceste cuvinte o clipă, le-a asimilat şi a zâmbit cu gura până la urechi, nedumerindu-i pe toţi prin imprevizibilitatea pe care o demonstra de cele mai multe ori.

— Îmi este permis să fac daruri personale? Ceva ce posed eu? l-a întrebat direct pe Justin.

— Bineînţeles, singurul lucru pe care nu poţi să-l dăruieşti sunt bijuteriile familiei, care vor trebui să revină întâiului nostru născut.

Aurora şi-a privit degetul inelar drept, pe care se odihnea inelul pe care i-l pusese Jamie în după-amiaza nunţii, şi toţi au văzut cum mijea ochii şi făcea speculaţii. Justin a simţit un fior. Nu a trebuit să fie prea perspicace ca

să înţeleagă ce îi trecea ei prin cap în acel moment.

— Cristopher, am să-ţi dăruiesc calul meu, pe Ole!

Toţi au exclamat surprinşi, iar Justin a plescăit din limbă. Dacă nu o lega…

— Nu-ţi este permis să dăruieşti calul, poţi să dăruieşti potăile alea puricoase pe care le ai, dar nu armăsarul.

Pedanteria din tonul lui Justin a scos-o din sărite.

— Este cel mai absurd lucru pe care l-am auzit în viaţa mea! Dacă pot să dăruiesc câinii, la fel de bine pot să dăruiesc şi calul.

Justin a negat energic. Ea s-a uitat la fratele ei mai mare.

— Am să caut un avocat.

— Dar ai un avocat, a informat-o Cristopher, tata s-a ocupat de asta. Te-au încredinţat lui Harold de la cabinetul de avocatură *Fraser & Morrison.*

Justin a gemut în sinea lui. Era cel mai bun cabinet din toată Anglia. John ştia cum să facă lucrurile.

— Tatei am de gând să-i las tablourile de Goya, ştiu că îi plac foarte mult. Ţie Cristobal, îţi voi da calul meu, pe Ole, şi ţie Arturo – colecţia de crochiuri şi cărţile vechi cu hărţi şi acuarele, ţie, Andrés, ţi-i voi lăsa pe Scorţişoară şi Nucşoară şi şalurile de Manila, preţul lor este incalculabil şi… Aurora a arătat un zâmbet ştrengăresc când a pus ochii pe duce… dragului meu socru îi voi dărui rochia flamenco, pentru că l-a surprins atâta la balul din ziua aniversării mele.

Doar ducele a ştiut să aprecieze gluma ei. Încerca să-i smulgă întâiului născut masca de mulţumire de pe faţă şi a hotărât să intre în joc pentru că se distra grozav.

— Voi accepta cu plăcere cadoul, marchiză. Sunt convins că-mi va veni de minune, i-a făcut o plecăciune şi i-a zâmbit.

Lui Justin nu-i venea să-şi creadă ochilor, toţi

înnebuniseră. Seriozitatea a revenit pe chipul lui.

— De-ajuns cu glumele! Supărarea era vizibilă în ochii argintii. Nu poţi să dăruieşti nimic, aminteşte-ţi, tot ce ai îmi aparţine, i-a zâmbit cu autosuficienţă.

— E reciproc? a întrebat privindu-şi socrul. Acesta a ridicat din umeri negând şi ea a blestemat abia auzit. Cristopher, vreau o întrevedere imediată cu avocatul Harold, poţi să rezolvi?

Cristopher a confirmat serios şi i-a strâns mâna într-un gest fratern care l-a surprins până şi pe el. Justin a sesizat avertismentul imediat şi nu a putut decât să-i aprecieze rapiditatea şi agilitatea minţii pentru a-l aduce pe terenul ei.

*

Aurora s-a trezit dezorientată de hărmălaia care era în casă. S-a încordat ca un arc în pat. Se afla în dormitorul lui Justin şi nu în salon, unde se întinsese pentru un moment. El dormea liniştit lângă ea, i-a dat mâna la o parte de pe burtă şi s-a ridicat să spioneze ce se petrecea. Nu înţelegea limba ciudată care se vorbea şi deodată i s-a făcut frică, pentru că ştia ce însemna limbajul acela pentru ea.

Justin a văzut-o spionând prin uşa întredeschisă a dormitorului. Făcuse o crăpătură micuţă şi privea curioasă agitaţia de pe hol. S-a ridicat şi cu multă grijă s-a apropiat de ea, i-a pus mâinile pe umeri şi a reuşit s-o sperie de moarte. Ea s-a întors ca o pisică şi i-a dat o palmă în plină figură. Imediat a fost îngrozită, pentru că nu fusese conştientă de ce făcuse.

— Când ai să încetezi să mă maltratezi?

Tonul glumeţ i-a arătat că nu se supărase, în ciuda palmei.

— A fost un act reflex, m-ai speriat groaznic.

Au privit cum familia lui scoţiană punea stăpânire pe

casă. Justin a gemut şi a închis imediat uşa.

— Vrei să rămâi cu mine în cameră şi să nu mai ieşi până nu pleacă? Ea a încuviinţat în grabă. Nu te credeam atât de laşă, Dawn.

— Doica mea spune mereu că „mai mult face un laş viu decât un curajos mort”.

Minciuna o va costa odihna eternă, dar nu i-a păsat.

— Îmi pare rău pentru tine… de asta nu poţi să scapi. Ea s-a uitat pe fereastră meditând, el a înţeles imediat. Promit să te ajut şi să te apăr.

Asta a deranjat-o pentru că se afla într-o situaţie pe care nu o căutase.

— Cine a avut nevoie de protecţie până în ziua de azi dacă nu Excelenţa Voastră?

Sarcasmul i se potrivea perfect.

— Nu-mi spune Excelenţă, i-a repetat serios.

— Când n-ai să-mi mai spui Dawn, i-a răspuns obosită.

Justin a privit-o clătinând din capul lui blond, era mai greu să ai ultimul cuvânt cu ea decât să schimbi o lege în Parlament.

Capitolul 19

Era ora cinei şi Aurora nu apăruse. Se ocupase să dea instrucţiunile necesare personalului pentru ca totul să fie în ordine. Justin nu crezuse niciodată că ea ar fi în stare să se ocupe de tot cu eficienţa şi aptitudinea potrivite cuiva mai în vârstă. Bunica şi doica Aurorei făcuseră o treabă formidabilă. Mesele erau supervizate. Dormitoarele confortabile. Ici-colo aranjase flori, săpunuri parfumate şi tăvi cu fructe. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-şi răsfeţe familia scoţiană în felul acesta. Mai erau zece minute până la cină şi ea tot nu apărea. A auzit uşa

dormitorului închizându-se uşor şi a ştiut că venise. A trecut de uşa care despărţea cele două dormitoare şi a văzut-o foarte obosită. Începea să se dezbrace, apa din cadă era aproape rece, dar ei nu i-a păsat.

— Am fost îngrijorat, Dawn, nu ştiam unde eşti.

Elena s-a uitat cu timiditate la stăpânul ei, neştiind dacă să-i lase singuri sau să o ajute în continuare pe doamnă să se îmbăieze şi să se îmbrace.

— Lucrările de la Redtower s-au complicat un pic, a trebuit să mă gândesc la anumite schimbări pe care le aveam în minte, a oftat ea obosită.

— Ştii că sunt interesat să văd schimbările pe care le faci, mi-ar plăcea să te ajut şi să te sfătuiesc.

Aurora s-a uitat la el, ştia că nu o credea în stare să se ocupe de ceva ce avea legătură cu arhitectura, dar nu a deranjat-o.

— Îţi mulţumesc, dar e ceva ce doresc să fac singură.

El nu avea intenţia să plece încă, s-a aşezat în fotoliu şi a aşteptat ca ea să termine să se îmbrace. A privit rochia turcoaz care se afla pe pat şi s-a încruntat.

— Azi mi-ar plăcea să te văd în altă culoare.

Cum nu avea chef de o dispută conjugală, Aurora a fost de acord.

— Elena, azi voi îmbrăca rochia de mătase bleumarin. S-a uitat severă la soţul ei. După cum vezi, nu pot să aleg între prea multe haine, burta asta enormă mă împiedică şi nu e prea cavalereşte din partea dumitale să-mi sugerezi contrariul.

Mustrarea a avut efectul scontat. Justin a roşit, pentru că nu luase în considerare acest amănunt pe care ea i-l arătase cu atâta graţie. A văzut cum se ştergea şi îşi descurca părul. Îl uimea, era foarte rapidă, oricare altă femeie ar fi întârziat încă o oră, şi acest amănunt l-a bucurat foarte mult. Odată îmbrăcată şi pieptănată, a admirat-o. Rochia era strâmtă până la sâni şi sub ei croiala

amplă îi disimula perfect sarcina. Mânecile în formă de clopot şi din voal foarte fin se terminau la nivelul palmelor, dându-i un aer medieval. Decolteul rotund era tivit cu dantelă argintie. I-a plăcut mult. I-a privit gâtul zvelt şi i-a zâmbit.

— Am un dar pentru tine.

I-a înmânat o cutie lunguiaţă de un roşu intens, ea a deschis-o şi a văzut frumoasele ace de păr în formă de stea. A rămas fără cuvinte, erau şase în total. I-a zâmbit recunoscătoare şi i le-a dat Elenei ca să i le prindă în păr.

— Nu ai de gând să porţi nicio bijuterie? a privit-o Justin îndoielnic.

— Acele de păr sunt o podoabă suficientă.

El s-a uitat la încheieturile lipsite de brăţări, la urechile fermecătoare goale şi s-a încruntat.

— Cred că îţi mai trebuie ceva, o femeie în poziţia ta…

Ea a ridicat mâna şi, cu un gest de negaţie al capului, l-a făcut să tacă.

— Urmez sfatul înţelept al bunicii: „La douăzeci de ani doar perle, la treizeci doar diamante, la patruzeci safire şi începând de la cincizeci este îngăduit totul”.

Justin a râs.

— Acele tale de păr sunt din diamante, dacă vrei să ştii.

*

Justin aproape o târa pe holul casei. Picioarele ei păreau că refuză să coopereze. Înainte de a trece de uşa dublă care dădea în salon, s-a oprit, a respirat adânc, a închis ochii ca într-o implorare mută, a înălţat bărbia şi a zâmbit chiar în momentul în care amândoi îşi făceau intrarea triumfală. Candelabrele enorme o luminau. Era atâta lume, că s-a speriat, dar Justin a făcut-o să înainteze împreună cu el până în locul unde se afla ducele. A fost

doar o clipă scurtă pentru prezentări, întrucât cina era gata. Aurora s-a uitat inchizitorial la cele două scoţience care o priveau cu atâta neruşinare, încât friza impertinenţa, ochii amândurora erau lipsiţi de căldură, erau reci şi înspăimântători. Amândouă roşcate şi cu cei mai verzi ochi pe care-i văzuse în viaţa ei, verde de vrăjitoare.

Scoţiencele purtau haine foarte scumpe, catifeaua cu dantelă făcea furori printre femei, dar le lua din prospeţime şi naturaleţe. Ea ieşea în evidenţă ca o muscă într-un pahar cu lapte, dar nu i-a păsat, nu în noaptea aceea. S-a uitat la Casey o clipă scurtă, îndeajuns ca să-i vadă burta, mai puţin umflată decât a ei, dar proeminentă totuşi. Starea ei nu a surprins-o, Jamie îi spusese, şi ea acceptase, deşi nu şi-a putut ascunde o clipă de invidie pentru ceea ce însemna asta în viaţa ei şi a bărbatului pe care îl iubea. A vorbit foarte puţin în timpul cinei, deşi asta era un succes. Crema de somon şi smântâna acrişoară era delicioasă, ca şi păstrăvii albi aşezaţi într-un sos fin de busuioc şi migdale. Inclusese midii la aperitiv şi langustă prăjită în suc propriu. Luisa pregătise pentru ea nişte cartofi copţi cu unt bătut cu rozmarin şi nucşoară, pe lângă nişte dovlecei umpluţi cu cremă de bureţi şi trufe.

După cină, avea nevoie de o gură de aer curat. Când toţi cei din salon vorbeau cu însufleţire, a profitat un moment ca să se strecoare în tăcere în grădini. Fusese foarte greu să evite apropierile continui ale lui Casey şi de aceea avea nevoie de puţină linişte. Întunericul din grădină o atrăgea, dar nu îndrăznea să se îndepărteze prea mult, i s-ar fi simţit lipsa imediat. După câteva momente de linişte, s-a întors spre salonul vast. A urcat cele patru trepte şi atunci o voce pe care o ura din tot sufletul a surprins-o.

— Bucăţică spaniolească, eşti mai frumoasă ca niciodată. Ea s-a întors şi s-a uitat la scoţianul uriaş care stătea rezemat de balustrada din marmură într-o atitudine sfidătoare. Îl văzuse în timpul cinei, dar l-a ignorat şi a

început să înainteze spre salon. Sper să-mi dăruieşti o fiică.

Asta a reuşit să-i atragă atenţia şi s-o oprească. S-a întors şi s-a uitat la el cu atâta ranchiună, încât, dacă privirile ar fi fost pumnale, Brandon ar fi sfârşit pe post de strecurătoare în bucătăria de la Crimson Hill.

— Şi de ce presupui, scoţian blestemat, că ai vreo legătură cu fiica mea?

Nici gura unui şarpe nu ar muşca astfel.

— Justin nu ţi-a spus despre acord. Asta a alertat-o, dar a rămas tăcută. Fiica ta, în cazul în care ai o fiică, se va căsători cu întâiul meu născut, Ian, care acum are opt ani.

Aurora nu ştia că scoţianul avea un fiu, dar nu i-a păsat.

— Nici dacă mor nu vei obţine o alianţă cu familia mea! Nu după ce ai făcut.

— Curând vei învăţa că în Anglia femeile nu au putere de decizie.

— Sigur, dar eu nu sunt englezoaică şi nu voi permite niciodată o unire de acest fel.

— Nu hotărăşti tu asta.

Furia o apropiase aşa de mult de el, încât aproape îi putea simţi răsuflarea. Aurora l-a privit cu ură, iar lui Brandon i s-a ridicat părul pe ceafă. I-a văzut ochii care străluceau ca jarul încins şi atât de înflăcăraţi, încât s-a gândit dacă nu cumva o întărâtase prea mult. Aurora s-a uitat la el cum s-ar fi uitat la un scorpion care se muşcă singur ca să nu-l ardă focul. Totul la el o deranja. O readucea la o atitudine ranchiunoasă şi asta o îndurera nespus. El a întins mâna ca s-o ia pe-a ei şi într-un gest reflex cu dreapta i-a plesnit un pumn în nas că l-a făcut să-şi piardă echilibrul, căzând pe spate. Brandon a apucat doar să se agaţe de ea ca să evite căderea, dar a târât-o după el. A înţeles prea târziu că, deşi balustrada avea abia un metru şi jumătate înălţime, ea ar putea să se rănească. A încercat s-o protejeze cu trupul lui, evitând lovitura la burtă.

Aurora a ţipat în timp ce cădea în gol împreună cu scoţianul, dar în cădere el reuşise s-o întoarcă pe-o parte pentru a evita ca burta ei să se lovească de a lui, provocându-i un rău care s-ar fi putut dovedi fatal. Au căzut între tufele de trandafiri. Crengile şi spinii le-au zgâriat pielea şi i-au imobilizat. Aurora avea părul încurcat în spini şi nu putea să mişte capul, deşi trebuia să fie recunoscătoare că a căzut pe moale. Trupul bărbătesc amortizase lovitura şi, cu toate că braţele lui o protejau, nu a putut să împiedice ramurile spinoase să-i sfâşie rochia şi să-i zgârie picioarele şi braţele.

— Dă-mi drumul imediat!

Corpul ei părea ulei încins, îl ardea, dar îl tutuise din nou şi el şi-a dat seama de acest detaliu.

— Dacă mă mişc, spinii te vor înţepa şi mai tare, iar fundul şi picioarele mele sunt plini de ei. Kiltul nu a împiedicat spinii să muşte cu poftă din fundul meu.

Ea a încercat să se mişte, dar ramurile încurcate în păr o trăgeau fără milă, o usturau picioarele. A rămas nemişcată.

— Jur că am să te omor pentru asta!

Lacrimile ameninţau să-i ţâşnească, dar era aşa de supărată că a reuşit să şi le înghită la timp şi să nu-i dea satisfacţie diavolului de lângă ea, care-i rănise orgoliul.

— Ai să fii o cuscră bătăioasă. Îmi place. Şi îţi dau cuvântul meu că în familia mea fiica ta va fi respectată şi iubită.

Ea nu l-a crezut nicio clipă.

— De asta ai pus la cale nefericirea mea? Nu sunt destule femei în Anglia pentru fiul tău? l-a întrebat sarcastică.

Brandon s-a gândit dacă să-i spună adevărul.

— Runele mi-au spus că spaniolul ar fi un soţ bun pentru Casey şi mi-au arătat alianţa pe care o voi stabili cu familia ta. Înainte de toate sunt un Laird responsabil faţă de

poporul meu, iar nevoile lui sunt peste ale mele.

A crezut că explicaţia o va linişti. Ea nu voia să mai asculte.

— Încearcă să-mi eliberezi părul şi mă voi ridica. Dacă nu o fac acum, este pentru că mă tem că-mi las părul în tufişuri.

— Dar este o ocazie perfectă ca să împac spiritele şi pentru asta merit să am fundul plin de spini verzi, a râs el de propria glumă.

— Pentru mine sunt mai dureroşi, pentru că sunt spini englezeşti, i-a răspuns ea tăios.

Atâta melancolie l-a întristat. L-au auzit pe Justin strigând-o din uşile mari cu geam şi amândoi au strigat în acelaşi timp. Niciunul nu a putut să evite o strâmbătură văzând faţa stupefiată a lui Justin când i-a zărit prin balustrada albă. A coborât iute cele patru trepte care îl despărţeau de tufele de trandafiri, dar chiar înainte să ajungă la ei aproape toată familia a ieşit auzind strigătele puternice. Niciunul nu a ştiut care dintre ei a rămas mai surprins în faţa spectacolului pe care-l ofereau, amândoi trântiţi şi încurcaţi printre arbuşti, într-o încrengătură de picioare şi haine. Justin fierbea de furie în vreme ce rupea ramurile din părul Aurorei. I-a văzut zgârieturile de pe braţe şi picioare şi a jurat că vărul lui avea zilele numărate. Jamie şi Justin au reuşit s-o ridice cu grijă, au scos toate ramurile şi spinii care o răniseră şi, când în sfârşit a fost eliberată, Justin l-a prins pe vărul Brandon de piept, l-a ridicat, apoi i-a dat un pumn care l-a trântit din nou printre trandafiri, şi i-a mai dat altul şi altul, până ce verii Ian şi Stephen au reuşit să-l oprească. Părea un taur furios şi însetat de sânge.

— Soţia ta loveşte mai tare, a râs Brandon de el.

Justin s-a întors ca să-l atace din nou, dar Jamie şi ducele îl ţineau bine şi a putut doar să se uite la el furios.

— Pleacă imediat din casa mea!

— Nici măcar o explicaţie, Brandon? Asta nu-ţi stă în

fire, a vorbit Judith cu voce blândă şi împăciuitoare.

Aurora a hotărât să intervină ca să liniştească spiritele.

— E vina mea. Aveam nevoie de un pic de aer şi am ieşit în grădină să respir când m-a surprins glasul lui Brandon. Chiar atunci stăteam rezemată de balustradă, m-am speriat când l-am auzit şi m-am întors aşa de brusc că mi-am pierdut echilibrul. În cădere l-am tras după mine.

Aurora i-a surprins pe toţi cu explicaţia, deşi nimeni nu a crezut-o, dar nu a contat. Nu dorea ca scoţianul să plece, pentru că îi trezise curiozitatea şi voia să-i explice multe lucruri. Brandon a fost uimit că spanioloaica l-a apărat. O femeie care se învinuia pentru faptele sale era ceva nou pentru el.

Aurora a recapitulat cuvânt cu cuvânt explicaţia lui Brandon asupra implicării lui în nunta lui Casey. Pe ea încă o durea simpla menţionare a acestui lucru, dar s-a stăpânit. El credea că avea motive care justificau fapta lui prea puţin etică, dar ea nu ar fi înţeles nici de-ar fi trăit o sută de ani. Nimic nu justifica trădarea, ticăloşia de care dăduseră dovadă amândoi pentru a pune la cale cursa. Îi vorbise despre rune, nişte pietre magice care preziceau viitorul, când ea era atât de sceptică faţă de lucrurile astea, deşi le respecta. Doica ei avea nişte cărţi ţigăneşti în care citea viitorul de fiecare dată când simţea o umbră de nelinişte în suflet. Brandon avea nevoie de un bărbat integru cu cunoştinţe militare, iar Diego îndeplinea aceste cerinţe.

*

Aurora s-a uitat la vânătăile de pe braţe. Niciodată nu va mai privi trandafirii cu ochi atât de buni. Justin era turbat. În casă domnea o atmosferă încordată şi ea fugea aproape în fiecare zi la casa tatălui ei. Justin se supăra pe ea din cauză că petrecea prea multe ore pe proprietatea

vecină, dar ea refuzase să fie o prizonieră. Tatăl ei şi Eulalia nu se întorseseră încă de la Londra şi lucrul ăsta o nedumerea. Nu petrecuse niciodată atâtea săptămâni fără compania doicii ei şi o anume întristare o cuprindea când se gândea că poate nu va mai fi cu ea ca altădată. Unchiul ei tot nu apărea. Burta enormă o făcea greoaie şi lentă, iar nopţile lungi aproape fără odihnă îşi cereau plata. Avea nevoie să se uşureze, deşi nu ştia ce va face în această privinţă când o va avea pe fiica ei, o fiică uriaşă, cu siguranţă, dacă se lua după burta ei colosală. Se temea de marea decepţie pe care o va avea unchiul ei când o va vedea. Îl iubea aşa de mult, încât o sfâşia pe dinăuntru faptul că o să-l îndurereze, dar trebuia să privească spre viitor, pentru că întoarcerea spre trecut era cu neputinţă, chiar dacă asta însemna să piardă tot ce cunoscuse până la optsprezece ani. A urcat cele patru trepte ce o despărţeau de uşa enormă de la intrare şi, chiar înainte să bată, majordomul Marcus i-a deschis uşa grea din lemn. Cum de ştia el ora la care va ajunge ea acasă în fiecare zi, o lăsa perplexă.

Îi va întreba pe fraţii ei într-una din zilele astea.

— Astăzi eşti foarte chipeş, Marcus, de fiecare dată pari mai tânăr şi mai agil, într-o bună zi ne vei surprinde cu vestea căsătoriei dumitale.

Majordomul a dat din cap, şi ea a. Râs. Ştia că el nu vorbea limba ei maternă şi îi plăcea să-l flateze, ştiind că mai apoi fraţii ei îi vor traduce vorbele provocându-i o îmbujorare mai intensă decât a macilor de Andaluzia.

A condus-o până în sufrageria circulară, nume cu care fraţii ei botezaseră camera pe care ea o amenajase pentru mesele informale. Şi-a văzut cei trei fraţi şi pe vărul Guy devorând tipicul mic dejun englezesc. S-a apropiat de bufetul uriaş şi a luat o porţie mare de salată de fructe cu cremă acră. Mereu exista în casă un castron cu fructe tăiate bucăţi şi macerate cu miere şi scorţişoară pentru ea.

După ce s-a aşezat, i-a şterpelit lui Andrew nişte croasante cu unt şi marmeladă de mure. Le descoperise întâmplător în plimbările ei, tufe enorme pline de mure negre, deşi nu erau la fel de dulci ca acelea din Ronda, nu i-a păsat. Bucătarul obişnuia să-i pregătească marmeladă şi tarte din ele. Andrew nu s-a supărat că sora lui îi furase croasantele din farfurie, îşi luase destule de pe platou, fiindcă ştia că ea i le va lua de îndată ce se va aşeza, era ca un ritual între ei.

— Nu-ţi dau de mâncare la Crimson Hill? a întrebat-o Cristopher.

Întrebarea glumeaţă a fratelui ei mai mare nu a îngrijorat-o deloc. L-a privit şi i-a zâmbit. Dacă fratele ei ar şti că aproape îndura foamea ca să-i facă pe plac ducelui, ar zâmbi cu îngâmfare, dar ea obişnuia să se strecoare în bucătărie şi să-şi umple stomacul cu mâncărurile pe care i le pregătea Luisa pe ascuns. Îşi luase obiceiul să coboare în bucătărie la miezul nopţii şi să mănânce tot ce îi lăsa Luisa pregătit.

— E plin de scoţieni, cum bine ştii. Toţi au gemut în sinea lor, mai puţin Cristopher. Şi refuz să mă uit cum devorează dimineaţa viscere de animal; mă face să-mi piară pofta de mâncare pentru toată ziua.

Încă îşi amintea greaţa provocată de mirosul de *haggis* scoţian. Ei i se păruse un cârnat putred.

— Dawn, ar trebui să ai grijă ce mănânci, cred că ai să explodezi într-o zi.

Guy se uita surprins la burta ei enormă.

— Eşti sigură că mai ai trei luni până naşti?

Fraţii se simţeau stânjeniţi de acest tip de conversaţie atât de feminină, dar erau îngrijoraţi pentru ea şi asta o mulţumea peste măsură. Era minunat să aibă fraţi!

— Două şi o săptămână, dar cred că fetiţa asta va cântări aproape cât mine când se va naşte, fiindcă e enormă. Aurora s-a uitat la farfuria fratelui mai mare şi a strâmbat din nas. Nu ştiu cum poţi să mănânci asta aşa de

dimineaţă.

Farfuria cu cârnaţi, ouă, şuncă şi rinichi i se părea scârboasă.

— Mă trezesc în zori şi, după cum ştii, trebuie să muncesc din greu, ceea ce mă lasă istovit şi mort de foame.

— Dar abia gustaţi fructele şi verdeţurile; atâta grăsime nu poate să fie bună pentru stomac, sunt sigură că într-o zi vă veţi da seama şi va fi prea târziu ca să mai faceţi ceva,

— Iar noi nu ştim cum de te ţii pe picioare cu mâncărurile astea pe care te încăpăţânezi să le mănânci. Sunt atât de lipsite de consistenţă…

Critica venise din partea lui Arthur.

— Îmi place varietatea şi mai ales îmi plac fructele. Ea s-a uitat la farfuriile fraţilor ei. Poate ar trebui să încercaţi să mâncaţi ceva mai benefic pentru voi.

Aproape îşi devorase micul dejun, dar tot îi era foame. S-a ridicat din nou şi s-a uitat la platourile mari de pe bufet. A văzut unul cu sandviciuri cu pui rece şi brânză şi s-a hotărât pentru unul dintre ele, s-a aşezat iarăşi şi, când a văzut că fraţii ei erau cu gurile pline, le-a spus:

— Diseară e o petrecere la Crimson Hill şi o să veniţi toţi! a poruncit.

Toţi patru s-au înecat în acelaşi timp. Au tuşit aşa de tare că le-au dat lacrimile. Ea zâmbea cu gura până la urechi de rezultatul obţinut.

— Eşti o soră crudă şi răzbunătoare, a privit-o Arthur cu candoare.

— N-am de gând să trec prin încercarea asta de una singură. Cum tata şi Eulalia lipsesc, e obligaţia voastră să vă ocupaţi de confortul meu, iar confortul meu este asigurat dacă în această noapte veţi fi cu mine în faţa acestei legiuni de scoţieni barbari. Mă rog, nu aşa de barbari.

— Ar trebui să ne supărăm pentru felul în care te referi la scoţieni, dar adevărul este că nu putem, fiindcă gândim la fel ca tine, a spus Andrew şi i-a zâmbit.

— Şi voi, spaniolii, aveţi sălbaticii voştri, aşa că nu m-aş lăuda atâta, a înfruntat-o Cristopher. Sau un tâlhar nu este un sălbatic?

Acum Aurora a fost cea care s-a înecat cu ceaiul, ştia la ce se referea fratele ei.

— Mai bine tâlhari decât scoţieni!

Guy îi vedea înţepându-se şi era nedumerit.

— Ştiu de partizanii care au luptat împotriva soldaţilor lui Napoleon doar cu pietre şi asta, dragă soră, înseamnă să fii sălbatic din fire, a zis Andrew.

Ea era în total dezacord.

— Sălbatici sunt cei care umblă cu fustă şi în fundul gol pe insula asta rece condusă de mâna diavolului.

— Kilt, se numeşte kilt, un scoţian te-ar jupui de vie pentru acest comentariu, a corectat-o Arthur cu dragoste.

— A făcut-o deja Brandon, dar să mă pici cu ceară dacă îi fac plăcerea să o spun corect şi, ştii, Cristobal?, spune foarte puţin în favoarea ta faptul că judeci oamenii pur şi simplu pentru că ai auzit un comentariu răutăcios, cu siguranţă al vreunui englez invidios sau al vreunui francez învins.

— Eşti foarte pricepută la teme de genul ăsta pentru o femeie.

Andrew o privea curios după ce auzise comentariul lui Guy.

— O fiică bună trebuie să-şi cunoască neamul, a răspuns serioasă. Şi, pe măsură ce-mi hrăneam stomacul cu mâncare, mi-am hrănit mintea cu lecturi şi vă informez că prietenul meu Manuel obişnuia să-mi explice tot ce învăţa la Salamanca.

— Ai terminat lucrările la Redtower? a întrebat-o Cristopher, încercând să schimbe subiectul.

Aurora s-a gândit un moment la răspuns.

— Am multe probleme cu Justin şi cu ducele ca să-i împiedic să vină. Amândoi cred că o femeie nu se pricepe la o schimbare de o asemenea dimensiune.

Toţi patru i-au zâmbit cu îngăduinţă, ca şi când ar fi înţeles atitudinea lui Justin şi a ducelui.

— Ai schimbat numele turnului? a întrebat Andrew.

— Sigur că nu, a răspuns iute. Se numeşte Turnul Roşu al familiei Velasco, doar am lungit un pic numele original.

— Eu vreau să văd schimbările.

Andrew era sincer în ceea ce spunea. Aurora s-a ridicat.

— Plec, dar mă voi întoarce la timp şi sper să vă văd pe toţi diseară la Crimson Hill.

Nu le-a dat timp să răspundă, şi-a adunat rochia turcoaz şi a plecat lăsându-i tăcuţi şi gânditori. Andrew a prins-o din urmă înainte să ajungă la uşă.

— Îmi dai voie să vin cu tine, Dawn?

Aurora i-a zâmbit, a luat coşul pe care i-l pregătise bucătarul pentru prânz şi i l-a dat fratelui ei.

Capitolul 20

Justin fierbea de furie când a trecut de uşa care despărţea cele două dormitoare. Nu ştia niciodată cu exactitate când va veni Aurora şi unde obişnuia să petreacă atâtea ore pe zi. Va avea o discuţie serioasă cu ea. Dar adormise iar în baie, asta a reuşit să-i mai domolească în parte furia. A privit-o cum dormea şi a dorit-o încă o dată, cu nerăbdare, cu disperare. Abstinenţa nu-i prindea bine şi trebuia să facă ceva în privinţa asta. S-a descheiat la vestă şi şi-a suflecat mânecile cămăşii albe de in. S-a aplecat şi a

început s-o săpunească uşor. Ea s-a trezit imediat.

— Pot şi singură! a spus deranjată, fiindcă în ultima vreme adormea pe oriunde.

— Voiam doar să te ajut.

— Am o cameristă care mă ajută.

Ochii Aurorei au străbătut camera, dar nu au văzut-o pe Elena.

— I-am zis că poate să plece, te voi ajuta eu de data asta. L-a privit încruntată, dar a tăcut. Ţi-am dus dorul la prânz.

Pe Aurora nu a convins-o tonul împăciuitor al lui Justin.

— Am fost la Redtower şi am luat prânzul cu Andrés. Aurora s-a relaxat sub masajul lui. Curând vei putea să-l vezi. Aproape s-au terminat reparaţiile şi sunt foarte mândră de rezultat. Aştept mobila pe care am comandat-o şi atunci voi da o petrecere pe cinste.

Justin a râs văzând entuziasmul cu care vorbea.

— Sper că azi îţi vei pune rochia pe care ţi-am dăruit-o, modista s-a grăbit ca s-o termine la timp.

Aurora s-a uitat la rochia frumoasă din mătase de culoare acvamarin care stătea bine netezită pe patul enorm. Croiala era gândită special pentru o gravidă şi reuşea să ascundă destul de bine mărimea burţii. I-a mulţumit în tăcere lui Justin pentru gest, dar avea încă un subiect important de tratat. Lui Justin îi plăcea prea mult s-o ajute să se îmbăieze, dar faptul acesta o stingherea. Îi simţea mâinile enorme mângâind-o pe tot copul şi, în ciuda tinereţii, percepea efortul imens pe care-l făcea ca să se stăpânească şi asta îi dădea uşoare remuşcări, dar nu suficiente ca să capituleze.

— Mi-ar plăcea să-mi respecţi ora de baie.

— Cunosc la perfecţie fiecare centimetru al corpului tău, l-am gustat după pofta inimii. Scrupulele tale sunt absolut inutile.

Vocea i-a sunat prea seacă.

— Dar mă face să-mi fie ruşine.

Era mâhnită, ochii bărbatului o priveau severi.

— Ce avem azi la cină? a schimbat Justin subiectul, fiindcă a văzut că ea se întristează. Nu-i plăcea s-o vadă fără sclipirea ştrengărească a ochilor.

— Purcel de lapte prăjit şi asezonat cu rozmarin, usturoi şi lămâie; pui în sos de migdale şi nucşoară; ardei umpluţi cu orez şi stafide în sos dulce de brânză. De asemenea vor fi pateuri umplute cu carne de potârniche cu smântână la desert. Luisa a pregătit cremă de zahăr ars cu migdale şi sos de mure şi ceva ce îmi place la nebunie... orez cu lapte, unul dintre deserturile mele preferate.

Justin a râs de încântarea ei.

Nu-şi dăduse seama, dar Justin o ajutase mai bine decât camerista să se îmbrace. Mai rămânea părul, dar el i-a cerut să-l lase liber. Aurora a fost de acord. Justin a scos o cutie în care se afla o frumoasă tiară din perle minuscule. Ea a vrut imediat să protesteze, dar, cu o rugăminte, Justin a făcut-o să tacă.

— Ştiu că încă n-ai douăzeci de ani ca să porţi perle, cum spune bunica ta, dar vei face o excepţie în seara asta? Îmi vei face pe plac, Dawn?

Ea n-a putut decât să accepte cu un zâmbet. Chiar înainte să iasă din cameră, la urechi îi atârnau nişte cercei de perle în cascadă, care îi ajungeau până aproape de umeri.

Saloanele de la Crimson Hill erau foarte frumoase. Aurora nu ştia de unde apărea atâta lume, pentru că erau încă la ţară, deşi nu uita că socrul ei era un duce important şi influent. Şi-a privit cu dragoste cei trei fraţi. Erau foarte chipeşi. Un zâmbet de adevărată încântare i-a apărut pe buze când şi-a zărit dragul cumnat. Găsise în el un adevărat prieten şi, chiar dacă uneori îl simţea nervos din cauza tendinţei ei de a se apropia de el prea mult, făcea tot

posibilul ca ea să se simtă comod. Îi plăcea umorul său ştrengăresc, era singura persoană care nu făcuse niciun comentariu usturător sau batjocoritor la adresa descendenţei ei spaniole. Fără să-şi propună, el îi câştigase recunoştinţa şi afecţiunea eterne. S-a eliberat de braţul lui Justin şi s-a dus la fraţii ei.

— Nu trebuie să-l nesocoteşti în felul acesta pe soţul tău, a certat-o Cristopher.

— Voiam doar să vă spun bun-venit.

Era mâhnită.

— Trebuie să aştepţi să te conducă el şi mai întâi să întâmpini familia soţului tău.

Asta scăpa cunoaşterii ei.

— Familia mea sunteţi voi, pentru că, la urma urmei, avem nişte legături de sânge, nu scoţienii ăia, a bombănit şoptit.

— Aici obiceiurile sunt diferite. Cu un gest drăgăstos, Andrew i-a reaşezat o şuviţă de păr după ureche. Trebuie să respecţi protocolul, ca marchiză şi viitoare ducesă.

Ea a oftat neputincioasă.

— Regulile astea mi se par stupide.

Hotărârea din glasul ei i-a smuls un geamăt lui Cristopher. Arthur a luat-o blând de cot.

— Dar azi vei ţine cont de ele. A condus-o din nou la Justin, iar ea, învinsă, s-a lăsat călăuzită de fratele ei.

Jamie şi-a făcut milă de ea şi i-a şoptit la ureche că greşeala îi fusese iertată datorită faptului că era străină. Justin continua s-o privească încruntat, a îndrumat-o în timpul prezentărilor. Aurora accepta cu graţie toate reverenţele care i se făceau. El nu ştia ce îi provoca zâmbetul acela ucigător pentru emoţiile sale şi îl durea că altul era destinatarul bucuriei ei. Se simţea bolnav şi mai degrabă ar fi mers pe cărbuni încinşi decât să-i mărturisească faptul că era gelos până şi pe aerul pe care îl respira.

Aurora era înfierbântată, şi-a privit burta enormă şi a simţit nevoia să se răcorească. S-a scuzat un moment faţă de vărul său Guy şi s-a dus în cameră pentru un moment de destindere.

Auzea strigăte furioase şi un glas pe care îl iubea mult a făcut ca picioarele să n-o mai ţină. A coborât cât de repede i-a îngăduit burta grea. Nu ajunsese încă la uşă când l-a văzut pe Justin aterizând pe podea. Era o bătaie în marile saloane, iar Aurora nu îndrăznea să-l privească pe bărbatul de care îi fusese atâta dor şi pe care îl iubea profund. Englezii se îmbulziseră. Brandon, Jamie şi cei doi veri scoţieni încercau să oprească pumnii nobilului spaniol, dar era un militar obişnuit să lupte. Deşi dezavantajul numeric era mare, ofiţerul se năpustea cu o furie oarbă şi zdrobitoare. Toţi priveau tăcuţi. Ea nu-şi lua ochii de la spaniol, dar nu îndrăznea să deschidă gura, ca să nu le dea englezilor avantajul de a-l surprinde. Ştia că el s-ar opri dacă ea l-ar striga şi mai degrabă ar fi murit decât să permită să fie rănit. Era o luptă magnifică, atât de inegală, încât toţi erau uluiţi. Justin avea o buză spartă, dar lui nici nu i se clintise un fir de păr. Când tăişul unei spade i-a ameninţat ceafa, şi-a oprit brusc atacul. Aurora era îngrozită de deznodământ, ar fi Brandon în stare să-l ucidă? S-au îngrămădit imediat şi l-au imobilizat. Aurora nu a mai putut să se stăpânească. A alergat spre el, s-a năpustit şi l-a sărutat şi îmbrăţişat cu o dragoste care i-a lăsat pe toţi uimiţi.

— Daţi-i drumul! Nimeni nu a ascultat-o, dar ea nu s-a lăsat. Daţi-i drumul imediat! a cerut privindu-l pe Justin, dar el a refuzat dând din cap.

— A pătruns pe o proprietate străină şi a ameninţat cu bătaia un nobil englez, a explicat Devlin.

— Este unchiul meu! a exclamat tristă.

— Strânge-ţi, lucrurile, Aurora, plecăm chiar acum!

Rodrigo a reuşit să se elibereze de mâinile care îl

ţineau prizonier, a văzut cum unul dintre englezi punea mâna pe nepoata lui şi o ţinea, dar a stat liniştit până când vârful spadei nu i-a mai ameninţat gâtul.

— Nu poate să plece.

Cuvintele lui Justin l-au făcut pe Rodrigo să mijească ochii.

— Era o chestiune de timp până să sosească unchiul meu şi avem multe de vorbit.

Ea încerca să se elibereze din mâinile lui Justin, dar nu reuşea.

— Dă-i drumul, englezule, şi poate trăieşti până mâine!

Glasul spaniolului avea cadenţa morţii tăcute. Cu un timbru profund şi armonios.

— Nu!

În faţa refuzului lui Justin, Aurora l-a privit copleşită de neputinţă. S-a uitat la unchiul ei cu o duioşie atât de profundă încât, văzându-l ameninţat de o spadă care îi rănea gâtul, a umplut-o de o furie oarbă.

— Nu mă face să te urăsc pentru asta, Justin, vreau doar să vorbesc cu unchiul meu, ca să rezolvăm situaţia în mod civilizat.

— Dacă-mi dai cuvântul tău că nu vei părăsi Crimson Hill.

Justin risca mult, dar nu avea de gând s-o scape din ochi niciun moment. Se temuse de sosirea unchiului ei şi se dovedise aşa cum se aştepta.

— Nici eu, nici unchiul meu nu vom părăsi casa.

Cu aceste cuvinte reuşise să domolească loviturile amândurora.

Intrarea bruscă a tatălui şi doicii ei, a lui Diego şi a mai multor oameni înarmaţi de-ai unchiului ei a făcut ca balanţa să se încline de cealaltă parte. Imediat, zgomotul spadelor care se loveau a devenit asurzitor. Spade la o petrecere! Nemaipomenit, dar adevărat. Diego îşi măsura

forţele cu un scoţian, iar unchiul ei chiar cu Justin. Aurora credea că va înnebuni. Sala se împărţise în două tabere clar diferenţiate ca număr şi ea s-a uitat sfidător la fraţii ei. Aceştia nu participau, stăteau pe margine şi, cu toate că dorea să oprească această nebunie oarbă, nu ştia cum. John a ţinut-o de umeri şi a îndepărtat-o de locul înfruntării, căci abia putea să se mişte. Privea totul cu o groază care o paraliza şi deodată a zărit-o pe bunica ei chiar în locul unde se desfăşura bătălia. Bunica o privea cu o profundă căinţă în ochi. Aurora nu s-a gândit nicio clipă că încercarea de a ajunge la ea printre bărbaţii care îşi înfruntau spadele cu o forţă implacabilă putea să fie mortală. Nu mai asculta, avea ochi doar pentru ea şi, înainte de a ţine cont de glasul raţiunii, a început să străbată distanţa care le despărţea. Aproape ajunsese. Aproape putea s-o atingă. A simţit oţelul rece străpungându-i carnea moale, dar chiar şi aşa nu s-a oprit, voia doar s-o ajungă şi să se cuibărească în braţele ei. Era deja lângă ea, dar, înainte de a ridica mâinile ca s-o mângâie, a căzut la pământ.

S-a dezlănţuit haosul. Rodrigo a văzut-o căzând şi a lăsat spada jos înainte ca Justin să-şi dea seama, asta l-a rănit la braţ şi când s-a uitat în direcţia privirii lui Rodrigo, un văl de moarte i-a acoperit ochii. Rochia acvamarin a Aurorei etala o floare de sânge la înălţimea pieptului, care prevestea nenorociri.

Maria a scos un ţipăt care ar fi făcut să tremure un mort, când şi-a văzut nepoata străpunsă de o spadă. John a pălit şi a căzut la picioarele ei cu un suspin întretăiat. Tăcerea care a urmat luptei părea de dincolo de mormânt. Chipurile fantomatice deveneau cenuşii. Nenorocirea celor întâmplate nu cunoştea limite.

Doctorul tocmai sosise. Eulalia spălase rana care era de o profunzime alarmantă. Se ruga să nu fi rămas vreo bucată de stofa înăuntru, dar altceva nu putea să facă, asta era ce făcuse de când pusese piciorul pe insula asta

blestemată. Casa era cufundată în tăcere, cu excepţia suspinelor unei bunici neconsolate, ale unui tată speriat şi ale unui soţ spăşit. Ceea ce începuse ca o cină de familie se sfârşise într-un duel mortal. Camera Aurorei era o forfotă de picioare care alergau dintr-un loc într-altul neoprindu-se nicăieri. Doctorul dădea ordine care erau îndeplinite imediat, dar asta nu uşura enorma vină care îi apăsa pe toţi.

În picioare, lângă şemineul enorm, Rodrigo îl privea pe Justin cu o răceală absolută, iar Justin îi întorcea privirea cu ceva asemănător remuşcării. Nu-şi vorbeau, privirile erau de-ajuns şi spuneau tot ce nu rosteau gurile închise. Rodrigo s-a uitat la tăietura de pe braţ şi a considerat că nu era importantă. Şi-a luat batista de la gât şi a înnodat-o ca să oprească hemoragia pe care i-o provocase Justin. Trebuia să-şi ţină mâinile ocupate sau va face ceva de care apoi se va căi. Jamie se ocupase să liniştească restul familiei şi le ceruse să plece acasă, el îi va ţine la curent cu tot. A cerut personalului să adune totul în cea mai mare linişte cu putinţă şi între timp le-a servit majorităţii bărbaţilor pahare cu coniac.

Justin l-a golit pe-al lui dintr-o înghiţitură şi, pentru că nu era de-ajuns, a luat sticla şi a băut până când plămânii păreau că o să-i explodeze. Rodrigo nu şi-a băut paharul, continua să-l ţintuiască cu privirea pe englez, hotărând dacă merita să îl omoare acum sau să aştepte să i-o ceară Aurora.

Intrarea doctorului în sală i-a lăsat pe toţi în aşteptare. S-a uitat la toate chipurile, hotărând pe cine trebuie să informeze despre starea doamnei.

— Lord Penword, rana este curăţată şi cusută, deşi mă tem că asta a grăbit naşterea. Prevăd că mai sunt încă vreo câteva ore şi mi-am luat libertatea de a trimite după o moaşă şi după o doică.

— Doamna e bine?

Diego fusese cel care pusese întrebarea, nu Rodrigo.

— Marchiza are gemeni şi mă tem că se vor ivi complicaţii.

Doctorul şi-a îndreptat din nou privirea spre Justin.

— Dacă va trebui să aleg?... a lăsat întrebarea neterminată şi Rodrigo nu a înţeles-o.

— La ce vă referiţi prin a alege? a strigat, iar doctorul s-a uitat la el de parcă ar fi fost o fiinţă din altă lume.

— Naşterile multiple sunt de obicei de sexe diferite, voiam doar să mă pun de acord cu lordul Penword asupra necesităţii de a alege băiatul, datorită moştenirii, în cazul în care nu va fi cu putinţă salvarea ambilor copii.

Rodrigo a scos un răcnet răguşit de furie şi l-a prins pe doctor de guler. Diego şi Brandon au reuşit să-i desprindă mâinile de pe el înainte să-l sfărâme.

— Du-te sus, fă-ţi treaba şi, dacă laşi să moară pe vreunul dintre nepoţii mei, jur pe viaţa mea că te voi ucide!

Doctorul nu a mai avut nevoie de alt imbold, dar, înainte de a se întoarce şi a ieşi îngrozit, Justin l-a informat:

— Dacă e o fetiţă... să fie ea.

Ducele a scos o exclamaţie şi şi-a privit fiul ca şi cum ar fi fost nebun de legat. Era de negândit alegerea unei fete în defavoarea unui moştenitor, dar a tăcut, probabil Justin avea motivele lui pentru o astfel de decizie, deşi nimeni în toată Anglia nu ar fi putut să-l înţeleagă.

— Diego. Cel pomenit l-a privit pe Rodrigo. Jared Quenan a sosit la Londra acum câteva zile, vreau să te duci după el, cu cai odihniţi, poţi fi acolo într-o oră şi puţin mai mult înapoi, repede!

Diego a înclinat din cap şi s-a întors să plece, când Cristopher şi Andrew i-au cerut îngăduinţa să-l însoţească.

Casey îşi plângea nefericirea, Diego nu o privise nici măcar o clipă. Îi înţelegea dispreţul, dar asta nu o consola. Văzuse durerea din ochii lui când verişoara ei căzuse. Lupta va fi dură, dar ea nu se va da bătută, îi va arăta

sentimentele ei profunde, iar copilul care era pe drum spera să îmblânzească inima nobilului spaniol până la obţinerea iertării şi dragostei lui. Suferea pentru Aurora, avea încredere că într-un viitor nu prea îndepărtat va uita de trădarea ei şi o va privi din nou cu ochi plini de bunătate. Se va ruga pentru însănătoşirea ei în fiecare zi şi îşi va ostoi suferinţa, se va ruga pentru viaţa ei şi a copilului ei.

Justin era secătuit. Sufletul îi devenise arid şi aspru. De două ori pusese viaţa soţiei lui în pericol şi nu putea să-şi găsească alinarea. Iminenta lui paternitate îl umplea doar de un gol absolut. O văzuse căzând şi durerea surdă care îi strângea inima nu îl lăsa să respire. Nu-şi înţelegea încăpăţânarea, acea iraţionalitate oarbă de posesie. Aurora voia să plece şi în încăpăţânarea lui o obligase la sclavie, închisoare care putea s-o coste viaţa, dar el ştia cu o certitudine copleşitoare că, dacă o lăsa să plece, o va pierde pentru totdeauna şi o prefera plină de ură, dar alături de el decât plină de afecţiune, dar departe.

— E timpul să avem o discuţie.

Maria i-a privit pe toţi cu ochi îngheţaţi.

— Mamă!... nu încă.

Rodrigo şi-a privit mama cu o furie stăpânită.

— Este timpul să luăm decizii, să semnăm acorduri şi, dacă-mi voi pierde nepoata, voi vrea doar s-o plâng, aşa că nu-mi mai spune că nu este încă momentul!

Justin a privit-o cu admiraţie. Bătrâna atât de mândră demonstra o stăpânire de sine peste poate şi cu asta îi câştigase inima pe loc, pentru că îi amintise de semeţia trandafirului lui spaniol.

— Când mi-am trimis nepoata pe insula asta îngrozitoare, speram ca partea din familie pe care nu o cunoştea să ajungă s-o îngrijească şi s-o aprecieze cu aceeaşi atenţie şi străduanie cu care am fi făcut-o noi. Maria l-a privit pe John cu duritate, dar el nu putea să ridice capul,

se simţea învinuit de vorbele ei. Vin şi o găsesc nu doar căsătorită fără cunoştinţa noastră, dar şi pe punctul să devină mamă. Lord Beresford, cum a fost posibil aşa ceva?

John stătea tot cu capul plecat, vorbele nu-i ieşeau. Maria l-a înfruntat pe Justin.

— Nepoata mea s-a lăsat sedusă?

Justin credea că are să se înece dintr-un moment într-altul. Grozăvia a ceea ce se întâmplase îl strivea, nu se simţea în stare să susţină privirea Mariei, nişte remuşcări teribile îl zguduiau până dincolo de limită. Tăcerea lui a fost cel mai bun răspuns şi o exclamaţie generală de groază i-a arătat porţile iadului. Rodrigo a reuşit să-şi stăpânească greaţa pe care i-o cauzase o asemenea abominabilă revelaţie. Pradă unei furii oarbe, l-a pus la pământ pe englez, căutând cu pumnii să-i ia viaţa. El nu s-a apărat, a simţit furia spaniolului ca pe un balsam pentru sufletul lui. Trebuia să-şi spele păcatele şi modul acesta i s-a părut acceptabil şi corect. Jamie, Brandon şi John l-au ţinut pe Rodrigo.

— Fiul meu aproape a plătit cu viaţa vina lui… dacă a avut-o. Vocea ducelui i-a amuţit pe toţi. Credeţi-mă când vă spun că Lady Penword l-a făcut să plătească foarte scump orice ofensă pe care ar fi comis-o fiul meu. Ofensă care mă îndoiesc că există şi pe care ea nu a recunoscut-o niciodată. Este datoria mea s-o spun ca să fim drepţi.

Rodrigo s-a înecat când a auzit titlul nepoatei lui.

— Căsătoria este valabilă?

Rodrigo l-a întrebat direct pe John. Acesta a confirmat, dând încet din cap, dar nu a rostit niciun cuvânt.

— Tata o recunoscuse deja pe Aurora în mod legal ca fiică legitimă. Arthur, care până atunci tăcuse, a vorbit în apărarea tatălui său. Am crezut că era cel mai bine pentru ea, s-a scuzat el.

— Cel mai bine pentru ea?! a ţipat Rodrigo tot mai înfuriat. Aici nimeni nu a tratat-o cu respect, nici nu a ţinut

cont de părerea ei. Nepoata mea era îndrăgostită de Diego, încă din leagăn. Amândoi aveau acordul meu pentru nuntă. Niciunul dintre voi nu aveaţi autoritatea să hotărâţi altfel. Geamătul involuntar al lui Casey i-a făcut pe toţi să întoarcă privirile.

— Vrem un divorţ amiabil.

Maria a încercat ca vocea să-i sune cât mai imparţial cu putinţă.

— Nu! Strigătul furios al lui Justin i-a surprins pe toţi. Niciun Penword nu a divorţat niciodată şi presupun că niciun catolic spaniol.

Maria l-a privit atât de aspru, că Justin a întors ochii de la ea stânjenit.

— Pun pariu, lord Penword, că nepoata mea nu s-a căsătorit la biserică, aşa e? O ceremonie civilă poate fi anulată. Aurora se va întoarce în Spania.

— Aici nu e vorba despre un bărbat şi păcatele lui, nici despre o femeie şi dorinţele ei. E vorba despre doi copii care vin pe lume şi obligaţia tuturor este să ne gândim la ce este mai bine pentru ei.

Eulalia nu a mai putut să-şi stăpânească limba. Ea ştia că va trece mult până când Aurora se va întoarce în patria ei.

— Cel mai bine pentru aceşti copii este să crească în patria mamei lor, a argumentat Maria cu glas calm. Casa Velasco este iubită şi respectată în Spania. Nepoata mea este încă o moştenitoare valoroasă, jumătate dintre nobilii necăsătoriţi aşteaptă ca Rodrigo să le acorde mâna pe care chiar ei au cerut-o de când Aurora a împlinit zece ani. Şi, credeţi-mă, vor fi dispuşi să-i accepte pe ea şi pe copiii ei.

— Aceşti copii au încă un tată, sunt fiii Marii Britanii şi aici vor rămâne, cu sau fără mama lor!

Justin strângea din dinţi aşa de tare, încât Maria a crezut că şi-i va sparge.

— Aici se vorbeşte despre dorinţele tuturor. Cine

vorbeşte despre dorinţele lui Dawn? Arthur părea singurul cu o urmă de bun-simţ. Este o prostie să faceţi presupuneri, să aşteptăm ca ea să spună ce simte, ce doreşte inima ei şi atunci veţi putea să faceţi planuri.

— Ai lăsat-o singură pe nepoata mea?

Maria o privea speriată pe Eulalia.

— *Jahivé* e inconştientă, voiam doar să vă informez că rana nu mai sângerează, dar n-am putut să mă stăpânesc văzând câte prostii se spuneau în numele ei.

Eulalia le-a dat o palmă tuturor cu vorbele ei.

Intrarea grăbită a lui Diego, Cristopher şi Andrew, urmaţi de Jared Quenan i-a liniştit. Justin s-a uitat la medicul evreu cu o anume reţinere. Prezentările scurte nu au lăsat loc unei evaluări mai ample, pentru că Jared nu voia să piardă mai mult timp cu ei decât era necesar. Maria l-a însoţit în dormitorul nepoatei ei şi i-a făcut un rezumat al întâmplărilor, atât de scurt, că i-a smuls un zâmbet înţelegător.

— Mulţumesc că ai venit, Jared, sunt moartă de îngrijorare pentru ea. Maria l-a privit pe prietenul ei aşezându-se pe-o parte a patului în care zăcea Aurora inconştientă şi cu respiraţia greoaie. El a dat la o a parte cearşafurile care o acopereau şi a apreciat că medicul englez făcuse o treabă bună cu rana de la umăr. A pus mâinile pe burta ei umflată şi a simţit contracţiile care arătau că începuse naşterea.

— E prea devreme să se nască micuţii, mai sunt peste două luni. Maria abia putea să vorbească, îşi privea atât de neajutorată nepoata încât cu greu reuşea să-şi reţină lacrimile.

— Se întâmplă adeseori cu sarcinile multiple, ar fi foarte dificil pentru mamă să nască doi copii de greutate corespunzătoare.

— Nu eşti îngrijorat?

Maria era uluită.

— Nu.

Jared s-a uitat cu o dragoste fraternă de netăgăduit la fata pe care o adusese pe lume în urmă cu mai bine de şaptesprezece ani. Eulalia trimisese după el de mai multe luni şi regreta profund că nu putuse să vină mai devreme. Pacienţii lui din Cordoba nu îi îngăduiseră. Nu fusese uşor să caute un înlocuitor bun care să-i ocupe postul până la întoarcerea lui, dar se bucura că ajunsese la timp ca să aducă pe lume încă doi Velasco.

— Eulalia ştie deja ce îmi trebuie. Unde este colegul meu englez? Întotdeauna patru mâini sunt mai bune decât două.

— S-a dus după moaşă şi după doică. Cu doi bebeluşi prematuri, e de părere că va fi nevoie de multe mâini şi cred că, măcar o dată, un englez are dreptate.

Jared a râs de comentariul prietenei lui.

— Maria, vreau să ieşi imediat, nervii tăi nu fac decât să-mi îngreuneze munca şi ştii că te voi ţine la curent cu toate la momentul potrivit.

Maria a acceptat şi a ieşit din cameră fără să crâcnească. Cu glasul lui calm şi firea senină, Jared reuşea să-i liniştească toate temerile.

Tăcerea din casă era copleşitoare, fiecare stătea în locul său, necedând niciun milimetru. Rodrigo nu-şi lua ochii de la Justin. John se uita la duce cu durere, moştenirea lui Clare nu adusese decât nenorocirea familiei Beresford. Se gândea la fiica lui şi la iluziile pe care şi le făcea de a poseda Redtowerul şi, dacă nu şi-ar fi dat cuvântul, l-ar fi înapoiat imediat familiei Penword şi ar fi şters orice acord existent.

Stând pe un fotoliu, Casey se uita lung la Diego. Acesta o ignora cu atâta neruşinare, că sufletul i se ofilea. Brandon se uita la cumnatul lui şi, cu toate că-i înţelegea răceala, era plin de furie. De când pusese piciorul la Crimson Hill nu îi adresase niciun cuvânt surorii lui mai

mici. Chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l va realiza, îl va face pe încăpăţânatul spaniol să-şi recunoască obligaţia pe care şi-o asumase faţă de ea.

Nişte ţipete de durere provenind din camera de sus l-au făcut pe Justin să sară ca un arc de pe scaunul lui. Cu paşi mari se pregătea să urce la etajul al doilea, dar nişte mâini asemenea unor gheare l-au oprit.

— Acolo nu poţi să faci nimic, englezule, doar să încurci, aşa că stăpâneşte-ţi nervii şi lasă-i pe ceilalţi să-şi facă treaba.

Justin s-a uitat în ochii lui Rodrigo, de aceeaşi nuanţă aurie ca ai Aurorei, şi, deşi murea de nerăbdare şi îngrijorare, a încuviinţat dând din cap cu un gest scurt de înţelegere. I-au auzit pe doctori certându-se şi o spiralăde teamă a început să le strângă inimile tuturor celor care aşteptau cu nerăbdare în marele salon veşti despre Aurora. Maria a urcat scările cu o repeziciune de negândit pentru vârsta ei, iar Rodrigo şi Justin păreau că se iau la întrecere alergând pe scări la fel ca ea.

Eulalia i-a alungat morocănoasă, mai puţin pe Maria. I-a informat că doctorul va vorbi cu ei imediat, a insistat să se întoarcă în salonul mare şi să aştepte. Nu le-a mai rămas altceva de făcut decât să cedeze.

Orele treceau cu o încetineală agonizantă. „Imediatul” Eulaliei se transformase în patru ore de amară suferinţă. Atât Justin, cât şi Rodrigo tociseră marmura din luxosul salon de atâta du-te-vino. Amândoi doctorii şi-au făcut intrarea în salon şi toţi s-au întors nerăbdători.

— Naşterea s-a complicat, unul dintre copii iese cu picioarele înainte şi colegul nu e de acord cu mine în privinţa felului cum să procedăm.

Doctorul englez s-a adresat direct lui Justin.

— Ce părere ai, Jared?

Rodrigo nu a catadicsit să se uite la celălalt doctor.

— Copilul nu poate fi întors, este foarte primejdios. De

prea multe ori copilul moare cu craniul strivit şi asta când e unul singur, închipuieşte-ţi când sunt doi, nu e loc ca să fie întors.

Privirea medicului evreu era uscată când s-a uitat la colegul englez.

— Treci la treabă.

Rodrigo avea încredere în judecata şi capacitatea lui Jared. Îi salvase viaţa surorii lui în urmă cu nouăsprezece ani, când niciun alt medic nu le dădea speranţe.

— Dacă bebeluşul nu este întors, nu va fi pusă în pericol doar viaţa mamei, ci şi a geamănului. Doctorul englez nu se dădea bătut. Cel care vine cu picioarele pare…

Rodrigo a înaintat cu o figură asasină către doctor, dar mâna lui Jared l-a oprit.

— Întotdeauna există riscuri, prietene, dar eu doresc să-i salvez pe toţi trei, nu mă mulţumesc cu doi, doar mă cunoşti.

Rodrigo a confirmat dând din cap. Jared s-a uitat la cei prezenţi, încercând să afle cine este tatăl copiilor. Justin a făcut un pas înainte şi i-a vorbit direct, fără să clipească.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, nu mă mulţumesc cu doi.

Jared Quenan nu mai avea nevoie de altceva, cu un gest abia perceptibil l-a convins pe colegul lui să accepte că amândoi trebuiau să-şi unească acum cunoştinţele şi să le pună în practică pentru binele Aurorei şi medicinei.

*

Ziua a venit strălucitoare, dar cei din casă aproape că nu-şi schimbaseră înfăţişarea. Totul continua în tăcere. O atmosferă de nelinişte învăluia chipurile sumbre ale celor care aşteptau. Nu mai erau plânsete, lamentări sau vini, toţi aveau acelaşi gând, aceeaşi idee, aceeaşi dorinţă. Ţipetele au încetat când au adormit-o pe viitoarea mamă.

Toţi erau îngrijoraţi.

Plânsul abia perceptibil al unui nou-născut i-a făcut pe Justin şi pe Rodrigo să ridice capetele. Amândoi s-au privit lung şi apăsat. Se înţelegeau din priviri, fără să spună un cuvânt, dar focul din ochii spaniolului nu se domolise niciun pic. Justin îşi ispăşea vinile şi greşelile în cea mai absolută tăcere, ştiind că naşterea copiilor lui va însemna pierderea mamei.

Diego îşi petrecuse o parte din noapte privindu-şi soţia. Înfăţişarea ei arăta semnele oboselii. Dorea s-o urască, pentru că el trebuia să fie tatăl copiilor Aurorei, avea acest drept mai mult decât oricine şi îl păcăliseră cu o indiferenţă brutală. Îşi simţea inima sfâşiată şi împărţită între iubire şi onoare, a oftat resemnat şi s-a apropiat de Casey. I-a întins mâna şi a ajutat-o să se ridice. Abia arborând un zâmbet, i-a trecut braţele pe după umeri şi a scos-o din salon. Aveau multe de vorbit, hotărâri de luat, iar el era un bărbat care nu-şi amâna bătăliile.

Brandon a văzut cum ofiţerul o lua blând pe sora lui şi gheara care îi strângea inima i-a dat drumul în sfârşit eliberându-l de îndoiala care-l măcina. Se temuse şi se rugase pentru ea şi în sfârşit vedea lumină în tunelul întunecat în care se găsea.

*

Justin şi-a privit cei doi copii, nevenindu-i să creadă ce norocos era. Amândoi erau prea mici după părerea lui, dar Jared îl liniştise şi îl asigurase că adusese pe lume copii şi mai mici decât ai lui. Amândoi erau perfecţi, frumoşi ca mama lor. A râs încântat, fetiţa îl cucerise chiar din momentul în care o văzuse. Jared îi spusese în linii mari în ce constase naşterea. Îi dăduse instrucţiuni precise să nu i se permită mamei să se ridice din pat mai devreme de zece zile şi i l-a arătat mândru pe moştenitor. Băiatul se născuse

al doilea, aşa că sora lui îl depăşea cu zece minute de viaţă. După cum spunea străbunica Maria, erau cei mai frumoşi copii din lume şi Justin era nerăbdător ca Aurora să se trezească pentru a-i mulţumi din toată inima.

Capitolul 21

Aurora şi-a simţit în sfârşit picioarele bine înfipte în pământ. Mai multe zile crezuse că nu se va mai putea ţine vreodată pe picioare, dar recompensa fusese cei doi copii frumoşi ai ei. Copii care la patru săptămâni şi jumătate tot nu aveau nume, fiindcă părinţii lor nu se puneau de acord.

Ducele era un os greu de ros. Refuza categoric ca nepoţii lui să poarte nume spanioleşti, iar ea dorea să nu poarte nume englezeşti. S-a uitat din nou la chipurile perfecte ale copiilor şi s-a mirat de apetitul nepotolit pe care-l aveau. Angajaseră două doici, pentru că ea nu avea lapte. Deşi o îndurera, în cele din urmă acceptase că uneori împrejurările se impuneau în faţa dorinţelor şi era mulţumită că ei creşteau repede şi sănătoşi. A mângâiat cu blândeţe capul auriu al fiului ei. Deja se vedeau la el trăsăturile unchiului matern, părere pe care Justin o contrazicea vehement. Ochii aurii de chihlimbar erau aceiaşi cu ai ei, spre încântarea bunicii Maria. Dar fetiţa cu păr castaniu roşiatic şi ochi de culoarea argintului lichid era slăbiciunea atât a familiei Penword, cât şi a familiei Beresford. Cei patru unchi o vegheau şi o răsfăţau permanent, fapt care o scotea pe Eulalia dintr-ale ei, pentru că trebuia încontinuu să-i dea afară din cameră. Obişnuia să-i mustre, pentru că se certau întruna care s-o ia în braţe şi Aurora îi apăra, crezând sincer că răsfăţul şi mângâierile nu vor putea niciodată să-i facă rău.

Intrarea lui Justin în dormitor a scos-o din gândurile ei.

— Sunt treji? Ea a negat dând din cap. Astăzi am de gând să fiu primul care-i îmbrăţişează, haita aia de lupi înfometaţi mă scoate din sărite.

Justin s-a apropiat în tăcere de pătuţurile albe de lângă ferestrele înalte. Maria insista pe nevoia de soare a copiilor şi amândoi fuseseră de acord să-i îndeplinească majoritatea dorinţelor, fără să crâcnească. Era o femeie ale cărei ordine nu puteau fi discutate fără riscuri.

S-a aplecat asupra lor şi, fără să schimbe vreo vorbă cu mama, a luat fetiţa şi a strâns-o la piept. A legănat-o blând, cu duioşie.

Aurora a mijit ochii văzând asta, preferinţa atât de limpede pentru fetiţă nu-i plăcea, trebuia să-l certe ca să nu-l dea la o parte pe băiat. A văzut zâmbetul larg pe care bărbatul i-l oferea fetiţei, cuvintele dulci pe care i le spunea, în vreme ce cu degetul arătător îi mângâia obrazul îmbujorat şi s-a înmuiat, îl va certa mai târziu.

— Ducele s-a răzgândit?

Aceeaşi întrebare la aceeaşi oră.

— Tata nu reuşeşte să accepte că eu sunt cel care are ultimul cuvânt.

— Iartă-mă, Justin, dar încercările prin care am trecut ca să-i aduc pe lume îmi dau dreptul absolut asupra hotărârii numelor lor.

— E timpul să ne punem de acord, *sorceress,* trebuie să fie botezaţi.

— Ca şi catolici? a întrebat cu grijă.

— Ca anglicani, a răspuns serios.

— Şi de ce nu-i lăsăm să crească şi să aleagă ei cărei biserici vor să aparţină?

— Sunt englezi şi trebuie să fie botezaţi ca atare.

Justin a zâmbit şi Aurora şi-a încrucişat braţele.

— Spanioli născuţi pe pământ străin.

Aceste vorbe au făcut ca Justin s-o ia într-adevăr în serios.

— Ţi-am dat cuvântul meu că vei fi liberă dacă vei voi, dar copiii mei vor fi crescuţi în Anglia, cu sau fără mamă. Aurora şi-a muşcat gânditoare buza, în privinţa asta Justin era de neclintit. M-am gândit că amestecurile tale nu sună bine.

Astfel scosese din calcul dintr-un condei sugestiile ei.

— Ce e rău să se numească Juan Rodrigo de Penword y Velasco?

Justin a râs de ideea ei, a pus la loc fetiţa în pătuţ şi a privit-o cu ochii lui cenuşii zeflemitori.

— Uiţi, dragă soţie, că acum eşti o Beresford, drept urmare primul tău născut se va numi John Roderick Penword Beresford. Nu ţi se pare cam pompos şi extravagant?

Aurora a strâmbat din nas imediat, pentru că Justin avea dreptate.

— Cred că Justin Roderick Penword e de-ajuns, a înţepat-o ştiind că va reacţiona imediat.

— De ce insişti cu acelaşi lucru?

Începuse să-şi pieptene părul cu prea multă forţă şi Justin i-a smuls peria din mână, iar cu mişcări uşoare a pieptănat-o în timp ce-i contempla mânia.

— Poate pentru că te afli pe pământ britanic?

— Bine, atunci se va numi Roderick Clayton Penword. Justin a acceptat de îndată. Iar fetiţa se va numi… a început ea, dar Justin a tras-o de păr, dându-i capul pe spate ca s-o facă să tacă.

— Fiica mea are deja nume! Mary Dawn Eleanor Penword.

Ea a repetat propriile lui cuvinte de mai devreme.

— Este un nume prea pompos şi lung pentru un copil atât de mic.

— Tu alegi numele băiatului, este drept ca eu să îl aleg pe-al fetiţei. Aurora s-a strâmbat. Când vor fi în Anglia îşi vor spune pe numele englezesc şi când vor vizita Spania,

îşi vor spune pe numele spaniol.

Ea a încuviinţat, fiindcă ştia că n-avea încotro, dar un licăr de speranţă i s-a aprins în piept după ce a auzit din gura lui Justin că micuţii ei vor călca pământul Rondei.

*

Diego plecase în Scoţia cu familia soţiei lui. Aurora regreta că nu-şi luase rămas-bun de la el, dar, după o discuţie lungă cu unchiul ci, acceptase multe lucruri şi toate decisive. Se găsea într-o situaţie dificilă. Deşi dorea să părăsească Anglia, nu putea să-şi lase copiii aici, iar Justin era implacabil în această chestiune. Rodrigo şi bunica erau găzduiţi la Whitam Hall, dar în curând urmau să se mute la Redtower la cererea ei. Bunica nu putea să calce în Spania, iar Rodrigo acceptase o permisie nedefinită voluntară din armata spaniolă, unde servise atâţia ani. Îi spusese de eforturile titanice pe care le făcuse John Beresford ca să-l aducă în Anglia. Aşa se explicau săptămânile de absenţă a tatălui şi doicii ei, absenţă pe care ea n-a înţeles-o până în ultimul moment. Aurora a zâmbit, încă îşi amintea muştruluiala îngrozitoare pe care i-o făcuse unchiul ei când, după propriile spuse, îi furase prin şiretlicuri arhitectul ca să-l aducă în Anglia, lăsându-şi baltă treburile din Spania. Dar când a vizitat Redtowerul a înţeles că Omar era singurul capabil de marea reformă care se făcuse în castelul medieval. Încă îşi amintea surpriza tatălui ei când i l-a prezentat pe arhitectul arab care se ocupa de reabilitarea Turnului Roşu al familiei Velasco. Rămăsese încântat, iar ducele, socrul ei nu înceta să se plângă în faţa refuzului ei, de a-i permite intrarea în turn până nu era totul terminat. Aurora a continuat să privească grădinile, vara în Anglia era destul de plăcută, spre surprinderea ei. Mirosea amestecul de arome ale diferiţilor trandafiri pe care îi plantase în grădinile din spatele conacului şi melancolia a

cuprins-o din nou.

Justin a văzut-o stând pe o bancă şi mâncând nişte curmale. I le adusese unchiul ei din Spania. Mânca mereu câte ceva şi lucrul ăsta i-a smuls un zâmbet. Era cu spatele la el şi nu l-a văzut apropiindu-se.

— Îmi dai voie să te însoţesc, Dawn?

Aurorei aproape că îi era dor să-i mai spună spanioloaică. S-a întors şi şi-a privit soţul care îi oferea o margaretă sălbatică apărută printre trandafirii sofisticaţi. A înţeles mesajul.

— Sunt grădinile Domniei Tale, i-a răspuns cu gura încă plină; a înghiţit şi s-a uitat la el bănuitoare.

— Grădinile noastre! a corectat-o el.

— Mă rog, grădinile ducelui.

Justin a oftat. Ea nu ceda niciodată; era mereu jovială şi nesupărăcioasă.

— Presupun că-ţi plac grădinile ducelui, cum le zici tu.

Aurora a zâmbit cu o plăcere anticipată.

— Nu înţelegeam de ce casa se numeşte casa de pe *Colina purpurie* până când n-am văzut cu ochii mei varietatea de flori de această culoare care sunt în jur. Îmi ridic ochii şi mi se pierd în orizontul purpuriu, într-adevăr este un nume foarte potrivit.

Justin s-a simţit mândru că îi plăcea Crimson Hill ca şi lui.

— Te simţi obosită?

Întrebarea era sinceră.

— Nu, mi-am dorit atât de mult să pot să-mi mişc picioarele, încât un pic de oboseală nu mă deranjează.

Recuperarea fusese uimitor de uşoară şi rapidă. Jared Quenan nu se mirase deloc. Tinereţea ei şi sănătatea extraordinară de care se bucurase de copilă făcuseră un miracol. Justin regreta profund că doctorul, care-şi câştigase nu doar respectul şi admiraţia lui, ci şi a întregii familii paterne a ei, plecase atât de curând în Spania. Dorea

să-i angajeze serviciile ca medic al familiei, dar el refuzase în ciuda sumei exorbitante pe care i-o oferise.

A privit-o din nou şi a văzut în adâncurile chihlimbarii o melancolie care l-a înfiorat.

— Mă mai urăşti?

Ea a ridicat capul şi s-a uitat la el, mai întâi cu surpriză, apoi cu băgare de seamă.

— Nu te-am urât niciodată.

El continua să ofteze, pentru că ea tot nu-l tutuia, lucru care îl deranja foarte mult, pentru că îl tutuia inclusiv pe duce, toţi erau demni să fie tutuiţi, mai puţin el, şi încă nu înţelegea care era motivul.

— Aveai tot dreptul din lume datorită felului atât de reprobabil în care te-am tratat.

— Dar eu am uitat şi nu vreau să-mi amintesc, i-a mărturisit.

Justin a privit-o uimit şi i-a răspuns.

— Orice englezoaică ar fi reacţionat cu totul altfel decât tine dacă ar fi primit acelaşi tratament.

Aurora s-a burzuluit, fiindcă a crezut că o insulta.

— Noi, spanioloaicele, nu suntem frivole, deşi te încăpăţânezi să afirmi contrariul. Justin nu a înţeles cuvintele ei şi ea a lovit sigură. Dumneata hotărâseşi să, cum ai zis?, să mă loveşti cu biciul dumitale. Justin şi-a dres glasul la auzul propriilor cuvinte. Ea a continuat: Eu voiam doar să întârzii deznodământul, dar n-am avut mult succes, nu?

Justin a privit-o ruşinat, acum o înţelesese.

— Puteai să mă fi acuzat în faţa familiei tale.

Aurora l-a privit direct cu durere.

— Asta voiai, ca să mă prinzi în cursă, iar eu nu aveam de gând să-ţi fac jocul.

— Ţi-am răpit inocenţa, Dawn, şi-mi vine greu să cred ce puţin înseamnă pentru tine, când pentru orice englezoaică virginitatea este cel mai valoros lucru pe care-l

are.

Aurora a râs nevenindu-i să-i creadă.

— Înseamnă că englezoaicele au puţină valoare, milord. Justin a privit-o surprins. Pot să te asigur că valoarea unei spanioloaice se află mult deasupra virginităţii, dotei şi neamului ei. Lui Justin nu-i venea să creadă, iar ea a continuat: Bărbatul care într-adevăr iubeşte o femeie vede dincolo de virginitatea ei, de patrimoniul şi sângele ei. Îi apreciază persoana, sentimentele profunde care o modelează. Caracterul care o defineşte şi gradul de loialitate faţă de familia şi prietenii ei.

Justin continua să fie sceptic.

— Presupui prea multe despre bărbaţi.

Dacă dorea s-o supere nu reuşise.

— Am citat textual cuvintele contelui de Ayllon şi, dintre voi doi, el merită cel mai mult respect şi credibilitate din partea mea.

Justin a rămas tăcut, nu dorea nicio altă altercaţie cu ea. Aveau treburi de rezolvat.

— Am format o familie frumoasă şi trebuie să luăm hotărâri pentru viitor.

— Viitorul meu nu include alţi copii, i-a spus ea foarte repede.

El a rămas fără cuvinte un moment.

— Există metode de prevenire a sarcinii.

Ea l-a privit confuză timp de o secundă şi furioasă două secunde mai târziu.

— De ce la cabană nu ai evitat sarcina mea?

Justin s-a temut pentru ochii lui.

— Ce s-a întâmplat la cabană nu a fost premeditat, jur, şi trebuie să mulţumesc pentru fecunditatea spaniolească, fiindcă, altfel, astăzi nu am fi căsătoriţi.

Ea i s-a proţăpit în faţă, furioasă şi cu mâinile în şolduri.

— Fecunditate spaniolească? Ne faci iepuroaice?

— Iepuroaice?

Justin nu a înţeles imediat, dar după aceea un hohot puternic a făcut ca Aurora să se înfurie şi mai tare. Cu siguranţă, iepuroaicele erau nişte animale foarte fecunde, ca şobolanii.

— Nu voiam să te jignesc, *sorceress.* Aurora s-a liniştit pe jumătate. Doream să te prind şi am reuşit. Am avut un noroc al dracului.

— Dar nu mi-ai dat posibilitatea să aleg! a răbufnit cu violenţă.

— Aleseseşi deja, doar am încercat să-ţi schimb priorităţile.

— Ai jucat murdar!

Ea continua să fie îndurerată şi nu a ascuns asta.

— Am pariat şi am câştigat! În război şi în dragoste totul este permis.

— Dar nu te iubesc! Oare n-ai mândrie?

Ea continua să-i sfâşie inima şi Justin a gemut din cauza asta.

— Eulalia mi-a mărturisit că Diego nu era pentru tine. Asta a înclinat balanţa în favoarea mea şi mi-a domolit îndoielile, îngropând nehotărârea pe care mi-o provoca încercarea de a te seduce.

Atâta sinceritate o uimea.

— Eu aveam o părere destul de diferită între a seduce şi a forţa.

Lui Justin i s-a făcut ruşine mai mult de absenţa reproşului decât de cuvântul în sine.

— Niciodată n-am să pot să-mi iert durerea pe care ţi-am provocat-o. M-am simţit respins, îndurerat şi îmi intraseşi în sânge fără ca eu să pot face nimic.

Aurora a strâns din buze ofensată de cuvintele lui.

— N-am făcut niciodată nimic care să te încurajeze!

Justin a confirmat mâhnit.

— Exista un acord, iar eu eram îndrăgostit. Sunt două

motive valabile ca să-mi pierd raţiunea, iar simpla ta prezenţă mă face să mi-o pierd mereu.

Aurora a dat din cap.

— Eu ţi-am spus că eram îndrăgostită şi mi-ai călcat sentimentele în picioare. Mi-ai dispreţuit valorile şi m-ai obligat să-ţi accept atenţiile în ciuda protestelor mele.

Justin a înghiţit cu greu.

— Erai a mea. Eşti a mea, s-a corectat. Nimic nu poate schimba asta.

— Am nevoie de timp şi de distanţă, lord Penword.

El aproape că a leşinat.

— Timp, da, distanţă, nu. Ea a mijit ochii obosită. Am de gând să-ţi dau tot timpul de care ai nevoie, dar nu intenţionez să stau departe de tine.

— De ce? Nu înţelegea motivele şi asta o exaspera. Vreau să anulezi acordul nupţial între fiul lui Brandon şi fiica mea.

— Fiica noastră, a corectat-o. Nu pot să anulez acordul.

Asta îl apăsa greu.

— Înţeleg, e din cauza Turnului Roşu, nu-i aşa? E moştenirea mea, care va trece fiicei mele, şi o legătură cu Brandon asigură permanenţa în familia Penword. Justin a confirmat taciturn, ea era foarte perspicace. Anulează acordul, este singura favoare pe care ţi-o cer.

Justin a privit-o gânditor.

— Brandon nu va accepta.

Aurora a râs în silă.

— Doar o promisiune şi de Brandon mă voi ocupa eu.

Justin a privit-o lung.

— Ai cuvântul meu, nu voi rupe acordul. Ea voia să protesteze, dar el a continuat: Dar voi lăsa ca fiica noastră să fie cea care hotărăşte şi are ultimul cuvânt.

S-a simţit mulţumită.

— Acum vreau eu o promisiune în schimb. Aurora s-a

uitat la el bănuitoare, dar a acceptat. Ce era drept era drept pentru amândoi. Te vreau în patul meu. Ea a început să dea din cap energic, în semn de refuz. Ai cuvântul meu că nu te voi forţa să-mi răspunzi niciodată şi că, până când nu îmi vei cere, nu vor mai fi copii, dar îmi doresc pielea ta lângă a mea în fiecare dintre orele întunecate, eşti o necesitate pentru mine.

— Englezii nu dorm cu soţiile lor.

Justin a râs înfundat, căci ştia adevărul acelei afirmaţii.

— Să fiu căsătorit cu o spanioloaică mă face să mă molipsesc de unele dintre obiceiurile ei nesănătoase.

— Eu nu am obiceiuri nesănătoase!

O înţepase cu adevărat, era aşa de uşor s-o provoace.

— Spaniolii pârjolesc absolut tot ce se mişcă şi, dacă ăsta nu e un obicei prost…

Aurora s-a uitat la el şi a întârziat o veşnicie până să răspundă. Justin stătea cu sufletul la gură. A continuat să se uite la ea, dar a răbdat cu stoicism ca un condamnat care urmează să scape de spânzurătoare. În cele din urmă, ea a acceptat şi Justin a crezut pentru un moment că o să leşine de uşurare.

Capitolul 22

Atât ducele, cât şi Justin erau uimiţi văzând amploarea schimbărilor pe care Aurora le făcuse la Redtower şi chiar mai uimit a rămas ducele când nora lui i l-a prezentat pe Omar Abdel Salim, arhitectul care venise din Spania ca să execute magnificele lucrări. După ce au intrat în castel, au urcat pe scările care duceau la intrare. Castelul era apărat de un zid înalt de vreo trei metri şi de la uşă au intrat în incinta înconjurată de ziduri. Aurora pusese să fie

reparate grajdurile, rezervoarele de apă care puteau fi folosite şi ca magazie de grâne şi puţul.

Rezervase cazarma soldaţilor pentru grăjdari şi servitori, vor fi camerele lor particulare. Când Justin a văzut curtea interioară acoperită de la cea la care se ajungea de pe scară, a rămas fără cuvinte. Ea îi explicase că, din cauza cantităţii mari de ploaie din Anglia, se gândise la un sistem inventat de Omar ca să evite să fie curtea mereu udă şi astfel să se murdărească restul dependinţelor.

Omar îi arătase scheletul acoperişului făcut din sticlă, lucrată la o densitate mult superioară celei cunoscute până acum, şi lemn. Lemnul dădea fermitate sticlei, ca să susţină toată greutatea ploilor torenţiale şi chiar a uraganelor şi grindinii, fără să ia din lumina pe care Aurora voia s-o păstreze în curte ca să lumineze restul încăperilor.

Bucătăriile fuseseră refăcute complet, ca şi cămara. Din curtea imensă, acum acoperită, se ajungea la primul etaj, unde o sufragerie mare, ce servea uneori drept sală de audienţe, fusese restaurată cu panouri enorme din lemn de frasin. Ferestrele mari erau închise cu geamuri plumbuite în culori calde, care mergeau de la alb la purpuriu, împiedicând pătrunderea ploii, frigului şi prafului. Podeaua din pământ ars din toate încăperile, cu excepţia bucătăriei enorme, fusese înlocuită cu scânduri groase din lemn de fag roşu, dând senzaţia de luminozitate şi căldură încăperilor.

Dar Justin a făcut ochii mari de surpriză când a văzut dormitorul principal, complet alb şi cu uşoare nuanţe de albastru. Frumoasele plante verzi îi dădeau o înfăţişare originală. Patul scund şi lat avea o saltea imaculată. Aurora pusese să fie confecţionate perne care acopereau cea mai mare parte a patului. Voaluri transparente din mătase albă atârnau din tavan până în podea, învăluindu-l de intimitate. A păşit spre un colţ unde nişte trepte de marmură albă duceau la o încăpere inferioară în care se găsea o piscină

dreptunghiulară. Camera avea o deschizătură laterală prin care piscina se golea afară într-o mică grădină comunicând cu curtea interioară.

Omar a explicat pe scurt că piscina se construise deasupra bucătăriilor, fiindcă şemineurile enorme vor menţine apa caldă iarna. Sistemul de evacuare al piscinei fusese gândit în mod expres de către el, bazat pe grădinile de la Alhambra. Justin nu cunoştea Alhambra, nici nu ştia unde se afla, dar s-a simţit încântat. Aurora i-a explicat răbdătoare că „Alhambra” înseamnă castel roşu şi Justin a râs de asemănarea dintre Alhambra şi Redtower. A admirat tavanele înalte lucrate într-un stil pe care nu-l văzuse niciodată. Albe ca zăpada şi încoronate cu nişte chenare ingenios lucrate şi de un gust rafinat. Castelul avea un total de cincisprezece dormitoare şi fiecare fusese decorat într-un stil diferit, somptuos şi variat. Dormitorul pe care îl rezervase pentru socrul ei fusese decorat în tonuri aurii şi i se spunea „Dormitorul ducal”. Devlin Charles Penword, duce de Arun, era realmente emoţionat de atenţia cu care îl onora nora lui. Covoare mari acopereau majoritatea podelelor şi carpete bogat brodate acopereau pereţii salonului enorm. Aurora era cu adevărat mulţumită de rezultat. Un castel vechi şi părăsit se transformase într-un conac demn de un rege.

— Ai făcut o treabă formidabilă, Dawn, dă-mi voie să te felicit!

Aurora nu se aştepta la cuvintele lui Jamie şi, cu un zâmbet, şi-a îmbrăţişat cumnatul cu o afecţiune născută din inimă, gest pe care el l-a acceptat fără replică.

— Cred că l-ai ruinat pe fratele meu.

Ea l-a privit surprinsă.

— Trebuie să te scot din greşeală, dragul meu cumnat. Tot ce vezi a ieşit din banii mei, fratele tău nu a pus nicio liră.

Zâmbetul până la urechi l-a lăsat perplex.

— Încă ceva, Dawn. Jamie s-a oprit la intrarea marelui salon şi a reţinut-o lângă el. Nu eu ar trebui să fiu cel care te informează despre asta, dar, dat fiind că fratele meu are de gând să tacă… Aurora era intrigată şi s-a uitat la el cu ochi întrebători şi în aşteptare. Casey a născut un băieţel. Ea a oftat lung şi profund. Poartă numele de Miguel, după tatăl lui Diego. Este un bebeluş frumos. Jamie a privit-o o clipă. Am crezut că ţi-ar plăcea să ştii.

Aurora a înălţat ochii chihlimbarii, l-a privit cu afecţiune, a ridicat mâna şi i-a mângâiat bărbia, s-a ridicat pe vârfuri şi i-a dat un sărut abia simţit pe obraz.

— Eşti cel mai bun cumnat din lume şi un mare prieten pentru mine… mereu îţi voi fi recunoscătoare pentru sprijin şi afecţiune. Mulţumesc, Jamie, din inimă!

Justin nu pierdea niciun amănunt din camaraderia care exista între soţia şi fratele lui. Neîncrederea creştea în el nedorind s-o evite. Avea nevoie aceeaşi complicitate pe care o împărţeau ei, ca ca să fie părtaşă la secretele, privirile şi zâmbetele lui, dar, deşi încerca. Nu ajungea la inima ei, nu-i îngăduia şi acest dispreţ îl măcina Doar nopţile, când liniştea întunericului o învăluia într-un somn adânc, putea s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute atât de blând, încât ea nici nu-şi dădea seama. Şi stăteau împreună, dar ea rămânea atât de neatins pentru el, încât sentimentele reprimate sfârşeau prin a-i cauza un zbucium distrugător.

*

Aurora a urcat treptele casei două câte două, într-o goană nebună. Nu avea aer, deşi cele două conace nu erau departe, goana între casa tatălui ei şi cea a socrului o lăsase istovită. Se lipsise de caleaşcă încă o dată şi ştia că ducele o va certa pentru imprudenţa ei. Adam, majordomul familiei Penword, i-a deschis uşa chiar înainte să bată ea şi a trecut pe lângă el ca o furtună. Nu l-a lăsat s-o escorteze

până în bibliotecă, nici nu a observat că avea pantofii în mână, părul ciufulit şi obrajii îmbujoraţi din cauza efortului. A deschis uşa brusc, a dat drumul pantofilor care au căzut pe podea cu un zgomot sec şi s-a aruncat în braţele prietenului ei Manuel. Acesta a cuprins-o, a ridicat-o şi a învârtit-o în timp ce ea ţipa de bucurie şi îl săruta întruna pe tot capul, cum făcea de când era o fetiţă.

Au auzit un glas dregându-se şi amândoi şi-au întrerupt brusc demonstraţiile de afecţiune. Aurora nu observase că nu erau singuri în bibliotecă. Justin avea sprâncenele atât de încruntate, încât credea că au să se unească cu nasul. Dojana conjugală era asigurată şi asta a deranjat-o, pentru că în ultima vreme Justin se supăra prea mult pe ea.

Ducele era prea serios. Jamie îi zâmbea. Din fericire, cineva credea că încă avea şansa să devină o doamnă cum se cuvine.

— Îmi pare rău, nu voiam să vă jignesc cu purtarea mea, dar sunt atâtea luni de când nu mi-am văzut prietenul, încât pentru un moment am uitat că nu mă aflu din nou la Ronda.

Aurora s-a separat de Manuel. Şi-a luat pantofii şi a ieşit pe uşă.

Câteva clipe mai târziu, majordomul a deschis uşa şi a anunţat-o din nou. Ea a intrat cu paşi uşori şi mici, s-a oprit în faţa musafirului, i-a făcut o uşoară plecăciune cu capul, i-a întins mâna să i-o sărute, imediat după aceea s-a îndreptat spre soţul ei şi, oferindu-i obrazul, l-a lăsat să-i dea un sărut.

I-a salutat din cap pe socrul şi pe cumnatul ei şi, întorcându-se iarăşi spre Manuel l-a luat de mână şi mai mult l-a târât pe scări ca să-l ducă în camerele bebeluşilor, ardea de nerăbdare să-i arate copiii ei.

— Asta-i nemaipomenit, Justin! Trebuie să-i controlezi şi să-i supraveghezi comportamentul. Sunt nedemne de o

doamnă de rangul ei aceste demonstraţii afectuoase în public şi, Dumnezeule mare!, nu avea pantofii în picioare.

Ducele abia îşi revenea din uimire şi amândoi l-au auzit râzând pe Jamie cu o veselie autentică. Râsul fratelui său l-a scos din minţi.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

„Cu răceala din glasul lui Justin s-ar putea îngheţa laguna”, s-a gândit Jamie.

— După părerea mea, Dawn este absolut capabilă să se poarte cum este de aşteptat din partea unei doamne de rangul şi neamul ei, dar, vă rog, lăsaţi-o să respire un pic! Cu cât o controlaţi mai mult, cu atât va ieşi la iveală caracterul ei impulsiv.

— Şi de când o cunoşti atât de bine pe soţia mea?

Jamie s-a uitat furios la fratele lui.

— Întrebarea asta nu-şi are rostul, Justin, dar sare în ochii tuturor celor care nu sunt orbi că este o încântătoare fată de optsprezece ani. E plină de viaţă, de energie şi voi doi nu-i vedeţi decât defectele. După judecata mea, nu are niciunul, dacă vreţi să ştiţi.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea!

Justin era furios.

— În locul tău eu n-aş sta aici discutând părerea nedorită a fratelui meu. Aş fi sus, cu soţia mea, bucurându-mă să-i arăt pe cei doi superbi copii dragului ei prieten. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să văd invidia oglindindu-se pe faţa acestui, cum îi zice Dawn a noastră?, hm, da, franţuz neobrăzat.

Jamie încă râdea când a închis uşa încăperii. Justin a blestemat, pentru că fratele lui avea dreptate. Îşi petrecea zilele organizându-i viaţa, controlând ce făcea şi spunea. Deşi îl deranja profund că îşi petrecea zilele în casa tatălui ei sau în Turnul Roşu, trebuia să recunoască faptul că pentru o fată de vârsta ei atâtea norme rigide trebuiau să pară descurajante şi îi înţelegea până la un anumit punct

escapadele către un pic de libertate.

— Mă întorc într-o clipă, tată, porunceşte să pregătească ceaiul pentru musafirul nostru.

Justin a deschis uşa dormitorului gemenilor şi i-a găsit stând pe covorul mare în faţa şemineului. Amândoi le vorbeau bebeluşilor, aceştia râdeau şi gângureau. Ea a întors capul şi a întins mâna ca să-l poftească să se aşeze lângă ei. A acceptat invitaţia fără să clipească.

— Manuel zice că sunt nişte copii foarte frumoşi.

Justin a simţit mândria maternă în vorbele ei.

— Nu există copii mai frumoşi în toată Anglia.

Şi, dacă mândria s-ar vinde, el însuşi ar fi un bărbat şi mai bogat.

— Fetiţa superbă pe care o ţii în braţe se numeşte Aurora Maria şi băieţelul cu ochi de bandit se numeşte Rodrigo.

Justin a râs văzând că nevestica lui schimba numele după cum poftea.

— Ceea ce vrea de fapt să spună adorabila mea soţie este că pe fetiţă o cheamă Mary Dawn Eleanor Penword, iar pe băieţel, Roderick Clayton Penword.

Aurora i-a dat un ghiont, dar el nici n-a clipit.

— Amândoi seamănă cu tine, Aurora. Justin a crezut că francezul delira, fetiţa era portretul lui viu, avea până şi ochii de aceeaşi culoare. Şi nu încape îndoială că ochii aceştia aurii sunt ai unchiului Rodrigo.

„Francezul nu va apuca vârsta de treizeci de ani”, a prevestit Justin.

— Nu-l mai supăra pe Justin. Acum cotul l-a luat francezul. Amândoi au trăsături de la fiecare, fizic seamănă cu mine şi la caracter de asemenea, e de netăgăduit, dar, sigur, de la tatăl lor au… numele.

Manuel nu a putut să-şi reţină hohotul de râs şi acum a fost ea cea care a primit un cot de la Justin.

— Glumeam doar, dragule.

Lui Justin îi plăcea camaraderia pe care o împărtăşeau amândoi stând pe covor.

— Roderick are o gropiţă foarte simpatică.

Degetul arătător al lui Manuel mângâia încontinuu obrazul bebeluşului.

— Aceeaşi pe care o are fratele meu Andrew. Gropiţa aia va fi pierzania fetelor, te asigur.

— Încă mai negi culoarea părului tău? Fiica ta demonstrează contrariul.

Justin era încântat. Francezul o tachina pe spanioloaica lui şi el nu intervenea în asta.

— Fiica mea are culoarea familiei Velasco, doar că este prea mică pentru a se putea aprecia varietatea şi bogăţia părului ei castaniu.

Justin era gata s-o aplaude pentru cuvintele ei.

— Va fi cea mai periculoasă roşcată din toate insulele britanice, a afirmat el.

Aurora şi-a privit soţul cu un avertisment.

— Rămâi la cină, Manuel? Avem multe de vorbit.

— Azi nu, i-am promis unchiului tău că voi rămâne la Redtower, îi aduc mai multe scrisori de la tata. Ştii că au afaceri împreună.

Justin s-a gândit că încă era posibil ca francezul să împlinească douăzeci şi nouă de ani, la urma urmei.

— Şi când pleci?

Era tristeţe în glasul ei.

— Cursurile nu încep până miercuri, mai avem sfârşitul de săptămână.

Aurora a râs încântată. Să-l aibă câteva zile pe Manuel era ca şi cum ar fi avut o înghiţitură de Spania şi ea era atât de însetată, încât avea de gând s-o bea până la fund.

Capitolul 23

Rodrigo o auzea pe nepoata lui certându-se cu ducele şi i-a scăpat un oftat de resemnare. Va trebui să aibă o discuţie cu ea. S-a uitat la avocatul care îl însoţea stând în marele birou de la Crimson Hill şi l-a văzut speriat că se afla în faţa unei situaţii stânjenitoare. I-a zâmbit amabil ca să-şi relaxeze muşchii încordaţi de aşteptare. A întors capul către Justin, încercând să-i scruteze chipul, dar el rămânea impasibil şi tăcut. Ochii reci nu lăsau să se întrevadă nimic.

Uşa s-a deschis deodată şi Aurora s-a uitat la cei trei bărbaţi care o aşteptau tăcuţi. Era înfierbântată, mai multe şuviţe îi scăpaseră din fileul care îi ţinea părul şi Justin a observat fascinat că era tot mai frumoasă cu fiecare zi care trecea.

— Ducele mai trăieşte?

Rodrigo nu şi-a putut reţine zâmbetul auzind întrebarea lui Justin. Altădată el trebuia să se bată cu o tânără prea focoasă, acum îi dăduse ştacheta nepotului său prin alianţă şi nu îl invidia deloc.

Aurora şi-a privit soţul mijind ochii. Fusese o întrebare stupidă, nu merita un răspuns. Cei trei bărbaţi s-au ridicat când ea a ajuns la ei, apoi s-a aşezat în singurul fotoliu rămas liber.

— Iertaţi-mi întârzierea, domnule Patterson, am avut o problemă de natură domestică, dar din fericire s-a rezolvat.

Harold Patterson şi-a privit clienta şi i-a zâmbit uşor.

— Ce s-a întâmplat de data asta, *pacoste mică?*

Aurora şi-a privit unchiul cu adoraţie şi i-a zâmbit cu candoare

— Harry, bucătarul nostru ameninţă că părăseşte casa dacă Luisa nu pleacă imediat de pe ceea ce el consideră domeniul lui. Dar nu a fost nevoie să plece, l-am concediat eu.

Aurora şi-a arătat dinţii albi şi regulaţi într-un zâmbet

larg. Justin înţelegea acum supărarea tatălui său. Harry era la ei de douăzeci de ani. Va trebui să vorbească despre asta cu Aurora şi să încerce s-o facă să se răzgândească.

— Tatăl meu îl apreciază cu adevărat pe Harry, cred că nu va fi uşor să-l concediezi.

Aurora s-a uitat la Justin cu un zâmbet de ameninţare. Casa era domeniul ei exclusiv şi nu avea de gând să îngăduie ca un bucătar orgolios să pună asta la îndoială.

— A sosit tatăl meu?

Întrebarea i-a adresat-o unchiului ei.

— Mă tem că este încă la Londra, cu Eulalia şi bunica ta.

Aurora a oftat cu tristeţe.

— Trebuie să am o discuţie lungă cu ei.

— Lady Penword, fratele dumneavoastră Cristopher m-a anunţat că doriţi să mă vedeţi ca să vă dau un raport despre proprietăţile dumneavoastră şi totalul banilor lichizi.

Aurora a confirmat dând din cap.

— Dar această conversaţie trebuia s-o avem în particular.

Avocatul a făcut ochii mari.

— Dar ar fi ceva neobişnuit. Soţul dumneavoastră va vrea să ştie la cât se ridică totalul averii dumneavoastră.

— Asta aş fi putut să-i spun eu, i-a răspuns cu rigiditate, dar dacă tot suntem aici, nu vă voi face să mai pierdeţi timpul, aşa că începeţi.

Avocatul a făcut o listă cu proprietăţile care erau deja pe numele ei. Niciodată n-ar fi crezut că o femeie poate să posede atâtea. Pe lângă Redtower, avea o carieră de piatră, un conac arendat în comitatul Cornwall şi o casă veche în Scoţia. Totalul averii ei în bani se ridica la cincizeci de mii de lire sterline. Aurora era stupefiată, era o femeie bogată.

— Şi, dacă punem la socoteală dota pe care tatăl dumneavoastră v-a destinat-o şi pe care soţul dumneavoastră nu a reclamat-o încă, totalul ajunge la…

Ea nu l-a lăsat să termine.

— Ce parte din proprietăţile mele va rămâne în mâinile mele?

Aurora a pus întrebarea fără să clipească.

— În cazul decesului dumneavoastră, Redtower va trece direct fiicei dumneavoastră, soţul dumneavoastră nu poate să-l moştenească, nici să-l vândă.

— Şi dacă moştenitoarea ar muri fără urmaşi, ce s-ar întâmpla cu tumul?

— Este o proprietate care trece doar de la mamă la fiică sau de la fiu la nepoată.

Aurora s-a gândit un moment la aceste cuvinte.

— Şi dacă ni s-ar întâmpla ceva mie şi copiilor mei?

Justin nu ştia unde voia ea să ajungă.

— Proprietatea s-ar întoarce din nou la familia Beresford, cum s-a întâmplat de mai bine de două secole.

Aurora a meditat profund la vorbele avocatului.

— Pot să-i las fiicei mele jumătate din bani şi altă proprietate?

Avocatul a negat dând din cap.

— Soţul dumneavoastră este cel care dispune de bani şi de restul proprietăţilor, dar, dacă ajungeţi la un acord, s-ar putea întocmi un document şi s-ar putea face efectivă trecerea proprietăţii.

— Să vedem dacă am înţeles... Sunt o femeie bogată, dar nu pot să dispun de banii mei fără consimţământul şi bunăvoinţa soţului meu.

— Este o formă de protejare a moştenitoarelor.

— Ha! a spus Aurora. Este o formă de control şi de asigurare că nicio femeie nu poate să se bucure de moştenirea ei fără să fie controlată de către un bărbat.

Rodrigo a tuşit. Nepoata lui tot nu-şi putea stăpâni limba, oricât de adevărate ar fi fost vorbele ei.

Ea se simţea neputincioasă. Avea mulţi bani, dar continua să nu-i poată controla. A oftat din nou, cel puţin

fiica ei va poseda Turnul Roşu şi dota pe care i-o va da tatăl ei.

— Justin, ai de gând să reclami dota mea?

Rodrigo l-a privit curios să-i audă răspunsul.

— Am de gând să dau cele cincizeci de mii de lire pentru dota lui Mary Dawn, plus alte cincizeci de mii pe care le voi pune din buzunarul meu.

Aurora a făcut ochii mari, cu adevărat panicată. Totalul dotei fiicei ei se va ridica la o sută de mii de lire, era o sumă prea mare. Vânătorii de zestre vor face coadă la uşa casei ei şi se şi vedea cu o mătură în mână încercând, fără succes, să-i alunge. Continua să facă planuri, dacă o promiteau pe Mary Dawn moştenitorului Vílchez, fiica ei va fi protejată de un socru integru şi, după cum îl cunoştea pe Diego, îl va educa pe fiul lui în spiritul aceloraşi valori de curaj şi onoare care o captivaseră atât de mult pe ea. Va trebui să vorbească despre asta cu Justin. O alianţă cu familia Vílchez era tot ce-şi dorea mai mult. S-au despărţit de avocat şi toţi trei au rămas tăcuţi în birou, dar ea nu putea să se mai abţină.

— Ar trebui s-o logodim pe Maria cu Miguel. Familia Vílchez este una dintre cele mai bune familii din Spania.

Justin a refuzat dând din cap şi s-a uitat la ea atât de intens, încât a făcut-o să se simtă stânjenită.

— Nu doresc să vorbesc despre asta, nu în acest moment.

Justin s-a uitat cu băgare de seamă la Rodrigo.

— Unchiule, şi eu te iubesc!

Erau cuvintele care arătau că unchiul ei nu o ajuta păstrând tăcerea.

— Unchiul tău nu are de ce să se pronunţe în această chestiune.

Rodrigo l-a privit cu ochi de oţel pe nepotul lui prin alianţă.

— Poate că ai dreptate, băiete, dar am de gând să te

supraveghez foarte îndeaproape şi mă voi asigura că nu-mi logodeşti nepoata cu un englez. Justin şi-a dres glasul nervos. În caz că nu ai observat, a continuat cu ton marţial, va fi fiica unui duce, nepoată de marchiz şi de conte spaniol, va putea să-şi pună coroană dacă aşa doreşte.

Aurora ar fi vrut să-l aplaude furtunos pe unchiul ei, nici ea nu s-ar fi exprimat mai bine.

— Asta vreau să înţelegi, aproape a bâlbâit nervoasă. Cea mai sinceră dorinţă a mea este ca Maria să aleagă coroana pe care doreşte s-o poarte.

— În Anglia căsătoriile se stabilesc din leagăn şi a ei e deja aranjată, a explicat Justin.

Rodrigo a început să ofteze supărat.

— Şi cine este norocosul?

Întrebarea era tendenţioasă, iar Justin a simţit asta.

— Ian, fiul vărului meu Brandon.

Justin voia să încheie discuţia care devenea tot mai încordată.

— Băiete, atunci va trebui să mă omori, pentru că numai aşa vei putea s-o măriţi cu un scoţian.

Rodrigo a considerat încheiată întâlnirea. S-a ridicat îndurerat, a sărutat-o pe creştetul capului pe nepoata lui, i-a zâmbit drăgăstos şi a plecat lăsându-i singuri.

Aurora s-a uitat la soţul ei englez, avea de gând să-i amintească promisiunea pe care i-o smulsese când ea fusese de acord să doarmă în fiecare noapte cu el.

— Îmi promiseseşi!…

Nu a lăsat-o să termine.

— Ţi-am promis că voi lăsa ca fiica noastră să aleagă atunci când va veni momentul, dar de unde ştii că nu îl va alege pe Ian la momentul respectiv?

Ea nu putea să-i răspundă, pentru că nu ghicea viitorul.

— Are doar trei luni, nu am de gând să mai vorbesc despre asta, dar ai cuvântul meu că îţi voi aminti în fiecare

zi promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

Ea s-a ridicat supărată, dar Justin a fost mai rapid. A reuşit s-o prindă înainte ca ea să ajungă în pragul uşii şi, întorcând-o spre el, a înfruntat-o.

— N-am terminat încă. Trebuie să renunţi la obiceiul ăsta de a mă lăsa cu vorba neterminată.

— Gura dumitale rosteşte numai prostii, pe lângă faptul că eşti cel mai încăpăţânat şi iraţional bărbat pe care l-am cunoscut în viaţa mea.

Justin se supăra în chip periculos.

— Iar tu eşti cea mai impulsivă, cutezătoare şi neruşinată dintre toate femeile pe care le-am cunoscut.

Aurora a lăsat să-i cadă braţele neajutorată.

— Aici nu-i vorba despre defecte, nu-i aşa? E din cauză că am sugerat o alianţă cu casa Vílchez.

Justin era îngrozit de perspicacitatea ei. Îl voia pe Diego cât mai departe de spanioloaica lui şi o alianţă cu el însemna să-l lase să intre pentru totdeauna în vieţile lor.

— Trebuie să-l uiţi pe Diego.

Ea a înghiţit cu greu.

— Mai degrabă renunţ să respir!

Fusese o lovitură sub centură, dar ea depăşise linia de siguranţă cu o neruşinare absolută.

— Este un bărbat căsătorit şi fericitul tată al unui copil.

Aurora a crezut pentru o clipă că discuţia aceea nu avea loc, nici neobrăzarea şi îngâmfarea lui.

— Veste pe care nu erai dispus să mi-o dai, aşa e?

El o prinsese de mână şi o împiedica să plece. Pierduse capacitatea de a raţiona şi gândi. O dorea prea mult ca s-o lase. Îşi simţea sângele fierbând în vene şi încă o dată a pierdut bătălia înainte de a începe. Sărutul a luat-o prin surprindere şi ar fi căzut dacă el nu ar fi ţinut-o. A încercat furioasă să se elibereze, dar nu a reuşit. O târa spre canapea. Justin a aprofundat sărutul, dorea s-o

pedepsească pentru toate nopţile de veghe pe care le îndurase de când o cunoscuse. A reuşit s-o trântească pe canapea, nu fără efort, şi s-a lăsat să cadă peste ea ca s-o supună. Chiar dacă nu îi întorcea sărutul, nu i se opunea şi asta l-a aţâţat mai mult decât orice drog.

— Mă înnebuneşti de dorinţă!

Cu un mormăit răguşit a pus stăpânire pe gura ei. Nu i-a dat drumul, a devorat-o cu o poftă născută din disperare. Aurora a început să se zbată, dar el nu-i dădea drumul. Pusese unul dintre picioarele lui musculoase între ale ei ca s-o imobilizeze şi îi prinsese mâinile deasupra capului. O devora cu gura, iar cu mâna stângă a început un atac la simţurile ei care o paraliza. Ea dorea ca intrarea ducelui sau a cumnatului ei să oprească avansurile lui Justin, dar cum gura îi era prizonieră nu putea să-l avertizeze să uşa nu era închisă. l-a muşcat limba cu putere şi el a scos încet un blestem.

— Uşa e deschisă!

Era scandalizată, plină de furie.

— Singura uşă pe care o vreau deschisă acum este cea a gurii tale.

Ea s-a gândit că era nebun de legat şi că avea s-o târască şi pe ea în nebunia lui. De câte ori încerca să scape, începea s-o sărute mai profund şi, cu o ultimă încercare de a-i prinde limba, Justin nu s-a mai gândit la uşa deschisă.

*

Aurora s-a întâlnit cu socrul ei chiar când ieşea din bibliotecă. Devlin s-a uitat la ea cu băgare de seamă şi a observat îngrozit că era complet ciufulită. Avea rochia şifonată şi o privire ucigătoare în frumoşii ei ochi aurii. Ea l-a privit furioasă. Simţea o furie vie, arzătoare. Dorea să se descarce pe cineva, dar şi-a înghiţit pomelnicul de insulte, pentru că socrul ei nu era vinovat. Totuşi, înainte de a pleca

mai departe, l-a înfruntat mânioasă.

— Englezii şi pisicile, animale ingrate!

Devlin nu-i înţelegea izbucnirea, deşi pricepuse proverbul spaniol. Ea şi-a văzut de drum cu o grabă care l-a lăsat nedumerit. A închis uşa pe care nora lui o lăsase larg deschisă.

— Soţia ta e chiar supărată.

Devlin s-a uitat la zâmbetul relaxat al fiului său. Stătea pe fotoliul enorm cu picioarele suite pe biroul mare din lemn de caoba, cu mâinile încrucişate la ceafă şi o expresie satisfăcută pe chip.

— Soţia mea îmi va servi creierii la cină, dar până atunci am de gând să mă bucur din plin de statutul meu marital, un statut care mă încântă.

Ducele tot nu înţelegea nimic.

— Trebuie să vorbeşti imediat cu ea. L-a concediat pe Harry şi eu n-am putut s-o opresc.

Vocea ducelui a sunat întristată.

— Voi vorbi cu Harry despre asta, nu trebuie să-ţi faci griji, tată.

Vorbele lui Justin au reuşit să-l liniştească, Harry nu va părăsi Crimson Hill.

*

Terminase de împachetat lucrurile, va profita de absenţa lui Justin ca să plece de la conac. Emoţiile ei erau un haos, sentimentele trăite voiau să irupă şi lupta o lăsa extenuată. Se simţea trădată. Avusese încredere în el şi nu respectase acordul. Casa era goală. A coborât cu grijă scările purtându-şi una dintre comori.

Elena o ducea pe cealaltă. Trăsura ducală enormă era înţesată cu lucrurile bebeluşilor şi ea trebuise să lase o parte dintre ale ei în camere. Va trimite mai târziu după ele. Drumul către Redtower a fost destul de lent, dar absenţa

unchiului ei i-a uşurat mult lucrurile. S-a instalat imediat în castel. Cum dormitorul principal era cel mai mare, a pus pătuţurile copiilor pe o parte a patului imens. A umplut dulapul uriaş cu hainele ei şi ale copiilor. Elena şi doica au ocupat camera care fusese destinată familiei ei paterne. Ştia că unchiul ei o să se supere pe ea, dar nu i-a păsat, luase o hotărâre şi avea să fie consecventă. S-a uitat la chipurile copiilor, care dormeau, şi a cuprins-o o senzaţie de pace. Nu va pleca din Anglia, dar avea nevoie să pună distanţă între ea şi Justin.

*

Justin se simţea ca nou. Călăritul îl istovise, dar meritase osteneala. L-a lăsat pe Diavol la grajduri după ce l-a ţesălat şi s-a dus în camerele lui să se îmbăieze înainte de ritualul întâlnirii cu copiii. Doar ce a intrat în vestibul şi majordomul l-a informat cu mare întristare că lady Penword plecase foarte repede şi agitată. Justin a rămas cu gura căscată din cauza surprizei şi a urcat treptele scării imperiale două câte două. Încăperile soţiei lui erau goale, ca şi cele ale copiilor şi un frig îngheţat şi negru a început să i se nască în piept. Ştia unde plecase şi nu a mai aşteptat niciun minut în plus. A coborât din nou scările atât de repede, că lui Adam i-a fost teamă că o să cadă şi o să-şi rupă gâtul. A înşeuat iarăşi calul şi a ieşit din grajduri ca urmărit de diavol. I-au trebuit aproape treizeci de minute ca să ajungă la Redtower. A descălecat fără ceremonie şi a intrat în castel cu o forţă care anunţa o înfruntare a voinţelor.

Ea îl aştepta în salonul mare, în picioare lângă şemineu. Cu capul sus şi o siguranţă de sine care l-a făcut pe Justin să se îndoiască. O clipă doar. S-a apropiat cu pas ferm şi hotărât, cu fălcile atât de strânse, încât gura i se redusese la o linie dură şi aspră.

— Strânge-ţi lucrurile imediat!

Vocea lui a speriat-o.

— Nu am de gând să trăiesc cu o persoană lipsită de onoare şi cuvânt.

El se aştepta la aşa ceva.

— Ştiai că-ţi datorez o scuză.

Ochii lui păreau negri din cauza intensităţii cu care o privea.

— Una?! Nu există numere ca să le socotesc!

Ea abia vorbea.

— N-o să-mi iei copiii!

— Vei putea să-i vezi zilnic, dacă doreşti.

— Am fost foarte dur cu tine.

Privirea ei severă l-a fulgerat.

— Capacitatea mea de înţelegere are o limită, limită pe care ai depăşit-o după cheful şi voinţa dumitale, dar gata, lord Penword.

— Nu voi îngădui să mă părăseşti!

Bărbia lui înălţată îi reflecta orgoliul şi ea a oftat obosită.

— Hotărârea mea e luată.

Justin a privit-o un moment lung, încercând să descopere o breşă pe unde să intre cu puterea lui de convingere, dar negăsind niciuna s-a hotărât să intre cu forţa.

— Copiii vin cu mine!

Ameninţarea nu a clintit-o.

— Putem să rezolvăm asta într-un mod civilizat sau ne vom angaja într-un război care nu va face decât să nefericească doi nevinovaţi.

El a văzut că ei nu-i era deloc frică de el şi a dorit-o şi mai mult.

— Te vreau în casa mea, în patul meu, în fiecare zi, nu poţi să negociezi altceva.

— Ai făcut o promisiune pe care ai încălcat-o, fără să

te gândeşti măcar o secundă. Atâta inconstanţă şi volubilitate mă fac să mă simt nesigură.

— Mă faci să te doresc în fiecare secundă din viaţa mea. Nu pot să-mi ţin mâinile departe de tine, nu înţelegi?

Aurora a ridicat braţele iritată şi s-a depărtat brusc de el.

— Aveam nevoie doar de timp şi asta o să am începând chiar de acum.

— Vrei să mă pedepseşti?

Ea s-a întors surprinsă şi plină de o mânie sălbatică.

— Bravo şi iar bravo! a aplaudat colerică. Eu m-am forţat pe mine însămi, m-am smuls fără o explicaţie din casa tatălui meu, am minţit, am batjocorit şi mi-am manipulat emoţiile după poftă. Am înşelat, hărţuit şi sedus logodnicul alteia. Să mai continui?

Justin a simţit o ruşine absolută. Ea a lăsat să-i cadă mâinile obosită.

— Înainte nu doream această căsătorie, dar mă gândesc la copii şi doar pentru bunăstarea lor doresc să dau o şansă acestei legături.

Justin îşi simţea renăscând speranţele cu fiecare cuvânt al ei.

— Poţi să rămâi în Turnul Roşu, vei ocupa camera ducală, aşa nu vei fi despărţit de copii, dar eu voi hotărî când, cum şi unde doresc să mă tăvălesc cu dumneata.

Justin voia să râdă de sinceritatea vorbelor ei, dar şi-a stăpânit cu un mare efort impulsul.

— Întoarce-te la Crimson Hill.

Ea a refuzat cu o mişcare a capului şi l-a privit cu un zâmbet strălucitor. Justin a încercat să-şi revină din ameţeala care l-a cuprins când ea i-a oferit acel zâmbet, a simţit cum hotărârea îi slăbeşte complet.

— Calci pe pământ hispano-englez. Aici, pe terenul meu, voi putea să-ţi opresc atacurile după voia mea. Justin a zâmbit cu gura până la urechi. Supărarea dispăruse

complet. De ce zâmbeşti aşa de mulţumit? l-a întrebat burzuluită.

— Pentru că vei încerca să-mi opreşti atacurile, dar nu vei reuşi.

— Şi de ce se reduce totul la acelaşi lucru, să te bagi între picioarele mele?

— Pentru că sunt un bărbat sănătos şi cu apetit mare, iar tu, frumoasă spanioloaică, eşti o îmbucătură delicioasă.

Aceste vorbe au deranjat-o mult şi nu a putut să-şi înghită replica.

— Ar trebui să se teamă cotletele de venirea mea?

Justin a continuat:

— Ai cei mai frumoşi sâni pe care i-am văzut în viaţa mea. Ai un fund adorabil şi pistruii ăia de pe nas mă înnebunesc. Ea începuse să devină serioasă. Şi pentru că sunt iremediabil îndrăgostit de tine. Mă dor oasele din cauza nevoii de a te îmbrăţişa. Măruntaiele mi se fac nod când ochii tăi se uită la un alt bărbat în afară de mine... şi...

— Ajunge, ajunge!

El o înghesuise în perete, de care îşi rezemase amândouă mâinile, şi ea a rămas prinsă acolo.

— Voi reuşi să te fac să mă iubeşti chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac în viaţa asta!

Ea şi-a înăbuşit o exclamaţie.

— Trebuie să cureţi portocala înainte s-o mănânci.

Justin a rămas perplex, pentru că nu vedea legătura.

— Ceea ce încearcă nepoata mea să spună cu aceste enigmatice cuvinte este că forţarea lucrurilor nu duce întotdeauna la ceea ce dorim.

Amândoi s-au uitat la Rodrigo fără să clipească. Nu-l auziseră intrând.

— Unchiule, sper să nu te surprindă vizita noastră. Am hotărât să ne acordăm câteva zile pentru meditaţie şi odihnă. Sufletele noastre au nevoie să-şi analizeze priorităţile.

Halal discurs îi servise unchiului ei.

— Nu vei putea scăpa mereu de responsabilităţile tale.

Rodrigo s-a uitat sever la nepoata lui.

— Şi eu te iubesc!

Sarcasmul l-a făcut pe Rodrigo să râdă iar, şi Justin se uita când la unul, când la altul cu îndoială şi surprindere.

— Atât de rău e să intri în patul lui?

Ea a roşit până la rădăcina părului. Aşadar, unchiul ei auzise discuţia.

— Nu e plin de scorpioni furioşi, dacă asta îţi închipui.

— Şi ce crezi tu că îmi închipui?

Nu îi dădea răgaz şi Justin a crezut pentru o clipă că unchiul ei îl ajuta, imposibil, dar adevărat.

— Acum ai responsabilităţi, pe copiii şi soţul tău. Fă pace şi încheie un acord cu el, va fi cel mai bine pentru toţi.

Rodrigo a îmbrăţişat-o cu atâta forţă, încât ea a simţit un calm şi o uşurare scăldându-i sufletul, era ca şi cum s-ar fi cufundat în ulei balsamic.

Justin se simţea tulburat, încă îi venea greu să aprecieze afecţiunea pe care spaniolii şi-o arătau în public, dar a dorit cu o intensitate copleşitoare ca tatăl lui, ducele, să-l fi îmbrăţişat şi consolat când, copil fiind, avea nevoie. Să fie întâiul născut al unui ducat fusese foarte greu şi uneori plânsese din lipsa afecţiunii pe care o vedea în fiecare gest şi în fiecare cuvânt pe care acest bărbat i le oferea nepoatei lui.

— Vom rămâne câteva zile cu tine. Apoi ne vom întoarce la Crimson Hill.

Justin a simţit că leşină de uşurare. Îi era dator acestui bărbat admirabil.

Chiar în seara aceea, Aurora a stat mult de vorbă cu unchiul ei, cum făceau când se aflau în Spania, amândoi în bucătăria amplă, bând o enormă ceaşcă de ciocolată caldă. Rodrigo i-a dat sfaturi valoroase, pe care Aurora le-a

asimilat unul câte unul. Ea i-a vorbit despre nefericirea ei cu privire la ultimele evenimente. Rodrigo a consolat-o din nou, pentru că ştia ce schimbări profunde se petrecuseră în scurta ei viaţă. A încurajat-o şi a sfătuit-o cum făcea de câte ori o încolţeau îndoiala şi confuzia. A ştiut s-o facă să vadă partea plină a paharului şi, chiar dacă ea mereu vedea partea neplăcută a situaţiei, a reuşit să-i dea noi speranţe. I-a amintit de marea deosebire între spanioli şi englezi, dar cu bunăvoinţă se puteau ocoli obstacolele şi depăşi greutăţile. Aurora a ascultat cu atenţie sfaturile pe care i le-a dat Rodrigo, dar mai ales confirmarea că îi va fi mereu alături, iubind-o şi respectându-i orice hotărâre ar lua, oricât de greşită ar fi.

A oftat mult mai liniştită şi s-a pregătit să-şi reia viaţa de femeie măritată cu o nouă perspectivă, energie şi hotărâre.

Capitolul 24

Justin îi voia trupul. Ea ar putea să negocieze cu el. A râs de propria stupiditate. Era o doamnă, nu o târfă vulgară, deşi trebuia să recunoască faptul că femeile uşoare dispuneau de viaţa lor după plac. Îşi alegeau bărbaţii, casele, prieteniile. Ar putea să se pună pe plâns dacă se gândea. Începuse să evalueze avantajele şi dezavantajele căsătoriei. Avea un soţ englez, doi copii născuţi în Anglia, un tată englez şi trei fraţi englezi. Balanţa era foarte înclinată. Nu se vedea peste cincizeci de ani. Unchiul se va întoarce în Spania. Izolarea lui voluntară se va termina cândva. Bunica ei hotărâse să rămână pentru tot restul zilelor în Franţa, odinioară ţară inamică, aşa că opţiunile ei erau limitate. Dacă ar analiza la rece situaţia ei, ar deveni nebună de legat. Soţul ei era un bărbat foarte

chipeş, adevărat, şi prea focos, tăvălelile constante din ultimele două săptămâni stăteau drept dovadă. Dar ea nu-l iubea şi cel mai devastator fapt era că nu ştia dacă va putea să şi-l scoată pe Diego din inimă. O luaseră pe drumuri opuse, dar continuau să fie uniţi prin înrudire. Ironia era înspăimântătoare. Nu îi era soţ, ci văr prin alianţă şi îi venea să urle de frustrare în faţa situaţiei comice.

Ducele îi critica întruna purtările. Jamie plecase la Londra, iar prietenul care o asculta nu era aici ca s-o consoleze. Fraţii săi plecaseră şi ei, începuse deja sezonul monden şi sute de tinere vor îngroşa piaţa matrimonială spre bucuria libertinilor şi a crailor.

A început să lovească şi mai tare pământul cu sapa. Încerca să planteze nişte muşcate în colţul cel mai îndepărtat al serei. O seră frumoasă şi mare, plină cu cele mai exotice flori pe care le văzuse în viaţa ei. Mama sa, care fusese expertă în grădinărit, ar fi fost extaziată dacă ar fi văzut atâta frumuseţe şi ea voia s-o întreacă, dar, judecând după rezultat, singurul lucru la care folosea era să-i înfierbânte sângele unui englez arogant.

Continua să bombăne în sinea ei. Picături de sudoare îi alunecau între sâni şi părul îi scăpase într-o încurcătură imposibil de ordonat, iar asta i-a dat curaj. Şi-a amintit de libertatea de mişcare pe care o avea în Malaga ei dragă şi, fără să se gândească niciun moment, a început să-şi dea jos hainele inutile care o deranjau, ca să lase doar camizolul şi fusta. Eliberată de toate jupoanele şi de corset se simţea de minune, proaspătă şi, cel mai important, ea însăşi. S-a descălţat, şi-a dat jos ciorapii şi imediat a început să sară pe pământul răvăşit, afundându-şi degetele de la picioare în el. A râs cu încântare, ca atunci când era fetiţă.

— Spanioloaica mea frumoasă cu ochi de pisică vagaboandă!

Aurora s-a întors imediat. Nu-l auzise pe Diego intrând

şi o senzaţie de tulburare a pus stăpânire pe ea. L-a privit însetată. Era un păcat să fie atât de chipeş şi o urmă de revoltă i s-a aprins în venele calde, de parcă ar fi fost praf de puşcă pe pământ uscat.

— Mă bucur foarte mult să te văd, i-a răspuns.

Amândoi se priveau cu nesaţ, niciunul nu s-a mişcat.

— Eşti atât de frumoasă că doare să te văd.

Diego vorbea şoptit. Aurora s-a uitat la el cu atâta intensitate, încât disperarea lui a crescut până aproape de nebunie.

— Eşti fericită, *Jahivé?*

Punând întrebarea, s-a apropiat un pas şi ea l-a privit cu o durere profundă.

— Fericirea mea depindea de tine şi i-ai întors spatele dintr-o onoare prost înţeleasă.

Diego a simţit toată greutatea vinii căzând pe umerii lui.

— Dacă măcar mi-ai fi spus ce se petrecea.

Ea s-a înfiorat mâhnită.

— Acum e târziu pentru lamentări şi mai ales pentru remedieri.

El a continuat s-o privească lacom. Ochii i-au alunecat pe trupul ei abia acoperit cu camizolul şi fusta. I-a amintit de fetiţa care alerga şi se juca aidoma unei ţigănci, desculţă şi ciufulită, doar că acum era o femeie în toată puterea cuvântului. Sudoarea făcea ca pânza fină a camizolului să i se lipească de sâni, eliberaţi din corset şi el a crezut că moare de cât îi era de necesară şi, acum, îndepărtată.

— Mi-ar plăcea să fii naşa fiului meu.

Aurorei i s-a schimonosit chipul din cauza emoţiei produse de cuvintele lui.

— Nu mă mulţumesc să fiu naşa! Ştii!

Ochii i s-au înecat în lacrimi, pe care abia şi le reţinea.

— Copiii tăi ar purta numele meu… ar fi ai mei, dacă

măcar mi-ai fi spus…

Ea a ridicat o mână ca să-l facă să tacă. Vorbele i se înfigeau în inimă ca nişte pumnale ascuţite. Cum aflase el de problemele ei cu Justin? Nu ştia, dar era târziu ca să-i asculte vorbele.

— În fiecare dimineaţă de atunci mă trezesc cu sufletul sfâşiat. Agonia pe care o îndur abia mă lasă să respir şi durerea respingerii tale mă răneşte ca lama unui cuţit otrăvit.

— Nu te-am respins niciodată, ochi de pisică. Onoarea m-a împiedicat să te iau fără binecuvântarea familiei tale şi m-a dus în sclavia altui pat pe care nu pot şi nu doresc să-l împart.

— Blestemată fecunditate spaniolă! a exclamat Aurora printre dinţi şi Diego a ridicat din umeri neînţelegând la ce se referea. Ne-ai condamnat pe amândoi să împărţim paturi nedorite şi niciodată nu te voi ierta pentru asta. Niciodată!

Diego a făcut un pas înapoi, şocat de intensitatea vorbelor ei.

— De ce nu mi-ai spus? Eu te-aş fi protejat.

Tăcea din nou cu încăpăţânare, dar nu a durat mult.

— Cursa era pregătită, n-ai putut să te ajuţi nici pe tine însuţi, i-a reproşat.

Diego a privit-o lung. Încet, şi-a înfăşurat pe degete câteva bucle ale ei, pe care le-a luat şi le-a sărutat cu o duioşie aproape cerească. Aurora nu s-a mişcat, a continuat să privească acel chip pe care îl iubea de copilă şi atunci singurătatea nestăvilită a cuprins-o. Nu s-a gândit la ce făcea, dar deodată s-a aruncat în braţele lui sigure. Gura ei a cerut-o pe a lui şi în câteva clipe au uitat de tot şi de toţi. Niciunul dintre ei nu a auzit paşii, doar exclamaţia puternică şi înjurătura care i-a făcut să se desprindă imediat, el gâfâind, ea roşie ca focul. Aurora s-a uitat la Justin şi a văzut cu groază că era stăpânit de furie. Fără să

se gândească la consecinţe, s-a interpus între cei doi rivali, încercând ca niciunul să nu se omoare chiar acolo. Diego tăcea. Justin respira cu greu şi o privea de parcă ar fi fost diavolul însuşi ieşit din infern. Ochii lui priveau uimiţi semigoliciunea ei, buzele umflate de sărutările spaniolului şi furia l-a orbit nelăsându-l să gândească.

— Ştiam de promiscuitatea spanioleasc㠄, dar până acum nu-mi dădusem seama.

Diego a făcut un pas ameninţător înainte, dar Aurora l-a oprit. Justin era orbit de gelozie şi nu-şi măsura cuvintele.

— Ştiai că asta se putea întâmpla, nu e cazul să te miri.

Vorbele ei erau reci ca gheaţa şi Justin şi-a strâns mâinile în buzunarele pantalonilor ca să nu i le înfigă în gât.

— Eşti o căţea! a izbucnit el.

Aproape nu putea să se uite la ea, simţea dorinţa s-o strângă de gât.

— Dar o căţea îndrăgostită de alt câine! i-a scuipat ea cuvintele.

Justin credea că are să se înece din cauza vorbelor ei, dar n-a făcut niciun pas. L-a privit cu ură pe spaniol şi a văzut consternat că ea se interpune între ei. A oftat profund, s-a întors şi a plecat, lăsându-i neputincioşi şi confuzi.

— Ar fi trebuit să-i dau o explicaţie, a spus Diego.

Aurora şi-a înfipt ochii aurii asupra lui şi a crezut pentru o clipă că-şi pierde capul.

— Ce era să-i explici? Că plantam varză? Diego a simţit o ruşine copleşitoare. Răspunde-mi la o întrebare, Diego: Dacă nu ne-ar fi întrerupt Justin, ai fi făcut dragoste cu mine? Diego nu i-a răspuns, a făcut doar un uşor gest cu capul, pe care ea l-a înţeles imediat. Şi atunci, ce mai aştepţi?

Nodul pe care îl simţea în gât se făcea tot mai mare şi

mai mare.

— Prezenţa soţului tău m-a făcut să-mi amintesc nişte jurăminte şi, dacă te-aş fi făcut a mea, m-ai fi urât până la urmă din cauza lipsei mele de respect şi de integritate.

— Dar eu vreau să faci dragoste cu mine!… Vreau să ştiu ce simţi când eşti cu cel pe care-l iubeşti. Diego a refuzat dând din cap. Mă condamni la ignoranţă veşnică.

Aurora l-a privit întristată, cu dorinţă şi cu un licăr de disperare în ochii chihlimbarii. Diego ezita între ce era corect şi ce dorea inima lui şi, deodată, un bebeluş cu păr întunecat şi ochi verzi l-a făcut să se hotărască. A luat mâna Aurorei şi a sărutat-o suav şi cald. Ea a crezut că avea să moară acolo fiindcă ştia ce însemna sărutul acela pentru ea şi restul vieţii ei.

— Blestemaţi să fiţi, tu şi onoarea ta, încă o dată!

Dar Diego abia a auzit cuvintele, pentru că pornise spre uşă şi, fără să se uite înapoi, a ieşit lăsând-o într-un abis.

*

Justin o privea în baie, fără ca ea să-şi dea seama că era observată. Pulsul a început să i se accelereze şi o durere între picioare l-a anunţat de câtă nevoie avea de trupul ei. Dorea s-o urască, dar nu putea, nu când ştia că ea mereu fusese sinceră cu el şi sentimentele ei. Durea prea mult s-o iubească şi să nu se simtă stăpânul afecţiunii ei.

Luase o hotărâre şi nimic nu-l va face să se răzgândească. Avea de gând s-o pedepsească cu ce iubea mai mult şi îi dăduse el şi numai el. Gura i s-a curbat într-un rictus amar şi a hotărât să-şi înceapă pedeapsa imediat.

Aurora se ştergea şi nu a observat prezenţa lui Justin până când a fost prea târziu. L-a privit fără teamă, ştiind că el dorea să şteargă toate păcatele din lume. Avea inima uscată din cauza respingerii lui Diego şi singura persoană

pe care o avea la îndemână ca să-şi calmeze furia era arogantul ei soţ englez.

— Cândva va trebui să nu mă mai spionezi!

El nu a răspuns, pur şi simplu s-a aruncat pe ea şi, fără menajamente, i-a smuls prosopul. S-a uitat lasciv la trupul încă umed şi, fără nicio vorbă, a ridicat-o în braţe şi a dus-o până la pat. Era furios!

Sărutările pe care i le dădea erau dure şi ea i le-a înapoiat cu aceeaşi intensitate. O frenezie nemăsurată a pus stăpânire pe ea şi Aurora a început să-l devoreze cu aceeaşi dorinţă ca şi el. A întors sărut pentru sărut, mângâiere pentru mângâiere şi pedeapsa pe care prevăzuse Justin să i-o dea s-a transformat într-o nevoie de afecţiune ce nu cunoştea limite.

Gura lui i-a prins limba şi nu i-a mai dat drumul. Aurora se zvârcolea ca un şarpe, nerăbdătoare, dar Justin îi calma impetuozitatea cu promisiuni de deplină satisfacţie şoptite la ureche. A memorat fiecare parte a trupului ei, fiecare centimetru de piele satinată, s-a îmbătat de gustul ei şi, pierdut în abisul dorinţei nesatisfăcute, şi-a introdus membrul furios în pântecele ei care l-a primit perfect, ca o teacă spada sa. Justin credea că putea să moară de plăcerea pe care i-o producea simplul fapt de a se simţi în interiorul ei cald, dar Aurora avea alte planuri de urmat. A început un uşor balans, care a devenit un galop furios, şi-a încrucişat picioarele pe talia lui, ca să-l împiedice să se retragă din ea. A dansat, s-a mlădiat, în vreme ce cu gura continua să scotocească, să caute. Atacurile lui Justin o făceau să geamă de plăcere anticipată, ridicând-o iar şi iar pe culmile extazului. Încă un efort, doar unul, ca să se elibereze de tensiunea care îi încleşta pântecele, într-o spirală dureroasă, să se elibereze de neputinţa şi amărăciunea sentimentelor neîmpărtăşite. Aurora a simţit schimbarea lui Justin, sărutările lui deveniseră tandre şi blânde. Mâinile lui o mângâiau, nu ca s-o pedepsească, ci

ca să se predea în faţa ei. Amândoi au pierdut lupta încă înainte de a o începe. Ea îndurerată, el înciudat, dar amândoi suferind pentru o iubire neîmpărtăşită. Aurora a ţipat când orgasmul a umplut-o complet şi, auzind-o, Justin nu a putut să-şi reţină plăcerea. Cu un răget gutural s-a prăbuşit peste ea complet satisfăcut şi, în acelaşi timp, plin de remuşcări.

*

Când s-a trezit, după câteva ore, Justin plecase. Îi lăsase doar un bilet lipsit de emoţie, cu câteva cuvinte scurte care îi spuneau: „Voi fi în Scoţia câteva săptămâni, vom vorbi când mă întorc”.

Luase copiii fără să-i spună un cuvânt şi fără să-i ceară părerea! Nici ducele nu era. Să înnebunească, nu alta! Ce-o fi gândit Justin de-a făcut aşa ceva?

L-a întrebat pe Adam, loialul majordom, în ce parte a Scoţiei plecaseră ducele şi soţul ei, dar el a putut să-i spună doar că ducele avea o vilă în Edinburgh, şi o casă de vacanţă la Invernes şi că ar putea să fie în oricare din aceste două locuri, ba chiar ar fi putut să se ducă în regiunea de munte, la familia lui Brandon. Aurora a simţit o durere sfâşietoare. Ea nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. S-a gândit la cei doi copilaşi ai ei, departe de ea, de dragostea ei şi o furie amară a început să i se nască în piept, să o umple de un calm negru. Să se folosească de copii ca s-o pedepsească pe ea era cea mai crudă dintre făţărnicii şi ea, care îi iertase totul, nu avea de gând să ierte o asemenea trădare, era dincolo de orice raţionament şi logică.

Şi-a înghiţit orgoliul şi s-a dus să-l caute pe unchiul ei. În puţine cuvinte i-a povestit ce făcuse Justin, iar Rodrigo, pentru prima oară în optsprezece ani, nu a putut găsi cuvinte ca s-o consoleze.

— Trebuie să plec la Londra. Diego trebuie să ştie

unde locuieşte familia lui Casey din Scoţia.

Rodrigo s-a uitat cu atenţie la nepoata lui. Agitaţia ei îi arăta marea disperare ce o consuma.

— Vin cu tine. Împreună vom putea să-l găsim pe acel nemernic şi îi vom recupera pe copii.

Aurora s-a uitat la unchiul ei cu nelinişte. S-a lăsat să cadă în braţele lui şi în sfârşit a putut să verse lacrimile pe care şi le reţinuse atâta timp.

John a refuzat să rămână la Whitam Hall, voia să meargă cu ei la Londra. Eulalia nu a stat la discuţii, pur şi simplu şi-a încordat puterile cu tatăl ei ca să-i însoţească. Şi-a împachetat lucrurile şi toţi patru au plecat spre Londra chiar după prânz. Casa din Londra era ceva mai mică decât cea de la ţară, dar era mai luxoasă. Faţada dădea direct în Hyde Park şi în partea din spate avea o grădină frumoasă şi amplă şi grajduri, dar nu a putut să se bucure de frumuseţea casei, fiindcă mintea îi era la fel de departe de trup ca şi copiii ei. Fraţii ei au fost îngroziţi de ticăloşia lui Justin. Toţi trei au promis s-o ajute şi primul lucru pe care l-au făcut a fost o vizită lui Jamie. Acesta nu cunoştea planurile fratelui său şi a rămas uimit când i-au povestit de plecarea lui cu cei doi copii. În cele din urmă, au însoţit-o la Edinburgh doi dintre fraţi, unchiul şi cumnatul ei. Călătoria lentă şi grea nu făcea decât să-i sporească descurajarea şi a iscat prima ceartă între Rodrigo şi fraţii ei. Casa din Edinburgh era goală. Doar servitorii întreţineau proprietatea. Era mult timp de când ducele nu mai fusese acolo. Rodrigo voia să facă un popas în călătoria grăbită, Aurora nu voia să se oprească până nu ajungeau la Invernes, dar a pierdut. Nimeni nu era dispus să călătorească noaptea. Drumurile nu erau sigure. Îndurerată, s-a închis în camera destinată ducesei şi şi-a strigat neputinţa într-un acces de mânie.

Sosirea la Invernes a umplut-o şi mai mult de furie. Niciunul dintre servitori nu ştia nimic despre duce, Justin

sau copii. Aurora a gemut tăcut şi stăpânirea de sine ameninţa să i se frângă. Jamie i-a propus să călărească până la Elgin, unde locuia clanul lui Brandon, doar el, dar însoţit de Rodrigo şi Cristopher. Jamie a insistat mult, pentru că distanţa era foarte mare şi drumurile foarte proaste. Neconvinsă întru totul, ea a acceptat să-i aştepte la Edinburgh împreună cu Arthur, fiindcă unchiul ei îi explicase că doar i-ar încurca şi le-ar întârzia mult drumul. Zilele treceau şi ea continua să aştepte sosirea fraţilor şi unchiului ei. Când a auzit nechezatul cailor care intrau în grajduri, a coborât treptele casei atât de repede, încât Arthur a crezut că are să cadă pe scări. Dar chipurile fratelui, unchiului şi cumnatului ei spuneau totul. Rodrigo a făcut un gest din cap arătând că nu aveau veşti bune şi ea crezut că, pentru un moment, va înceta să mai respire şi va muri din cauza neliniştii provocate de această absenţă impusă.

S-au întors la Londra cu capul plecat. John avea veşti şi mai rele. Făcuse cercetări în timp ce ei străbăteau Scoţia căutându-i şi totul fusese în van, căci Justin plecase cu copiii şi ducele spre Italia. Fusese uşor să afle vaporul pe care îl luaseră, fiindcă doi copii mici care călătoresc cu două doici era ceva neobişnuit. Aurora a crezut că are să i se rupă sufletul în mii de bucăţi. Se simţea atât de zdrobită, încât s-a gândit că nu-şi va mai recupera judecata. Şi-a plâns nefericirea, fără ca nimeni s-o poată consola. Doica Eulalia nu deschidea gura nici ziua, nici noaptea, se simţea chinuită pentru implicarea ei în nenorocirea copilei. Nu înţelegea cum de se înşelase atâta în privinţa englezului.

Jamie şi-a consolat cumnata cum niciuna dintre rude nu a ştiut s-o facă. A însoţit-o până ce au trecut săptămânile, lunile, iar chipul Aurorei şi-a recăpătat încet-încet culoarea pe care o pierduse. Aurora a hotărât să rămână în Londra. Câmpul îi trezea amintiri foarte triste şi a hotărât să fie naşa lui Miguel Vílchez, fiul lui Diego şi

moştenitor de Bidasoa. Să-l strângă în braţe pe acel copilaş adorabil îi alina un pic nefericirea de mamă abandonată şi o obliga să nu renunţe la speranţele de a-i revedea într-o zi.

Capitolul 25

Reşedinţa ducelui se afla aproape de St. James Park, pe aceeaşi stradă Victoria, şi la doar câteva cvartale de cea a tatălui ei din Hyde Park în Kensingston Road. Jamie obişnuia s-o viziteze adeseori de când amândoi fuseseră naşii nepotului lui Brandon. Aurora se simţise protejată de cumnatul ei şi relaţia afectuoasă dintre ei crescuse mult. Era foarte recunoscătoare pentru sprijinul pe care Jamie i-l acordase şi, deşi nu avea veşti despre Justin şi copii, amărăciunea ceda încetul cu încetul. Înţelesese că Justin nu putea să lipsească la nesfârşit de la obligaţiile lui, obligaţii de care se ocupa Jamie în absenţa lui. Aştepta doar cu nerăbdare întoarcerea lui ca să aibă veşti despre copii. A urcat treptele care mai rămâneau până în casă, se înţelesese cu Jamie să viziteze orfelinatul pe care îl patrona de curând. Doar aplecându-se asupra copiilor abandonaţi a reuşit să găsească puterea de a ţine capul sus în faţa nefericirii ei.

Jamie a privit-o zâmbitor şi i-a deschis uşa să intre.

— Încă nu-mi explic cum se poate întreţine o casă aşa de mare cu atât de puţin personal, i-a spus ea.

— E posibil, pentru că există doar un locatar în această casă. Eu. Nu am nevoie decât de un majordom, un bucătar, un lacheu şi două cameriste. Când e toată familia aici, în Londra, o parte din personalul de la Crimson Hill vine cu noi.

Aurora i-a zâmbit.

— Vom ajunge târziu, Jamie.

El nici nu a clipit.

— Ai venit cu douăzeci de minute mai devreme. Liberty House nu se va inaugura fără tine, ştii bine.

— Nu-mi place să fac pe nimeni să aştepte, a continuat Aurora să-l zorească.

— Şi nu ţi-a spus nimeni că nu e corect ca o doamnă să fie prea punctuală?

Aurora a pufnit, nevenindu-i să creadă.

— Este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată… Apropo, eşti foarte frumos, a schimbat subiectul de parcă ar fi trecut o batistă dintr-o mână într-alta.

— Asta pentru că te uiţi la mine cu drag, i-a răspuns mâhnit.

Aurora s-a uitat la jacheta gri-închis şi la pantalonul gri perlă cu care era îmbrăcat cumnatul ei, i s-a părut că îi venea foarte bine şi că arăta formidabil.

— Ai să faci ca vreo matroană să leşine doar văzându-te.

Jamie a râs de comentariul ei.

— Tu ar trebui să-ţi dai jos vălul ăsta care nu face decât să omoare de curiozitate bărbaţii care se îngrămădesc în jurul tău întrebându-se, iar şi iar, cum o fi chipul pe care îl ascunde un aşa de seducător văl.

Imediat Jamie s-a căit pentru vorbele lui.

— Flirtezi cu mine? l-a întrebat în glumă şi el a înţeles.

— Bineînţeles. Eşti cea mai frumoasă femeie din toată Anglia, a lăudat-o.

Era aşa de puţin timp de când zâmbea iarăşi că toţi apropiaţii ei păşeau în vârful picioarelor, dar încă o dată capacitatea cumnatei lui de a reacţiona şi depăşi încercările îi uimise pe toţi.

— Am auzit că lady Moore îşi ţese pânza în jurul lui Andrew, a spus Jamie.

Aurora l-a privit zâmbind.

— Fratele meu zice că nu se va lăsa prins. Până după

patruzeci de ani nu are de gând să ia în serios chestiunea căsătoriei.

— Cristobal se află într-o situaţie mai dificilă, trebuie să dea curând un moştenitor, altfel tata îl va înrola în Marină. Aurora s-a uitat la cumnatul ei cu afecţiune. În ziua în care te vei căsători, îmi va fi foarte dor de tine, eşti cel mai bun prieten pe care îl am. Ochii ei i-au arătat profunzimea afecţiunii ce i-o purta şi el a regretat legătura de rudenie care îi lega. Te-am supărat iarăşi? Uit mereu seriozitatea voastră.

Jamie i-a aranjat o buclă ce i se desprinsese din coc pe după ureche. Nu văzuse niciodată o femeie cu un păr atât de nestăpânit şi rebel; nu contau acele cu care şi-l prindea, părul Aurorei avea viaţă proprie.

— Ştii că niciodată n-ai putea să mă superi.

Era atât de sincer, că te înduioşa.

— Mulţumesc, Jamie, am încredere că într-o zi soţia ta va gândi la fel ca tine. Jamie a privit-o atât de intens, că a făcut-o să roşească. Iartă-mi neobrăzarea.

Aurora şi-a amintit de ziua în care cumnatul ei îi mărturisise lui Arthur, mărturisire pe care ea o auzise fără să vrea, că era îndrăgostit de o femeie care nu îi împărtăşea sentimentele şi ea nu înţelegea cum de o femeie în toate minţile putea să nu se îndrăgostească de un bărbat atât de minunat ca el. Arthur a vrut să ştie cine era, dar Jamie i-a spus doar că era căsătorită şi foarte departe de Anglia, fapt pentru care o uniune între ei ar fi fost ceva mai mult decât imposibil. A ridicat mâna şi a mângâiat uşor obrazul cumnatului ei.

— Sunt iertată? Promit în schimb să te prezint lui lady Phoebe. Zilele trecute, mi-ai spus că ţi se pare o femeie foarte interesantă.

Jamie a râs şi, întinzându-i mâna, a ajutat-o să urce în trăsuri.

*

Aurora vedea în fiecare copil pe micuţii ei. Deşi părea că îşi acceptase destinul, nimic nu era mai departe de adevăr. Dorinţa de a-i îmbrăţişa, de a-i strânge la piept o lăsa sfârşită nopţile, epuizată şi plină de disperare. Trecuseră şapte luni de la dispariţia lui Justin şi ştia doar că erau undeva în Elveţia. De curând, Jamie îi dăduse un pachet care conţinea un medalion şi când îl deschisese văzuse că erau două picturi în miniatură ale copiilor ei. Plânsese toată după-amiaza şi, cu toate că s-a dus la poştă, nu a aflat adresa expeditorului, doar că fusese trimis de undeva din Elveţia. În fiecare moment se uita cu adoraţie la portretul micuţilor ei şi de când primise darul nu şi-l lua de la gât nici când dormea. Se simţea foarte singură uneori. Unchiul ei se întorsese la Turnul Roşu şi, chiar dacă tatăl ei refuza s-o lase în Londra doar cu fraţii ei, apropierea lui nu-i alina tristeţea. A oftat obosită, şi-a scos acele care îi fixau pălăria cu vălul amplu. La început a hotărât să folosească pălării mari, cu văl, ca să-şi ascundă durerea din privire şi, de atunci se obişnuise să vadă lumea ca prin ceaţă. A aruncat pălăria pe fotoliul din brocart albastru şi s-a lăsat să cadă în fotoliul larg, din atlaz alb cu flori de culoarea piersicii. Eulalia a intrat cu grijă şi a privit-o cu profundă iubire. Copila ei dovedea o maturitate extraordinară. A regretat cu adevărat că trebuia s-o întrerupă, dar Casey şi fiul ei erau pe punctul să sosească.

— Am să-ţi pregătesc o cafea atât de tare, încât ochii o să-ţi scapere de bucurie.

— Cred că e o idee excelentă, doică, pentru că n-am chef nici să-mi scot pantofii, şi ăsta chiar că e un eveniment.

Eulalia a bombănit.

— Nu o nedreptăţi pe bătrâna asta spunând ceva atât de meschin. Că nu-ţi scoţi pantofii este opera mea, şi numai

a mea.

Aurora a privit-o râzând.

— Ştii că n-am mai mers desculţă de când mă aflu în oraşul ăsta atât de mare.

— Toate oraşele mari sunt la fel de monstruoase, a răspuns Eulalia.

— Şi asta o spune o mare aventurieră care n-a ieşit din Ronda.

Imediat ochii Aurorei s-au micşorat de durere. Eulalia a regretat că fetiţa ei îndura un chin atât de sfâşietor. S-a aşezat lângă ea şi, luându-i mâinile, a privit-o cu drag.

— Am nevoie să mă ierţi, *Jahivé.*

Ea a privit-o cu căldură, în ciuda frigului din suflet.

— N-am nimic să-ţi iert, doică, ura mea o păstrez pentru o singură persoană

— Am jurat să te răzbun, şi o voi face.

Aurora a mărit ochii surprinsă.

— Doică, jurămintele tale îmi aduc numai probleme.

Eulalia a pocnit din degete bosumflată.

— Nerecunoscătoare până la ultimul pistrui.

— Şi eu te iubesc!

Exclamaţia era drăgăstoasă.

O bătaie la uşă le-a făcut să tacă. Majordomul tocmai o anunţa pe lady Vílchez. Aurora s-a ridicat în grabă şi a alergat să-şi îmbrăţişeze şi să-şi sărute finul. Îl copleşea cu sărutări şi zâmbetul pe care copilaşul i-l oferea o umplea de o duioşie infinită. Ceva mai târziu, Aurora a observat că după fusta lui Casey se ascundea un băieţel de vreo opt sau nouă ani. I-a cerut o gustare Eulaliei şi s-a aşezat pe canapeaua amplă cu copilul în braţe, încercând să-şi elibereze o şuviţă de păr pe care i-o prinsese în pumnul lui dolofan.

— Cine te însoţeşte, Casey?... Nu ştiam că ai un protector aşa de chipeş.

Băiatul o privea curios cu ochii lui verzi strălucitori şi

nu spunea nimic.

— Vino. Aurora i-a întins mâna dreaptă. Stai lângă mine?

Copilul a refuzat, dând din cap, şi Aurora s-a uitat curioasă la Casey aşteptând o explicaţie.

— Ian, salut-o pe lady Penword.

Băiatul a înaintat încet şi, odată ajuns în faţa ei, a făcut o adâncă reverenţă şi s-a prezentat.

— Ian Douglas McGregor, milady, este o mare onoare să vă cunosc!

Accentul atât de puternic al copilului a entuziasmat-o, vorbea perfect limba ei şi a înduioşat-o.

— Este o plăcere să te cunosc, Ian. Băiatul a roşit. Vorbeşti foarte bine limba mea, cum ai învăţat-o?

Băiatul s-a uitat la femeie cu o curiozitate sinceră.

— Tatăl meu spune că, de vreme ce logodnica mea va vorbi această limbă, este cât se poate de nimerit ca eu să mă exprim în limba ei maternă, astfel ca atunci când voi veni la ea o va încânta să-i spun ce frumoasă e în cuvinte pe care să le înţeleagă.

Aurora a rămas cu gura căscată auzindu-l pe băiat exprimându-se într-un mod atât de puţin potrivit cu vârsta lui.

— Tatăl tău a rămas tot un gură-spartă! Băiatul a deschis ochii îngrozit. Deşi nu înţelesese insulta, tonul femeii îl speriase, dar ea s-a corectat. Iartă-mă, Ian, voiam să spun doar că tatăl tău este un bărbat foarte insistent.

Casey a râs auzind-o.

— Brandon va fi încântat de felul cum îl descrii.

Gluma a îmbujorat-o. Aurora s-a uitat cu atenţie la băiatul care privea totul cu mare interes. Era foarte înalt pentru vârsta lui, cu părul blond leonin, ca tatăl său. Imediat firea lui afectuoasă a cântărit mai mult decât ofensele pe care le suferise în trecut din partea scoţianului şi a hotărât că băiatul era cu adevărat adorabil.

— Şi mama ta? Nu a venit cu tine?

Copilul a negat dând din cap.

— Mama mea a murit când m-am născut eu.

Aurora a rămas uimită de descoperire. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că Brandon era văduv. Mereu crezuse că băiatul era nelegitim, ceva obişnuit prin nobilimea europeană.

— Şi cum de te numeşti McGregor şi nu Penword?

Asta chiar i se părea interesant.

— Bunicul s-a căsătorit cu o doamnă dintr-un clan mare. I-a adoptat numele de familie în onoarea ei.

Era tot mai surprinsă. Casey a intervenit.

— În Scoţia, femeile pot fi şefele unui clan, chiar când există copii de sex masculin. Nu este cea mai extinsă regulă, dar e legitima şi se întâmplă. Tatăl meu, fratele ducelui, s-a căsătorit cu o moştenitoare din regiunile înalte, şefa clanului McGregor, şi a hotărât că urmaşii lui vor adopta numele de familie al clarului.

Aurora nu a putut să-i răspundă, tocmai intra Eulalia cu gustarea. Ian se uita la prăjituri şi la pateurile dulci cu o încântare reală. Aurora a râs văzând că băiatul îi cucerise inima fiindcă îi amintea de ea însăşi la vârsta lui. Ca aproape întotdeauna când se întâmpla ca Eulalia să facă pateuri cu cartof dulce, fratele ei Cristopher s-a prezentat la gustare şi cel mai surprinzător a fost că şi tatăl ei, şi Andrew au fost atraşi de aromă.

— Eulalia, trebuie să-mi dai reţeta acestor pateuri, sunt absolut delicioase.

Eulalia i-a zâmbit scoţiencei, care devora dulciurile cu mare poftă. Aurora se lupta cu un drăcuşor brunet care încerca şi el să apuce un pateu, lucru pe care ea nu era dispusă să-l îngăduie. Andrew îl luase pe Ian în poala lui şi amândoi se întreceau care mănâncă mai repede prăjiturile.

— Şi domnişorul acela atât de înfometat…

Eulalia a aşteptat să-i dezvăluie cineva cine era

băiatul.

— Este fiul lui Brandon.

Aurora i-a zâmbit băiatului, care o privea cu ochi strălucitori şi curioşi. Eulalia a scos un oftat de uşurare.

— Drace, pentru o clipă am crezut că e fiul domnişorului Andrew.

Cel vizat s-a înecat cu o bucată de prăjitură şi s-a uitat îngrozit la Eulalia.

— Ce te face să te gândeşti la aşa ceva? a întrebat speriat.

— Cărţile mi-au spus, singura diferenţă era că nu puteam să ştiu dacă îl ai deja sau nu.

Cristopher murea de râs, niciodată nu-l văzuse pe fratele lui aşa de stânjenit.

— Şi de Cristobal ce ţi-au spus?

Acesta s-a uitat la sora lui cu un avertisment. Eulalia s-a gândit un moment, care a părut prea lung pentru cei care aşteptau răspunsul.

— Că titlul de marchiz va reveni fratelui lui, Arturo.

Acum era rândul lui Andrew să se prăpădească de râs, dar cel vizat nu găsea nimic hazliu.

— Glumeam, i-a lămurit Eulalia, dar adevărul este că îi veţi da o grămadă de nepoţi lordului Beresford.

Aurora pălise deodată, pomenirea nepoţilor tatălui ei o umpluse de tristeţe şi pumnalele înfipte în inimă s-au implântat în sufletul rănit şi mai mult. Toţi au privit-o în tăcere, ea le-a răspuns cu un zâmbet trist, dar cald.

— Şi despre mine ce ţi-au spus cărţile?

Aurora voia să nu dea importanţă chestiunii şi, cum nu credea întru totul în prezicerile Eulaliei, nu s-a temut să întrebe.

— Că în curând îi vei mai dărui un nepot tatălui tău. Aurora şi-a reţinut lacrimile auzind-o pe doică. Va avea ochi de violete şi părul întunecat ca noaptea. Tăcerea care a urmat revelaţiei Eulaliei a făcut-o să se simtă cu adevărat

jenată. Vei salva pe cineva de la un destin nefast, a continuat implacabilă, şi te vei întoarce în patria ta mai devreme decât speri.

Aurora nu a putut să-şi oprească întrebarea care îi stătea pe limbă.

— Şi ce ţi-au spus cărţile despre copiii mei?

Toţi au aşteptat nerăbdători.

— Că, deşi nu eşti cu ei încă, în curând vor fi în siguranţă în patria ta, cu oamenii tăi şi, odată răzbunat oprobiul tău, te vei întoarce în Spania, la ei.

Aurora a privit-o atât de adânc, încât a crezut că se va pierde în negrul pupilelor ei. Nu o credea în stare de o minciună şi din adâncul inimii s-a rugat pentru ca de data asta doica să nu se fi înşelat când a interpretat cărţile.

— Ce ţi-au spus despre Arthur?

Andrew trebuia să întrebe.

— Că va face cea mai avantajoasă căsătorie dintre băieţii Beresford.

Atât Cristopher, cât şi Andrew s-au privit întrebători.

— Dar eu voi mai avea copii?

Eulalia s-a întors cu faţa spre scoţiancă. S-a uitat în ochii ei mari şi verzi şi a văzut zbuciumul care îi chinuia sufletul. Ştia că prin răspunsul pe care i-l va da va pune capăt suferinţei ei şi credincioasă firii sale sincere i-a răspuns.

— Copilă, ai să mai treci de trei ori prin acelaşi chin şi doar la ultima încercare îi vei dărui lui Diego fetiţa pe care şi-o doreşte din tot sufletul.

În ochii lui Casey au strălucit lacrimile, fiindcă vorbele ţigăncii i-au dat aripi inimii.

— Pot şi eu să-mi cunosc viitorul?

Toate capetele s-au întors către Jamie. Nu-l auziseră intrând în salon şi zâmbetul până la urechi le-a arătat dispoziţia pe care o avea mereu. Eulalia i-a cerut să se aşeze lângă ea şi, luându-i mâna, a privit-o cu atenţie. Toţi

erau tăcuţi, în aşteptare, se uitau la Eulalia cum citea liniile ce se întretăiau în palma lui Jamie. Dar tăcerea nu a reuşit să-i şteargă zâmbetul de pe chipul lui frumos. A continuat să aştepte răbdător în timp ce devora o prăjiturică umplută cu cremă. Eulalia a ridicat ochii spre băiat şi a înţeles multe lucruri pe care nimeni nu i le spusese. Doar pentru o clipă ochii lui au alunecat către ai ei şi ea a ridicat sprâncenele într-o întrebare mută.

— O primejdie te ameninţă, dar un suflet milostiv îşi va risca integritatea pentru dumneata. Eşti îndrăgostit de o femeie care nu-ţi împărtăşeşte sentimentele, chiar dacă ea e mai aproape de dumneata decât îţi închipui. Eulalia a tăcut o clipă. Şi te vei căsători cu o spanioloaică, iar ea îţi va dărui un fiu frumos, cu ochi de culoarea violetelor şi părul întunecat ca noaptea.

Aurora şi-a înăbuşit o exclamaţie, dar nimeni nu şi-a dat seama de asta. S-a uitat întrebătoare la Eulalia, dar aceasta nu se uita la ea, ci la cumnatul ei, cu o intensitate care o speria. Dar cum toţi se gândeau la ce le spusese, nimeni nu a dat atenţie ultimelor cuvinte, nici chiar Jamie nu a meditat la ce îi spusese Eulalia. Intrarea intempestivă a lui Diego i-a făcut să uite imediat predicţiile Eulaliei, mai puţin pe Casey şi pe Aurora. Copilaşul a recunoscut imediat chipul tatălui său şi a început să dea energic din mânuţe, pentru ca acesta să-l ia în braţe. Diego i-a zâmbit cu duioşie fiului său. L-a văzut stând în poala Aurorei şi o scânteie slabă s-a aprins în ochii lui întunecaţi, scânteie pe care a stins-o de îndată ce a observat privirea critică a Eulaliei. Şi-a luat fiul cu grijă şi l-a gâdilat pe burtă. S-a uitat la tăvile goale şi s-a încruntat privind spre Eulalia.

— Altădată aveai obiceiul să-mi bucuri stomacul. Probabil că eşti grozav de supărată pe mine dacă mă lipseşti de mâncărurile tale, vrăjitoare spanioloaică.

Eulalia a râs de porecla drăgăstoasă cu care banditul o alinta de foarte mult timp.

— Chiar acum mai aduc o tavă.

Toţi au aplaudat entuziasmaţi.

— Madame Florence aşteaptă să treci pe la magazinul ei joia viitoare.

Aurora i-a mulţumit cumnatului ei că îi aranjase întâlnirea cu modista franţuzoaică.

— Mor de nerăbdare să asist la balul ducilor de Wilson.

Entuziasmul lui Casey era molipsitor.

— Aurora se va gândi doar să strângă fonduri pentru orfelinatele ei, i-a zâmbit Andrew cu afecţiune surorii lui.

— Sigur. Nobilii ăştia înţepaţi trebuie să-i apere pe cei mai neajutoraţi cu fapte şi cu bani.

Cristopher a privit-o cu admiraţie. Sora lui realiza multe. Chiar în dimineaţa aceea se deschisese, mulţumită ei, al treilea orfelinat. Ştia că se voia să fie ocupată, pentru a nu o devora autocompătimirea. Îi admira încăpăţânarea şi mândria.

— Îţi mulţumesc, Eulalia, că te ocupi în seara asta de Miguel.

Eulalia îi zâmbea scoţiencei în timp ce lăsa o tavă plină cu pateuri pe măsuţa alăturată.

— Ştii că-l ador pe drăcuşorul ăla de când s-a născut, i-a zâmbit copilului care încerca să ia un pateu.

Ian a luat altă prăjitură şi Casey l-a privit cu reproş, dar Aurora i-a zâmbit şi băiatul şi-a băgat-o pe toată în gură.

A continuat să stea tăcut ca un peşte care se uită şi deschide gura doar ca să bage ceva în ea.

John nu spusese niciun cuvânt cât fuseseră împreună. Doar îşi privea copiii, ducându-i dorul lui Arthur. Plecase la Whitam Hall pentru câteva zile. Trebuia să rezolve nişte treburi cu Rodrigo şi spera să se întoarcă a doua zi. A oftat obosit privindu-şi fiica. Până nu o văzuse zâmbind din nou nu dormise liniştit şi îi simţea durerea ca pe a lui. Justin va

trebui să răspundă în faţa lui, şi mult. Avea să fie neîndurător. Faptele lui nu aveau nicio justificare şi era timpul ca el să acţioneze ca un adevărat tată.

Capitolul 26

Conacul ducilor de Wilson era impresionant. Saloanele enorme decorate cu frumoase buchete de flori făceau ca atmosfera să fie festivă şi colorată. Aurora asista însoţită de cumnatul său şi de cei trei fraţi. Diego o însoţea pe soţia lui. Nu a fost surprinsă când l-a zărit pe giganticul scoţian zâmbindu-i de pe scările salonului de dans. Ceea ce nu ştia Brandon era că ea nu mai dansa, doar asista la baluri ca să strângă fonduri pentru orfelinatele ei. Cum se întâmpla de obicei în cercurile aristocratice, se zvonea că fusese repudiată de lordul Penword, dar compania protectoare a cumnatului ei amuţea gurile rele, chiar dacă asta nu împiedica luptele între posibilii pretendenţi la iubirea ei, doritori să i se vâre în pat acum că Justin era departe. În seara aceea, Aurora strălucea mai frumoasă ca niciodată. Madame Florence îi crease o rochie demnă de o regină, pentru care plătise tatăl ei, căci ea ar fi murit mai degrabă decât să se atingă de o liră de-a soţului ei fugar. Rochia din mătase de culoarea argintului şi cu stele brodate din briliante o făcea să strălucească. Corsetul strâmt îi accentua talia îngustă şi îi scotea în evidenţă bustul frumos. Buclele, prinse la jumătatea capului, erau încununate de o tiară din perle, pe care i-o dăruise tatăl ei. Completase ţinuta cu un şal din mătase italienească, ce i se odihnea pe umerii aurii, şi mănuşi lungi până la cot care îi acopereau

mâinile ascunzându-i astfel nervozitatea care o cuprindea ori de câte ori asista la o serată atât de importantă.

De îndată ce a apărut pe scara amplă, fiul amfitrionilor, Roger Eden Wilson, i-a ieşit în întâmpinare. A prelungit sărutatul mâinii o clipă mai mult şi Aurora şi-a retras imediat mâna. Era cel mai insistent dintre toţi pretendenţii la patul ei şi acest amănunt o ofensa foarte mult.

— Ca întotdeauna, lady Penword, este o plăcere să vă revăd!

Aurora a înclinat uşor capul şi a continuat să coboare până a ajuns pe ring. L-a căutat din priviri pe fratele ei mai mare, dar acesta nu se zărea. A zâmbit când a văzut-o pe lady Moore încolţindu-l pe Andrew şi asta i-a smuls o grimasă amuzată. Deodată cineva a târât-o spre ringul de dans şi ea a încercat să oprească avansul, ştiind că încep şuşotelile dacă ar fi acceptat să danseze cu vreun cavaler.

— Îmi îngreunezi lucrurile! a exclamat Brandon observând rezistenţa ei.

— Dacă vrei ca mâine toată Londra să vorbească despre lipsa mea de moralitate, continuă să mă târăşti spre ostracizare.

Brandon a râs.

— Sunt vărul tău, păzitor al bunului tău renume, nimeni nu va îndrăzni să scoată o şoaptă despre tine, pentru că va avea de-a face cu mine.

Ea a zâmbit.

— Dintre toţi bărbaţii care se află în acest salon, fără îndoială, eşti cel mai puţin demn de încredere, i-a răspuns în glumă.

Brandon a bombănit o înjurătură, dar a continuat s-o târască spre ringul de dans.

— Ai cuvântul meu că mă voi comporta cum trebuie în faţa acestor cinci sute de persoane.

Aurora a privit în jur şi, deşi mulţimea era numeroasă,

cu greu se ajungea la cifra atât de ridicată pe care o spusese Brandon. A început un vals, iar ea a ridicat din umeri într-un gest de „nu contează” şi a acceptat să danseze cu el.

— Trebuie să ai grijă cu Wilson, a sfătuit-o Brandon în timp ce îl privea pe moştenitor care se uita la ei cum dansau.

Ea a oftat din nou resemnată.

— Este cel mai insistent în a se mi se băga între fuste, deşi ştie că sunt căsătorită.

Ea nu se uita la Brandon când îi vorbea, continua să caute cu privirea prin sala înţesată.

— Jamie va veni. Ea a întors imediat capul spre Brandon. Eşti transparentă ca sticla, iar eu mă întreb în fiecare zi cum dracu’ de nu l-ai ales pe el. Aurora a rămas stupefiată, dar nu a răspuns provocării. Justin e un prost iremediabil şi Jamie o bomboană.

Aurora a zâmbit cu gura până la urechi.

— Justin e prepotent, arogant, trădător şi încrezut, nu un prost, cum ai spus.

Brandon a confirmat solemn.

— Când o să apară, am să-i sparg capul.

Ea a fost recunoscătoare pentru vorbele bărbatului. Brandon s-a aplecat ca să-i spună ceva la ureche şi ea s-a oprit din dans imediat. Şi-a dus mâna la gât, fiindcă se sufoca, şi s-a uitat în jur aşteptând să-l vadă pe cauzatorul nenorocirii ei. Brandon şi-a blestemat lipsa de tact şi paloarea ei l-a speriat. A luat-o de cot şi a dus-o spre grădini pentru ca aerul nopţii s-o ajute să-şi recapete culoarea din obraji.

*

Aurora continua să respire greu. Ameţeala o împiedica să vadă grădinile şi, pentru că picioarele îi tremurau, s-a

ţinut strâns de braţul lui Brandon ca să nu cadă.

— Nu trebuia să-i spui încă.

Glasul lui Jamie a sunat îngrijorat. Venea spre ringul de dans chiar în momentul în care şi-a văzut cumnata pălind şi i-a urmat până în grădini.

— Unde e? a întrebat Aurora.

Nu şi-a controlat hohotul de plâns care a rămas blocat în gât.

— În Londra, a răspuns Jamie încet.

— Şi copiii?

Era atâta nelinişte în întrebare, că Jamie nu a ştiut ce să răspundă.

— Copiii sunt cu tata la Crimson Hill.

Toţi trei au întors capul auzind vocea lui Justin. Aurora s-a clătinat confuză şi plină de panică. Nu voia să se desprindă de Brandon, pentru că se temea că are să leşine dintr-un moment într-altul. Erau atât de aproape, la doar două ore de călătorie. Uşurarea pe care a simţit-o a paralizat-o.

Jamie s-a uitat la fratele lui cu atâta ranchiună, încât Brandon s-a încruntat îngrijorat.

— Eşti un ticălos blestemat! a răcnit Jamie cu voce tare. Dacă n-ai fi fratele meu, te-aş omorî pe loc!

Brandon s-a uit la amândoi cu băgare de seamă. Justin a observat cum fratele lui o apăra pe Aurora şi gelozia l-a cuprins nemiloasă.

— Ce-ai făcut, albinuţă? Ai avut grijă de ce-i al meu? I-ai împiedicat pe alţii să intre în patul ei, dar ai intrat tu?

Jamie nu a mai aşteptat altă provocare, i-a dat fratelui său un pumn care l-a aruncat pe spate.

— O să trebuiască să dai multe explicaţii, frate, pentru că nu sunt singurul care-ţi cere sângele.

Ca prin magie, au apărut doi dintre fraţii Aurorei, care l-au luat de piept şi l-au scuturat cu brutalitate.

— Nu! Exclamaţia Aurorei i-a surprins. Suntem invitaţi

şi nu doresc să ne dăm în spectacol. Să mergem acasă şi să rezolvăm problema asta acolo. Brandon, l-a privit Aurora rugătoare, scuză-ne faţă de gazdele noastre, spune-le că o chestiune urgentă a reclamat prezenţa noastră şi mulţumeşte în numele nostru.

Niciunul nu a contrazis vorbele Aurorei. L-au apucat cu putere pe Justin şi coborând scările l-au îmbrâncit în trăsura pe care o aduseseră în partea din spate a casei, ca să nu atragă atenţia.

Aurora a simţit o răceală mortală străbătându-i şira spinării. S-a uitat la bărbatul care îi distrusese viaţa, iar furia pe care o nutrea de atâtea luni i-a întunecat minţile. Voia atât de mult să-l lovească, încât s-a speriat. Îl vedea mai slab şi mai palid. A simţit din nou o greaţă îngrozitoare gândindu-se la lipsa de respect pe care o demonstrase el faţă de sanctitatea maternităţii ei şi a jurat, încă o dată, că îi va zdrobi orgoliul cum îl zdrobise el pe al ei.

Justin s-a uitat la ea controlându-şi emoţiile care îl copleşiseră văzând-o atât de frumoasă. Lunile petrecute departe de ea nu făcuseră decât să-i aţâţe dorinţa şi o frustrare alarmantă a început să-i strângă inima, gândindu-se la repercusiunile pe care impulsul lui nebunesc le va avea. Încă plină de furie, era magnifică şi durerea din piept cauzată de respingerea ei l-a chinuit din nou. Sosirea acasă la ea nu a reuşit să îl sperie, trebuia să dea multe explicaţii şi avea de gând s-o facă în momentul în care îi vor permite. Cei doi fraţi mai mari păzeau intrarea principală în bibliotecă, Andrew şi Jamie pe cea care făcea legătura cu biroul. Au aşteptat tăcuţi sosirea marchizului şi acesta şi-a făcut apariţia atât de brusc, că i-a surprins pe toţi. John şi-a privit ginerele cu un dispreţ zdrobitor şi fără niciun cuvânt l-a pălmuit cu putere.

Justin nu s-a mişcat. A acceptat palmele cu mândrie.

— Am încredere că mi se va îngădui să-mi explic absenţa.

— Nu există justificare posibilă pentru o asemenea atrocitate. Glasul lui John era sec şi irascibil. Să desparţi nişte bebeluşi de mama lor este cea mai mare crimă pe care poate s-o comită un om. Aurora nu putea să-şi reţină lacrimile auzindu-l pe tatăl ei. Dintre toate afronturile comise, acesta a fost cel mai mârşav, mai josnic şi mai demn de dispreţ.

John s-a uitat la fiul lui mai mare timp de o clipă, acesta a înţeles imediat şi, luând nişte hârtii din sertarul biroului, i le-a dat.

— Semnează-le!

John i le-a aruncat lui Justin, şi foile l-au lovit în faţă. El le-a prins înainte să cadă. A întârziat un minut până le-a citit. Le-a lăsat pe măsuţa de alături, dând din cap în semn de refuz.

— Nu.

Monosilaba i-a lăsat perplecşi.

— Acţionează cu înţelepciune o dată în viaţă. Semnează!

Justin s-a uitat surprins la fratele lui, dar a continuat să nege dând din cap.

— Niciun Penword nu a divorţat vreodată şi n-am de gând să fiu primul.

Aurora continua să-şi frângă mâinile, fiindcă nu ştia cum să controleze ce simţea.

— De ce nu te-ai gândit la această consecinţă când ai târât nişte copii prin jumătate din Europa, departe de mama lor?

Cristopher abia îşi stăpânea impulsul de a-l lovi pe cumnatul lui, dar se abţinea, fiindcă ştia că sora lui voia să semneze acel document şi pentru asta era nevoie să fie conştient.

— Trebuie să ştii că e mai bine să semnezi de bunăvoie.

Justin s-a uitat la Andrew când a spus asta, dar tot nu

s-a mişcat.

— Nu va exista divorţ, e ultimul meu cuvânt.

— Semnează, lord Penword!

Vocea Aurorei a sunat imploratoare şi el a fost pe punctul să cedeze, dar s-a menţinut ferm. Era mult în joc şi el riscase şi mai mult.

— Copiii se vor întoarce lângă mama lor, dar nu va fi divorţ nici acum, nici mai târziu.

Vorbele lui seci i-au umplut pe toţi de o mânie arzătoare.

— Nu eşti raţional.

Ea nu se va da bătută, dar niciodată nu va demonstra că acţiunile lui au lăsat-o mai mult moartă decât vie. Justin a privit-o cu atâta intensitate, încât ea a simţit un fior prin tot corpul. A întors faţa, fiindcă se credea incapabilă să-l mai privească, după ce îi provocase o asemenea nefericire.

— Ducele a suferit un infarct la două săptămâni după ce am ajuns în Italia. Starea lui ne-a împiedicat să călătorim din nou. Acesta a fost motivul întârzierii noastre. A trebuit să aşteptăm să se simtă mai bine.

John s-a uitat la el ca şi cum l-ar fi crezut prost.

— Şi de ce dracu’ nu ai scris ca să spui unde erai şi motivul care te împiedica să pleci? Trebuia să-i ceri fiicei mele să vină la copiii ei, dar nu, tu te-ai purtat ca un ticălos neruşinat. Un bărbat fără scrupule şi răzbunător.

Justin a rămas uimit, marchizul era nemilos cu el, dar ştia că avea dreptate. Gelozia îl făcuse să acţioneze greşit.

— Ea v-a spus de ce am plecat atât de brusc?

Justin o privea îndurerat. Aurora şi-a ţintuit privirea într-a lui, dar fără nicio urmă de compasiune.

— Toţi ştim de ce, dar asta nu justifică represaliile.

Jamie s-a uitat dur la fratele lui în timp ce îi spunea aceste vorbe.

— Dacă să o găsesc pe soţia mea făcând dragoste cu alt bărbat în casa mea nu vi se pare un motiv suficient, nu

mai am nimic de zis.

Justin a văzut că ea devine rigidă. Aurora a făcut un pas înainte şi l-a privit fără ocolişuri.

— Trebuie să fii recunoscător uriaşei integrităţi a lui Diego, pentru că, dacă nu ar fi fost aşa, fidelitatea mea aş fi aruncat-o în latrina unei tabere de soldaţi beţi chiar în ziua nunţii mele.

Justin a dat ochii peste cap auzind-o.

— Intenţia a fost în mintea ta chiar din momentul în care ai făcut jurămintele, nu contează că nu ai realizat-o, i-a răspuns amar.

Aurora a oftat lung. Gelozia lui Justin o dusese în infern.

— Dacă te deranja atât de mult că am devenit o adulteră, de ce ai rămas căsătorit cu mine? Semnează documentul şi te vei elibera de mine.

El nu a luat în calcul această posibilitate.

— Te-ai căsătorit cu mine din propria hotărâre, iar a mea este să nu-ţi acord libertatea.

Ea a crezut că era posedat de diavol.

— Legătura asta nu va face decât să ne nefericească. Şi-mi vreau copiii cu mine, acum?

— Niciun tribunal din Anglia nu-ţi va acorda custodia, ştii bine.

Aurora l-a privit de parcă nu l-ar fi cunoscut, dar ştia că avea dreptate. Niciun judecător nu va acorda autoritatea părintească unei străine. Spre nenorocirea ei, soţul său avea prea multă influenţă pe pământul acela spinos. Era fiul unui duce şi membru al Parlamentului englez.

— Atunci am de gând să epuizez toate căile legale ca să-mi recuperez nepoţii şi să te trimit în infern, l-a avertizat John.

Justin s-a uitat speriat la socrul lui.

— Copiii se vor întoarce la mama lor, cum am spus, dar nu sunt dispus la nicio altă concesie.

Aurora şi-a înghiţit amarul. Ura să fie legată de bărbatul acesta care îi cauzase atât de multă nefericire, dar, dacă asta însemna să-şi recupereze copiii, era dispusă la tot.

— Accept. Toţi au privit-o surprinşi. Nu va fi divorţ, dar nu voi locui cu dumneata. Justin a înălţat bărbia trufaş. Cristopher – fratele ei s-a întors ca să se uite la ea –, te rog să te ocupi ca mâine copiii mei să fie aici. Jamie – acesta s-a întors nehotărât – fă aranjamentele necesare pentru ca fratele tău să-şi ţină cuvântul sau jur pe viaţa mea că îi voi vărsa sângele până când nu-i va mai rămâne o picătură în trup.

Tăcerea a domnit în încăpere şi ea a mijit ochii până ce au devenit două puncte negre. Eulalia, cu predicţiile ei, îi dăduse cheia pe care o va folosi ca să se răzbune pe englezul acela. Îşi va ţese pânza până când îl va înfăşură în ea, iar când nu se va mai putea mişca, îi va da lovitura finală. Dacă el credea că avea să accepte să rămână legată de el, se înşela amarnic.

— Vei putea să-ţi vezi copiii de câte ori vei dori, dar nu vei fi lăsat niciodată singur cu ei. Nu mai am încredere în dumneata, din acest motiv va trebui să-ţi programezi vizitele.

— Sunt şi copiii mei. Justin se simţea încolţit. Cum putea să-i spună aşa ceva când îi ţinuse luni întregi departe de ea? Era o brută insensibilă. Şi aceasta este cea mai mare nenorocire a vieţii mele, i-a răspuns cu amărăciune.

— Regret profund că aşa crezi, dar copiii vor locui în casa mea.

Ea a negat dând din cap. Nici moartă nu voia să se ducă să locuiască împreună cu el.

— Ceea ce ceri e cu neputinţă, convieţuirea dintre dumneata şi mine a devenit intolerabilă.

— Vei locui în casa mea, aici, în Londra, eu mă voi întoarce la Crimson Hill. Ea continua să dea din cap în semn

de refuz. Copiii nu vor ieşi de pe proprietatea mea. Sau locuieşti cu ei pe Victoria Street, sau rămân la ţară. Justin i-a observat reticenţa, marea amărăciune din ochi şi chiar dacă l-a durut nu a arătat-o. Ai cuvântul meu că eu nu voi locui cu voi.

Ea l-a privit cu neîncredere, dar, ca să-şi ducă planul până la capăt, trebuia să fie aproape de copii.

— Dacă nu-ţi ţii cuvântul, jur că mă voi duce chiar şi la Papa dacă e nevoie. Ca fiică a unei ţări catolice am dreptul să solicit dizolvarea căsătoriei mixte şi, dacă nici aşa nu obţin ce vreau, mă duc şi la regele Spaniei ca să-mi recuperez copiii.

Aurora s-a mai uitat o clipă la el, dar nu mai era ură în ochii ei aurii, doar o hotărâre absolută. S-a întors şi a plecat.

*

Nu putuse să închidă un ochi toată noaptea. Dorinţa de a-şi îmbrăţişa copiii o împiedica să doarmă. S-a răsucit în patul enorm, neliniştită, temătoare că Justin nu-şi va îndeplini partea din acordul pe care-l încheiaseră. Şi-a analizat situaţia încă o dată. Trebuia să acţioneze cu multă grijă, Justin nu putea să bănuiască nimic. Mai înainte de orice trebuia să acţioneze astfel încât el să nu-şi piardă încrederea în ea şi când se va simţi mai relaxat îi va da lovitura mortală. S-a uitat din nou la ceas, era abia şapte dimineaţa, dar nu mai putea să aştepte. A chemat-o pe Elena ca s-o ajute cu baia şi hainele. Nu era încă opt şi jumătate când se îndrepta spre casa din Londra a ducelui. Hotărâse să meargă pe jos ca să se liniştească, erau doar cinci cvartale de la strada tatălui ei la cea a lui Justin. Şi i s-a părut o ironie a sorţii că amândouă reşedinţele se aflau la doar cincisprezece minute distanţă. Era foarte frig. Capa ei neagră abia dacă o încălzea şi nişte fiori uşori au făcut să-i

clănţăne dinţii. Era ora nouă dimineaţa şi ea lustruise cu paşii podeaua tare din lemn. Dăduse instrucţiunile necesare ca să fie pregătită camera alăturată celei a ei pentru cei mici. Nu vor mai fi aşa mici, pierduse şapte luni din viaţă şi la nişte copii de vârsta lor asta însemna mult timp. Jamie plecase cu Cristopher la Crimson Hill, dorea să-l ajute cu nepoţii şi să se asigure că Justin îşi ţine cuvântul. Era singură în casa enormă şi singurătatea a îngropat-o într-o tăcere fantomatică. Nerăbdarea o chinuia constant. O trăsură s-a oprit şi scârţâitul porţii l-a făcut pe unul dintre bebeluşi să râdă. Picioarele ei s-au mişcat din voinţă proprie. Au ajuns la uşa de la stradă şi într-o goană nebună a coborât cele trei trepte care o despărţeau de drumul de la intrare şi de copiii ei. Avea obrajii arşi de lacrimi. Frigul pe care îl simţise cu doar două ore în urmă devenise un foc pârjolitor. L-a văzut pe Cristopher purtându-l pe Roderick, unchiul ei o ducea pe Mary, care dormea. Simţea dorinţa să-i îmbrăţişeze foarte strâns, dar s-a temut că-i sperie şi s-a abţinut. A întins braţele spre fiul ei. Era treaz, vioi şi, cu toate că o privea curios, nu a mirat-o. Uşurarea pe care a simţit-o i-a topit inima într-un sentiment cald. A lăsat-o să-l ia în braţe şi s-a cuibărit la gâtul ei într-un fel foarte tandru.

Casa era încălzită, era foc în cămin, iar Aurora s-a aşezat pe covorul mare cu fiul ei în poală.

— Sunt nişte copii foarte cuminţi, i-a spus Cristopher. Nu au plâns deloc pe drum, deşi Rodrigo a insistat să concedieze bona de îndată ce a văzut-o.

Aurora s-a uitat la unchiul ei şi i-a dăruit un zâmbet plin de înţelegere. O cunoştea prea bine şi de aceea nu îngăduise să îi însoţească femeia aleasă de Justin ca să se ocupe de ei.

— Mulţumesc, unchiule. Ce frumoşi sunt! Exclamaţia de încântare i-a făcut pe amândoi să zâmbească. S-a uitat cu adevărată duioşie la întâiul ei născut. Ochii lui aurii erau la fel ca ai ei şi ai unchiului ei, părul blond-închis şi ondulat

la ceafă îi amintea de un înger pictat de Michelangelo însuşi şi era foarte înalt la doar zece luni. Ştii cine sunt, dragule?

Mâna ei nu înceta să-l mângâie pe cap şi să-i aranjeze buclele. Copilul a privit-o cu ochii lui mari şi solemni timp de un minut care ei i s-a părut etern. Şi-a ridicat mânuţa dolofană spre obrazul ei şi a întrebat.

— Mummy?

Aurora a dat drumul răsuflării pe care şi-o reţinuse şi într-un geamăt dureros l-a îmbrăţişat şi sărutat. Justin nu îngăduise ca ei s-o uite şi pentru gestul acesta s-a simţit recunoscătoare. Rodrigo a oftat lung şi adânc. Copilul îşi recunoştea mama, iar uşurarea pe care a simţit-o aproape l-a ameţit. Băieţelul s-a dat jos din poala mamei lui şi a încercat să apuce desenele de pe covorul gros, moment de care a profitat Rodrigo ca să-i dea fetiţa încă adormită. Copila era o splendoare. Frumosul ei păr castaniu cu şuviţe arămii îi încadra chipul angelic, şi nişte pistrui abia perceptibil îi brăzdau coama nasului ca să se piardă pe obraji. Aurora a zâmbit, căci capul fiicei ei era o încurcătură de bucle nestăpânite ca ale ei.

— Ce face socrul meu? a întrebat cu glas şoptit.

Cristopher a privit-o uimit. În mijlocul naufragiului personal, îşi găsea un moment să se îngrijoreze pentru ceilalţi. Admiraţia pentru sora lui era la fel de mare ca şi afecţiunea.

— Ducele nu mai pare acelaşi. Parcă l-ar fi călcat o trăsură în goană Şi-a pierdut o parte din prestanţă şi rigiditate.

— Îmi pare sincer rău, a răspuns ea. Jamie a rămas la Crimson Hill?

Fratele ei a făcut un gest afirmativ.

— Trebuie să-l pună la curent pe Justin, ştii că au multe proprietăţi. Chiriaşi de care să se ocupe şi chestiuni familiale care cer timp şi atenţie.

Ea a încuviinţat gânditoare, dar buzele au început să-i

zâmbească atunci când şi-a văzut fiica deschizând ochii şi dăruindu-i un râs minunat.

— *Mummy, mummy.*

Aurora a izbucnit din nou în hohote de plâns.

— Da, iubirea mea, sunt mama.

Capitolul 27

Bucuria revenise în ochii Aurorei. Copiii se adaptaseră perfect la noua situaţie. Erau încântaţi de schimbare, mama lor îi răsfăţa până la exagerare. Bunicul copiilor era foarte fericit, de aceea le îngăduia demonstraţii de afecţiune şi uneori îi dădeau lacrimile văzându-i.

Eulalia nu mai văzuse nişte copii cu asemenea apetit, cu excepţia mamei lor. Amândouă aveau grijă împreună de ei şi Aurora a ţipat de bucurie în dimineaţa când i-a văzut în picioare neţinându-se de nimic. Exista un singur moment care le tulbura reîntâlnirea şi anume atunci când copiii întrebau de tatăl lor şi se uitau în jur căutându-l. Aurora îşi înghiţea supărarea, fiindcă înţelegea că micuţii îi duceau dorul lui Justin şi, în dorinţa ei de a-i avea cu ea, nu se gândise la asta. Stătea la masa mare din biroul ducelui şi lipea sigiliul ducal pe o scrisoare, când Jamie a intrat ca s-o salute.

— Nepoţii mei te fac să străluceşti din nou.

Aurora i-a zâmbit cu afecţiune.

— Este cel mai frumos compliment care mi s-a făcut vreodată. Mulţumesc, Jamie!

— Şi unde sunt comorile mele? a întrebat curios.

Ea s-a ridicat şi l-a salutat cu un sărut pe obraz.

— Chiar dacă ţi se pare de necrezut, dorm. Aurora s-a uitat cu afecţiune la frumoşii ochi albaştri ai cumnatului ei. Ne-a fost foarte dor de tine. De două săptămâni nu ştiam

nimic de tine. Ochii ei l-au mustrat. Tatăl tău se simte mai bine?

Îngrijorarea ei era reală.

— Se recuperează foarte încet, dar aerul de ţară îi face foarte bine.

Aurora s-a simţit uşurată auzind răspunsul lui Jamie. Ţinea la socrul ei.

— Rămâi cu noi? Camera ta este mereu pregătită.

— Justin e în Londra, a spus deodată.

Ea l-a privit tăcută şi gânditoare.

— La vreun hotel?

Jamie a negat dând din cap.

— Stă în casa lui de burlac. Mereu a fost foarte independent şi, chiar dacă mausoleul ăla, cum îi zici tu, e enorm, întotdeauna a contat mult independenţa lui.

— Îi vei da scrisoarea asta? Aurora i-a întins misiva şi Jamie a luat-o. Dacă a fost surprins nu a arătat-o. Nu ştiam unde s-o trimit.

Jamie a încuviinţat înţelegător.

— Voi face să ajungă la el imediat, dar eşti sigură?

Ea s-a gândit la răspuns o clipă scurtă.

— Continuă să fie tatăl copiilor mei şi lor le e dor de el. Pentru binele lor vreau să îi viziteze cât mai repede… Şi acum spune-mi ce face unchiul meu toată ziua în Turnul Roşu. Mor de nerăbdare să-ţi aud bârfele despre el.

Jamie a izbucnit în râs, fiindcă ştia perfect la ce se referea cumnata lui.

*

Justin citea scrisoarea pe care i-o dăduse Jamie şi surpriza îl copleşea.

„Copiii mei au nevoie de dumneata. Daca vii, vom vorbi ca nişte părinţi civilizaţi”

— I-ai spus că sunt în Londra?

Jamie a confirmat privindu-şi fix fratele.

— Încă nu-mi explic că vrea să te vadă după toate câte i-ai făcut.

Tonul acuzator al fratelui său îl mâhnea.

— Bunătatea şi altruismul ei au fost mereu un avantaj pentru mine.

Amândoi fraţii s-au privit serioşi.

— Ar trebui s-o laşi liberă. Nu-ţi înţeleg încăpăţânarea de a o ţine legată de tine.

Justin l-a privit surprins şi a tăcut câteva clipe.

— Dacă aş lăsa-o liberă, aş pierde-o pentru totdeauna. Libertatea ei ar însemna robia mea şi o iubesc prea mult ca să iau în calcul această posibilitate.

Jamie s-a uitat la el nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Presupun că ai pierdut-o de mult timp, i-a spus ca o sentinţă.

— Am prea mare încredere în predicţiile unei ţigănci spanioloaice.

Jamie a clătinat din cap şi a mijit ochii cu neîncredere auzindu-l.

— E cu neputinţă ca Eulalia să fie de partea ta! Nu, după purtarea ta.

— Eulalia nu este de partea nimănui, dar m-a informat că spanioloaica îmi va aparţine şi am vrut doar să grăbesc evenimentele. Poate m-am înşelat pe drum, dar nu mă căiesc pentru asta.

Jamie a simţit o slăbiciune în picioare, pentru că fratele lui dădea prea mare importanţă predicţiilor unei ţigănci.

— Poate că te-a iertat că ai silit-o să-ţi accepte favorurile, i-a amintit necruţător, poate şi pentru că te-ai implicat în duelul cu fratele ei şi că verişoara noastră a conspirat ca să intre în aşternuturile bărbatului vieţii ei. Jamie a continuat implacabil acuzaţiile. Fără să menţionez detalii de mai mică importanţă, cum ar fi s-o smulgi din

casa tatălui ei şi…

— Destul! a exclamat Justin. Sunt perfect capabil să-mi înţeleg greşelile, nu-i nevoie să mi le numeri pe degete. Glasul lui Justin devenise de gheaţă, fiindcă înţelegea supărarea fratelui său cu privire la Aurora. Nicicând n-o vei avea, Jamie. Resemnează-te odată.

Jamie s-a uitat la el de parcă nu l-ar fi cunoscut.

— Vorbele tale mă jignesc, pentru că niciodată nu te-am înşelat, nici cu gândul. Nici chiar când ai părăsit-o, lăsând-o fără alinarea copiilor ei. Era vulnerabilă, ar fi fost atât de uşor să-ţi iau locul, încât tot nu-mi explic ce m-a oprit.

Justin şi-a privit fratele cu ochi răniţi. Cuvintele îl loveau fără milă, pentru că toate erau adevărate şi să ştie că fratele lui avea mai multă onoare decât el îl tulbura.

— Dar e măritată cu mine. Tu pierzi… eu câştig,

Jamie l-a privit ca şi cum l-ar fi văzut pe diavol râzând de el. Supărarea i-a pus un nod în gât.

— N-am fost niciodată rivalul tău, dar aici nu vorbim despre cine pierde sau cine câştigă, vorbim despre o femeie şi viitorul ei. Viitor pe care te încăpăţânezi să-l distrugi, fără ca mintea mea să înţeleagă motivul.

— Las-o baltă, Jamie, diatribele tale nu mă fac să mă răzgândesc. Ea va continua să fie căsătorită cu mine, indiferent ce-ar zice oricine.

Ochii lui Justin se transformaseră în fum negru.

Jamie a oftat şi, fără să-şi ia rămas-bun, a părăsit casa de burlac a fratelui său. Nu a întors niciun moment capul şi Justin a ştiut că pierduse admiraţia pe care Jamie mereu o simţise pentru el. Un oftat de resemnare i-a scăpat din piept.

*

Abia îndrăznea să intre în propria casă. Remuşcările,

vina şi dorinţa îl orbeau. Îi era dor de micuţii lui şi acele trei săptămâni de absenţă îi arătaseră cât de crud şi răzbunător fusese cu ea. Acum înţelegea marea nevoie să-i îmbrăţişeze, să-i simtă şi să-i alinte. Aşa simţise şi Dawn. Dacă vreodată îi va obţine iertarea, va fi cel mai fericit bărbat din lupte.

Chiar Aurora a fost cea care i-a deschis uşa de la intrarea în enormul vestibul şi, cu toate că nu i-a zâmbit, ochii ei nu au arătat răceală, nici ură. S-a dat la o parte ca să-l lase să intre, apoi l-a însoţit până în bibliotecă unde deja era adus ceaiul.

— Copiii dorm, când se trezesc îi va aduce Elena.

Aurora i-a întins ceaşca de ceai, fără lapte şi zahăr, cum îi plăcea lui. L-a surprins plăcut că îşi aducea minte. Ea s-a ridicat de pe micul fotoliu din catifea roşie, s-a apropiat de Justin, care privea cu băgare de seamă, căci nu cunoştea intenţiile ei, l-a sărutat uşor pe obraz şi i-a zâmbit blând.

— Mulţumesc, Justin. El era uluit, nu înţelegea nimic. N-ai lăsat să mă uite copiii şi pentru asta îţi mulţumesc din inimă.

Justin a observat surprins că ea nu dovedea niciun pic de ranchiună şi surpriza creştea.

— Niciodată nu a fost intenţia mea să te uite. Am pus să se facă un portret al tău şi li-l arătam zilnic.

El a privit trist chipul ei senin.

— Nu aveam de unde să ştiu, dar mulţumirile sunt şi pentru că ai avut grijă de ei. Au fost crescuţi cu iubire, cu devotament şi asta nu poate face o bonă.

Justin era foarte surprins şi tremurul mâinilor a pus ceaşca în pericol. A lăsat-o jos imediat şi a privit-o pe Aurora cu speranţă.

— Vrei să spui că m-ai iertat? a întrebat încrezător.

Ea a negat dând din cap.

— Mulţumirile nu merg chiar atât de departe, a

recunoscut. Nu ştiu dacă vreodată voi putea să-ţi uit trădarea, dar cel puţin nu te mai urăsc cu intensitatea de acum câteva săptămâni.

Justin nu se mulţumea şi cu multă grijă a încercat să ajungă la inima ei.

— Mă simţeam trădat. Să te văd în braţele altuia m-a tulbure până la a-mi bloca judecata. Te iubesc atât de mult, încât o iau pe căi greşite.

Sinceritatea lui nu a emoţionat-o.

— Pedeapsa a fost nemeritată, Justin. Diego a fost mereu bărbat de onoare, el nu te-ar fi trădat niciodată, chiar dacă meritai, continua ea să lovească la ţintă.

— Îl mai iubeşti?

Întrebarea şoptită a nedumerit-o. Aurora a meditat lung şi profund.

— Am învăţat să trăiesc fără speranţa de a-l avea lângă mine. Am acceptat că locul lui este lângă alta şi că ea îl va îngriji şi proteja în fiecare zi din viaţă.

— L-ai uitat?

Ea l-a privit intens.

— Ai uitat oare prima iubire? Aceea care te-a făcut să descoperi dorinţa de a săruta? Nevoia de a împărţi mângâieri? Justin nu a ştiut ce să răspundă. Diego a fost primul bărbat care m-a făcut să doresc sărutările, chiar dacă dumneata ai fost primul care mi le-a dat. Iluziile, speranţele nu se pot alunga de pe o zi pe alta.

Aurora a oftat şi a tăcut.

— Încă te iubesc cu disperare, Dawn. Mi-ai intrat în sânge şi nu pot să concep viaţa departe de tine.

Ea l-a privit cu tristeţe.

— Dacă într-adevăr m-ai iubi, ai renunţa.

— Cum să renunţ să respir? Să mă hrănesc? Faci parte din mine. Nu pot să rup lanţul care te leagă de mine.

Ea a rămas tăcută, privindu-l cu o seriozitate zdrobitoare. Şi Aurora, încă îndoindu-se de hotărârea ei, a

vorbit înainte ca părerile de rău să-i clatine hotărârea.

— Copiii noştri au nevoie de amândoi părinţii. Au nevoie să te vadă în fiecare zi şi din acest motiv am hotărât să rămâi cu noi. Justin a lăsat să-i scape aerul reţinut în piept, fiindcă niciodată nu se aşteptase la acele cuvinte. Dar trebuie să juri pe viaţa copiilor noştri că nu mă vei mai poseda. Că-ţi vei controla gelozia şi că te vei purta ca un tată devotat şi iubitor, cum sunt convinsă că eşti.

Justin a meditat profund la ce îi cerea Aurora. Sacrificiul era enorm. Să fie aproape de ea şi să nu poată s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute îi va frânge orgoliul şi bărbăţia, dar s-a hotărât, fiindcă a crezut că va putea s-o facă să se răzgândească. O va trata ca pe cel mai fin porţelan şi o va face să-l iubească la fel de intens cum o iubea el.

— Jur, Dawn! Voi fi soţul perfect în situaţiile perfecte şi, între aceşti pereţi, mâinile mele vor sta departe de tine.

*

Ducele îl plimba mândru pe Roderick. Îi arăta tablourile din galerie şi îi explica la fiecare pe cine înfăţişa. Aurora i-a zărit şi s-a întrebat unde o fi fetiţa. Strigătele şi gângurelile care se auzeau din birou i-au arătat unde se afla. Justin stătea pe canapea şi o ţinea pe genunchi. Cu tropăielile lui o făcea să râdă şi ea a simţit renăscând un fior de afecţiune pentru tată, dar nu pentru soţ.

Aurora s-a uitat cu duioşie la socrul ei. Se încăpăţânase să-l îngrijească personal şi se bucurase sincer că ducele ascultase de rugăminţile ei de a se întoarce la Londra cu fiii şi nepoţii lui. Jamie se mutase la reşedinţa de burlac a lui Justin, deşi vizitele la nepoţii lui erau frecvente. Ea îi ducea dorul foarte mult şi nu înţelegea depărtarea cumnatului ei, dar îi accepta hotărârea. Eulalia era cu ea în reşedinţa ducală, iar tatăl ei o vizita zilnic. O amuza competiţia acerbă dintre cei doi bunici pentru câştigarea

afecţiunii nepoţilor. Justin o trata cu cea mai mare politeţe şi doar în public arăta o atitudine înţelegătoare şi de soţ atent şi posesiv. Ea însă tot voia să se întoarcă în Spania şi aştepta ca unchiul ei să-i spună când ar fi potrivit. Situaţia continua să fie nesigură pentru el. Bunica ei îi trimitea scrisori şi în ele îi povestea multele bârfe pariziene. Maria hotărâse să le facă o vizită la vară, dar mai erau câteva luni bune până la sezonul estival şi, cum nu suporta umezeala şi ceaţa din Anglia, îşi amâna plecarea de câte ori o dureau oasele. Aurora nu uitase de hotărârea ei şi de aceea îşi dăduse întâlnire cu Diego. Trebuia să-i ceară o mare favoare şi spera din toată inima ca el să n-o refuze. Se înţeleseră să se întâlnească în holul hotelului St. Ermions din zona Westminster şi era deja în întârziere. Şi-a pus capa de culoare neagră şi şi-a adunat ultimele bucle pe care le-a băgat în pălăria cu văl, pe care obişnuia s-o poarte când ieşea pe stradă. Şi-a pus mănuşile negre şi a deschis uşa masivă, dar, înainte să iasă din casă, Justin, cu Mary încă în braţe, a strigat-o.

— Aşteaptă, Dawn, vrei să te însoţesc?

Ea a refuzat grăbită.

— Mi-am dat întâlnire cu Casey ca să vizităm magazinul lui madame Florence din Bond Street. Sigur te-ai plictisi uitându-te la noi cum cumpărăm umbrele, batiste şi pălării.

Aurora şi-a încrucişat degetele la spate din cauza minciunii. Justin i-a zâmbit şi a rugat-o să nu se întoarcă prea târziu. Ea a dat din cap a încuviinţare şi a plecat, urmată de lacheul care o însoţea în toate ieşirile.

Diego o aştepta stând în luxosul hol al hotelului. Din fericire, nu folosea uniforma militară în Anglia, aşa că trecea neobservat. S-a ridicat de îndată ce a zărit-o intrând. A văzut-o agitată, cu îndoială în ochi şi a fost surprins.

— Copiii sunt bine? a întrebat alarmat.

Ea a făcut un gest afirmativ din cap în timp ce privea

în jur observând fastul hotelului: pereţii somptuoşi vopsiţi în culori deschise, fotoliile comode în stil veneţian şi strălucitoarele podele de marmură. A ochit un loc mai retras de privirile curioase.

— Vino să ne aşezăm acolo, vom avea mai multă intimitate.

Diego începea să se îngrijoreze, dar a urmat-o docil.

— Ce este atât de urgent? a întrebat-o îngrijorat şi curios.

— Am nevoie să trimiţi această scrisoare lui José Jiménez şi Antonio Vargas.

I-a întins un plic sigilat. Diego a fost surprins de cererea femeii.

— Glumeşti? a întrebat cu îndoială.

Aurora l-a privit nedumerită de tonul lui aspru.

— Am nevoie de ajutorul lor, sunt singurii în care am încredere.

— Pentru Dumnezeu, *Jahivé,* dacă le trimiţi o scrisoare, înseamnă că pui la cale ceva primejdios sau foarte dificil. Ce vrei să faci? a întrebat-o inchizitorial.

— Vreau să-mi scot copiii din Anglia şi ei trebuie să-i răpească.

Diego a crezut că o să cadă fulgerat. Gura i s-a deschis, dar a închis-o imediat. A mijit ochii şi s-a gândit că înnebunise.

— Încă nu ştii ce să faci cu viaţa ta, i-a răspuns sec.

Ea l-a privit jignită de cuvintele lui.

— Sunt prinsă într-o căsătorie pe care nu o doresc. Soţul meu îmi refuză libertatea şi pot să-mi exercit autoritatea de mamă doar pe pământ englez. Nu pot să-mi duc copiii în ţara mea fără autorizaţia lui Justin. Diego se uita la ea fără să spună nimic. Mă îngrozeşte ideea de a-i pierde din nou şi mă întreb în fiecare dimineaţă dacă Justin e într-o dispoziţie sau alta, dacă mă va îndepărta iarăşi de ei, fiindcă ochii mei au privit un prieten sau un servitor o

secundă mai mult decât este îngăduit. Mă sufocă regulile. Urăsc frigul... Vreau să mă întorc acasă şi nu pot s-o fac fără copii.

— Ştiu că eşti într-o situaţie dificilă, dar să îndepărtezi nişte copii de tatăl lor...

Privirea pe care i-a aruncat-o Aurora i-a făcut inima să se strângă

— Să-mi reproşezi tu asta...

Aurora l-a privit cu atâta durere, încât Diego s-a cutremurat.

— Cum ai de gând să-i scoţi din Anglia?

Întrebarea a sunat circumspectă.

— Într-o caravană de ţigani, a răspuns fără ocolişuri. El a făcut ochii mari. Când José şi Antonio vor lua legătura cu mine, îl voi târî pe Justin la Bath, sub pretextul că vreau să cunosc faimoasa staţiune balneară. Îi vom lăsa pe copii cu ducele şi cu Eulalia. Diego o asculta fără s-o întrerupă, lucru pentru care ea a fost recunoscătoare, fiindcă se temea că i se va frânge glasul. Când ne vom întoarce, copii vor fi departe.

Diego a respirat adânc.

— Cine va avea grijă de ei în Spania?

— Naşii mei, don Carlos şi Rosalia, până la întoarcerea mea.

— Nu poţi să implici casa de Alba într-o răpire! a exclamat Diego speriat.

— E deja implicată. Acum câteva zile am primit răspunsul lor, care este afirmativ.

— Te expui mâniei lui Justin.

Ea s-a înfiorat.

— Este un preţ infim pentru libertatea mea şi a copiilor mei.

Hotărârea ei l-a copleşit. Diego a privit-o uimit. El se întorcea curând în Spania, Casey şi micul Miguel îl vor însoţi. Aurora îi cerea foarte puţin.

— Pot sosi cu întârziere, caravanele de ţigani merg foarte încet, ştii bine.

Aurora a confirmat dând din cap, dar ăsta era răul cel mai mic.

— Această împrejurare îmi va oferi timpul de care am nevoie ca să câştig încrederea lui Justin şi să-i evit suspiciunile.

— Ai să plăteşti un preţ foarte scump. Va trebui să fii pe deplin convinsă că asta este ceea ce doreşti cu adevărat.

Diego încerca s-o consoleze şi ea a fost recunoscătoare.

— Crede-mă când îţi spun că nimic nu poate să împiedice întoarcerea mea.

— Justin va şti unde să te caute şi represaliile pot fi îngrozitoare.

— Voi fi în ţara mea, cu oamenii mei. Voi fi puternică şi voi evita furtuna când va sosi.

— Poate nu ţi se va permite să părăseşti Anglia. E posibil să trimită pe cineva după copii şi să sfârşească prin a-ţi face viaţa de nesuportat.

— Şi cum crezi că a fost viaţa mea până acum? Diego a lăsat umerii în jos mâhnit. Este un risc pe care trebuie să mi-l asum. Am prevăzut şi fuga mea dacă va fi cazul. Te rog, a implorat fierbinte, nu încerca să mă faci să mă răzgândesc, e deja totul hotărât. Îţi cer doar să dai scrisoarea mea cât mai curând cu putinţă. Şi, Aurora l-a privit cu ochi rugători, niciun cuvânt lui Casey.

— Mă jigneşti! s-a supărat Diego.

— Îţi ştiu integritatea, dar soţia ta e verişoara lui Justin şi nu doresc să dovedesc în favoarea cui se înclină loialitatea ei.

— Ar trebui să vorbeşti cu unchiul tău, i-a recomandat.

— Rodrigo nu poate încă să se întoarcă în Spania. Mai

mult, doar dacă îi pomenesc de planul meu, el s-ar ocupa de tot, iar eu nu vreau să-i spun. Diego, dacă nimeni nu-mi cunoaşte intenţiile şi tu nu eşti în Anglia, de la cine va obţine Justin informaţii?

În cele din urmă, Diego a făcut un gest afirmativ şi ea a ştiut că o va ajuta.

— Când copiii tăi vor sosi în Spania, eu îi voi aştepta. Îi voi duce teferi şi nevătămaţi la naşa ta, până vii tu Ai cuvântul meu de onoare.

Capitolul 28

Aurora a intrat pe neanunţate în seră, unde l-a găsit pe Justin stand pe o bancă. Era aşa de concentrat curăţându-şi o puşcă de vânătoare, că nici n-a auzit-o. Ea l-a privit un moment şi s-a mirat de starea pe care o are în preajma lui. Şi-a trecut privirea peste cizmele strălucitoare. Purta nişte pantaloni negri, care îi strângeau şoldurile înguste, şi o jachetă descheiată. Avea cămaşa din in de culoare crem descheiată la gât. „Doar un cavaler”, s-a gândit Aurora. Putea să-şi permită atâta neglijenţă în vestimentaţie şi pentru un moment şi-a amintit în ce fel mâinile acelea care acum lustruiau arma îi făcuseră pielea să strălucească cu mângâierile lor. A înghiţit cu greu şi a încercat să-şi alunge din minte acele amintiri, dar a continuat să-l privească pe Justin cu o expresie nouă şi diferită în ochi. I-a privit silueta aşezată neglijent şi a observat, uimită, câteva detalii care mereu îi scăpaseră. Forma în care bogatul lui păr blond se bucla la nivelul gâtului, niciodată nu-şi dăduse seama cât îl avea de des şi de lung. A simţit un impuls nebunesc să-şi afunde degetele în pletele lui aurii şi un uşor fior când a văzut felul în care i se încordau muşchii braţelor când freca energic cârpa de

metalul strălucitor. Fără nicio îndoială, soţul ei era un bărbat foarte chipeş. Şi-a amintit transformarea culorii ochilor lui când glumea, din gri fumuriu în argint lichid. De ce dintr-odată simţea dorinţa să-l sărute? Înnebunea? Cu siguranţă, pentru că o uşoară dorinţă a început să i se încolăcească în vintre şi să-i urce până în stomac. Probabil că a gâfâit consternată, fiindcă Justin a ridicat ochii şi a privit-o surprins. S-a ridicat şi a lăsat arma pe banca din lemn. A continuat s-o privească în vreme ce se ştergea pe mâini cu o cârpă cam uzată. Acest ultim gând a făcut-o să râdă şi Justin a crezut că o să i se înmoaie genunchii când i-a văzut dinţii albi şi perfecţi într-un zâmbet luminos, pe care i-l dedicase lui.

— Iartă-mă, Dawn, nu te-am auzit venind.

Justin s-a uitat la uneltele de grădinărit pe care le ducea ea şi o expresie dureroasă i s-a ivit în ochii cenuşii când a văzut ce frumoasă era. Continua cu obiceiul ei imoral de a nu purta corset, iar pânza albă şi fină a bluzei îi modela sânii care se iveau peste pieptarul simplu, dându-i înfăţişarea unei ţărănci. Fusta de culoarea coralului îi ajungea doar până la glezne şi a observat cu un zâmbet că purta doar juponul pe dedesubt. Ducele ar privi-o îngrozit, dar el era extaziat. Îşi împletise părul într-o coadă care îi cădea până aproape de talie, făcând-o să pară o fetiţă poznaşă. Cândva şuviţele rebele, care îi încadrau chipul seducător, reuşiseră să scape din ace.

Aurora a înţeles pentru prima oară dorinţa pe care o simţea Justin şi pe care cu greu reuşea s-o ascundă. Ea simţea acelaşi lucru. I se usca gâtul. Pieptul îi urca şi cobora de parcă ar fi alergat un kilometru fără întrerupere şi a dorit... fir-ar să fie!, a dorit s-o trântească printre florile exotice şi să se lase în voia pasiunii.

— Nu voiam să te deranjez, nu ştiam că eşti aici în seră.

Aurora avea nevoie să vorbească, pentru a ordona

haosul din mintea ei.

Pieptul lui Justin tresălta de bucurie, fiindcă observase fiecare emoţie a ei. Chipul o trădase şi l-a înnebunit ideea că el era obiectul dorinţei ei.

— Niciodată n-ai putea să mă deranjezi, prezenţa ta îmi bucură viaţa, îmi place să fii aproape de mine.

Ea a deschis gura, dar a închis-o la loc, neştiind ce să răspundă. El s-a apropiat cu grijă de ea. A înfăşurat pe mână o buclă ce îi cădea pe umăr şi a sărutat-o. Aurora privea fascinată mişcările lente şi senzuale ale lui Justin. Ceva înlăuntrul ei se agita cu nervozitate şi a oftat contrariată. Justin a început să-i despletească părul cu mâini dibace. Ea îşi ţinea răsuflarea, pentru că ceva diabolic pusese stăpânire pe fiinţa ei, lăsând-o imobilizată. Când părul i-a rămas liber pe umeri, el a străbătut cu degetul arătător fruntea ei, a coborât pe curba gâtului şi a alunecat până unde începeau sânii. Şi-a oprit drumul şi a început din nou să urce până a ajuns la sprânceană, a conturat-o şi a coborât pe coama nasului până a ajuns la curba buzelor generoase. Ea le-a întredeschis ca prin minune şi el şi-a strecurat degetul în interiorul cald.

Aurora era şocată. Sute de senzaţii îi străbăteau şira spinării sfârşind cu fiori suavi în vintre. Se simţea ţintuită locului, neputând să se mişte, dar nu i-a păsat, dorea mai mult şi părea că Justin ştia cum să-i satisfacă această dorinţă. Mâna bărbatului făcea ravagii în simţurile ei, astfel că aproape nu-şi mai amintea de ce se afla acolo în picioare, în sera umedă. Când el a aplecat capul, ea a tremurat. Urma s-o sărute şi, înainte de a putea replica, el şi-a pus gura pe gura ei acceptând o predare care nu i se cuvenea. Hotărârea ei a durat doar până când dulceaţa arzândă a limbii lui a pătruns între buzele ei. Mişcarea tandră a limbii lui contra limbii ei era irezistibilă. El i-a explorat ungherele calde ale gurii până s-a agăţat de el cu nerăbdare. Când ea i-a atins vârful limbii, el a scos un

geamăt răguşit, i-a cuprins talia şi a strâns-o lângă el. A mers cu spatele până ce au ajuns la banca din lemn. Aurora nu ştia că lipsa corsetului îi va permite lui Justin să-şi bage mâna pe sub bluza ei cu multă uşurinţă şi să-i ia sânul în palmă. Când el a făcut exact asta, a rămas paralizată, sfâşiată între spaimă şi plăcere. Pentru o clipă scurtă, a ştiut ce înseamnă cuvântul lascivitate. S-au depărtat în acelaşi timp, amândoi gâfâind. Ea l-a privit vinovată, el i-a întors privirea îngrijorat. Aurora a dat din cap în semn de refuz când a simţit că îşi revine în fire. Chiar înainte să spună un cuvânt, s-a întors şi a plecat. Justin a rămas cu o senzaţie de gol. Şi-a trecut mâna prin părul răvăşit şi a oftat pe cât de resemnat pe atât de nerăbdător. Nu voia să ajungă atât de departe, dar dorinţa pe care o simţea pentru ea îl ardea şi îl reducea la cenuşă, nepermiţându-i să raţioneze sau să gândească. Ştia că pentru o clipă îl dorise cu intensitate şi avea de gând să profite de acea dorinţă incipientă ca să obţină cedarea totală în faţa lui.

*

De la incidentul din seră, Justin profita de orice ocazie ca s-o atingă, să-i zâmbească şi s-o lase mereu la jumătate. O incita din ochi să-l devoreze. Golanul se plimba aproape gol prin faţa ei, de parcă ar fi fost o bomboană umplută cu căpşune. O scotea din sărite, dar cădea pradă magnetismului său iar şi iar. Îi şoptea cuvinte dulci la ureche. Răsuflarea caldă îi atingea gâtul şi o crispa, iar zâmbetul poznaş o exaspera nespus.

— Îmi place rochia aurie. N-ai mai îmbrăcat-o din ziua în care ai descoperit că sunt bărbatul vieţii tale.

Aurora îşi amintea perfect ziua aceea. Acum amândoi se pregăteau pentru o petrecere.

— Bărbatul vieţii mele doarme ca un înger, i-a zâmbit inocent şi provocator.

— Eşti o vrăjitoare, mă faci să fiu gelos pe propriul fiu.

Aurora a ridicat din sprâncene şi a respirat neliniştită. Strălucirea din ochii lui Justin era periculoasă şi în ultima vreme făcea ravagii în mintea şi în inima ei. A râs de gândul nebunesc şi a simţit cum i se înmoaie voinţa din cauza asta.

Justin i-a pus mâinile pe umeri şi a întors-o spre el.

— Am promisiunea ta de fidelitate, Dawn, aşa e?

Aurora nu înţelegea de ce o întreba aşa ceva.

— Eu o am pe-a dumitale, lord Penword? l-a privit ea cu ochi ce începeau să fiarbă de dorinţă.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi că-ţi sunt infidel, nu există femeie în toată Anglia care să te întrecă în frumuseţe şi inteligenţă.

Aurora era uluită de compliment.

— Mă doreşti! a exclamat vanitos.

Aurora i-a dat un cot, dar el a tras-o spre el şi fără veste şi-a pus gura peste a ei. Mereu se mira de cât de delicioasă era. Ea l-a împins şi l-a privit cu ochi de leoaică, dar el era pregătit şi s-a întors râzând jucăuş.

— Nu-mi întoarce spatele când faci o prostie! i-a poruncit cu glas şovăitor.

Justin a clătinat din cap, dar i-a făcut pe plac, s-a întors şi a privit-o amuzat.

— Fără sărutări, fără atingeri, i-a amintit, iar Justin a rămas serios.

— Eşti prea dură. Nu ştii oare că am nevoie de tine ca de aerul pe care îl respir?

Ea nu s-a lăsat amăgită şi a continuat să-l privească oarecum ofensată. De câte ori o atingea, hotărârea ei se ducea pe apa sâmbetei.

— Mi-ai dat cuvântul şi sper să-ţi onorezi promisiunea, nu a cedat ea niciun centimetru.

— Mi-ai smuls promisiunea că nu te voi face a mea, a recunoscut Justin, dar câteva sărutări şi mângâieri nu poţi să-mi refuzi, mai ales când nu îngădui să-mi îndrept

interesele trupeşti spre alt loc.

Ea a rămas înmărmurită.

— Poţi să te duci să loveşti cu biciul în alt circ.

Justin nu ştia dacă să râdă sau să o necăjească, pentru că îi amintise de vorbele lui.

— Biciul meu vrea să fie în circul tău şi nu există niciun dresor care să mă convingă să schimb femela.

Îşi bătea joc de ea!

— Nu mă iei în serios! Era îndurerată. Am făcut o înţelegere.

— Înţelegere pe care eu am respectat-o până la ridicol. Justin şi-a pus braţele în şolduri şi a privit-o cu ochi pasionali, arzători, provocatori. Până când ai de gând să mă pedepseşti? Mă doreşti, îţi simt emoţiile ca şi cum ar fi ale mele şi ştiu că tânjeşti după trupul ăsta seducător.

Ea l-a privit rece şi Justin a înţeles prea bine această privire provocatoare. Aurora a încercat să se întoarcă şi să iasă din dormitor, dar Justin o prinsese deja de umeri şi o silea să îl privească în faţă.

— Niciodată nu voi îngădui ca altul... Dă-mi cuvântul tău! a poruncit categoric.

Dacă Justin i-ar fi dat o palmă, nu ar fi fost mai şocată. Ea nu se gândea să-i fie necredincioasă, chiar dacă merita.

— Nu pot să promit ceva ce nu sunt sigură că voi îndeplini.

Justin simţea dorinţa s-o chinuie. Doar gândul că s-ar tăvăli cu altul îi făcea tot trupul să se revolte. Aurora l-a privit în ochi şi expresia atât de îndurerată pe care a văzut-o a făcut-o să aibă remuşcări. Îi datora scuze şi şi le-a cerut în modul cel mai bun pe care îl înţelegea, cu un sărut arzător, focos, de o senzualitate care lui i-a tăiat răsuflarea.

Justin nu putea să-şi controleze emoţiile. Sărutul atât de pasional pe care i-l dădea soţia lui îl anihila. Era o elevă extraordinară sau poseda un talent natural de a-l subjuga până la pierzanie. Ea îi simţea mâinile pe trupul ei şi pentru

prima oară nu i-a păsat deloc. Îi plăcea limba lui caldă, avea gust de vin dulce şi a continuat să bea din el ca şi cum ar fi fost însetată. Mâinile ei au prins viaţă proprie când una dintre ele s-a înnodat în părul de pe ceafă şi cealaltă a coborât într-o mângâiere lentă pe gulerul descheiat al cămăşii. L-a simţit încordându-se şi gemând. Doar atunci a conştientizat puterea atât de veche pe care o au femeile asupra bărbaţilor. S-a lipit şi mai mult de el şi mintea ei a început să înregistreze alte senzaţii. Acum şoldurile lui tari îi căutau scobitura dintre picioare, braţele musculoase o susţineau, ca şi mâinile. Una dintre ele îi apăsa ceafa, ca să nu-şi dezlipească gura de a lui, şi cealaltă începuse o ascensiune lentă şi premeditată spre curbura sânului.

A reuşit cu greu să se desprindă. Gâfâia şi avea chipul îmbujorat şi ochii strălucitori de confuzie.

— Ce-mi faci? a reuşit să îngaime.

— Ce îmi faci şi tu mie: te fac să-ţi pierzi minţile.

I-a prins din nou bărbia şi i-a ridicat capul ca să se bucure în continuare de gura ei, gura aceea care însemnase pieirea lui din primul moment în care o sărutase în grădina casei tatălui său. Justin ajungea la linia care separa raţiunea de nebunie. Dacă o depăşea, risca să piardă tot ce câştigase până acum şi cu un mare efort şi-a depărtat trupul de ea. I-a privit buzele umflate de sărutările lui, ochii fermecaţi de senzaţii şi constantul sus-jos al sânilor datorat respiraţiei întretăiate.

— Dacă o ţinem aşa, rişti să sfârşeşti în patul meu, goală şi la mila mea.

Ea a râs şi l-a dezarmat.

— Este prima oară când mi-au plăcut sărutările dumitale.

Continua să fie surprinsă.

— Nu mă pot controla, Dawn. Sunt un zăgaz gata să se rupă, va trebui să mă stăpâneşti tu.

Ea a ascultat vorbele şi s-a simţit puternică. Cu un

gest al capului, a acceptat.

— Mulţumesc că nu ţi-ai călcat cuvântul.

Capitolul 29

Ajunşi la petrecere, Justin nu-şi lua ochii de la soţia lui. Clipea privind-o cum bea un pahar de şampanie. Nu auzea ce îi spunea gazda. Pentru că toată atenţia îi era întoarsă către ea. O vedea învârtindu-se veselă şi s-a încruntat fără să-şi dea seama. Totul în ea era o provocare constantă. I-a observat cocul slab pe punctul să se desfacă din cauza neîncetatelor mişcări ale capului. Nu-şi pusese rochia aurie. Într-un gest de impertinenţă o înlocuise cu cea de mătase albă cu stele argintii, aceeaşi pe care o îmbrăcase pentru aniversarea sa şi sosirea lui Diego. Era superbă. A zâmbit mulţumit, tiara de briliante o făcea să strălucească asemenea unei regine şi în sfârşit o convinsese să-şi pună cerceii cu briliante asortaţi cu brăţara care aparţinuse mamei lui. Îi plăcea mult s-o vadă împodobită cu bijuteriile familiei lui, aşa dovedea tuturor că îi aparţinea şi acel sentiment de posesiune îi domolea gelozia iraţională.

A văzut-o făcându-şi vânt cu mâna; iar îşi pierduse evantaiul. Se vedea că e încălzită, cu obrajii îmbujoraţi de efort. Se uita în jur căutând cu privirea, spera că pe el, dar ochii ei l-au ajuns doar o secundă şi au continuat să se plimbe prin sală, motiv pentru care el a ştiut că-l căuta pe Jamie. Sfârşise prin a accepta marea camaraderie care exista între ei doi. Ea îl considera mai mult decât un frate, un prieten şi el avea încredere că Jamie va şti să fie la înălţimea situaţiei. A ştiut momentul exact în care ochii ei l-au descoperit, după zâmbetul larg care nu lăsa loc de îndoieli. Jamie venea spre ea aducându-i un pahar de şampanie. Acest privilegiu era exclusiv al lui, dar a acceptat

atenţiile fratelui său fără să se supere. Aurora a golit paharul dintr-o răsuflare şi pe cel al lui Jamie la fel, chiar dacă el a încercat să i-l ia. A zâmbit văzând felul cum o certa şi în care ea se încrunta contrariată, era singura care încălca normele de etichetă. Imediat Jamie i-a dat un pahar de limonada, pe care l-a luat de la unul dintre lachei, care trecea cu o tavă enormă cu răcoritoare, şi ea i l-a pus din nou în mână fără să clipească. A intuit că îi spunea că putea să-şi bage undeva limonada şi predica pe care i-o ţinea Jamie despre alcool şi doamne. Într-adevăr, soţia lui a început să mijească ochii tot mai supărată, dar a luat din nou paharul cu limonadă. L-a mirosit, i-a zis câteva cuvinte lui Jamie şi a băut răcoritoarea dintr-o înghiţitură. O picătură i se prelinsese pe la colţurile gurii şi îi cobora pe bărbie. Fratele lui era îngrozit, ea avea gura plină şi refuza să înghită lichidul galben, moment de care a profitat Brandon ca să-i dea o palmă pe spate crezând în mod greşit că avea nevoie de ajutor.

Aurora a scuipat lichidul chiar în faţa lui Jamie. Toţi trei au rămas înlemniţi. Limonada se scurgea de pe bărbia lui Jamie până la cămaşa perfectă din in alb şi el a hotărât să-i vină în ajutor. Aurora a alergat ruşinată în săliţa special destinată doamnelor ca să se aranjeze între două dansuri.

Se simţea moartă de ruşine şi nu va mai putea să-şi privească în ochi cumnatul zile întregi, dar nu era vina ei. Limonada apoasă pe care o obligase Jamie s-o bea era cu adevărat fără niciun gust. S-a plimbat prin săliţă, neîndrăznind să se întoarcă în salonul de dans, şi a hotărât să-şi mai acorde o pauză. A deschis fereastra care dădea într-o mică grădină pe o latură a magnificei case care aparţinea contelui Kevingthon, ginerele ducilor de Wilson. Noaptea era splendidă. Briza blândă a reuşit s-o învioreze, a ridicat bărbia spre cer şi a închis ochii o clipă. A inspirat de mai multe ori, umplându-şi plămânii de aer, şi a zâmbit. Va fi bârfa petrecerii toată noaptea. Însă a auzit plânsul

unui copil şi a ieşit în grădină atrasă de el. Incidentul de la petrecere trecuse pe planul al doilea. L-a găsit stând cu capul între genunchi. S-a apropiat cu grijă şi i-a vorbit în şoaptă. Băiatul s-a uitat la ea cu ochii înlăcrimaţi, nu avea mai mult de cinci sau şase ani şi ea a continuat să-i vorbească blând, neîncetând să-l privească, pentru ca el să nu se teamă de ea. S-a ghemuit lângă el şi i-a mângâiat părul moale şi blond. Băiatul i-a spus în cele din urmă motivul supărării lui: îşi pierduse pisica. Mereu dormea împreună cu el şi, pentru că-i plăcea să audă muzica de la petrecere, lăsase uşa de la dormitor deschisă. Nu credea că pisica, pe nume Colyne, fugise şi acum nu ştia unde s-o caute. Aurora i-a promis că o vor găsi împreună, apoi l-a luat în braţe şi a coborât scările cu el. A observat cât era de uşor şi că nu avea pe el decât o cămaşă lungă şi nişte papuci. Era cu adevărat un copil foarte frumos.

*

Justin o căuta pe Aurora prin toate colţurile imaginabile ale elegantei case, dar dispăruse ca prin minune. Nu ar fi bănuit niciodată că incidentul cu limonada o tulburase într-atât încât să dispară fără să lase urme. A ieşit în grădină, încercând să afle dacă se afla acolo. A pătruns un pic mai mult printre pomi şi a auzit un glas inconfundabil înjurând în spaniolă: o găsise, dar a rămas uluit de ce-i vedeau ochii. Aurora era căţărată între ramurile înalte ale unui măr. Un copil îmbrăcat în haine de casă o privea de lângă trunchiul pomului sugându-şi un deget şi a observat supărat că şi Roger Eden Wilson o privea de jos. A rămas paralizat de surpriză şi nu a mai putut să facă niciun pas. A văzut-o coborând agil ducând într-o mână ceva ce semăna cu o pisicuţă. I-a arătat-o mândră copilului, care o privea cu reală adoraţie şi alte detalii au făcut ca ochii să i se umple de furie. A văzut

frumoasele sandale argintii şi ciorapii albi de mătase lăsaţi lângă trunchiul mărului. Roger avea o vedere perfectă a picioarelor goale ale doamnei lui. O să-i sucească frumosul gât de îndată ce va avea ocazia, dar nu mai făcuse doi paşi când a văzut că ea cobora de pe ultima creangă şi că Roger îi întindea mâinile ca s-o ţină. Una dintre ele i-a alunecat pe partea din spate a coapselor până a ajuns la curbura fundului şi Justin a ştiut că o va ucide de îndată ce va ajunge la ea. A văzut cu adevărată uşurare pumnul pe care ea i l-a dat lui Roger imediat ce a atins pământul şi felul puţin elegant în care el s-a aplecat spre spate pierzându-şi echilibrul şi căzând crăcănat la picioarele ei. Nu ştia dacă să râdă sau dacă să-i dea şi el o lovitură care să-l lase inconştient. A parcurs distanţa care îl despărţea de ea şi a văzut cu încântare tulburarea pe care i-o provocase apariţia lui neaşteptată. Şi-a ajutat prietenul să se ridice, pentru ca, în secunda următoare să-i dea alt pumn care de data asta i-a făcut gura să sângereze.

— Să nu mai pui niciodată mâna pe soţia mea!

Aurora s-a gândit că tocilarii ar fi invidioşi dacă ar auzi vocea tăioasă a lui Justin, dar nu a spus nimic, pentru că se simţea stânjenită.

— Voiam doar s-o ajut, s-a scuzat Roger în timp ce se ridica încă o dată de la pământ privindu-i bănuitor.

— Şi acest incident trebuie să rămână aici sau îţi voi trage un glonţ în frunte. Glasul lui Justin era tot mai ascuţit. Ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai duce pe nepotul tău în camera lui, în timp ce eu voi avea grijă ca soţia mea să îşi recapete înfăţişarea decentă.

Aurora n-a crâcnit. I-a da copilului mica felină şi l-a sărutat de rămas-bun. L-a văzut pe Roger luându-l în braţe pe băieţel. Nepot? Nu se gândise, băieţelul vorbea foarte puţin. Amândoi au plecat pe unde venise Justin. L-a privit cu grijă, a văzut mânia în ochii lui gri şi a ştiut că o aştepta o ceartă zdravănă. Dar nu putea să-i reproşeze nimic,

încercase să ajute o pisică fricoasă şi nu era vina ei că lordul Wilson apăruse atât de inoportun. Ea nu-i ceruse niciun fel de ajutor, pentru că era perfect capabilă să coboare singură din pom, dar Roger nu avea de unde să ştie.

— Nu poţi să te întorci la petrecere cu faţa asta acră, i-a spus ea.

El s-a apropiat primejdios. Aurora s-a dat înapoi, până când a simţit trunchiul mărului la spate.

— Faţa asta acră e numai din vina ta!

Aurora începea să simtă panică. A făcut singurul lucru care i-a trecut prin cap, s-a aşezat pe pământ şi, ridicându-şi poala largă a rochiei până la genunchi, a început să-şi pună un ciorap pe care l-a prins cu scandaloasa ei jartieră de culoarea mandarinei. Mişcările ei grijulii, ca să nu zgârie materialul fin, l-au făcut pe Justin să simtă un nod în gât, nod care se transforma în pepene pe măsură ce o privea. A îngenuncheat ca s-o ajute, gândind că aşa va termina mai repede, dar când mâinile lui au alunecat pe moliciunea piciorului ei, supărarea s-a transformat într-o nevoie urgentă de posesie. Sărutul a fost atât de neaşteptat, încât Aurora nu a fost în stare să-l respingă. Justin a lipit-o de trunchiul pomului şi a început s-o devoreze ca o fiară flămândă, lăsând-o fără aer. Aurora a simţit rupându-se stofa fină şi raţiunea i-a revenit.

— Ajunge, Justin! Tocmai mi-ai rupt cea mai bună rochie.

Justin era surd la vorbele ei, mâna lui se odihnea pe sânul ei în timp ce cu limba continua s-o guste.

— Daţi un spectacol formidabil!

Vocea lui Brandon l-a făcut pe Justin să se oprească brusc. A ridicat capul şi a văzut cu groază că mai multe persoane îi priveau extaziate de pe terasa grădinii. Întunericul nopţii abia reuşea să-i ascundă de privirile lacome şi curioase. Aurora şi-a înăbuşit un geamăt de

umilire şi a încercat să se ridice. Justin a împiedicat-o, avea nevoie de câteva clipe ca să se controleze. Ea s-a uitat la decolteul rupt, la rochia murdară de praf şi iarbă şi şi-a privit soţul cu ochi ucigători. Îi era atât de ruşine, încât a vrut să se facă una cu scoarţa pomului. A inspirat profund de câteva ori ca să se liniştească şi a observat uşurată că el era într-o situaţie şi mai rea, protuberanţa enormă din pantalonii lui i-a smuls un zâmbet răzbunător, fiindcă o merita din plin. Şi-a trecut mâna prin păr încercând să-şi ordoneze părul. Şi-a aranjat decolteul şi şi-a refăcut înfăţişarea cât de bine a putut. S-a ridicat şi, trecând prin faţa soţului ei, a urcat până pe terasă unde mai multe perechi de ochi o priveau cu dezaprobare. Ea a ridicat şi mai mult bărbia şi, zâmbind cu o trufie rece, le-a spus tuturor:

— Este o noapte perfectă pentru o tăvăleală în grădină, sub lumina stelelor, vă recomand, doamnelor, să încercaţi.

I-a lăsat cu gura căscată.

Consternat, Justin a observat că Aurora îşi lăsase o parte din rufărie, hoţomana plecase cu un singur ciorap. Nu a putut să-şi reţină un zâmbet. S-a aplecat, a luat hainele uitate şi s-a dus s-o caute, convins că ea s-ar întoarce acasă fără să le simtă lipsa.

Aurora era furibundă, nu pentru că fuseseră prinşi în flagrant în plin desfrâu amoros. Se simţea umilită, adevărat, dar pentru că, în ciuda raţiunii, ar fi dorit ca Justin să fi făcut dragoste cu ea. Acest amestec de emoţii o tulbura, o şoca şi o făcea să vrea şi mai mult. S-a uitat la Justin şi a observat neliniştită că acesta o privea intens, cu ceva mai mult decât un licăr de dorinţă în ochi. Lumina slabă din trăsură l-a împiedicat să-i vadă obrajii îmbujoraţi de ruşine. A pus un picior peste celălalt şi a început să bată în podeaua trăsurii într-un tic-tac ca acela pe care îl detesta atâta unchiul ei când făcea asta în prezenţa lui. Se depăşise

pe ea însăşi prin faptul că-şi uitase rufăria de corp şi totul din pricina intervenţiei soţului ei şi a lui Roger. Ea voia doar să dea jos din pom o pisicuţă şi totul devenise un dezastru. S-a uitat din nou la Justin şi el i-a zâmbit. A pufnit enervată şi şi-a întors privirea de la el într-un gest de dispreţ. Lui i-a fost milă de ea. Cu o mişcare agilă s-a mutat de pe locul lui, i-a petrecut braţul pe după umeri, i-a aplecat capul şi i l-a sărutat. Ea era atât de abătută că l-a lăsat s-o consoleze.

— Curând vor avea altă bârfă de care să se ocupe, în plus, nu a fost aşa de îngrozitor cum îţi închipui.

Ea s-a încordat în braţele lui şi a încercat să se desprindă, dar el nu a lăsat-o.

— Că lumea m-a văzut cu un sân în mâna dumitale şi fusta ridicată până la pulpe depăşeşte cu mult ruşinea mea şi nu am de gând să tolerez să mă tăvăleşti ca în mahala.

Justin nu s-a supărat.

— Dar mâna era a soţului tău, iar tăvăleala era pe deplin justificată, pentru că i-ai permis lui Roger să-ţi vadă picioarele zvelte.

— Ajutam un copil! N-am cerut în niciun moment ajutorul lui, aşa că sunt lipsită de vină.

Justin a râs de cuvintele ei şi a tachinat-o fără milă.

— Mâine toată Londra va vorbi despre neruşinata străină pe care am ridicat-o la rangul de marchiză şi nu voi mai putea să ies din casă fără să fiu arătat cu degetul.

Dacă voia s-o supere şi mai tare, reuşise cu vârf şi-ndesat.

— Poate doar meriţi să fii de batjocura tuturor pentru desfrânarea dumitale.

Ea încerca să se răzbune.

— Într-o zi, Dawn, vei simţi pe pielea ta semnificaţia cuvântului desfrânare. Vei dori să-ţi satisfaci dorinţa şi nu vei putea şi frustrarea te va biciui fără milă cum mi se întâmplă mie când mă refuzi.

— Că n-am experimentat-o cu dumneata nu înseamnă

că mi-e necunoscută. Şi numele meu e Aurora!

*

Devlin şi-a privit nora când a intrat pe uşa sufrageriei. I-a observat rochia simplă de culoare mov fără volane şi dantele, atâta simplitate era perfectă. A sărutat-o cu o înclinare a capului în acelaşi moment în care Justin îşi făcea apariţia după călăritul matinal. Ea nu l-a privit, dar el i-a lipit un sărut pe gură, fără niciun cuvânt.

A văzut cum ea se îndrepta spre tatăl lui. Chiar înainte ca el să se ridice, l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pe obraz. L-a văzut pe tatăl lui zâmbindu-i cu duioşie şi, în clipa următoare, dând la o parte un scaun ca să se aşeze alături, tocmai îl dăduse jos de pe tronul său. De când exista această afecţiune între tatăl şi soţia lui? A continuat să-i privească în tăcere. Lacheul i-a umplut farfuria cu ouă, cârnaţi, pâine prăjită şi şuncă şi Justin s-a uitat în treacăt la mâncarea uşoară a soţiei lui. Ea mânca doar o felie de brânză proaspătă, fructe şi câteva croasante umplute cu gem de mure.

— Nu înţeleg cum poţi să te ţii pe picioare cu mâncarea asta ca şi inexistentă.

Ea a răspuns fără să-l privească.

— Măcar mie îmi curge sânge prin vene, nu grăsime de cârnaţi.

Devlin se uita şi la unul, şi la altul fără să spună nimic. Vedea scânteile sărind din vorbele pe care şi le adresau şi l-a surprins plăcut.

— Eu n-aş fi aşa sigur. Lui Justin îi plăcea s-o tachineze. Aş paria cu tine că în loc de sânge ai limonadă, şi atât de multă, că o scuipi peste tot.

Îi amintea în mod clar de stângăcia ei din seara trecută şi ea a muşcat momeala cu aţă cu tot.

— Oare limonada din corpul meu te ţine ţeapăn în

fiecare zi? i-a spus, dar imediat şi-a dus mâna la gură îngrozită.

Uitase complet de prezenţa socrului ei. O roşeaţă intensă i-a acoperit obrajii. Justin rămăsese cu furculiţa în aer. A lăsat-o să cadă stupefiat şi a privit-o cu atâta surprindere, că ea a simţind înroşindu-i-se degetele de la picioare de ruşine. Ducele şi-a ascuns faţa după ziar, abia putea să-şi mascheze tremurul mâinilor datorat râsului.

— Îmi pare rău. Scuza o îneca. Uneori, limba o ia înaintea minţii.

Din fericire, intrarea majordomului a mai înlăturat din tensiunea momentului.

— Marchiză, te-ai distrat bine aseară la bal?

Aurora şi-a privit socrul şi a mijit ochii auzind întrebarea.

— Se spune ceva interesant în *Times,* tată? a încercat Justin să schimbe subiectul.

— E o ştire foarte curioasă la secţiunea mondenă, dar probabil titlul e greşit: „Marchizul de Greenthorn şi soţia lui, doamna marchiză, au impus ieri-noapte o nouă modă în grădinile londoneze, aventurile amoroase la lumina lunii. Ceva realmente romantic, deşi complet uitat”.

Aurora a crezut că are să se prăbuşească acolo pe loc. Justin a continuat să-şi bea ceaiul, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume să se vorbească în ziar de intimitatea cuiva. Ei i-a pierit imediat pofta de mâncare. A dat farfuria la o parte şi a vrut să se ridice, dar ducele, care o observase, şi-a făcut milă de ea. A lăsat ziarul şi a comentat ca în treacăt:

— Mi-e ruşine să recunosc că Justin a fost conceput într-o aventură asemănătoare.

Justin s-a înecat cu ceaiul, iar Aurora s-a uitat la socrul ei cu adevărat recunoscătoare. Şi-a întors atenţia spre el şi a văzut mâncarea neatinsă.

— Sunt dornică să cunosc toate detaliile.

Justin s-a uitat la tatăl lui cu interes nedisimulat, dar ducele i-a zâmbit nurorii sale şi a început povestirea fără să clipească.

Justin îşi simţea urechile arzând. Îşi privea scandalizat şi stupefiat tatăl. Nu omitea niciun amănunt şi se descria într-un tablou destul de incredibil. Aurora zâmbea cu reală încântare şi din când în când îşi întorcea ochii către Justin. Gropiţa de pe obrazul stâng se ivea zeflemitoare şi el a jurat că în noaptea aceea o va face să ardă aşa cum îl făcea pe el să ardă tatăl lui.

Capitolul 30

— Dawn e grozav de supărată pe tine.

Justin s-a uitat la fratele lui fără să-l surprindă vestea. Tocmai dusese nişte corespondenţă la casa lui de burlac.

— Avem o părere diferită despre conceptul de posesiune.

Jamie s-a uitat la fratele lui mai mare şi nu l-a înţeles. Accesul de furie al cumnatei lui fusese monumental. El, răbdător, îi suportase diatriba cu stoicism.

— Ea crede că te bucuri să o faci de râs în fata tuturor.

Justin l-a privit uimit.

— Ea va învăţa să mă accepte fără rezerve.

Jamie a ridicat din sprâncene.

— Lady Dawn Penword este o doamnă, Justin. Merită respect din partea tuturor, dar mai ales din partea soţului ei.

Justin a înţeles că fratele lui avea intenţii bune.

— Ştii că sărut pământul pe care calcă. Niciodată n-aş face-o de râs în faţa nimănui, cel puţin nu în mod conştient.

— Gelozia te orbeşte. Ar trebui să încerci să ţi-o

controlezi.

Nu se aştepta la acele cuvinte.

— Este o femeie foarte frumoasă, e normal să simt o anume nesiguranţă.

— Dawn nu este mama noastră, Justin.

Lovitura pe care a simţit-o la auzul reproşului i-a muşcat inima cu amintiri.

— Mă judeci aspru, Jamie. S-a gândit că fratele lui avea motive berechet ca să-i vorbească astfel. Sentimentele sălbatice pe care mi le trezeşte îmi întunecă judecata şi raţiunea. Să-i simt parfumul mă înnebuneşte pur şi simplu.

Jamie începea să se simtă stânjenit.

— Mereu ai judecat femeile după purtarea mamei noastre şi asta nu e drept din partea ta, să ştii.

Justin l-a privit năucit.

— E prea frumoasă, a recunoscut.

— Este o femeie onorabilă, i-a amintit fratele lui mai mic.

Justin a meditat o clipă lungă.

— Nu mă simt sigur de afecţiunea ei, i-a mărturisit mâhnit.

— Doar tu eşti vinovat de asta.

Jamie era implacabil. Justin a lăsat capul în jos clătinându-l.

— Îţi mulţumesc pentru interes, dar ce vreau şi ce fac când mâinile mele o ating sunt două lucruri diferite.

— Scuteşte-mă de amănunte! a exclamat Jamie violent.

Justin s-a uitat la fratele lui mai mic şi a simţit o uşoară ruşine.

— Îmi pare rău, Jamie, uitasem…

— Când ai să laşi umbra mamei noastre să iasă din viaţa ta, vei începe să te porţi ca un bărbat matur.

Merita din plin reproşul. Jamie a continuat să-l

privească întrebător pe fratele lui.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

— Niciodată nu te-aş fi crezut laş.

Justin a ridicat capul deodată şi l-a privit cu ochi duri.

— Observaţia asta a fost nemeritată, i-a răspuns cu glas aspru.

Jamie a dat din cap.

— Este felul meu de a te ajuta, s-a justificat.

— Ajută-mă s-o leg, l-a provocat.

— Justin!

Exclamaţia lui Jamie i-a provocat o anume tulburare, căci ştia că multe dintre cuvinte erau adevărate. Dar el nu avea de gând să-i dea răgaz spanioloaicei. Cu cât o hărţuia mai mult, cu atât mai curând o va avea în pat.

— Îmi vine greu să înţeleg că eşti confidentul ei.

Jamie s-a strâmbat.

— Pentru asta sunt prietenii. Justin a râs de vorbele fratelui său. Jamie a redevenit serios pentru un moment. Ea vrea să meargă la Bath, puteţi să lăsaţi copiii şi duceţi-vă câteva zile.

Justin s-a întors deodată.

— De ce nu mi-a cerut-o Dawn?

— După cum spune ea, „limba ta nu ar lăsa-o să vorbească, ar fi prea ocupată în gura ei”.

Justin a râs din nou, îi plăcea s-o devoreze cu sărutări.

— Voi face aranjamentele necesare ca s-o duc la Bath, sper doar că va putea să stea fără copii câteva zile ca să se bucure de compania mea unică şi exclusivă.

Justin a părăsit căsuţa care până nu de mult fusese reşedinţa lui de burlac. Era cu adevărat fericit. Soţia lui începea să-şi accepte condiţia de femeie măritată şi asta îl bucura foarte mult. În sfârşit lucrurile se aranjau. Unchiul ei începuse nişte afaceri cu firma lui de transport naval, aşa putea să strângă lanţul ce o lega de el pentru toată viaţa. Călătoria la Bath ar putea fi începutul unei noi relaţii intime

între ei. De ce nu-i trecuse prin minte mai înainte? A început să fluiere în vreme ce conducea faetonul pe străzile Londrei spre reşedinţa lui. Era cu adevărat fericit.

*

Casa baronilor Talbot era colosală. Pereţii erau îmbrăcaţi în stofă cu flori viu colorate. Casa avea saloane ample cu ferestre mari încadrate de draperii din catifea. Erau mobile enorme în stil baroc risipite prin toată casa.

A dat pe gât paharul de şampanie şi s-a strâmbat. Dacă ar vedea-o Justin bând dintr-o înghiţitură, ar cădea lat pe covorul gros, dar ea disimula foarte bine. S-a uitat într-o parte şi alta, însă n-a văzut nici urmă de Justin, nici de Jamie, nici de gură-spartă de Brandon. A oftat, a lăsat paharul pe tava pe care o ducea un lacheu şi a ieşit pe uşile cu geam dinspre grădină. Nu mai văzuse niciodată o asemenea grădină! Chiparoşii erau tăiaţi sub forma unor figuri de animale. A văzut un câine, un iepure, ceva ce semăna cu o ţestoasă. A coborât treptele spre tufele de trandafiri şi imediat parfumul proaspăt al florilor a învăluit-o. Îi plăcea fântâna din piatră cu sirene şi peşti care scuipau apă pe gură. S-a aplecat şi i s-a părut că vede peştişori coloraţi, dar nu prea era lumină. A înălţat ochii spre cer şi, chiar dacă noaptea era destul de senină, nu a putut să zărească nicio stea. A oftat cu melancolie. În Andaluzia, în nopţile foarte întunecate, cerul era împânzit de stele strălucitoare. A pătruns un pic mai mult în grădină, a auzit voci joase şi şoapte întretăiate, a zâmbit şmechereşte şi s-a lipit cât de mult a putut de ciupercile înalte. A ştiut că ar trebui să se întoarcă sau risca să dea peste vreo pereche de îndrăgostiţi în flagrant, dar întunericul grădinii o chema. A ezitat o clipă când a auzit primele note ale orchestrei, trebuia să se întoarcă! Justin o fi căutând-o. Dar se simţea atât de bine că a hotărât să mai zăbovească puţin. Tocmai

pătrunsese într-un labirint şi a fost entuziasmată. A început să străbată aleile înguste care şerpuiau alcătuind unghere întunecate. După ceva timp, a început să se îngrijoreze. Abia dacă deosebea aleile unele de altele. Cu siguranţă se învârtea în cerc. S-a oprit un moment ca să se gândească, s-a aplecat şi şi-a dezlegat frumoasa sandală aurie, şi-a scos unul dintre ciorapii foarte fini de mătase pe care şi-i pusese şi, rupându-l cu dinţii, a început să lase în locuri strategice bucăţele din el. Unul nu va fi suficient. Aurora şi l-a scos şi pe celălalt şi a făcut la fel. Câteva momente mai târziu, a sărit în sus de bucurie fiindcă găsise centrul. Patru bănci de piatră priveau spre o fântână ce părea magică. Nu avea sirene, ci delfini înlănţuiţi de un zeu grec. De fiecare parte a băncilor se găseau nişte arbuşti care ţineau umbră în zilele călduroase. Aurora s-a gândit că, dacă tot îşi sacrificase frumoşii ciorapi, ar putea să-şi ude şi picioarele. S-a descălţat de sandale şi le-a lăsat foarte aproape de buza de piatră. Şi-a ridicat poala aurie a rochiei până la genunchi şi s-a aşezat pe margine ca să-şi bage picioarele în apă, A râs încântată. A plescăit şi a dansat, având mereu grijă ca rochia frumoasă de seară să nu se ude şi umezeala să nu distrugă mătasea strălucitoare.

*

Roger se uita nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Ea nu îşi dăduse seama că el stătea pe o bancă mai izolată, umbra arbustului proiectată asupra lui îl proteja de priviri indiscrete, aşa că a continuat să privească felul încântător în care picioarele ei se bălăceau în apă. Ar fi trebuit să-şi facă prezenţa cunoscută, dar se bucura atât de mult privind-o, încât a rămas tăcut. Lady Dawn Penword era o femeie fascinantă. Încă nu-şi explica norocul enorm pe care îl avea foarte dragul şi îndepărtatul lui prieten Justin. Îşi amintea de năzdrăvăniile pe care le făcuseră împreună la

universitate, de chefurile monstruoase la care fuseseră, ca şi rivalitatea care apăruse între ei când s-au îndrăgostit de aceeaşi femeie. Dar el fusese cel prejudiciat, pentru că se îndrăgostise nebuneşte de Julia şi ea de prietenul lui. A rămas cu inima sfâşiată când a văzut că Justin nu îi răspunde în acelaşi fel şi a alungat-o când s-a săturat de ea, după câteva săptămâni. Şi s-a gândit că ar fi o pedeapsă meritată să facă şi el la fel cu marchiza lui. S-a ridicat hotărât şi s-a îndreptat spre Aurora. Ea era cu spatele la el şi a speriat-o de moarte în momentul în care i-a vorbit. S-a întors atât de repede, încât a dat drumul poalei rochiei şi aceasta s-a udat în apa din fântână.

— Arătaţi foarte bine. Păreţi o sirenă.

Aurora s-a simţit umilită.

— Un cavaler şi-ar fi făcut simţită prezenţa, dar sigur… un cavaler.

Roger a râs, fiindcă a observat cât de stânjenită se simţea, dar chiar şi aşa nu-şi pierduse ascuţimea limbii.

— Este neobişnuit să vezi o marchiză desculţă şi etalându-şi pulpele frumoase.

— Drumul până aici m-a obosit un pic şi nu bănuiam că am să dau de un măscărici.

— Dacă aş fi apărut mai devreme, aş fi pierdut un spectacol atât de minunat şi, apropo, măscărici e ce îmi închipui eu? a întrebat-o curios.

— Este o expresie spaniolă ce defineşte un bărbat neserios care nu merită respect.

Roger a continuat să râdă şi ea s-a înfuriat.

— Vă voi ajuta să ieşiţi. În clipa următoare, i-a întins mâna. Aurora a ezitat un moment, dar s-a gândit că va ieşi mai uşor dacă accepta oferta lui. Uscată, rochia era uşoară, dar udă cântărea destul de mult.

Abia-i atinsese degetele când Roger a tras-o cu un impuls şi a îmbrăţişat-o. Aurora a rămas uluită. Îndrăzneala englezului era uimitoare. El a aplecat abia capul şi şi-a pus

buzele peste ale ei. Aurora pregătise un pumn pe care să i-l dea, dar s-a gândit mai bine. A ridicat mâinile pe braţele lui până a ajuns la umeri, l-a apucat de gulerul redingotei şi cu un impuls puternic l-a târât către apă. Roger cădea în faţă fără să poată să se ţină şi, pentru o clipă scurtă, s-a gândit că, dacă el cădea, femeia va cădea odată cu el. A strâns-o mai tare şi Aurora nu a putut să se desprindă din mâinile lui. Socotise greşit, amândoi au căzut şi erau complet uzi. Ea scuipa apa ca şi cum ar fi scuipat noroi, iar golanul râdea în hohote. S-a întors ca o pisică şi s-a proţăpit în faţa lui, l-a prins de păr şi l-a băgat cu capul în apă. Roger abia putea să respire, mai mult de râs decât din cauza încercării ei de a-l îneca. Probabil că era furioasă, dar a reuşit să încline balanţa şi s-a strecurat aşezându-se de data asta deasupra ei. I-a prins capul şi a sărutat-o iarăşi, ea se zbătea ca o fiară, dar rochia udă îi îngreuna mişcările. Roger a înjurat în gând, îl muşcase şi simţea gustul sângelui coborându-i pe gât. A depărtat capul şi ea a profitat ca să-i dea un genunchi în părţile intime. A gâfâit şi s-a aplecat ca să se apere, dar ea aştepta acest moment. I-a cufundat din nou capul în apă şi de data asta avea de gând să-l înece de-adevăratelea. Roger rămăsese cu răsuflarea tăiată din cauza loviturii pe care i-o dăduse ea şi asta l-a împiedicat să se apere de atacul ei.

Aurora era la fel de furioasă ca atunci în lagună când o lovise Justin. Erau toţi la fel de trădători. I-a dat drumul lordului Wilson. El a scuipat apa chiar în faţa Aurorei, dar ea nu s-a sinchisit.

— Un sărut furat nu este un motiv suficient pentru un asasinat.

O privea uimit şi cu respect.

— Trebuie să-mi daţi o explicaţie, lord Wilson, căci mă îndoiesc serios că toţi englezii fură sărutări de la femei căsătorite, fără ca ele să îi încurajeze în niciun fel.

Roger continua s-o privească. Apa îi şiroia pe faţă,

cocul i se desfăcuse de tot şi rochia din mătase aurie i se lipea pe trup ca o mănuşă.

*

Justin n-o vedea nicăieri pe soţia lui. De ce reuşea mereu să-l scoată din sărite dispărând fără să spună nimic? Abia o lăsase un moment în salon, fiindcă avea de rezolvat nişte treburi cu lordul Talbot, şi ea profitase ca s-o şteargă cine ştie unde. S-a uitat din nou în grădină, dar n-a văzut nimic. Deja se întorcea când glasul melodios al Aurorei l-a făcut să se oprească imediat. A scrutat întunericul şi atunci a văzut-o, mai bine zis i-a văzut. Mergeau târându-şi picioarele şi o înjurătură i-a ieşit din gură când a văzut în ce hal arăta. Era udă leoarcă. Rochia i se lipise de corp desenându-i silueta zveltă, ca o a doua piele. Părul era lăsat pe spate şi încurcat, sandalele le ţinea în mână, de aceea poala rochiei aduna frunze şi tot ce întâlnea în cale. Şi Roger era complet ud. Redingota o ducea în mână ca şi batista de la gât, îşi descheiase nasturii vestei şi se uita la soţia lui cu încântare neruşinată. Justin şi-a strâns pumnii la spate când furia a început să-l cuprindă. Ea va trebui să dea multe explicaţii, iar de Roger se va ocupa mai târziu. Aurora şi-a văzut soţul furibund în capul scării din grădină. A înghiţit cu greu, fiindcă se temea deja de înfruntare.

— Îmi închipui că ai o explicaţie bună.

Era prea mult frig în vocea lui Justin.

— Am căzut în fântâna din labirint şi lordul Wilson, când a încercat să mă ajute, a căzut şi el.

Justin a izbucnit furios.

— Eşti cea mai neîndemânatică femeie pe care am cunoscut-o în viaţa mea!

Aurora nu s-a supărat pentru insultă. Când se înfuria, Justin nu obişnuia să-şi măsoare cuvintele.

— Este singura rochie pe care am distrus-o fără

ajutorul dumitale, dar mulţumesc pentru grijă, lord Penword.

Atâta sarcasm la o femeie tânără l-a surprins pe Roger. Justin şi-a scos redingota neagră şi i-a pus-o soţiei lui pe umeri. Îl deranja profund ca alt bărbat să-i vadă formele.

— Mereu intri în bucluc, indiferent că e o lagună, un măr sau o fântână.

Aurora l-a privit serioasă şi n-a putut să-şi înghită replica.

— În lagună a fost ca să salvez nişte câini şi în măr ca să dau jos o pisicuţă…

Justin nu a lăsat-o să termine.

— Şi în fântână? Pentru un broscoi poate?

Roger s-a uitat la Justin ca unul care se uită la nişte nisipuri mişcătoare înainte de a călca pe ele.

— Am deja de furcă destul cu un broscoi, de ce dracu’ era să mai vreau încă unul?! Roger privea cu invidie scânteile care ieşeau din ochii lui Justin şi ai Aurorei, niciunul nu părea să-şi dea seama de prezenţa lui, erau absorbiţi unul de altul. Voiam doar să fac o plimbare şi când am văzut labirintul m-a doborât curiozitatea.

— N-ar trebui să te superi pe Aurora, a fost un accident regretabil.

Justin s-a uitat la Roger cu ochi asasini. Cum îndrăznea s-o tutuiască!

— De soţia mea, Lady Penword, mă voi ocupa eu.

Roger şi-a înţeles greşeala şi s-a temut că noua lui prietenă va plăti pentru rivalitatea dintre ei.

— Dacă eşti atât de prost încât să nu vezi că a fost vorba doar despre un accident, înseamnă că ai o gravă problemă de apreciere.

Aurora se uita la amândoi derutată. Percepea încordarea dintre cei doi nobili şi a ştiut, graţie explicaţiei lui Roger din labirint, cauza antagonismului dintre cei doi

moştenitori.

— De ce oare în ultima vreme te găsesc în situaţii compromiţătoare cu soţia mea?

Roger nu a putut să se apere, pentru că Justin avea dreptate, încă îşi amintea mâna lui pe seducătorul fund al lui lady Penword de acum câteva nopţi.

Fără nicio vorbă, Justin a luat-o de braţ şi s-a îndreptat spre casă, lăsându-l pe Roger pe scara grădinii şi fără să-i pese ce explicaţie va trebui să dea gazdelor.

Întoarcerea acasă a fost destul de jenantă. Justin avea gura închisă strâns într-un gest de supărare şi refuza s-o privească; dorinţa de a o strânge de gât era prea intensă. Aurora a început să strănute. Până nu-şi va da jos rochia udă, nu se va încălzi, s-a gândit prost dispusă. Justin a blestemat în sinea lui auzind-o, şi-a schimbat locul şi a aşezat-o pe genunchii lui. Era atât de supărat că nu se gândise la urmările hainelor ude şi ale nopţii răcoroase. A înconjurat-o cu braţele ca să încerce s-o încălzească, mai erau douăzeci de minute până vor ajunge acasă şi un zâmbet a început să-i apară pe buze. Ştia cum s-o încălzească şi era sigur că de data asta nu-i va pune piedici.

Aurora era atât de concentrată pe sărutările lui Justin, încât nu şi-a dat seama că el căuta ceva pe coapsa ei.

— Unde e?

Ea nu a înţeles ce întreba.

— Unde e? a întrebat la rândul ei.

— Ţi-am scos o jartieră, dar nu o găsesc pe cealaltă.

— Nu ştiu, dar nici nu mă interesează.

Ea a aplecat din nou capul ca să-şi sărute soţul mai departe. Justin ştia cum s-o facă să ardă şi s-a apucat să-i dea foc.

Capitolul 31

Aurora îşi privea cei doi copii care se jucau în grădina din spatele casei cu Jamie şi câinii Scorţişoară şi Nucşoară. Erau plini de iarbă, aţe şi pete, dar părea că niciunuia nu-i pasă. A surprins-o marea afecţiune care exista între ei. Jamie se juca cu nepoţii lui mai mult ca un tată decât ca un unchi, dar Aurora a alungat imediat acest gând, fiindcă i se părea lipsit de loialitate şi tulburător încă îşi amintea petrecerea pe care o organizase Justin pentru prima aniversare a copiilor. Fusese fastuoasă. Dar, văzând cum se jucau, nu a putut să mai reziste şi s-a repezit să se joace cu micuţii, doborându-l dintr-o săritură pe cumnatul ei. Copiii au sărbătorit intervenţia mamei lor şi toţi trei l-au îngropat pe Jamie sub trupurile lor. El cerea îndurare şi jura să se răzbune pentru umilinţa de a nu i se permite să se ridice de jos.

Justin privea de la fereastră tabloul frumos pe care îl alcătuia familia lui jucându-se în grădină. Aurora reuşise să-i scoată pantofii lui Jamie şi el, cu un copil în fiecare mână, voia să facă schimb, un copil pentru fiecare pantof. Simţea o greutate apăsătoare pe umeri. Să fie moştenitorul unui ducat se dovedea foarte greu. Ducele transferase toată responsabilitatea asupra lui chiar din ziua în care se împliniseră douăzeci şi cinci de ani şi, cu toate că se achita la perfecţie de obligaţii, această responsabilitate îl lega în după-amiaza aceea de birou, împiedicându-l să participe la jocurile din grădină.

Eulalia s-a apropiat de Justin ca să vadă ce privea atât de tăcut. El nu o auzise intrând de aceea a fost puţin surprins s-o audă respirând alături de el. Eulalia a văzut cum tânărul Jamie, înainte de a da un copil mamei, îl săruta şi îmbrăţişa cu multă duioşie, mai întâi i l-a dat pe Roderick, apoi pe Mary şi asta a făcut-o să zâmbească.

— Îi sărută pe copii cu acelaşi drag cu care ar săruta-o pe mamă, a spus deodată.

Justin a înţeles cuvintele enigmatice ale Eulaliei şi a mijit ochii îngrijorat.

— Într-o zi, Jamie va trebui să accepte... dar nu a terminat fraza.

Eulalia ştia de gelozia care îl devora pe Justin şi că el încerca să şi-o domine prin voinţă. Să fii gelos pe un bărbat era foarte greu, iar, dacă acel bărbat îţi mai era şi frate, sentimentul devenea sfâşietor; dar nu a vrut să-i uşureze povara, ea promisese răzbunare şi o ţigancă nu uită niciodată.

Copiii erau încântaţi şi obosiţi, toţi patru au rămas pe iarbă recăpătându-şi răsuflarea.

— Ai ochii de culoarea violetei, Jamie! Acum înţeleg de ce îmi plac atât de mult.

Jamie a privit-o încă zâmbind.

— Sunt ochii bunicului meu matern. Justin îi are de aceeaşi culoare cum îi avea mama, iar tata bombăne împotriva destinului. Niciunul dintre fiii lui nu seamănă cu el.

Aurora a râs de figura comică pe care a făcut-o imitându-l pe bunic.

— Ai mei sunt o trăsătură distinctivă a familiei. Sunt ochii mamei, ai unchiului şi ai bunicului matern.

Jamie i-a aşezat o şuviţă după ureche şi vorbele pe care voia să i le spună au rămas nerostite, pentru că Eulalia îi striga la ceai. Toţi patru au urcat scările ca să traverseze terasa şi să intre în casă. Soarele după-amiezii bătea direct în geamuri şi le făcea să strălucească. Asta i-a împiedicat să-l vadă prin ele pe Justin gânditor şi melancolic şi să-şi dea seama că fuseseră atent observaţi de el. Elena aştepta să-i ia pe copii ca să-i îmbăieze înainte de gustare.

Aurora a scos o exclamaţie de încântare când a văzut că o parte din familia ei îi aştepta în biblioteca enormă care dădea direct în grădină. John a privit aspectul neîngrijit al fiicei lui şi nu l-a surprins. Dar cel al lui Jamie da. Cămaşa lui

nu mai era bună de nimic, dar expresia feţei arăta că nu-i păsa deloc. Şi-a întors privirea către fiica lui, rochia i se târa din nou câţiva centimetri mai mult decât era normal, părul îi cădea în bucle rebele până la mijloc şi avea obrajii îmbujoraţi datorită jocului. Îi săruta pe rând, îmbrăţişându-i unul câte unul şi, când a ajuns în dreptul unchiului ei, s-a oprit.

Rodrigo îi aştepta sărutul, dar nepoata lui stătea liniştită. Cu o privire zeflemitoare în ochii aurii a întrebat-o.

— Nu te bucuri să-l vezi pe unchiul tău preferat, spanioloaică încăpăţânată?

Ea a râs şi şi-a înălţat mândră bărbia.

— Dat fiind că îţi sunt superioară în rang, aştept reverenţa Domniei Tale, conte Ayllon.

Ducele nu şi-a putut reţine o exclamaţie de surprindere neplăcută, dar Rodrigo a acceptat cererea nepoatei lui i-a făcut o reverenţă atât de adâncă, încât degetele de la mâna dreaptă aproape au atins podeaua când s-a aplecat. Aurora a primit plecăciunea cu o uşoară înclinare a capului şi în secunda următoare s-a aruncat în braţele unchiului ei.

— Trebuie să ştii, *pacoste mică,* a început Rodrigo, că aici în Anglia şi în restul lumii titlul de conte este cel care urmează în ordinea importanţei titlului de duce, cu excepţia Spaniei, unde intervine între ele titlul de marchiz.

Aurora l-a privit surprinsă.

— Atunci, eşti superior în rang tatălui meu şi mie?

Rodrigo s-a uitat la ea cu duioşie.

— În afara Spaniei, da.

Tonul era atât de neutru, că Aurora l-a iubit şi mai mult.

*

Justin a închis registrul de calcule şi s-a îndreptat spre

bibliotecă. Aurora i-a observat încruntarea şi a devenit serioasă, fiindcă în ultima vreme soţul ei era morocănos şi, cu toate că înţelegea motivul, nu avea de gând să cedeze. El o voia în patul lui. Dar ea se opunea. Trebuia să-i răcorească un pic înflăcărarea, căci tăvălelile lor constante făcuseră să sară scântei prin aristocraţia londoneză şi ea nu voia să mai fie bârfa niciunei reuniuni matinale. Trebuia să-şi controleze dorinţa pentru ea. Rodrigo a fost conştient de sentimentele contradictorii pe care le trăia nepoata lui.

— Am încredere că nu l-ai mai scandalizat pe socrul tău.

Ea i-a răspuns cu dulceaţă în glas.

— Socrul meu este cel mai înţelegător bărbat din toate insulele britanice.

Rodrigo i-a făcut un gest galant.

— Aurora se comportă deja ca o adevărată doamnă englezoaică. Justin a vrut să-i facă un compliment, dar nu a reuşit. Lipsa de respect, atât de caracteristică ei, îşi face apariţia doar faţă de spanioli.

Ea l-a privit lung.

— Niciodată n-am fost lipsită de respect faţă de unchiul meu.

Ochii Aurorei scoteau foc.

— Şi mă bucur să văd că aşa este. O doamnă în poziţia ta trebuie să ştie să păstreze aparenţele şi să nu cadă în ridicol cu faptele sale.

Justin probabil şi-o căuta cu lumânarea, pentru că altfel Aurora nu-i înţelegea vorbele.

— De simţul ridicolului nu-i pasă niciunui rege când se simte cuprins de o nevoie imperioasă de uşurare şi îşi dă jos pantalonii unde-o fi.

Aurora nu înţelegea de ce Justin o înţepa mereu în prezenţa familiei ei. Câteva momente mai devreme, râdea fericită cu Jamie şi copiii…

— O doamnă educată n-ar folosi niciodată un

vocabular atât de vulgar, Dawn.

Glasul lui Justin devenea periculos.

— N-am pretins niciodată că sunt o doamnă.

Era un licăr răutăcios în ochii ei când i-a răspuns.

— E de-ajuns să te privesc ca să-mi dau seama de justeţea vorbelor tale.

Aurora a râs şi a reuşit să-şi bage în gură o prăjiturică, aşa cum ar face o înfometată. Justin era nervos, dar ea nu ştia de ce, nu ştia că avea legătură cu fratele lui şi atitudinea lor din grădină. Toţi se uitau când la unul, când la altul atacându-se verbal. Din fericire, familia Beresford se obişnuise cu limbajul sincer şi fără perdea pe care îl foloseau spaniolii şi nu se mai scandaliza atât.

Rodrigo şi-a terminat cafeaua fără să se tulbure. Vedea sărind scântei între nepoata lui şi Justin şi asta i-a spus multe despre sentimentele dintre ei, chiar dacă ea le ignora încă.

— Am înţeles că vă duceţi la Bath câteva zile, a spus Rodrigo.

— Da, a răspuns Aurora.

— Nu. Refuzul lui Justin l-a luat prin surprindere pe John care s-a uitat cu seriozitate la fiica lui. Trebuie să rezolv nişte treburi urgente la Londra. Până la sfârşitul verii nu vom putea pleca nicăieri.

Aurora a devenit imediat serioasă. O durea că Justin nu o informase despre schimbarea de planuri.

— Ar trebui să veniţi tu şi copiii câteva zile la ţară, casa e foarte goală fără voi.

Aurora i-a zâmbit cu afecţiune tatălui ei.

— E posibil să facem asta.

Ea continua să mănânce prăjiturele.

— O doamnă educată nu se îndoapă cu dulciuri, Dawn, a certat-o Justin.

Aurora a lăsat imediat pateul şi s-a uitat la soţul ei cum te uiţi la un ţânţar după ce te înţeapă, vrând să-l

striveşti cu o lovitură de palmă.

— Justin, un bărbat trebuie să ştie când să treacă de pragul prudenţei.

Vorbele lui Rodrigo nu l-au atins deloc.

— Dawn are nevoie de lecţii de comportament şi, dat fiind că au fost în mod clar ocolite în educaţia ei... este datoria mea să i le amintesc.

— Dar azi nu e momentul s-o faci, a apărat-o Cristopher.

Aurora s-a uitat cu căldură la fratele ei mai mare. Să fie apărată era ceva sublim.

— Nu poate fi învinovăţită complet Eulalia pentru lipsa ei de moderaţie, nu-i aşa? a criticat Justin cu voce marţială.

Cei din familia Beresford deveneau mai nervoşi din moment în moment.

— Nu lipsa mea de moderaţie este ceea ce se discută aici. Nu-l aşa, lord Penword?

El a privit-o rece, dar nu i-a răspuns, ea îi folosea titlul când era supărată.

Aurora s-a ridicat semeaţă, şi-a netezit rochia şi s-a dus spre uşă, s-a întors un moment şi a zâmbit familiei ei.

— Copiii probabil sunt gata, nu voi întârzia mult.

Când Aurora a închis uşa după ea, o grămadă de ochi acuzatori s-au îndreptat spre el. Justin a înghiţit cu greu. Atacurile constante la adresa soţiei lui nu aveau altă justificare decât gelozia. Trebuia s-o înfrângă şi şi-a continuat litania.

— Aţi răsfăţat-o prea mult. Trebuie să se maturizeze odată. Ca ducesă va avea multe responsabilităţi. Aşa nu o ajutaţi.

Eulalia s-a uitat la Justin cu o ranchiună ţigănească sinceră şi nu şi-a mai ţinut limba niciun minut.

— Nimeni nu va îndrăzni să o critice nici în faţa ei, nici într-a mea. Pentru că o singură picătură de sânge de-al ei are mai multă nobleţe decât toată această familie la un loc.

Justin a privit-o cu un avertisment în ochi, dar ei nu i-a păsat.

— Sângele meu descinde din Henric Tudor, în caz că ai vreo îndoială asupra moştenirii mele.

Eulalia s-a uitat cu şi mai mult dispreţ la el.

— Şi te lauzi cu asta? Un rege sadic care şi-a ucis mai multe soţii din cauza desfrânării şi a îngăduit înjosirea Parlamentului său, mizeria Bisericii şi impunerea terorii prin mâna lui Cromwell. Nu. Domnia Ta nu eşti un exemplu demn de menţionat. Justin a privit-o uluit şi Eulalia a continuat cu atacul ei implacabil. Sângele Aurorei descinde din însuşi Cidul cel viteaz, Don Rodrigo Diaz de Vivar, şi ea nu se împăunează şi nu se bate în piept cu asta.

Rodrigo a roşit până la rădăcina părului privind-o cu admiraţie pe Eulalia. Nici el, dacă şi-ar fi propus, nu i-ar fi putut răni orgoliul englezului cu o singură menţionare a neamului său.

— Purtarea fiicei mele în faţa străinilor este impecabilă, Justin. Naturaleţea faţă de familie este spontană, proaspătă. Nu i se poate reproşa nimic. John şi-a apărat cu înflăcărare fiica. Uiţi că educaţia şi cultura ei au format-o aşa cum este.

— E încăpăţânată şi impulsivă. Atotştiutoare, temerară şi orbită. Obligaţia mea este să o dirijez şi s-o instruiesc.

Era o urmă de batjocură în vocea lui Justin şi Rodrigo a mijit ochii gânditor.

— Uneori, comportamentul tău frizează ridicolul, l-a atacat Jamie cu ferocitate. Dacă socotim ocaziile în care Dawn nu s-a purtat cum trebuie, ar trebui să adăugăm că majoritatea au fost cu intervenţia ta exclusivă. Mă surprinde că o hărţuieşti în continuare pe nedrept.

Intrarea Aurorei cu copiii a făcut imediat uitată altercaţia. Ea i-a adresat soţului ei o privire condescendentă şi a ridicat bărbia trufaş, gest pe care l-au

observat toţi cei aflaţi în încăpere. Rodrigo a văzut că nepoata lui îşi schimbase rochia şifonată şi îşi împletise părul în jurul capului. Comentariile maliţioase ale soţului ei nu o afectaseră. Aurora avea un excelent simţ al umorului. Justin a trebuit să-şi muşte limba, fiindcă se pusese într-o situaţie ridicolă în faţa familiei ei cu plângerile lui, şi a fost nevoit să admită că, în parte, aveau dreptate.

Capitolul 32

Aurora se plimba prin Hyde Park. De multe luni aştepta veşti de la José şi Antonio. Se aştepta la întârziere, dar fiecare zi care trecea o descuraja şi mai mult. Voia să plece din Anglia, însă nu voia să-şi lase copiii şi să-i smulgă de lângă tatăl lor o umplea de nesiguranţă. Uitase deja gravul afront pe care i-l adusese Justin cu ceva timp în urmă. Poate ea ar fi acţionat în acelaşi fel într-o situaţie asemănătoare. Şi-a privit micul ceas de mână şi a înţeles că trebuia să se întoarcă. Dacă Justin afla că ieşise singură, se va supăra rău de tot. Îi era cu neputinţă să înţeleagă că tânjea după libertatea pe care o avea în Ronda, unde putea să meargă oriunde fără grija unui însoţitor. A oftat resemnată. S-a uitat cu nostalgie la cer, nori mari acopereau soarele şi aerul rece şi plumburiu îi smulgea oftaturi melancolice. Dorea să alerge iarăşi pe pajiştile verzi din munţii ei atât de dragi. În Spania nu-i păsa de iarnă, pentru că aceasta avea mai multe nuanţe şi culori. În luna februarie migdalii se umpleau de flori parcă râzându-şi de iarnă. Aurora era încă extaziată privindu-i cu ochii minţii, superbe flori în tonuri de alb, roz, albastru. Niciun anotimp nu se putea compara cu primăvara spaniolă, când jocul de lumină şi culoare scălda pământul în calde culori de

cinabru.

Aurora s-a uitat la lumea care se plimba. Femei însoţite de servitoare în tăcută peregrinare spre nicăieri. Cu guri lipsite de zâmbete, ochi acoperiţi de răceală. Aurora a zâmbit fără chef, era ca şi cum bucuria ar fi fost un păcat în Anglia şi a oftat din nou. Dorea atât de mult să se întoarcă, să respire aerul plin de esenţe care împânzea fiecare colţ al pământului ei: portocal, scorţişoară, rozmarin. Spania respira vitalitate pretutindeni şi ea avea nevoie de această senzaţie ca de aer ca să se simtă vie. O pală de vânt trădătoare şi umedă i-a smuls pălăria pe care o purta nelegată şi Aurora a privit-o imperturbabilă îndepărtându-se. A unduit într-un zigzag liber, fără ordine şi fără ţintă. A văzut-o aterizând lângă o bancă şi fără grabă, dar şi fără pauză s-a dus s-o ia. Deodată a băgat de seamă armăsarul alb care galopa nebuneşte şi neliniştea reflectată în ochii amazoanei care îl conducea văzând iminentul dezastru. În aceeaşi clipă în care Aurora s-a înălţat ca să apuce pălăria a auzit nişte ţipete înspăimântate. S-a uitat la copilul care, fascinat, vedea picioarele calului galopând spre el şi nu făcea niciun gest să se îndepărteze. Va trece peste el. A cuprins-o groaza. A socotit distanţa şi a ştiut că nu vor ajunge la timp. Ea era cel mai aproape de copil. A început să alerge, dar nu ajungea, aşa că, într-un impuls, s-a aruncat în aer şi a prins copilul cu braţele. Dar calculase greşit şi povârnişul abrupt a dezechilibrat-o. Amândoi au căzut rostogolindu-se spre heleşteu. Animalul a dat din picioare în aer şi s-a precipitat către sol. Aurora a simţit o durere ascuţită la glezna stângă şi, cu braţele, a încercat să protejeze copilul cât de bine a putut. Apoi i-a auzit râsul, iar acest lucru a liniştit-o, era teafăr. Nu se mai rostogoleau. Aurora a aşteptat să-i treacă ameţeala. Şi-a privit hainele şi a gemut consternată. Frumoasa rochie de culoarea lavandei era ruptă pe piept şi la poale, părul îi scăpase din coc, dar avea în poală un copilaş de cel mult doi ani, care-i

râdea cu încântare şi siguranţă. Lumea se adunase în jurul lor şi mama băieţelului plângea de uşurare mulţumindu-i întruna.

Aurora nu putea să se ridice. Glezna stângă o durea foarte rău şi se temea că şi-o fracturase, fiindcă în cazul acesta nu va putea să ajungă acasă. Amazoana care fusese pe punctul să strivească un copil s-a apropiat de ea temătoare şi speriată. Era în pragul unui colaps nervos şi Aurora s-a temut că va leşina chiar acolo. Dar când a văzut cine îi erau însoţitorii a zâmbit uşurată.

*

Justin se pregătea să iasă din casă în căutarea Aurorei. Plecase la plimbare neînsoţită de o servitoare. Cu pericolele care pândeau în oraş! Avea de gând să fie foarte ferm şi va încerca s-o pună la locul ei, poate că în Spania doamnele puteau să se plimbe singure, dar în Londra era absolut de negândit. Străzile erau pline de vagabonzi şi infractori, câmpurile – de bandiţi. Cu greu o femeie putea să umble singură fără să-şi pună în pericol integritatea fizică. Justin încă îşi rumega supărarea când a văzut-o venind călare pe cal şi îmbrăţişată de însuşi Roger Eden Wilson. A devenit serios când a văzut că ea purta jacheta lui verde de catifea, din nou aspectul în neorânduială al femeii l-a consternat. Roger s-a dat jos de pe armăsarul uriaş cu agilitatea şi încrederea pe care o au doar călăreţii care şi-au petrecut majoritatea vieţii pe cal. A îmbrăţişat-o şi a susţinut-o în braţe mai mult decât era necesar. Nu-şi lua ochii de la ea, făcând-o pe Aurora să roşească intens. Justin nu a observat restul cailor care îi însoţeau, avea ochi doar pentru mâinile rivalului său, care îi îmbrăţişau soţia, şi pentru contactul intim pe care îl împărtăşeau. Roger a urcat treptele casei. Cu un salut scurt către Justin a trecut mai departe cu Aurora în braţe A lăsat-o pe canapeaua largă şi

a aşezat-o cât de bine a putut. I-a pus o pernă la picior ca să-i uşureze durerea, în vreme ce-i zâmbea cu afecţiune.

Aurora şi-a scos jacheta şi i-a înapoiat-o lui Roger. Ea ezitase să arate mai mult decât permitea pudoarea, deşi, înainte să se acopere cu şalul pe care Eulalia i l-a adus în grabă la cererea ei, Justin a putut să observe că avea pieptarul distrus lăsând sânii delicaţi aproape complet la vedere. Şi-a făcut loc prin mulţimea care umplea salonul şi cu ochi întrebători s-a uitat la Roger, aşteptând o explicaţie care, era convins, nu avea să-l satisfacă deloc. O fată nu mai mare decât Aurora a încercat să-i explice printre suspine ce se petrecuse, dar Justin începea să-şi piardă răbdarea şi s-a uitat la ea exasperat.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora cumnatului meu, lady Sarah Kevingthon. Aceasta a făcut o scurtă reverenţă. Ne plimbam călare, când o veveriţă i-a speriat iapa, ceva neobişnuit, pentru că e foarte blândă. Aurora a evitat ca potcoavele calului să strivească un copilaş, care nu-şi dăduse seama de primejdie, dar a păţit-o destul de rău, după cum poţi vedea, să sperăm că nu şi-a rupt glezna.

Intrarea rapidă a doctorului ducilor de Wilson l-a făcut să se încrunte. Era culmea neruşinării că Roger îşi chemase propriul medic, dar a tăcut, pentru că îl îngrijora mai mult glezna Aurorei. Din fericire era vorba doar despre o entorsă, chiar dacă era destul de umflată şi învineţită. Doctorul a afirmat că în câteva zile va fi ca nouă. Avusese mult noroc şi Justin a mulţumit în tăcere pentru asta. Ca o gazdă perfectă, Eulalia a pregătit o gustare rapidă pentru musafirii neaşteptaţi. Salonul părea să strălucească datorită reuniunii neprogramate.

Aurora râdea de glumele care se făceau şi de câte ori vedea expresia aspră al lui Justin i se strângea stomacul de spaimă. El continua să tacă şi să asculte. În mod neaşteptat câştigase o grămadă de prieteni noi, căci, pe lângă lordul Roger şi lady Sarah, îi cunoscuse pe contele Blair şi pe

vicontele Seymour. Ducele şi-a făcut apariţia şi toţi i-au prezentat onorurile pe care le merita. Justin s-a trezit împins într-un plan secund când ducele, îngrozit de ce se întâmplase, şi-a copleşit nora cu atenţii.

*

Totul era tăcut. Aurora citea liniştită, culcată pe jumătate în patul enorm cu baldachin. Trebuia să stea la pat pentru a i se reface piciorul umflat. Aştepta vizita lui Justin cu o anume nesiguranţă. Ştiu că urma o ceartă zdravănă. A încercat să se concentreze pe lectură, dar *Iliada* nu o atrăgea deloc. Cinase în dormitorul ei, scara era o mare dificultate, a refuzat să coboare în sufragerie cu restul familiei şi, pentru că micuţii dormeau, ea aştepta judecata şi sentinţa pe care Justin i le va da fără întârziere. A râs de gândul ei, iar Justin, la fel de inoportun ca întotdeauna, a profitat chiar de acel moment ca să treacă de uşa care despărţea cele două dormitoare. Purta un halat din catifea bleumarin şi părul îi era încă ud după baie. Cordonul era înnodat neglijent şi halatul se desfăcuse până aproape de talie. Aurora s-a uitat cu dorinţă la porţiunea de piele pe care Justin o lăsase la vedere atât de neglijent şi în mod iraţional a dorit să-şi treacă mâna prin părul creţ şi auriu de pe pieptul lui. S-a uitat la cele două pahare pe care le avea în mână şi a zâmbit din nou. Nu i-ar pica rău o înghiţitură din ce-o fi. Justin a lăsat paharul pe noptieră şi a apropiat de pat balansoarul care îi plăcea ei atât de mult. Chiar în momentul în care se aşeza, halatul buclucaş s-a deschis până la jumătatea coapsei. Afurisitul nu purta nimic pe dedesubt şi Aurora s-a gândit că jocul ăsta puteau să-l joace amândoi, fiindcă era convinsă că soţul ei acţiona intenţionat ca s-o stânjenească. A luat paharul de pe noptieră şi a făcut ca o bretea a foarte finei cămăşi din satin de culoarea şampaniei să-i alunece pe umăr, lăsându-i

jumătate de sân descoperit. Ochii lui Justin au strălucit în aşteptare, dar ea a mers şi mai departe. A băut o înghiţitură mare de coniac, ştiind că lichidul îi va arde gâtul şi o va face să tuşească, moment de care ea a profitat ca să i se ridice cămaşa mai sus de genunchi când s-a mişcat. Odată încetat accesul de tuse, s-a lăsat pe spate într-o poziţie foarte seducătoare, masându-şi gâtul care suferise accesul. Justin se simţea îngrozitor şi doar când i-a văzut strălucirea ştrengărească din ochi şi-a dat seama că se juca cu el.

— Vicleşugurile tale nu funcţionează astăzi, nu te vor scăpa de dojana mea!

Justin nu a putut să dea vorbelor lui seriozitatea pe care o voia.

— Vicleşugurile mele de obicei te vrăjesc, i-a răspuns ea.

— Am motive mai mult decât suficiente ca să fiu supărat pentru purtarea ta.

Justin a băut o înghiţitură din pahar, neîncetând s-o privească.

Ea şi-a lăsat paharul pe noptieră şi, făcând asta, l-a cadorisit cu vederea bustului ei splendid. Justin a simţit că trupul i se întărea complet şi şi-a schimbat poziţia ca să se relaxeze.

— Singurul lucru important este că un copilaş a fost salvat de la un accident sigur.

— Trebuie să înţelegi, Dawn. Dacă eu zic că nu poţi să ieşi pe stradă singură, mă aştept să mă asculţi fără crâcnire.

Ea nu voia să se supere.

— Justin, numele meu e Aurora şi nu sunt prizonieră.

Glasul ei a sunat îndurerat şi Justin a zâmbit. Ea îi spunea acelaşi lucru de fiecare dată când îi reproşa ceva.

— Londra este un oraş periculos, a continuat.

— Eram la două cvartale de casă! a răspuns acră.

— Dacă doreşti să ieşi, Elena poate să te însoţească şi chiar şi eu când am timp.

— Aici nu e vorba despre îndrăzneala mea în ce priveşte o simplă plimbare prin parc la lumina zilei. Furia a făcut-o să ridice tonul. Ceea ce te deranjează de fapt este că pot să conversez, să râd şi chiar să glumesc cu oricine poartă pantaloni şi a trecut de vârsta de zece ani.

Justin a rămas mut în faţa izbucnirii ei.

— Despre asta vom vorbi după aceea, să nu ai nicio o îndoială, i-a răspuns hotărât.

Ea l-a privit furioasă.

— Integritatea mea fizică a fost cea care s-a aflat în pericol şi doar eu pot să hotărăsc unde, când şi în ce loc pot să mi-o risc dacă rezultatul merită osteneala.

Ea se supărase foarte rău.

— Eşti nerespectuoasă şi neascultătoare. Dacă eu îţi spun că nu vei umbla singură prin Londra, mă vei asculta sau va trebui să te aştepţi la consecinţe.

Justin îşi pierdea tot mai mult cumpătul şi a tăcut deodată ca să-şi recapete răsuflarea,

Aurora se uita la el cu ranchiună. Justin o privea cu dorinţă şi aceasta a fost scânteia care a făcut-o să arunce în el cu cartea. Justin nu se aşteptase la asta, aşa că nu a putut să evite impactul, l-a nimerit în faţă şi durerea l-a luat pe nepregătite. Aurora s-a căit imediat, chiar dacă reuşise să-i domolească ardoarea.

— Eşti o scorpie veninoasă!

Justin îşi ştergea lacrimile care îi curgeau din ochiul rănit şi ea s-a înfuriat şi mai tare, pentru că era sătulă de gelozia lui iraţională.

— N-am de gând să fiu prizonieră în propria casă. Nu ai de ce te teme.

Justin a râs de concluzia ei.

— N-ai să-l mai vezi pe Roger.

Ea a deschis gura surprinsă.

— Lordul Wilson s-a purta întotdeauna ca un cavaler.

— Este un libertin! Şi mă vei asculta! a avertizat-o cu o privire de foc.

— Este prietenul meu şi nu voi face aşa ceva! a replicat mai mult decât furioasă.

— Vrea să te seducă, a spus Justin cu glas uscat.

Aurora a pufnit exasperată.

— Poate, şi doar poate, nu va fi nevoie să vrea.

Justin s-a înecat auzindu-i răspunsul.

— Nu pot să înţeleg cum îmi răspunzi cu atâta neruşinare.

Aurora a încercat să-şi stăpânească izbucnirea.

— Sunt obosită de gelozia dumitale, de rigiditatea dumitale.

Justin a păstrat tăcerea timp de o clipă.

— Gelozia mea este rezultatul răcelii tale şi a faptului că m-ai alungat din patul tău.

Ea l-a privit surprinsă şi supărată.

— Asta n-a fost drept, şi o ştii.

Era atât de îndurerată, încât Justin aproape s-a căit de ieşirea lui.

— Nedreaptă eşti tu refuzându-mi drepturile conjugale şi silindu-mă să cerşesc în fiecare noapte o fărâmă din dragostea ta. Dragoste pe care o risipeşti pretutindeni chiar şi faţă de necunoscuţi, dar de care mă lipseşti pe mine care am atâta nevoie de ea. Cu aceste vorbe a reuşit s-o rănească profund, dar a continuat implacabil. Te văd atât de drăgăstoasă cu toţi, încât mă îmbolnăveşte nevoia de a te îmbrăţişa şi a te simţi. Glumele tale cu Brandon, mângâierile pentru Jamie, simpatia faţă de Roger. Mă scufunzi într-un puţ în care am doar autocompătimirea ca să mă hrănească. Îmi reduci stima de sine la nimic, iar mândria mea ai rupt-o în bucăţele pe care le-ai risipit prin toată Anglia, aşa că nu-mi spune că eşti prizonieră, fiindcă doar eu cunosc semnificaţia acestui

cuvânt.

Aurora a rămas atât de tăcută şi liniştită că Justin s-a gândit să plece. Când în sfârşit a putut să spună ceva, a făcut-o atât de încet, încât Justin abia a auzit-o.

— Soţii trebuie să fie uniţi, să se respecte şi mai ales să aibă încredere unul în celălalt. Doream să obţin asta înaintea satisfacţiei fizice, care e doar trecătoare.

— Nu pot să am încredere în tine… eşti prea frumoasă.

— Asta e valabil pentru amândoi? Sau fidelitatea trebuie s-o respect numai eu?

Justin a privit-o cu seriozitate.

— Nicio femeie nu mă tentează ca tine şi mi se pare nemaipomenit că nu-ţi dai seama de asta. Era uimire în glasul lui. De câte ori mă întorc, dau de un bărbat ploconit la picioarele tale. De câţi va fi nevoie ca să-ţi dai seama că mă tem să nu te pierd în orice zi?

Aurora l-a privit plină de îndoială. Justin părea cu adevărat rănit.

— De ce ai aşa de puţină încredere în femei? l-a întrebat dintr-odată.

Justin a rămas tăcut un moment înainte de a-i răspunde.

— Tata îşi adora soţia, dar lista de amanţi pe care i-a avut mama a fost fără sfârşit. A murit de un sifilis pe care l-a luat de la unul dintre amanţii ei şi ea nu era nici pe jumătate la fel de frumoasă cum eşti tu.

Aceste din urmă vorbe le-a spus cu atâta tristeţe, că Aurorei i s-a făcut milă.

— Regret cu adevărat ce i s-a întâmplat tatălui tău, dar nu poţi să ne bagi pe toate în aceeaşi oală. Poate că englezoaicele dau putină importanţă unor jurăminte, dar noi spanioloaicele suntem făcute din alt aluat. Fidelitatea este o trăsătură pe care o ridicăm la înălţimea onoarei şi eu însămi am fost crescută astfel, nu trebuie să te temi de aşa

ceva din partea mea.

Justin a privit-o dur.

— Ce uşor ai uitat rătăcirea ta din seră!

Aurora a scos un geamăt înăbuşit.

— Asta a fost o lovitură sub centură, căci eu uitasem de trădarea dumitale. Privirea Aurorei s-a îndulcit. Am ajuns la un punct fără întoarcere. Justin o privea feroce. Eu doresc încredere şi dumneata nu eşti dispus la asta.

Justin s-a gândit la cuvintele ei şi a crezut că nopţile lui de veghe au ajuns la final.

— Dacă promit să am încredere în tine, îmi dai cuvântul tău de onoare că vei împărţi patul cu mine de bunăvoie şi nesilită de nimeni?

Ea s-a gândit temeinic. Nu ştia sigur dacă Justin îi întindea o cursă, dar, dacă dorea să aibă încredere în ea, trebuia să cedeze în acest punct.

— Voi putea să mă plimb singură?

Justin a râs.

— Continuă să mă provoci şi vei vedea, *sorceress.* A râs şi ea. Niciodată să nu te mai joci cu sentimentele mele, Dawn.

— Niciodată n-am făcut-o, Excelenţă, şi mă numesc… Justin a ridicat mâna făcându-i semn să tacă.

— Ştiu cum te numeşti şi doresc să mă tutuieşti cum îl tutuieşti până şi pe tata.

— Mereu vorbeşti, mereu mă certi şi eu am lucruri mai bune de făcut decât să te ascult, ca de exemplu să te biciuiesc.

Justin nu a mai avut nevoie de alt imbold, dintr-un salt a ajuns la ea şi cu mare grijă să nu-i facă rău la picior, a tras-o spre el şi a început s-o devoreze.

*

Justin a întins braţul spre Aurora, dar patul era gol. S-a

trezit imediat. Partea patului pe care o ocupase peste noapte era rece. Şi-a luat repede halatul şi a ieşit pe hol s-o caute, era şapte dimineaţa. A intrat în camera copiilor, amândoi dormeau ca nişte îngeraşi şi un zâmbet duios i s-a ivit pe buze. Dorea să aibă mai mulţi, poate şase sau şapte. Spanioloaicele aveau faima de a fi femei fertile. A coborât treptele albe ale scării de marmură italiană; se auzea larma servitorilor care trezeau casa. A căutat în bibliotecă, în birou, în salon şi nici urmă de Aurora. A auzit un râs melodios în dependinţele bucătăriei şi s-a îndreptat imediat într-acolo. A rămas în prag privind. Soţia lui masa piciorul majordomului cu o alifie care mirosea chiar rău şi a văzut cu surprindere că tatăl lui, ducele, era lângă ea cu hainele de călărie încă pe el şi o ceaşcă de cafea fierbinte în mână. Din când în când, mai punea alifie în mâna Aurorei care frecţiona oasele majordomului ca şi cum ar fi frământat făină. Şi-a dres glasul şi cele trei capete s-au îndreptat spre el. Zâmbetul pe care i l-a adresat ea l-a topit.

— Văd că doamna marchiză nu se opreşte nicio clipă.

Aurora a ridicat din sprâncene întrebătoare, felul acela de a se referi la ea a făcut-o să se simtă ciudat.

— Adam al nostru s-a împiedicat pe scări. Pentru ea era la fel de natural să vorbească astfel despre majordom ca şi felul în care insulta, îi dau cu puţin balsam miraculos, acelaşi pe care l-a folosit Eulalia şi pentru mine.

Majordomul a vrut să se ridice, ruşinat, dar Aurora nu l-a lăsat.

— Trebuia să te odihneşti, cum te-a sfătuit doctorul ieri, şi nu să te plimbi pe jumătate dezbrăcată prin casă în faţa personalului.

Aurora s-a privit şi a observat ruşinată că soţul ei se referea la halatul albastru azuriu şi la cămaşa pe care încă le purta.

— Ca un bun englez, vezi întotdeauna partea negativă a lucrurilor.

Justin a râs, ea îi întorcea loviturile îndoit.

— Ar fi trebuit să-l aştepţi pe doctor, i-a spus critic.

— Nu vei putea să mă manipulezi douăzeci şi patru de ore pe zi, dragule. Am multe de făcut în casă.

Ducele a dus la gură restul de cafea pentru ca niciunul să nu vadă zâmbetul care i se ivea pe buze. Să se afle în prezenţa întâiului său născut şi a nurorii lui în aceeaşi încăpere presupunea un risc de a suferi arsuri de gradul unu, dar i se părea foarte stimulant.

Justin s-a apropiat şi s-a uitat la piciorul majordomului. În afară de o vânătaie, nu avea nimic, poate era datorită alifiei. A luat o ceaşcă, s-a servit cu cafea şi după prima înghiţitură a tuşit zgomotos.

— Asta nu pare cafea!

Atât ducele, cât şi Aurora au oftat şi au râs în acelaşi timp.

— Este cafea spaniolă şi ar trebui să ştii deja cum le place spaniolilor s-o bea „neagră ca diavolul, fierbinte ca iadul…”

— „Dulce ca iubirea” a adăugat ducele. Eu m-am obişnuit cu ea şi îmi place foarte mult.

Justin nu a fost surprins de declaraţia tatălui său. Devora pateurile dulci ale Eulaliei cu o absolută lipsă de bună-cuviinţă. Bătrâna vrăjitoare îl avea la degetul mic, ca şi pe restul familiei.

— Ce miroase aşa de bine?

Justin a iscodit prin bucătărie negăsind dulcele.

— Eulalia face o prăjitură cu migdale, miere şi scorţişoară pentru copii. Le place să mănânce câte o felie dimineaţa.

— Atunci sper că e destul de mare, fiindcă vreau şi eu să gust.

Aurora i-a zâmbit. Avea părul răvăşit şi halatul îl făcea să pară foarte atrăgător. Păcat că doar pe ea o critica pentru că umblă pe jumătate dezbrăcată, când el însuşi era

foarte seducător cu materialul acela care îi contura palmă cu palmă trupul musculos şi fără pijama.

— Nu te mai doare glezna?

— Alifia asta face minuni şi doar Eulalia ştie s-o prepare.

Aurora s-a spălat pe mâini, apoi şi-a turnat şi ea o ceaşcă de cafea. I-a reumplut şi ceaşca ducelui şi s-a aşezat pe banca din lemn alături de el. Că tatăl lui stătea în bucătărie cu nora sa era o adevărată surpriză. În toată viaţa lui nu-şi văzuse tatăl călcând în dependinţele personalului, decât după venirea ei. Cu o scuză, majordomul a plecat grăbit să-şi continue treburile. Justin s-a aşezat alături de ei. Toţi erau tăcuţi.

— Dawn, ţi-am făcut rost de iapa pe care o voiai. Lordul Kevingthon a fost un negociator extraordinar, dar până la urmă a ieşit cum am vrut. Nu a acceptat bani, este felul său de a-ţi mulţumi pentru intervenţia ta în accidentul lui lady Sarah. I-am promis un mânz, dar am de gând să-i cer un preţ exorbitant, pentru că meritä.

Justin îi privea şi pe unul, şi pe altul fără să clipească.

— Mi se pare corect.

Aurora ştia că soţul ei va izbucni dintr-un moment într-altul şi, cu toate că i-ar fi plăcut să aibă această discuţie în privat cu socrul ei, a înţeles că el nu gândea în acelaşi fel.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu iapa?

Se simţea o uşoară temere în întrebarea lui Justin.

— O să creştem cai!

Glasul ducelui denota uimire.

— Şi ideea a fost…

Aurora a răspuns înainte s-o facă el.

— A ducelui, bineînţeles! Are un ochi excelent pentru prăsilă şi eu sunt dispusă să-i fac rost de armăsari spanioli, cu ajutorul unchiului meu. Grajdurile de la Crimson Hill vor fi cunoscute şi invidiate în toată Europa.

Devlin i-a zâmbit nurorii lui cu afecţiune şi Justin a mijit ochii preocupat.

— Este nemaiauzit să o încurajezi, tată. Dawn nu are nevoie de încurajări pentru complicaţii, şi le face singură.

Cuvintele lui Justin au reuşit să-l întristeze pe duce.

— Nora mea are o minte strălucitoare. Înainte de a trage concluzii pripite, ar trebui să ne asculţi motivele.

De mult timp Justin nu mai gusta ironia ducelui, dar felul acesta de a se referi la ea i-a plăcut.

— Sunt numai urechi, Dawn.

Ea s-a uitat la socrul ei şi a văzut încurajarea din ochii lui albaştri şi calzi.

— Ducele şi cu mine vrem să câştigăm un prestigiu care se va transforma într-o avere crescând cai unici, şi această avere va trece în mâna nepoţilor lui, copiii mei. Vom creşte cai demni de regi.

Justin a oftat cu ochii închişi. Ea bănuia de ce.

— Copiii noştri, a corectat-o, nu vor avea nevoie de mai mult prestigiu şi bani, Justin cântărea fiecare silabă pentru ca ea să nu se supere. Sunt destul de capabil să le asigur tot ce au nevoie. Ar trebui să ai încredere în judecata mea.

Aurora a sărit ca un arc. Justin se aştepta.

— Cum poţi să afirmi aşa ceva când Roderick va moşteni totul, absolut totul? a întrebat uluită.

Ducele s-a gândit să se ridice şi să-i lase singuri, dar dorea să afle până unde voia să meargă ea.

— Aşa este legea, a răspuns Justin, dar ea nu l-a ascultat.

— Va poseda titlul de duce, pe lângă cel de marchiz şi nu ştiu mai câte. Justin a râs, pentru că nu greşea prea mult. Şi, apropo, nu mi se pare drept ca Jamie să n-aibă niciunul. Dacă aş fi în locul dumitale, i-aş da cel puţin unul dintre titluri.

Ducele a admirat-o.

— Legile nu pot fi schimbate, Dawn.

Tonul pragmatic a înfuriat-o.

— Sigur că se pot schimba! Dacă eu aş avea cinci fiii, Justin a făcut ochii mari de plăcere, lucru care nu se va întâmpla, aş îngădui ca fiecare să aibă un titlu.

Faţa Aurorei s-a îndreptat spre socrul ei.

— *Daddy,* ce titluri posedă Justin?

Ducele i-a zâmbit iubitor, îl încânta felul drăgăstos în care i se adresa, îi dădea acestui cuvânt un accent mândru.

— Conte de două ori, de Redmont şi de Roswell, marchiz de Greenthorn, viconte de Grant, baron de Knightley şi viitor duce de Arun.

Aurora era uluită.

— Puteai să-i fi dat unul fiului mai mic, lui Justin îi prisosesc cel puţin trei.

Devlin s-a uitat la ea consternat, pentru că avea dreptate Mereu se gândise, dar îi lipsea curajul de a merge împotriva curentului.

— Titlul de duce şi cel de marchiz sunt legate de prioritatea întâiului născut, ca şi proprietăţile mai importante, i-a spus ducele.

— Jamie ar fi un perfect conte de, de ce-o fi – Justin a ridicat din sprâncene nu-mi amintesc numele.

A privit-o uimit şi apreciativ. A crescut atât de convins de ceea ce era, că nu se gândise la fiii mai mici ai familiilor nobile.

— E posibil ca Jamie să nu dorească niciun titlu, a lămurit.

Aurora a înghiţit zgomotos şi l-a lovit pe Justin pe sub masă cu piciorul sănătos. Acesta a ridicat din sprâncene din cauza surprizei.

— E ca şi cum ai zice că un sărman nu are nevoie să mănânce. Acum a fost rândul ducelui să roşească. Dar nu e vina lui Justin. Devlin a redevenit serios. Este datoria ta, Aurora îl ţintea cu degetul acuzator pe duce, să faci ceva în

această privinţă. Un pair al regatului are această prerogativă.

— Şi am de gând s-o fac imediat. Devlin s-a ridicat, a sărutat creştetul nurorii lui şi a ieşit cu o înfăţişare atât de mândră, că Justin abia l-a recunoscut.

După câteva minute de gândire, Justin i-a vorbit cu blândeţe.

— Îmi închipui că titlul lui Jamie şi creşterea cailor au o a doua raţiune de a fi, nu-i aşa, *sorceress?*

Aurora a devenit serioasă, nu-i plăcea porecla drăgăstoasă.

— Ducele are nevoie să fie ocupat. Să lenevească toată ziua nu e bine pentru spirit. Aurora a băut o înghiţitură de cafea. Are un ochi extraordinar pentru cai. I-am văzut admiraţia pentru Ole şi sunt sigură că va face o treabă excelentă. Aurora a tăcut un moment. Este pasionat şi încăpăţânat. Trebuie să se simtă util, eu doar l-am încurajat.

— Eşti o femeie extraordinară! Complimentul a luat-o prin surprindere. Doar inteligenţa ta ar vedea ceea ce noi ceilalţi nu vedem. Tata nu mai este acelaşi din momentul în care ai intrat în vieţile noastre şi îţi voi fi veşnic recunoscător pentru asta.

Justin i-a luat mâinile şi i le-a sărutat şi acest simplu fapt a făcut-o să-şi amintească momentele de intimitate pe care le împărtăşiseră. S-a înroşit violent şi Justin a ştiut imediat ce îi trecea prin minte.

Intrarea abruptă a Eulaliei a oprit invitaţia pe care era pe punctul să i-o facă. Eulalia s-a uitat şi la unul, şi la altul şi nu a ştiut ce se petrece, dar s-a abţinut să întrebe.

Capitolul 33

Aurorei îi plăcea lady Sarah Kevingthon. Era o floricică sfioasă şi, văzând-o dansând cu Jamie, i s-a părut o fată cu un gust şi purtări alese, ar fi fost o cumnată potrivită. Şi-a căutat din priviri soţul, dar nu-l vedea nicăieri. Asculta pălăvrăgeala lui Brandon, fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Îndurerat, el i-a dat un cot în coaste chiar în momentul în care îşi ducea paharul la gură. Şampania a stropit-o pe faţă, iar ea s-a uitat furioasă la vărul ei. Brandon i-a oferit batista lui şi ea – un zâmbet.

— Am o adevărată groază să asist la un eveniment cu voi.

— Nu-mi dădeai atenţie!

Brandon părea un băieţel.

— Îl căutam pe Justin, a minţit Aurora cu neruşinare şi Brandon a ştiut imediat. Ce spuneai? a întrebat fără să se uite la el, continua să caute printre perechile de la bal.

— Miercurea viitoare plec în Spania.

Prin vorbele lui îi captase complet atenţia.

— Şi ce vei face în patria mea?

Aurora a mijit ochii meditând.

— Vreau să cumpăr nişte armăsari şi e posibil să fiu prezentat unei spanioloaice ca tine. Cred că o cunoşti.

— Cu neputinţă… Sunt unică.

Brandon a privit-o un moment şi a văzut că o spunea fără nicio vanitate.

— Este verişoara lui Diego.

Aurora a căscat ochii surprinsă.

— Verişoara lui Diego? a repetat în vreme ce lua paharul lui Brandon şi îl bea dintr-o înghiţitură.

— Casey a fost foarte explicită în descrierea ei, doresc s-o cunosc.

— O să ai nevoie de mult noroc.

Brandon nu i-a înţeles vorbele.

— Sunt o partidă excelentă, nicio fată nu mi-ar refuza atenţiile.

Aurora a izbucnit într-un hohot de râs. Mai multe capete s-au întors spre ei şi asta a făcut-o să râdă şi mai tare. Justin a auzit-o şi a devenit rigid. Putea el s-o instruiască mult şi bine despre cât de puţin potrivit este să râdă deschis în public că ea făcea exact pe dos. S-a scuzat şi s-a îndreptat spre locul unde era soţioara lui. Izbucnirea aceasta de veselie avea s-o coste un sărut bun. Îşi lingea buzele la gândul că i-l va da.

— Brandon, n-am vrut să te jignesc, dar verişoarele lui Diego au un caracter teribil. Nu există bărbat care să le suporte temperamentul.

Dorea să-l liniştească.

— Scoţia are nevoie de femei cu caracter puternic.

Vocea lui a sunat nerăbdătoare şi i s-a făcut milă.

— Verişoarele lui Diego sunt femei superbe. Cu părul negru şi ten de porţelan, dar toate, cred că sunt cinci, sunt foarte micuţe, cea mai înaltă cred că e Marina, l-a privit zeflemitoare. Eşti prea înalt pentru ele.

— Îmi plac femeile micuţe.

Încăpăţânarea lui a înduioşat-o.

— Cred că vei fi o adevărată provocare.

— Am nevoie de sfaturi.

Acum îi înţelegea forţarea.

— Încearcă să fii tu însuţi. Cu acest simţ cinic al umorului, vei reuşi să obţii atenţia lor.

Brandon a absorbit lacom sfatul.

— Mă gândeam să mă dovedesc cavaler şi să le cuceresc cu ciocolată. Cu versuri…

Aurora a reuşit să-şi reţină râsul.

— Au încercat mulţi alţii înaintea ta. Va trebui să fii exact contrariul lor, este singura opţiune care îţi rămâne, dacă vrei să o cucereşti pe vreuna dintre fetele Vílchez.

Brandon a căzut pe gânduri.

— Ce au încercat alţi spanioli?

Justin mereu apărea în momentul cel mai inoportun.

— Să recupereze Gibraltarul! i-a spus Aurora cu ştrengărie.

— Limba ta e prea lungă uneori, Dawn.

El s-a uitat la ea devorând-o.

— Limba mea nu mi s-a mişcat din gură, a adăugat cu umor.

— Limba cui…?

Justin a ajuns la momentul potrivit, căci a împiedicat-o să răspundă.

— Îi dădeam doar nişte sfaturi lui Brandon.

Justin s-a uitat la ea întrebător, dar, dacă ar fi aşteptat ca ea să-i spună ceva, mai bine ar fi aşteptat să ciripească un papuc.

— Dansezi, Dawn?

Brandon a întins braţul spre ea, dar Justin avea alte planuri în minte.

— Cred că e rândul meu să dansez cu marchiza.

Aurora a ridicat din sprâncene curioasă. S-a lăsat târâtă şi au început primii paşi de vals. Era tăcută în timp ce cu ochii urmărea mişcările lui lady Sarah. Justin a simţit-o absentă şi n-a avut încotro decât s-o tachineze.

— Sunt uimit că ai rochia încă intactă. Ochii lui arzători au parcurs frumoasa rochie de culoarea prunei şi decolteul amplu. Punctul de pornire al sânilor ei îl tenta prea mult. A oftat greu. Ea nu-i dădea atenţie. Eu aş zice că rochia asta îţi vine prea bine, îţi face sânii şi mai mari.

Aurora nu a ştiut la ce se referea, nu observase că el o explorase şi a continuat să caute cu privirea prin sală.

— Dacă mi-ai spune după cine te uiţi, te-aş putea ajuta.

Dar ea era concentrată pe mulţimea din sală. Justin a prins-o de mijloc şi i-a apropiat trupul atât de mult, încât abia o mai lăsa să respire. Ea a protestat imediat, a încercat să se îndepărteze, dar nu i s-a îngăduit şi Justin a observat mulţumit că acum avea tot interesul ei. A aplecat

capul şi şi-a pus buzele pe ale ei.

— Nu-mi place să mă ignori! i-a reproşat lacom.

— O căutam pe lady Phoebe! a răspuns Aurora sufocată.

— Cucerirea fratelui meu nu ar trebui să te preocupe.

Aurora s-a strâmbat:

— Jamie nu e interesat de ea.

Comentariul acesta l-a deranjat pe Justin.

— Nu trebuie să controlezi tot ce face. Jamie e destul de mărişor ca să-şi rezolve problemele amoroase şi într-o bună zi va trebui să nu-l mai urmăreşti ca o cloşcă. Asta a făcut-o să râdă. Justin s-a enervat: E dovadă de proastă creştere să râzi cu voce tare, ţi-am spus de o mie de ori.

— De ce mă provoci? l-a întrebat ea. Pentru că, dacă o faci, vei obţine din partea mea un răspuns zdrobitor.

Justin a mijit ochii la auzul vorbelor ei.

— Cauţi ceartă!

Nu-i venea să creadă. Voia atenţia ei, dar nu o căpăta.

— O caut pe lady Phoebe!

Acum a fost el cel care a râs.

— Dacă m-ai căuta pe mine cu acelaşi interes, ţi-aş dărui bijuteriile Coroanei.

Ea continua să aibă atenţia îndreptată în altă parte şi el a oftat resemnat. S-a gândit să profite de neatenţia ei în propriul beneficiu.

— A sosit momentul să ne mărim familia. Abia putea să-şi ascundă zâmbetul care îi înflorea pe buze; continuau să se învârtă fără oprire şi ea habar nu avea ce îi spunea. E mai bine să mărim familia când copiii noştri sunt încă mici, nu crezi? Ea a continuat absentă. S-a terminat cu retragerea rapidă, am să-mi continui cursa până la final. Aurora privea mai departe în jur. Voi începe cu un pas uşor, voi continua cu un trap energic ca să sfârşesc într-un galop furios.

Aurora nu era atentă la comentariul lui Justin, a

crezut, în mod greşit, că îi vorbea despre cai şi curse. L-a privit un moment şi i-a zâmbit.

— Poţi să călăreşti cum doreşti, dar nu mă mai învârti, că ameţesc.

Justin s-a oprit brusc din dans şi a scos-o în grădină, avea un ac eficient care va face să-i treacă imediat ameţeala. Aurora a zărit-o în sfârşit în fundul sălii pe lady Phoebe, vorbea cu lady Esther şi amândouă se îndreptau spre încăperea pregătită pentru doamne. S-a desprins rapid din braţele soţului ei.

— Scuză-mă, trebuie să mă duc un moment să mă aranjez.

Justin a rămas singur rumegându-şi incapacitatea de a-şi duce soţia în colţul întunecat în care voia să-i ofere un festin cu gura lui. A văzut-o dispărând repede, a oftat resemnat; era prima oară când Aurora se retrăgea să-şi aranjeze rochia. Punea ceva la cale. S-a întors şi şi-a căutat vărul.

*

Aurora s-a ascuns în săliţa galbenă pe care conţii de Moore o amenajaseră, pentru ca doamnele să-şi refacă toaleta. A ascultat uimită planurile lui lady Phoebe. Eulalia avea dreptate, vipera se gândea să-i întindă o cursă lui Jamie. Avea să-l compromită ca să-l vâneze! A simţit mânie. S-a întors în sala de dans şi l-a căutat din ochi pe Jamie, l-a găsit vorbind cu Brandon. L-a luat de mână şi l-a târât pe ringul de dans. Cumnatul ei a privit-o surprins, dar a tăcut. Aurora era încruntată, o vedea îngrijorată şi asta l-a alarmat. Nu a reuşit să îşi ia ochii de la el în vreme ce o senzaţie de nelinişte îi cuprindea tot corpul.

— Jamie, sper să fii sincer cu mine, fiindcă am să-ţi pun o întrebare.

Cumnatul ei a privit-o zâmbind şi a dat din cap.

— Ai de gând să ceri mâna lui lady Phoebe?

Jamie a ridicat din sprâncene surprins.

— Niciodată nu am fost interesat de lady Phoebe.

Aurora a oftat uşurată.

— Vrea să-ţi întindă o cursă, tocmai am aflat. Vino, să mergem în grădină şi-ţi voi povesti tot ce am aflat.

Jamie era uimit, nu ştia cum să reacţioneze. L-a târât prin toată sala, până au ajuns în grădina vastă a vilei Moore, în vreme ce oaspeţii ceilalţi îi priveau dezaprobator. Pe ea nu o interesa ce gândeau. Niciodată un bărbat sau o femeie dintre cunoscuţii ei nu va mai suporta o căsnicie nedorită. Fusese de-ajuns experienţa ei şi cea a lui Diego.

Jamie se îngrozea pe măsură ce o asculta. Viclenia şi ticăloşia doamnei în cauză îl uluiau. De când tatăl lui, ducele, îl înzestrase cu titlul de conte de Redmond, moştenitoarele făceau cu rândul ca să-i intre în aşternuturi.

— Ar trebui să încerci s-o convingi pe doamna inimii tale să te scape.

Jamie a privit-o stupefiat şi cu îndoială.

— Este o dragoste neîmpărtăşită şi am învăţat să accept asta.

Cuvintele îl apăsau ca plumbul.

— Ai întrebat-o? a continuat ea să insiste cu încăpăţânare.

— N-aş îndrăzni!

A privit-o atât de lung, încât a făcut-o să se simtă stânjenită.

— Poate e o prostie să taci.

Jamie a negat dând din cap şi a încercat să-i zâmbească, dar nu prea i-a reuşit.

— Unele lucruri e mai bine să le laşi aşa cum sunt. Crede-mă, Dawn, dacă îţi spun că resemnarea este uneori cel mai bun medicament.

— Eu cred că faci o greşeală.

Jamie a privit-o fără să înţeleagă şi ea şi-a dres glasul

ofuscată.

— Sfaturile astea ai fi putut să le aplici ţie însăţi cu privire la Diego.

Încerca să-i dea sfaturi tocmai ea, care era un dezastru emoţional.

— Eu eram însărcinată, iar fratele tău este foarte încăpăţânat. Mi-a spulberat obiecţiile una câte una.

— Şi femeia vieţii mele e mamă.

Aurora l-a privit mâhnită.

— Atunci chiar îmi pare rău. Jamie i-a zâmbit şi a luat o buclă pe care i-a dat-o după ureche. De ce faci mereu asta?

Era atâta duioşie în glasul ei, că Jamie s-a simţit prins pe picior greşit.

— Ai cel mai rebel păr pe care l-am văzut în viaţa mea.

Aurora a luat mâna cumnatului ei şi a mângâiat-o de obrazul ei într-un gest de o afecţiune deplină.

— Promite-mi că vei avea grijă.

Ochii aurii îl priveau direct. Jamie şi-a dus mâna la inimă şi cu un zâmbet larg i-a promis.

Amândoi s-au întors în salonul de dans şi Justin a prins-o de umeri ca să nu-i scape iarăşi. A dus-o spre grădină pe măsură ce se învârteau în ritmul valsului. Justin s-a uitat la chipul ei aprins, la ochii luminoşi şi strălucitori. I se desfăcuse de tot cocul şi buclele i se revărsau. În ciuda neorânduielii, tot era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată şi era doar a lui, oricât ar fi protestat ea.

— Mi-ai stricat distracţia! i-a reproşat râzând.

— Nu-mi place să mă ignori atâta timp.

Ea l-a privit nedumerită.

— Este absolut cu neputinţă să te ignor.

Justin nu ştia dacă s-o ia ca pe un compliment sau ca pe o insultă. Aurora s-a apropiat de balustradă şi şi-a înălţat chipul către cer.

— Nu mi-ai dat atenţie toată seara şi mă simt abandonat.

— Nu ţi-ai cumpărat un căţel de salon. Eşti căsătorit cu o femeie din carne şi oase, cu sentimente. Nevoile nu trebuie să fie doar ale dumitale.

Justin şi-a strâns pumnii la spate auzind-o.

— Sunt soţul tău, atenţia ta trebuie să fie îndreptată exclusiv spre mine. Trebuie să te comporţi cu rezerva unei femei căsătorite şi să nu mai dansezi cu toţi burlacii care poftesc la farmecele tale. Te dovedeşti prea accesibilă.

Aurora şi-a înăbuşit un blestem. Justin ducea problema prea departe.

— Am dansat cu un văr şi cu un cumnat, anevoie pot fi acuzată drept uşuratică.

Reuşise s-o supere cu controlul pe care îl exercita asupra ei.

— Discreţia persoanei tale străluceşte realmente prin absenţă, cel puţin în seara asta.

Aurora s-a uitat la el uluită. De ce trebuia să fie atât de rigid? A vrut să plece când, din nou, vorbele lui au oprit-o.

— Nu-mi întoarce spatele când îţi vorbesc!

Aurora şi-a pus mâinile în şolduri şi l-a privit cu atâta durere, că Justin s-a gândit că poate depăşise limita.

— Nu pot schimba ceea ce sunt.

Justin a văzut lacrimile pe care ea şi le reţinea şi l-a cuprins vina. Poate că era prea strict cu ea, dar trebuia s-o supună. Tinereţea ei o împiedica să vadă cât de desfrânaţi puteau să devină bărbaţii. S-a gândit la Diego, la Jamie şi a simţit remuşcări. Şi-a îndreptat paşii din nou spre salonul de dans şi şi-a căutat soţia, care dispăruse fără urmă.

*

Se întorsese acasă cu trăsura fără nicio explicaţie.

Probabil că era teribil de supărată. A dat drumul vizitiului şi a urcat scările spre camera lui, bombănind pentru că îl lăsase baltă. Casa dormea în tăcere, nu se auzea niciun zgomot. A lăsat valetul să plece după ce l-a ajutat să se dezbrace, şi-a pus halatul albastru din catifea şi a trecut de uşa care îl despărţea de camera soţiei lui. A găsit-o în pat dormind. Nu putea să creadă! Abia trecuseră două ore de la discuţia pe care o avuseseră şi ea dormea. Dar el avea planuri pentru această noapte şi o promisiune de care nu era dispus să uite. Şi-a scos cu grijă halatul şi s-a vârât între cearşafurile de mătase. Ea era cu spatele la el, dar nu s-a dat bătut. A început un atac blând asupra simţurilor ei şi ea, credincioasă firii ei pasionale, a început să-i răspundă aproape imediat, chiar adormită. Justin se desfăta în sinea lui. În ciuda divergenţelor pe care le aveau, ea nu îl refuza şi mereu răspundea cu entuziasm cererilor lui. Se simţea foarte norocos, soţia lui era o zeiţă în pat şi întotdeauna era dornică să experimenteze. Să înveţe, să dea ce avea mai bun în ea. De data asta Justin nu s-a retras când a atins climaxul, la câteva secunde după ea, dar Aurora nu a fost conştientă de ce se întâmplase până când toropeala a început să se risipească încet-încet. Când mintea ei a fost în stare să asimileze îndrăzneala lui Justin, a deschis ochii surprinsă şi l-a înfruntat pe soţul ei cu o întrebare dură.

— Vrei să mă laşi iar însărcinată?

Abia îi ieşeau cuvintele din gură, atât de uluită se simţea. Justin nu a negat.

— Doresc să măresc familia, este ceva normal la un bărbat sănătos şi în poziţia mea.

Ea credea că nu auzise bine.

— Nu este doar hotărârea dumitale.

Ochii ei ardeau.

— Mi-ai dat cuvântul tău în seara asta la bal că voi putea să continui până la final, şi aşa am făcut.

— Cuvântul meu? Şi-a amintit de discuţia pe care

încercase s-o aibă cu ea. Se simţea umilită, fiindcă nu putea crede că îi promisese aşa ceva şi că Justin profitase de neatenţia ei. Ai jucat murdar iarăşi, i-a reproşat.

Justin a privit-o atât de sigur pe el că ea s-a temut de ce era mai rău.

— Doresc să am mulţi copii.

Ea nu voia să se gândească încă la asta.

— Copiii noştri sunt mici, Justin.

— Cu încă două sarcini, mă mulţumesc.

Aurora a mijit ochii, încercând să-şi reţină replica, dar nu a reuşit.

— Şi câte odrasle vrea Excelenţa Sa?

El i-a arătat câte cu degetele de la mâini.

— Şase? Trebuie să fii nebun!

Nici moartă nu avea de gând să mai treacă prin asta de patru ori. A sărit pe el. Justin râdea amuzat, fiindcă mereu se termina cum voia el. I-a prins mâinile doamnei lui şi întorcând-o a reuşit să se aşeze peste ea.

— Ţi-am spus că te voi ţine legată de mine şi plină de copii. Sunt un bărbat care-şi respectă promisiunile!

Justin a imitat tonul unchiului Rodrigo şi Aurora a crezut că se va îneca din cauza sărutului pe care l-a primit şi a ceea ce a urmat.

*

Justin a întins mâna spre soţia lui, dar din nou partea ei de pat era goală. S-a ridicat, şi-a luat halatul de pe jos şi s-a dus s-o caute. Ştia exact unde s-o găsească. Escapadele de la miezul nopţii aveau să se termine odată pentru totdeauna. A băgat capul pe uşa întredeschisă de la bucătărie şi nu a fost surprins să-i vadă pe tatăl şi pe soţia lui stând faţă în faţă la masa enormă şi devorând o cremă de castane de parcă nu mâncaseră toată ziua. Amândoi aveau câte o ceaşcă de ciocolată în mână, iar Aurora râdea

de ce îi spunea încet, la ureche, ducele. Drace! Devlin purta halatul bordo şi, cu lingura în mână, se întrecea cu nora lui cine devorează mai multe dulciuri. Justin şi-a amintit de discuţia pe care o avuseseră despre mâncatul exagerat şi, privindu-şi tatăl, a clătinat din cap uimit, ducele părea mort de foame.

— Îmi închipui că pot să mă alătur petrecerii.

Ochii Aurorei l-au disecat centimetru cu centimetru şi îndrăzneala asta a reuşit să-l înfioreze de plăcere.

— Dawn şi cu mine mâncăm un dulce pe care l-a pregătit Eulalia pentru dimineaţă. Ai să-i vezi surpriza când va descoperi că a dispărut.

— Păcat de Eulalia, conspiraţi ca s-o faceţi să-şi piardă minţile. Rămâne ceva şi pentru mine?

Aurora a bombănit. Ce ipocrizie, îi certa şi acum voia să se alăture banchetului.

— Mă tem că nu, Excelenţa Sa şi cu mine avem un apetit mare.

Justin nu s-a speriat de refuzul ei. I-a luat lingura chiar din mână şi a terminat partea care îi revenea ei. Tatăl lui l-a privit zâmbind.

— Faceţi asta des?

Ducele a răspuns fără să şovăie.

— De destul timp, mă tem. Ne plac deserturile pe care le pregăteşte Eulalia de cu seară. Justin s-a uitat la ei cu surprindere şi ducele a continuat: Este momentul din zi în care mă simt cu adevărat relaxat. Iar tu şi Jamie sunteţi prea ocupaţi ca să staţi cu mine, însă nora mea îmi dedică aceste momente numai mie. Mă ascultă şi îmi place foarte mult să împărtăşesc cu ea ce s-a întâmplat în timpul zilei.

Mâna ducelui a luat-o pe-a Aurorei şi i-a sărutat degetele cu dragoste. Justin şi-a privit tatăl cu uimire. Să admită că avea nevoie de companie era incredibil, dar că niciunul dintre cei doi fii ai lui nu-şi dăduse seama îl chinuia. Privirea i s-a întors spre soţia lui şi a simţit toată

iubirea lumii pentru ea.

— Sunt cel mai insuportabil bunic din Marea Britanie şi cred că mă voi descurca până la urmă cu încă doi sau trei Penword.

Ducele continua s-o ţină de mână pe nora lui şi ea nu l-a contrazis, dar, văzând expresia de plăcere care se desenase pe faţa lui Justin, nu a putut să-şi reţină replica.

— Justin mi-a promis să dea fiecăruia dintre fii un titlu. *Daddy,* nu-i aşa că e minunat?

El se aştepta la aşa ceva şi i-a zâmbit mulţumit, încă avea un avantaj faţă de ea.

— Cred că nu am atâtea titluri pentru fiii pe care ai promis că mi-i dai.

Piciorul Aurorei a început un tic-tac periculos pe podea.

— Mie mi-ar fi plăcut să am cel puţin patru, dar nepoţii vor fi o bună consolare. Sunt convins de asta.

Ducele nu era de prea mare ajutor.

— Dat fiind că titlul de conte de redmond nu va mai fi posibil pentru că îl deţine Jamie, va trebui să mă mulţumesc să am doar trei băieţi. Justin continua s-o întărâte şi ştia că ea avea să explodeze dintr-un moment într-altul. Dar doresc o grămadă de fete roşcate, neruşinate şi sălbatice.

Aurora a zâmbit fără chef.

— Ai grijă ce ceri, domnule, o grămadă de fete neruşinate pot să-ţi facă viaţa foarte grea, iar dumneata abia te descurci cu primul exemplar.

Nici chiar cu asta nu reuşea să-l demoralizeze.

— Dar nu vom putea să-i dăm ducelui toţi nepoţii pe care şi-i doreşte dacă te ascunzi nopţile în bucătărie ca să te îndopi cu mâncare.

Aurora şi-a înăbuşit o exclamaţie de indignare şi i-a dat un picior pe sub masă.

— Să nu-mi mai spui lacomă niciodată!

Justin a râs, pentru că o supărase. Asta şi urmărise.

— Haide, *sorceress,* termină odată de mâncat şi întoarce-te în pat.

Ea ura porecla englezească, dar mai degrabă ar fi înghiţit catran fierbinte decât să afle el asta.

— Vom vedea dacă biciul dumitale este la înălţimea a ceea ce te aşteaptă în pat.

Acest din urmă lucru l-a spus cu o ştrengărie impertinentă.

Devlin şi-a dres glasul şi Justin a crezut că va lua foc din cauza insinuării atât de neruşinate.

— Bici? a întrebat ducele interesat şi Justin a gemut dând din cap în semn de negaţie.

— Noapte bună, *daddy!*

Ducele a sărutat-o pe obraz, iar ea l-a îmbrăţişat cu drag.

Amândoi au privit-o plecând, apoi s-au uitat la locul gol pe care îl lăsase. Stăteau tăcuţi. Ducele s-a uitat la fiul lui cu suspiciune, pentru că Justin avea o privire confuză. Apoi a încercat să se scuze:

— Ştii… îmbrăţişează tot ce se mişcă. Şi eu mă mişc destul.

Justin a râs de comentariul tatălui său, care încerca să justifice marea plăcere a soţiei lui de a-l răsfăţa. După un moment de tăcere, ducele a dat din cap întristat.

— Eşti prea intransigent şi dur cu ea.

Justin a ridicat sprâncenele surprins. Ca tatăl lui să-i reproşeze aşa ceva era nemaipomenit. El însuşi nu-l lăsase să respire impunându-i norme, reguli şi protocol.

— Trebuie să-i controlez temperamentul spaniol.

— Mie îmi place temperamentul ei şi cred că ţie îţi place şi mai mult.

Justin a clătinat din cap, fiindcă tatăl lui nimerise din plin.

— Sunt iremediabil îndrăgostit de ea, sărut pământul pe care-l calcă, dar trebuie s-o îmblânzesc înainte să-şi dea

seama. Dacă nu, nu voi mai avea scăpare.

Ducele l-a privit serios:

— Ea nu este mama ta, Justin.

El a ridicat capul deodată, năucit de declaraţie.

— E clar ca lumina zilei că ea nu e mama mea.

Devlin a simţit în vorbele lui seci rănile pe care le ascundea în suflet şi a hotărât să nu-l mai chinuiască.

— Ai grijă cum te porţi cu ea, fiindcă, dacă o răneşti, vei avea de-a face cu mine.

Justin a rămas cu gura căscată, dar ducele nu l-a lăsat să obiecteze, s-a ridicat şi fără să-i spună măcar noapte bună l-a lăsat la fel de singur cum îl lăsase Aurora în dormitor.

Capitolul 34

Aurora şi-a analizat viaţa în ţara aceea străină şi, făcând bilanţul, a ştiut că nu putea să se îndepărteze de Justin. Îi păsa prea mult. Viaţa ei se scurgea liniştită. Acţiunile la care trebuia să participe în calitate de marchiză nu presupuneau o prea mare greutate şi se bucura pentru prima oară de şederea ei în Anglia. Să-i ajute pe cei mai defavorizaţi îi hrănea spiritul şi îi liniştea sufletul. S-a gândit la socrul ei. Afecţiunea sinceră pe care o simţea pentru el creştea din zi în zi. Armăsarii de care îi făcuse rost unchiul Rodrigo erau demni de un rege. Ducele era extaziat de afacerea pe care o începuse. Cu adevărat nu părea acelaşi bătrân pe care îl cunoscuse ea cu aproape trei ani în urmă.

Eulalia a scos-o din gândurile ei cu una dintre intrările sale impetuoase în încăperea în care se afla.

— *Jahivé,* ar fi trebuit să te fi culcat.

Nu era o sugestie, mai degrabă un ordin.

— Doar o răceală şi un nas colorat nu sunt motive

suficiente pentru stat în pat, i-a întors tonul, dar cu un zâmbet.

— Nu trebuia să fi plecat copiii, ai fost foarte crudă permiţându-i tatălui tău să-i ia la Whitam Hall.

Se văita ca o cloşcă.

— Nu voiam să ia răceala de la mine şi ştii că lor le place mult la ţară.

— Dar mi-e foarte dor de ei, abia dacă ştiu ce să fac dacă ei nu sunt aici.

Tonul plângăcios al doicii a făcut-o să râdă.

— Justin continuă să-ţi devoreze dulciurile. Ducele îţi ţine mereu isonul în lamentările tale. Nu înţeleg atâta dor, în plus vor fi câteva zile.

Încerca s-o consoleze fără succes.

— Bea-ţi ceaiul odată.

Era supărată pe ea, şi a arătat-o.

— Doică, nu voiam să te rănesc, serios.

Eulalia a privit-o cu duioşie.

— Ştiu, porumbiţa mea, dar mi-ar plăcea să-i am aici. Îi ador pe micuţi.

— A venit Jamie? a întrebat nerăbdătoare.

— Tânărul Penword l-a însoţit pe duce. E posibil să nu întârzie mult. Eulalia a privit-o cu ochii cercetători. Eşti fericită, *Jahivé?*

Aurora nu putea să-şi ascundă dorul în faţa ochilor iscoditori ai doicii.

— Cea mai mare parte a timpului, da. Strălucirea a apărut pentru o clipă în ochii ei chihlimbarii. Mi-e dor de culoarea, mirosul şi râsul pământului meu, dar mă simt fericită aici.

— Ştii că te vei întoarce.

Afirmaţia a făcut-o să zâmbească.

— Dacă mă întorc, va trebui să plătesc un preţ foarte mare şi nu sunt sigură dacă pot. Strălucirea din ochii ei s-a stins complet. Am hotărât să rămân aici, în Anglia.

Eulaliei nu-i plăcea deloc conformismul Aurorei.

— Ai putea, dar te înşeli. Unchiul tău se va întoarce şi distanţa care va exista între voi te va umple de amărăciune. Aurora îşi frângea mâinile ascultând-o. M-ai avea doar pe mine, iar eu am de gând să mă întorc în căminul meu. Voi pleca şi vei rămâne singură.

Aurora a mulţumit pentru sinceritatea doicii ei şi ochii i s-au umezit

— Justin va fi duce. Locul lui este aici, şi al copiilor mei la fel. Plângerea a sunat tristă, deşi lipsită de amărăciune. Şi îl iubesc, a recunoscut umilă. Îl iubesc pe bărbatul pe care am promis să nu-l iubesc niciodată.

Eulalia şi-a privit copila, şi iubirea pe care i-o purta a reapărut cu o forţă impresionantă.

— Copila mea, eu voi accepta hotărârea pe care o vei lua tu.

Aurora nu a putut să-i răspundă, fiindcă intrarea lui Jamie i-a smuls un zâmbet plin de afecţiune.

Eulalia s-a uitat la ea cu o profunzime care înfiora. Ştia ce avea de făcut ca s-o ajute şi o va face, oare nu promisese să răzbune trădarea lui Justin din trecut? Poate copila ei, în bunătatea sa infinită, uitase, dar ea, ţigancă până în măduva oaselor, nu uita o ofensă, iar o promisiune cu atât mai puţin.

— Absenţa nepoţilor mei te face melancolică, dragă Dawn. Jamie i-a zâmbit cumnatei lui în timp ce o saluta pe Eulalia cu o mişcare a capului. Este o plăcere să te salut din nou, Eulalia!

Ţiganca s-a uitat la el şi i-a scăpat un zâmbet văzând sinceritatea băiatului. Era atât de diferit de fratele lui mai mare. Şi pentru o clipă a regretat răul pe care avea să i-l provoace, dar va fi un rău necesar pentru a-şi ajuta copila.

— Mulţumesc, lord Penword.

Eulalia a acceptat încântată politeţea de a-i săruta mâna, doar lui Jamie şi John le îngăduia. Cu ceilalţi păstra

distanţa.

— Le-ai adus?

Nerăbdarea din glasul Aurorei era evidentă.

— Justin îmi va tăia beregata dacă află.

Jamie a gemut şi şi-a dus, expresiv, o mână la gât.

— Am să te apăr eu de focul intoleranţei lui!

— Încă nu-mi explic cum l-ai convins pe tata să-ţi fie alături în asta.

Aurora a mijit ochii.

— Dragul meu socru înţelege necesitatea de a o obţine pe Tristana.

Tristana era o iapă vioaie, pe care ea se încăpăţâna s-o cumpere.

— Ar trebui totuşi să-i spui fratelui meu. S-o spânzure dacă îi înţelegea pe bărbaţi. O să facă apoplexie când o să afle.

— Justin este culmea plictiselii, Jamie. Corectitudinea dusă până la tiranie. Şi, deşi tace văzând zelul ducelui şi al meu de a obţine cei mai splendizi cai din Anglia, nu va vrea să mă vadă pe hipodrom strigând cât mă ţine gura la o cursă de cai.

— Poate te va surprinde cerându-ţi să te însoţească, i-a spus. L-ai domesticit destul. Ea l-a privit uimită. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că îţi va da voie să te dedici vânzării şi cumpărării de cai pursânge.

— Îmi dă voie numai pentru că mă menţin în umbră. Ducele este cel care face toate demersurile necesare. Aurora a ridicat mâna într-un gest de neputinţă. Eşti sigur că vei putea să-l reţii la club până când socrul meu şi cu mine ne vom fi întors?

Nerăbdarea care străbătea din cuvintele ei l-a umplut de bucurie.

— Oare nu ţi-am promis? Sunt un bărbat care îşi îndeplineşte promisiunile!

Aurora a râs, fiindcă Jamie folosise aceeaşi expresie

ca şi unchiul ei, chiar şi pe acelaşi ton. Amândoi s-au uitat la Eulalia, care le aducea o tavă cu ceai şi nişte delicioase pateuri umplute. Jamie a oftat mulţumit şi lacom.

*

Aurora privea totul cu o nerăbdare grozavă. Devlin era încântat s-o prezinte tuturor prietenilor pe care îi întâlneau. Hipodromul era magnific şi impresionant. Sigur ea nu avea termen de comparaţie, dar era încântată de tot ce îi vedeau ochii. Ducele îi făcuse plăcerea s-o lase să participe la un pariu, deşi se arăta sceptic în privinţa calului pe care îl alesese. Mânzul tânăr era prea nervos şi nerăbdător, dar ea prinsese drag de el doar văzându-i pielea neagră, picioarele lungi şi fine şi privirea aceea care spunea „voi alerga cum voi avea chef”.

— Draga mea Dawn, cred că acel cal pe care l-ai ales te va face să pierzi cele cinci sute de lire pe care le-ai pariat.

Ducele continua să fie preocupat, Aurora i-a zâmbit.

— Am avut o presimţire şi sunt o femeie care nu întoarce spatele unei presimţiri atât de intense.

Ducele a mângâiat mâna pe care ea şi-o sprijinea de braţul lui.

Femeile sunt definite cel mai bine de impulsurile intense pe care le simt de-a lungul vieţii lor.

Aurora s-a strâmbat şi i-a dat uşor un cot în semn de protest.

— Asta nu prea a fost măgulitor, *daddy,* dar te iert, pentru că ştiu că în spatele vorbelor tale e un gând bun.

Ducele a privit-o zâmbitor şi Aurora i-a întors zâmbetul, zâmbet care i s-a şters imediat văzându-l în spatele socrului ei pe Roger Eden Wilson. Şi-a înăbuşit un geamăt, pentru că trebuia să-l roage să nu-i povestească lui Justin de escapada ei şi el îi va cere un preţ pentru asta.

Era euforică! Blackdog câştigase împotriva oricărui pronostic. La primele tururi se arătase impetuos şi greu de controlat, dar călăreţul extraordinar îi canalizase forţele şi îl adusese la finiş cu o palmă şi jumătate înaintea favoritului, Atila. În bucuria ei, Aurora îl îmbrăţişase pe socrul său şi chiar pe Roger, dar norocul a părăsit-o exact în momentul în care acesta a prins-o de mijloc, fiindcă Justin a ales chiar acel moment ca să-şi facă apariţia spectaculoasă pe hipodrom.

Devlin şi-a dres glasul nervos, ea s-a întors neliniştită, căci ştia ce înseamnă privirea vinovată a socrului ei. Justin o privea furios şi ea s-a temut pentru siguranţa cumnatului ei.

— Ai ajuns la timp, Justin. Marchiza tocmai a câştigat un pariu absolut improbabil.

Vocea lui Roger era împăciuitoare.

— Marchiza are obiceiul să facă lucrurile cele mai neverosimile şi improbabile.

Aurora a tremurat uşor. Cu ascuţişul limbii lui Justin se puteau tăia sârme.

— Dar cea mai bună mişcare am făcut-o cu Tristana. Tocmai a intrat în grajdurile Greenthorn, ne va da nişte mânji extraordinari! Aurora sporovăia întruna într-o încercare de a-l calma pe Justin. Unde-i Jamie?

Îngrijorarea din vocea ei i-a picat lui Justin destul de rău.

— Trădătorul de frate-meu a trebuit s-o ia la fugă. Din întâmplare, m-am întâlnit cu baronul Grayssor care, amabil, m-a întrebat de ce nu se află la curse de vreme ce el însuşi îi cedase biletele chiar azi-dimineaţă.

Aurora s-a înfiorat fără să vrea.

— Voiam să-ţi facem o surpriză.

Era cea mai prostească scuză pe care o spusese în viaţa ei.

— Şi mi-ai făcut, draga mea, mi-ai făcut.

Aurora şi-a muşcat buza de jos, pentru că Justin era mai supărat decât prevăzuse.

— Ar trebui s-o aduci mai des pe lady Penword la curse, cu norocul extraordinar pe care îl are, poate să-ţi mărească averea cu câteva mii de lire.

Intervenţia lui Roger nu ajuta mult.

— Aceasta e o reuniune de familie, Roger, sigur ai alte treburi mai bune de făcut decât să asişti la o scenă conjugală.

Aurora şi ducele au gemut auzind grosolănia lui Justin.

— Lord Wilson, sperăm să vă vedem curând şi iertaţi-l pe lordul Penword, uneori îşi pierde buna-cuviinţă.

Roger i-a făcut o reverenţă adâncă şi a plecat.

— Tată, te rog să ne scuzi faţă de prietenii noştri. Soţia mea şi cu mine avem de rezolvat o problemă pe care nu putem s-o amânăm.

Ducele a deschis gura ca să protesteze, dar privirea îngheţată a fiului său a reuşit să i-o închidă imediat. Justin mai mult o târa printre oameni, chiar dacă din când în când erau nevoiţi să se oprească, deoarece câte un cunoscut îi aborda ca să schimbe saluturi. Aurora era cu adevărat supărată pentru purtarea puţin cavalerească pe care o avea Justin faţă de ea.

— Ai să mă laşi măcar să-mi încasez pariul, i-a spus cu supărare în glas.

El nu a catadicsit să răspundă, continua s-o târască spre trăsură şi ei i s-a dezlegat limba ca o furtună.

— Dă-mi drumul! Justin o târa în continuare implacabil. Rac arogant, am spus să-mi dai drumul! Justin o trăgea de braţ şi insultele alunecau pe lângă el la fel cum alunecă ploaia pe o umbrelă. Pot să merg singură, mulţumesc.

Justin nu i-a dat drumul nici atunci, dar Aurora era mai încăpăţânată decât îşi închipuia el. A simulat că s-a împiedicat. Justin s-a oprit brusc şi când a reuşit să se

elibereze din braţul lui de fier, s-a înfipt în faţa lui cu mâinile în şolduri şi privirea arzătoare.

— Nimic nu-ţi justifică mojicia!

Justin a analizat-o centimetru cu centimetru făcând-o să se simtă stânjenită.

— Eşti culmea neascultării, dar zilele tale de hoinăreală s-au terminat în sfârşit.

Vorbele enigmatice nu i-au spus nimic.

— Dacă să asist la o cursă e un păcat capital... Nu a terminat fraza, Justin a prins-o de umeri şi i-a dat un sărut ca să-i închidă gura. Ea s-a înfuriat de neruşinarea lui. Nu am făcut nimic rău.

El i-a dăruit un zâmbet cinic şi a continuat s-o târască.

— Mai târziu voi avea câteva vorbe cu tata.

Ei i-a părut rău pentru duce.

— Justin, nu-ţi înţeleg supărarea, prezenţa mea la hipodrom nu-ţi justifică proasta dispoziţie.

Justin s-a oprit brusc, ea s-a împiedicat de spatele lui lat, el s-a întors şi a privit-o cu ironie.

— Oare nu am asistat la o îmbrăţişare cât se poate de tandră între lordul Wilson şi credincioasa mea soţie?

Ea a deschis gura surprinsă.

— La asta se reduce totul, la gelozie. Sunt sclavă în propria casă din cauză că soţul meu este cel mai gelos bărbat din toată Anglia şi... Nu a putut să continue, pentru că gura lui Justin a căzut peste a ei cu o ferocitate incredibilă. Când sărutul a devenit mai profund şi mai senzual, ea s-a desprins din îmbrăţişarea lui ca să-i reproşeze furioasă: Dacă îţi permit să mergi mai departe, voi sfârşi trântită în iarbă, cu fusta ridicată până în talie şi să mă pici cu ceară dacă particip la o asemenea umilinţă.

Justin a râs; ştia că ea avea perfectă dreptate.

— Doar să te ating şi-mi pierd judecata, a recunoscut resemnat.

— Cum să pierzi ce nu ai! i-a răspuns îndurerată.

Încerca să-şi aranjeze coafura răvăşită, dar nu reuşea.

— De câte ori văd un bărbat atingându-te, simt că mi se deschid porţile infernului şi nu pot să mă controlez.

Ea nu se uita la el şi de aceea nu a putut să vadă strălucirea atât de primejdioasă care apăruse în ochii lui.

— Controlul este o trăsătură cavalerească şi bănuiesc că n-ai niciun fir de păr de cavaler în capul ăla gol.

Justin nu a dat atenţie insultei.

— Va trebui să ajungem la un acord asupra escapadelor, neascultării şi manipulărilor tale.

— N-am manipulat pe nimeni în viaţa mea! a protestat energic.

Justin a hohotit.

— Şi ce zici de duce? Îl duci de colo-colo ca pe o marionetă, dar s-a terminat.

Aurora a închis gura deranjată. S-o acuze de neascultare era una, dar să afirme că îl manipula pe socrul ei a jignit-o profund. A ales însă să păstreze tăcerea.

— În sfârşit, dai dovadă că ai un pic de minte ţinându-ţi gura închisă.

Continua s-o întărâte fără milă, dar ea era prea orgolioasă ca să tacă.

— Mintea mea s-a păstrat intactă chiar din ziua în care m-am născut. Tăcere vei avea din partea mea de-acum încolo.

Nu i-a îngăduit s-o mai târască. A luat-o înainte şi, când a ajuns la trăsură, nu l-a lăsat s-o ajute. Au început drumul într-o tăcere stânjenitoare. Aurora se uita pe ferestruică şi Justin la rândul său se uita la ea cu ardoare şi supărare, neştiind care va câştiga. A privit-o o bună bucată de vreme, dar ea se încăpăţâna să-l ignore privind afară. Un zâmbet s-a ivit pe buzele lui Justin văzând supărarea prost disimulată, nu-i plăcea să fie ignorat.

— Şi eu care credeam că soţioara mea nu se simte prea bine din cauza răcelii şi mă gândeam s-o recompensez

cu o cină la cel mai bun restaurant din Londra şi o vizită la teatru. Dar mă bucur că ţi-ai revenit aşa de bine, fiindcă asta înseamnă că nu mă vei mai ţine departe de patul tău nicio noapte în plus. Aurora a întors spre el ochii plini de ranchiună. Îşi muşca buzele de câtă poftă avea să-i răspundă grosolan şi să-i calce orgoliul în picioare, dar promisese tăcere şi, chiar dacă s-ar fi prăbuşit lumea, ea avea să-şi ţină promisiunea. E mare păcat că singura modalitate de a te controla este să-ţi ţin pântecele satisfăcut şi plin de sămânţa mea.

Dacă Justin şi-ar fi închipuit efortul enorm pe care îl făcea ea ca să-şi stăpânească firea, s-ar fi gândit mai bine înainte de a o întărâta atât. Dar ea continua în cea mai absolută tăcere şi Justin, deşi surprins, nu a încetat s-o tachineze.

— Mor să ştiu ce culoare au jartierele pe care le porţi.

Niciun tăciune încins nu ar fi făcut-o să sară la fel ca şi comentariul lui neruşinat. A continuat să tacă şi Justin a schimbat tactica. S-a ridicat de la locul lui şi s-a aşezat lângă ea. Aurora s-a lipit cât a putut de latura tapiţată a trăsurii, dar asta nu l-a împiedicat să se lipească şi mai mult de şoldul ei, să-i ia mâna şi să i-o sărute. Ei nu-i venea să creadă îndrăzneala lui. Mai întâi o acuza, o târa şi acum voia o întâlnire amoroasă, englezul avea să încerce un pic din leacul ei.

— Când am hotărât să vin după tine la curse, aveam o dispoziţie excelentă, dar te-am văzut în braţele lui Roger şi a căzut cerul pe mine. Eşti cea mai seducătoare *sorceress* din lume şi nu pot să nu fiu gelos până şi pe aerul pe care îl respiri.

Justin se apleca deja ca s-o sărute, dar a socotit greşit caracterul spaniolesc, căci Aurora nu avea să uite aşa uşor ofensa.

— Sunt iertat, Dawn?

*

Aurora s-a uitat încruntată la cumnatul ei, dar a lăsat ca pe buze să îi înflorească un zâmbet afectuos.

— Sigur că te-am iertat! Pe neîndurătorul de frate-tău n-am de gând să-l iert toată viaţa.

Aurora era încă supărată pe Justin. Deşi trecuse aproape o săptămână de la incidentul de pe hipodrom, tot era furioasă pe el.

— La club n-am ştiut că baronul Grayssor i-a spus lui Justin despre planurile mele. A fost o greşeală.

Aurora şi-a îmbrăţişat drăgăstoasă cumnatul şi i-a permis s-o îmbrăţişeze câteva clipe mai mult decât de obicei. A inspirat parfumul părului ei, a închis ochii o secundă, simţind plăcerea de a o ţine în braţe. Fără voie, i-a dat drumul şi a lăsat ochii în jos pentru ca ea să nu vadă căldura pe care o emanau.

— Mă exasperează, mă scoate din minţi şi nimic din ce fac nu pare să îi fie pe plac. Plângerea era pe deplin justificată. Într-o zi am să-l omor pe fratele tău.

— Eşti foarte importantă pentru el şi se teme să nu te piardă, i-a mărturisit într-o şoaptă.

— Şi aşa va fi viaţa mea, Jamie? Aşteptând să-i înfrunt furia ori de câte ori hotărăsc să fac un pas fără consimţământul lui? Jamie a privit-o întristat. Nu există comunicare între noi. Dacă eu zic alb, el zice negru, dacă eu zic azi, el zice mâine. Mă descurajează cât e de belicos.

Jamie a izbucnit într-un hohot de râs care a uimit-o.

— Nu e amuzant! l-a privit ea mânioasă.

— Crede-mă că este, el e convins că tu eşti cea belicoasă.

— Asta e o prostie. Aurora a dat capul pe spate surprinsă. Mereu ne certăm din cauza geloziei lui absurde.

— Nu are încredere în tine.

Asta a nedumerit-o.

— De la întoarcerea lui nu i-am dat motive de gelozie! Jamie nu a putut decât să-i dea dreptate cumnatei lui. Vorbele ei erau sincere. În această relaţie eu sunt cea care ţine barca pe linia de plutire. Jamie a ridicat din sprâncene interogativ. Am de gând să-i dau o lecţie pe care nu o va uita în viaţa lui.

— Îl vei supăra mult?

Jamie era cu adevărat îngrijorat.

— Uf, nici nu-ţi închipui.

Jamie a luat mâinile cumnatei lui şi amândoi s-au aşezat pe canapeaua moale din piele. I-a spus câteva cuvinte atât de încet, încât ea a trebuit să-şi ascută auzul. Nu a putut să se ridice, pentru că el o ţinea de mâini. Aurora a mijit ochii auzind ce-i spunea. O furie a început să i se nască în piept, ameninţând să dea pe-afară.

— Este o nesăbuită!

Jamie îi povestise vicleşugurile unei anumite doamne ca să-l compromită. A continuat s-o informeze despre toate detaliile hărţuirii la care îl supunea doamna în încercarea de a-i înfrânge apărarea puţin câte puţin în mod implacabil. Aurora simţea că arde de furie, dar nu a deschis gura nicio clipă, ca să nu piardă niciunul dintre amănuntele scabroase ale chestiunii. Cu fiecare vorbă a cumnatului ei se înroşea mai tare şi respira mai greu din cauza surprizei. Justin şi-a făcut apariţia chiar în acel moment. A văzut mâinile unite şi o durere surdă i-a smuls o exclamaţie de surpriză, dar nu i-a întrerupt, s-a întors şi a închis în tăcere uşa.

Jamie îl aştepta pe Justin stând pe fotoliul preferat al ducelui, îi fusese îngrozitor de greu s-o liniştească pe Aurora. O supărase prea tare şi, chiar dacă faptele erau alarmante, adevărul simplu şi clar era că el ştia să se apere destul de bine în faţa încercărilor doamnei de a-l prinde în cursă. Intrarea lui Justin i-a şters zâmbetul care i se ivise pe buze. Fratele lui mai mare era prea serios. Uneori, îi părea chiar rău pentru cumnata lui.

— Într-o zi ai să câştigi premiul pentru chipul cel mai serios din Anglia.

Justin nu a gustat gluma.

— Văd că soţia mea te-a molipsit de lipsa ei de respect înnăscută.

Jamie nu se aştepta la o asemenea critică.

— Eşti prea sever cu ea. Fratele lui a strâns din buze. Lumea nu o să dispară pentru simplul fapt că te relaxezi un pic.

— Ţi-am făcut rost de gradul de locotenent în armată.

Jamie şi-a privit fratele mulţumit, dar şi plictisit. Îi spusese dintr-odată şi îl surprinsese.

— Ţi-a luat ceva timp să-l obţii.

Amândoi au rămas privindu-se serioşi.

— Este ceea ce mi-ai cerut, şi acum ai.

Dacă Jamie aştepta vreo explicaţie a rămas cu buza umflată, pentru că Justin pur şi simplu l-a ignorat.

— Nu sunt un străin, Justin. Aştept o explicaţie amănunţită pentru ostilitatea şi neîncrederea ta, apoi te voi lăsa în pace.

Justin şi-a privit lung fratele şi cu un oftat obosit s-a aşezat în spatele biroului uriaş.

— Aurora depinde prea mult de tine, a sosit momentul să înceapă să depindă numai de mine.

Nu putea să creadă asemenea vorbe.

— Asta e foarte egoist din partea ta. Justin a mijit ochii, deranjat fiindcă fratele lui a continuat să-l certe: pretinzi s-o îndepărtezi de toţi cei care îi fac viaţa mai plăcută. Ba chiar restrângi vizitele familiei ei. Dacă ea va afla că eşti în spatele lungilor absenţe ale tatălui şi unchiului ei…

Jamie a lăsat cuvintele în aer. Cunoştea incertitudinile fratelui său mai mare şi, chiar dacă nu le înţelegea, le respecta, dar acţiunile lui mergeau prea departe.

— Trebuie să-i supun caracterul încăpăţânat, şi asta e

o sarcină imposibilă când sunteţi toţi în jurul ei răsfăţând-o şi cocoloşind-o întruna.

— Şi cu tata ce-ai să faci? Sigur ai să-l trimiţi în Scoţia, foarte departe, pentru că îmi închipui că şi el reprezintă o ameninţare pentru tine.

Justin a simţit amărăciunea de pe buzele fratelui mai mic.

— Doresc să pleci, Jamie. Prezenţa ta în această casă a devenit prea primejdioasă.

Jamie era stupefiat.

— Comportamentul meu a fost întotdeauna exemplar şi Dawn mă vede ca pe un frate căruia îi povesteşte nesiguranţele şi temerile ei.

— N-am crezut niciodată în genul ăsta de prietenie şi cred că prin hotărârea mea fac ce e mai bine pentru toţi.

Jamie a izbucnit într-un râs cinic. Justin abia putea să creadă ce spunea fratele lui. Fiecare cuvânt i se înfipsese în minte, fiindcă, oricât încerca, nu putea să scape de senzaţia deranjantă că poate avea dreptate.

— Este ultimul meu cuvânt, Jamie.

Capitolul 35

Aurora îşi rumega supărarea. Atâta energie înfrânată nu putea să fie bună. Cobora scările iar şi iar într-o încercare de a se epuiza. Cădea casa peste ea şi vina pentru recluziunea ei era a acelui neghiob pe care îl avea drept soţ. Nu i se îngăduia să iasă pe stradă dacă nu era însoţită de el, iar puşlamaua nu era niciodată acasă pentru asta. Ducele se afla la Edinburgh, drept pentru care ea putea să se întreţină doar cu personalul. Atât tatăl, cât şi fraţii săi erau la ţară, de aceea singurătatea ei era absolută. A coborât din nou scările, făcând mici salturi, şi a început să

le urce înapoi alergând cât putea, aşa a descoperit că meşterul greşise înălţimea a două trepte. Deşi diferenţa abia dacă se observa, ea, pentru că le urcase de atâtea ori, învăţase să le diferenţieze. Îi era dor de doica Eulalia, dar Rodrigo avea nevoie de ea în turn şi Aurora îşi blestema iar şi iar condamnarea impusă şi nemeritată. Iarăşi a coborât scările cu salturi mici şi, exact când se întorcea pentru a urca în goană, uşa de la intrare s-a deschis fără ca majordomul s-o fi atins, asta însemna că un membru al familiei se întorsese în sfârşit. Ochii i-au zâmbit cu încântare când a văzut extaziată că venise Eulalia. A parcurs distanţa care le despărţea şi i s-a aruncat în braţe ca atunci când era fetiţă.

— Ştiai că vin?

Aurora i-a zâmbit cu gura până la urechi, pentru că o surprinsese, dar a negat de mai multe ori.

— Mă jucam de-a piatra, hârtia şi foarfecele, de asta eram la picioarele scării.

Eulalia a privit-o uimită.

— Strălucitorul tău soţ nu este?

Întrebarea nu-şi avea rostul în faţa evidenţei.

— Strălucitorul meu soţ este un om de afaceri, iar eu sunt un urcior spaniol care împodobeşte acest mausoleu.

Glasul Aurorei a sunat cu adevărat întristat.

— Atunci ai o problemă de rezolvat.

Aurora a deschis ochii cât cepele, o gâdilătură ştrengărească a început să i se ridice de la pântece până spre piept.

— Rodrigo!

Exclamaţia a sunat chinuită.

— Jamie!

Aurora a clătinat din cap uimită auzind explicaţia Eulaliei:

— Cumnatul meu e cu ducele la Edinburgh.

— S-a întors acum două zile, şi lady Phoebe i-a întins

o cursă, dar să ne aşezăm şi-ţi voi povesti totul.

Eulalia a târât-o spre bibliotecă nu înainte de a-i cere lui Adam o gustare.

Avea multe lucruri de făcut înainte de venirea lui Justin. Din fericire nu se va întoarce până a doua zi dimineaţă, aşa că avea câteva ore ca să acţioneze fără să afle. Una dintre cameristele care lucrau la Turnul Roşu era logodnica unuia dintre lacheii lui Lady Phoebe şi acesta i s-a lăudat cu vestea apropiatei nunţi dintre patroana lui şi al doilea fiu al ducelui de Arun. Era binecunoscut faptul că servitorilor le plăcea să zvonească tot felul de lucruri rocamboleşti, dar această bârfă din urmă ajunsese la urechile Eulaliei şi cu un interogatoriu demn de un inspector de la Scotland Yard reuşise să scoată de la fată întreaga informaţie în această privinţă. Lady Phoebe avea de gând să-l drogheze şi plătise un ziarist ca să scrie un articol exact când ajungea el acasă la ea şi altul când pleca. Lady Phoebe conta pe faptul că Jamie îşi va petrece toată noaptea cu ea compromiţându-i reputaţia, situaţie în care contele redmond nu va avea altă soluţie decât să o ceară în căsătorie. Aurora nu avea de gând să-i permită ticăloasei să aibă succes cu intrigile ei. Nu înţelegea întru totul armele pe care le foloseau unele femei ca să pună mâna pe un anume titlu sau bărbat. Spera să-l poată ajuta înainte să fie prea târziu şi, odată ce a făcut toate preparativele împreună cu Eulalia, a închiriat o trăsură cu doi grăjdari, pe care îi adusese Eulalia de la Redtower, şi a pornit să-i strice planurile perfidei şi vrăjitoarei lady Phoebe.

*

Când trăsura s-a oprit la numărul cincisprezece de pe strada Victoria, Aurora şi-a tras pe cap gluga neagră a capei pentru ca nimeni să nu o recunoască. Se temea mai mult de furia lui Justin dacă ajungea să afle că ieşise din casă

fără consimţământul lui decât de bârfe. Nimeni nu a răspuns apelului la uşă, dar aceasta era descuiată. Aurora s-a temut de ce era mai rău. A intrat cu grijă, a mers lipită de perete, încercând să facă cât mai puţin zgomot cu putinţă. Casa era tăcută, nu se auzea niciun sunet. Aurora a fost surprinsă, dar n-a mai avut nevoie de alt îndemn. A făcut cale întoarsă şi l-a chemat pe unul dintre grăjdarii angajaţi de Eulalia. Şi-a închipuit unde este cumnatul ei. Amândoi – lacheul şi ea – au intrat cu băgare de seamă în bibliotecă. Din fericire, în toate casele englezeşti biblioteca era întotdeauna în apropierea vestibulului, din acest motiv nu i-a fost greu să dea de cumnatul ei, care dormea. Jamie stătea sprijinit de pernele unei canapele oribile. Mai rămăseseră resturi din ceaiul cu care, cu siguranţă, lady Phoebe îl drogase. A luat una dintre ceşti şi a mirosit puţinul conţinut rămas. Nu a reuşit să deosebească niciun miros cunoscut. Aurora i-a făcut semn băiatului să-l ia pe Jamie pe umăr. Şi-a închipuit că cele două mii de lire pe care i le promisese îl vor determina să-şi facă treaba fără să pună vreo întrebare. Nu se înşelase, băiatul l-a pus pe umăr pe Jamie şi l-a scos cu multă grijă din casă. Au străbătut vestibulul şi au ieşit toţi trei pe uşă. Aurora a închis-o cu grijă şi s-a rugat ca ziaristul să fi plecat. Detesta să vadă un articol despre ea, un servitor şi ceva asemănător unui sac de cartofi ieşind din casa lui lady Phoebe.

Eulalia a ajutat-o să-l dezbrace şi să-l culce. Doica a întrebat-o dacă ştie ce drog îi dăduseră, Aurora nu a putut să-i spună, dar avusese precauţia să ia corpul delict. Furase ceşcuţa cu resturi ale narcoticului. Aurora credea că fusese drogat cu seminţe de mac, beladonă şi încă ceva ce nu a putut să identifice deocamdată. Eulalia ştia că drogul avea un efect afrodiziac şi, cu toate că Aurora a întrebat-o în legătură cu asta, ea nu a lămurit-o la ce folosea. Când Eulalia a ieşit cu hainele lui Jamie, Aurora a profitat ca să-şi privească atentă cumnatul. Adormit părea mai tânăr şi

moliciunea capului său pe pernă i-a smuls un zâmbet. Avea încredere că nu se va supăra prea rău pe ea pentru că intervenise în treburile lui, dar o făcuse pentru o cauză bună. Lady Phoebe îşi va păstra reputaţia intactă, iar el nu va fi nevoit să ia de soţie o scorpie. S-a întors spre fereastră, a tras draperiile groase din catifea roşie şi în acel moment Jamie a fost cuprins de convulsii violente. Ea s-a speriat. A încercat să-l ţină, dar el a aruncat-o din pat de două ori. Intrarea Eulaliei a liniştit-o imediat.

— Abuzul de beladonă e periculos şi iată rezultatul.

Aurora a dat doar din cap, nefiind încă total conştientă de ceea ce se petrecea în realitate.

— Trebuie să-i pregătesc un purgativ.

— Îi va trece?

Eulalia s-a uitat la copilă şi a confirmat.

— Va trebui să rămân cu el şi să-l supraveghez. Chiar dacă beladona de obicei nu e mortală, în amestec cu seminţe de mac se poate dovedi periculoasă.

Aurora a dat din cap tăcută.

După ce lui Jamie i-au trecut convulsiile, Eulalia l-a lăsat un moment ca să-i pregătească poţiunea pe care au încercat să i-o dea cu linguriţa. A fost o muncă titanică. Jamie era prea drogat ca să poată înghiţi mare lucru, dar cu răbdare şi voinţă au reuşit să-l facă să bea o parte din ceaşcă. Aurora era asudată şi Eulalia a convins-o să facă o baie şi să bea o infuzie pe care i-o va pregăti chiar ea între timp, ca să-şi liniştească nervii şi s-o ajute să doarmă fără probleme. Aurora avea încredere că nimeni din personal nu va observa activitatea din vechea cameră a lui Jamie. Eulalia a convins-o să păstreze incidentul pentru ea. Dacă ştirea salvării contelui din casa lui lady Phoebe s-ar afla, ar putea să izbucnească un mare scandal şi ar fi o problemă pentru el. Aurora a încuviinţat, convinsă că doica avea dreptate.

Baia o revigorase. În sfârşit mirosul apăsător de

parfum vechi îi dispăruse de pe piele. Cumnatul ei îl avea impregnat pe haine, lady Phoebe avea un gust îngrozitor în privinţa parfumurilor. S-a întors în camera cumnatului ei. Chiar dacă nu purta decât o cămaşă uşoară şi halatul din mătase de culoarea lavandei, nu şi-a făcut griji, avea de gând să stea doar o clipă. Voia să verifice că totul era bine. Eulalia stătea lângă fereastră. Bea o ceaşcă de ceva ce mirosea foarte bine, şi Aurora a vrut să guste.

— Ai adus un pic şi pentru mine?

Eulalia i-a zâmbit drăgăstoasă cu o strălucire ciudată în adâncii ochi căprui, pe care ea nu a ştiut s-o descifreze.

— Sigur, copila mea.

Chiar înainte să termine de spus asta, umpluse o ceaşcă pentru Aurora şi aceasta a fost extaziată de gustul de scorţişoară al infuziei. A băut-o pe loc şi şi-a mai pus, în plus a devorat mai multe prăjiturele cu foitaj pe care le aşezase Eulalia pe o tavă.

— Jamie va dormi destule ore. Trebuie să ies un moment, a spus Eulalia, dar nu vreau să-l las singur.

— Voi rămâne eu cu ei, dar sper să nu-l mai apuce convulsiile.

Eulalia i-a zâmbit ca s-o liniştească.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, purgativul pe care i l-am dat va împiedica asta, dar sunt mai liniştită dacă nu rămâne singur până mă întorc.

Eulalia a ieşit încet din cameră şi Aurora a mers până la biroul din caoba închis cu grijă şi strălucitor. S-a uitat la diversele cărţi pe care le conţinea, a ales una scrisă în franţuzeşte, pe care nu o mai văzuse niciodată, s-a instalat comod în fotoliu şi a început să citească, aşteptând ca Eulalia să se întoarcă s-o înlocuiască.

*

Gura lui Justin avea gust de coniac. Sărutările erau

dulci, blânde, îi plăceau mult. În mod vag, în mintea ei au pătruns senzaţii ciudate, un zâmbet de satisfacţie i-a apărut pe buzele încă apăsate de gura lui. Imagini încă înceţoşate au umplut-o de fericire şi nostalgie. Justin ştia să fie un bărbat tandru când îşi propunea, deşi ea nu prea putea să-şi amintească toate detaliile. Îşi simţea membrele încă moi şi o toropeală îmbătătoare începea să îi dispară din muşchi. Nu voia să se scoale încă, dar mai degrabă ar fi murit decât să fie acuzată de trândăveală. A încercat să se ridice, dar trupul lui Justin atârna prea greu şi el era foarte ocupat să-i mângâie fiecare parte a trupului. A vrut să vorbească, dar avea gâtul uscat şi limba împleticită. A încercat să deschidă ochii, însă erau ca pietrele de mormânt, abia a reuşit să schiţeze un zâmbet şi să se întoarcă. Mişcându-se, nările ei s-au umplut de o aromă pe care şi-o amintea foarte bine şi care într-un fel îi aparţinea lui Justin. Alte detalii alarmante au pătruns în mintea ei confuză şi greoaie. Mâinile care o mângâiau erau mai blânde şi sărutările acelea tandre nu semănau deloc cu sărutările flămânde şi devoratoare pe care i le dădea Justin. A oprit mâna care îi mângâia bustul şi a reuşit să deschidă cu greu ochii. A văzut părul întunecat al însoţitorului ei şi cu un geamăt strangulat a zărit, ca prin ceaţă, chipul cumnatului ei purtând încă semnele lăsate de drog. El probabil că a simţit schimbarea, căci a deschis ochii calzi de culoarea violetelor. Confuzia a făcut ravagii în mintea lui, care s-a convulsionat cu groază. S-a îndepărtat speriat, a privit-o cu surpriză şi cu o profundă durere.

Plapuma a căzut până la şolduri şi amândoi au fost conştienţi că erau goi sub cearşafuri. Aurora şi-a acoperit gura ca să înăbuşe un strigăt, Jamie a îmbrăţişat-o ca să încerce s-o liniştească şi să evite să trezească toată casa creând un haos îngrozitor.

Uşa s-a deschis cu un zgomot puternic şi nişte ochi injectaţi de sânge nu au pierdut niciun amănunt din scenă. Justin a rămas paralizat de groază şi repulsie când a văzut

trupurile îmbrăţişate. Fierea i s-a urcat în gât lăsându-i un gust amar şi fierbinte.

Nu putea să se mişte, o furie oarbă, pârjolitoare îi strângea inima până într-un punct periculos. S-a uitat la Aurora şi a fost conştient că, dacă nu va părăsi casa, o va ucide imediat. Picioarele lui refuzau să se mişte, ochii continuau să privească trupurile goale, pe care amândoi şi le-au acoperit la unison, chipurile la fel de vinovate ca Iuda. Justin nu s-a uitat la fratele lui, nu putea, refuzul şi durerea erau atât de mari, încât nu putea crede că va mai respira normal. Când în sfârşit inima a început să-i bată din nou, s-a întors şi ca un suflet urmărit de diavol a părăsit camera fără să scoată niciun sunet.

Aurora şi-a văzut cămaşa şi halatul pe jos, lăsate în neorânduială, iar lacunele din orele trecute o asfixiau. Nu putea să-l privească pe Jamie şi el nu îndrăznea să spună nimic. Deşi nu-şi amintea cu exactitate ce se întâmplase, evidenţa era zdrobitoare. Aurora era acoperită până la bărbie, se simţea incapabilă să mişte un muşchi şi limba îi era paralizată. Jamie a avut inspiraţia să se întoarcă pentru a-i oferi puţină intimitate în vreme ce ea îşi punea grăbită cămaşa. Şi-a netezit părul răvăşit şi a oftat zbuciumată de tragedia care tocmai se abătuse asupra lor.

A fugit în dormitorul ei, căutând consolare şi curaj ca să-i explice lui Justin ce credea ea că se întâmplase, deşi ultimul lucru pe care şi-l amintea era cartea pe care o citea stând la picioarele lui Jamie. Cum ajunsese în patul lui nu putea să înţeleagă, era incapabilă să gândească logic. În ce moment al nopţii se culcase? Nu îşi amintea să se fi dezbrăcat şi un gol negru a înghiţit-o fără ca ca să poată evita asta.

Când s-a trezit, a hotărât că sosise momentul judecării şi condamnării ei. Un tremur de disperare a început s-o scuture fără milă. Dacă Justin fusese implacabil când a prins-o sărutându-se cu Diego în seră, nu voia nici

să-şi închipuie răzbunarea zdrobitoare care se va abate asupra ei, directă şi mortală. S-a îmbrăcat, s-a pieptănat ca şi cum ar fi mers la eşafod, cu pas şovăielnic a coborât până în bibliotecă în căutarea călăului şi judecătorului ei, dar Justin nu era în casă, şi nici Jamie. Aurora a fost dezolată şi mâhnită. Cum să raţioneze iraţionalul, cum să explice inexplicabilul. Era învinsă, scârbită de ea însăşi, umilită până în adâncul feminităţii ei. Simţea atâta tandreţe pentru cumnatul ei, încât poate în subconştientul ei mereu dorise de la el ceva mai mult decât prietenie şi de aceea noaptea trecută, chiar dacă în somn, poate că l-a dorit şi această dorinţă a îndemnat-o să se bage în patul lui. A alungat gândul, era convinsă că de cumnatul ei o unea un sentiment sincer de afecţiune şi prietenie. Mintea ei încâlcită continua să fiarbă făcând speculaţii. Unde era Eulalia? De ce continua să fie atâta tăcere în casă? Era ora prânzului şi ea rătăcea ca o nălucă pe holurile lungi de la etaj. Se uita pe fereastră, sperând să vadă o faţă prietenoasă şi cunoscută, dar singurătatea absolută şi tăcerea puseseră stăpânire pe sufletul ei ca o pecete de ceară. Era deprimată, plină de resentimente, furioasă. Pregătise o apărare care abia stătea în picioare şi avea încredere în cavalerismul lui Jamie pentru a umple golurile din mintea ei, dar. Destin laş şi crud!, era singură cu neputinţa de a lua o decizie.

Capitolul 36

Zilele treceau, iar Aurora tot nu avea vreo veste de la nimeni, însă era recunoscătoare că de data asta Justin nu luase copiii, fiindcă n-ar mai fi putut să treacă iarăşi prin acela a chin. Ochii îi rătăceau prin geamurile din bibliotecă. Privea grădina tăcută din spatele casei, unde câţiva

trandafiri începeau să se desfrunzească încet şi inexorabil la fel cum ea depăna imagini tulburătoare în minte. Doar după un examen conştiincios al inimii a putut să adune piesele care lipseau. Absenţa doicii era un răspuns lămuritor în această privinţă. Şi ea fusese drogată, deşi nu ştia scopul pe care îl urmărise Eulalia cu asta. De prea multe ori intervenise doica în viaţa ei, se simţea neliniştită, căci să lovească în felul acesta în stima ei scăpa logicii sale.

A auzit poarta închizându-se şi ultima fărâmă de pace i s-a scurs din inimă când a înţeles că îi sosise ceasul. Justin a ajuns la uşa bibliotecii cu paşi iuţi, seci. A privit-o, a fulgerat-o cu ochii îngheţaţi şi dispreţuitori. Dar ea era cu spatele la orice scrutare răuvoitoare. Se uita pe fereastră ca şi cum de cealaltă parte a geamului viaţa ar fi fost mai uşoară şi mai tihnită. Justin a privit rochia din catifea verde, părul strâns într-un fileu negru. Mâinile şi le ţinea strânse în faţă şi privirea pierdută în infinit.

Nu a vorbit, a continuat s-o privească în tăcere, ea tot nu s-a întors. Nu putea să-l privească în faţă, simţea prea multe remuşcări şi regrete. A dorit ca timpul să se fi oprit la… dar era târziu pentru lamentări Cu un oftat obosit s-a întors şi a privit puţurile negre şi insondabile în care se transformaseră ochii lui Justin.

— Pleacă din casa şi din viaţa mea!

Ura din ochii lui a însemnat-o cu foc.

— Nu! Mai întâi trebuie să vorbim.

— Nu e nimic de spus decât să pleci chiar acum!

— Nu fără copii.

Ea ştia care va fi pedeapsa, dar nu avea de gând s-o îngăduie.

— Copiii mei nu intră în această discuţie.

Ea şi-a înghiţit replica.

— Copiii noştri, l-a corectat, au nevoie de mine.

— Cu siguranţa nu au nevoie de o mamă adulteră!

Ea îi înţelegea dispreţul şi nu s-a apărat. Justin avea

dreptul să se simtă jignit până în străfundul sufletului.

— Chiar adulteră, rămân mama lor, şi nu voi pleca fără ei!

Aurora a reuşit să-şi controleze tremurul vocii.

— Poţi să ai alţi copii cu amantul tău, nu mă mai interesează.

Asta chiar a reuşit s-o rănească profund.

— Jamie nu este amantul meu, l-a apărat ea, iar el a pufnit scârbit.

A privit-o cu atâta durere, încât ea s-a înfiorat.

— Scuzele tale nu mai contează, am hotărât că vei pleca, şi nu mă vei convinge de contrariu.

Vocea lui Justin era la fel de ameninţătoare ca şi persoana lui. Ea putea să-i dea doar timp până când va fi pregătit s-o asculte.

— Am nevoie de câteva zile ca să-mi aranjez treburile, apoi ai cuvântul meu că voi pleca.

Justin nu a cântărit rapiditatea cu care Aurora îşi acceptase plecarea. Dacă s-ar fi gândit un moment, ar fi trebuit să se alarmeze, dar, îndurerat cum era, s-a întors numai şi a plecat lăsând-o singură, copleşită de o senzaţie de gol.

*

Aurora stătea în aceeaşi poziţie învinsă. Nu şi-o schimbase de când o lăsase Justin în urmă cu doar două ore. Continua să privească în gol, suferind, şi să facă planuri.

Jamie doar şi-a dres glasul nervos. Era în cadrul uşii neîndrăznind să intre şi ea s-a întors fără zâmbetul pe care i-l oferea mereu când îl vedea. El a observat cearcănele adânci din jurul ochilor ei şi un sentiment întunecat l-a scuturat din interior.

— Niciodată nu te-am crezut laş, Jamie. Aşteptam

prezenţa ta ca să mă ajuţi să-l conving pe Justin de injusteţea judecăţii lui.

El a privit-o uimit şi vinovat.

— Oare puteam să-l convingem de ceea ce făceam în pat?

— Nu merit sarcasmul tău, Jamie, al tău nu.

Era rănită şi a închis ochii ca s-o ascundă.

— Îmi pare rău, Dawn. Sunt înnebunit, pentru că nu am putut să-l conving de contrariu. Nu trebuia să-mi vărs frustrarea pe tine.

Ea a oftat întristată şi s-a aşezat.

— Trebuie să plec, să părăsesc casa.

Jamie s-a uitat la ea îngrozit.

— Nu trebuia…

Ea nu l-a lăsat să termine.

— Aici nu mai am niciun drept. Dacă fratele tău vrea să mă arunce în stradă, nu poate să-l împiedice nimeni s-o facă, dar nu mă plâng. Este hotărârea lui şi o accept.

Atâta resemnare l-a copleşit.

— Tu nu eşti vinovată, Dawn.

Aurora a văzut cum cumnatul ei lăsa să-i cadă capul în piept, cu îndoială.

— Eu eram cu tine în patul tău, în caz că ai uitat, oricare altă explicaţie este de prisos, Jamie. Justin ştia ce căuta şi unde să găsească, asta trebuie să lămuresc şi nu mă voi opri până n-am să reuşesc. Jamie nu i-a înţeles vorbele şi a rămas privind-o serios. Ea a oftat din nou şi a continuat liniştită: Lady Phoebe te drogase şi voia să te folosească pentru a te compromite. Angajase un ziarist pentru asta. Eulalia a aflat de la o cameristă care lucrează pentru unchiul meu în Turnul Roşu. Doica mi-a spus, iar eu am hotărât să intervin fără consimţământul tău. Eulalia a angajat o trăsură cu doi grăjdari şi le-am oferit două mii de lire ca să mă ajute să te aduc acasă. Jamie a respirat adânc. Ţi-am dat un purgativ şi am rămas să am grijă de tine.

Următorul lucru de care îmi amintesc este că eram cu tine în pat şi îţi acceptam mângâierile.

Jamie a dat din cap a negaţie, încă nevenindu-i să creadă.

— Am amintiri vagi.

Aurora a lăsat capul în jos ruşinată.

— Eu nu reuşesc să pun toate piesele cap la cap, dar nu încape îndoială că ne-am petrecut noaptea împreună.

Aceste din urmă cuvinte le-a spus cu o ruşine înduioşătoare.

— Niciunul dintre noi nu era conştient de ce se întâmplă. Fratele meu va trebui să accepte.

Aurora a râs fără chef.

— Fratele tău este un expert în a nu crede decât ce îi convine.

Critica era absolut justificată.

— Îmi pare cu adevărat rău, Dawn!

Atâta vină a reuşit s-o înfurie din nou.

— Nu eram conştienţi de ce se întâmplă!

— Asta nu este întru totul adevărat.

Ea s-a uitat la el neînţelegând. Jamie stătea tot cu capul plecat.

— Ştiam că eşti tu, credeam că visez, dar, la urma urmei, ştiam eşti tu. M-am îmbătat de mirosul tău, ţi-am simţit gura şi am înnebunit.

Aurora a rămas tăcută, cu privirea îngheţată şi plină de teamă.

— Jamie, nu… te rog! a implorat.

El a privit-o întristat.

— Sunt îndrăgostit de tine, iar Justin ştie de mult, mult timp.

Aurora şi-a acoperit gura ca să înăbuşe un strigăt de spaimă. Un fior de vină a scuturat-o din cap până-n picioare. S-a ridicat neliniştită şi s-a îndreptat spre fereastră, incapabilă să-şi privească în faţă cumnatul. Preţ

de câteva minute care au părut eterne, tăcerea dintre ei spunea mai mult decât vorbele. În sfârşit, Aurora a vorbit în şoaptă.

— Atunci, sunt mai vinovată decât credeam. Tristeţea din glas l-a făcut pe Jamie să se ridice dintr-un salt. Ea a continuat: Purtarea mea a fost de neiertat, ruşinoasă şi mârşavă. Niciodată nu trebuia să fi fost atât de frivolă în afecţiunea mea faţă de tine. Ochii lui s-au adumbrit auzind-o. Aurora a înţeles totul într-o secundă şi remuşcările i-au sfârtecat sufletul cu ferocitate, vorace. Fugeai de compania mea, doreai să pleci, iar eu, în egoismul meu, nu am văzut dincolo de sentimentele mele de singurătate. A înghiţit în sec şi l-a privit din nou cu o intensitate copleşitoare. Ai multe să-mi ierţi, Jamie

Aurora şi-a acoperit faţa, încercând să oprească hohotele violente care începuseră s-o scuture. A rămas paralizat auzind enormitatea a ceea ce spunea ea. Prin vorbele ei îşi asuma toată vina. Şi ruşinea îi rodea măruntaiele devorându-l.

— Dacă tot spălăm rufele murdare, lasă-mă să le spăl şi pe ale mele.

Ea continua să hohotească fără să se poată controla. Jamie s-a apropiat şi a îmbrăţişat-o ca s-o consoleze. Aurora l-a lăsat, pentru că amărăciunea din sufletul ei era prea mare şi acum. Mai mult ca oricând, avea nevoie de o dovadă de afecţiune indiferent cine i-o arăta.

— Aş fi putut să plec, dar doream să fiu aproape de tine, să-ţi ofer ajutorul meu, un umăr pe care să te sprijini. Cunosc prea bine intransigenţa care îl domină pe fratele meu şi mă temeam pentru tine. Aurora s-a îndepărtat uşor şi l-a privit cu ochii încă plini de lacrimi şi tăcută. Jamie a continuat: Afecţiunea şi simpatia ta au însemnat pentru mine mult mai mult decât îţi poţi închipui. Mereu am păstrat speranţa că îmi voi stăpâni sentimentele. Am crezut în mod prostesc că reuşisem… până noaptea trecută. Ea l-a

privit cu empatie. Vina mea reală este că nu am remuşcări, pentru că o iubesc pe soţia fratelui meu. Aurora i-a pus un deget pe buze i-a zâmbit duios într-o încercare de a-l face să tacă, dar nu a reuşit. Tu eşti cea care are multe să-mi ierte…

Ea a negat din nou, dând din cap imperceptibil.

— Nu mai contează care dintre noi este vinovatul. Doar rezultatul este important în aceste momente. Trebuie să plec şi am nevoie de ajutorul tău. Jamie a deschis ochii cu o întrebare în ei. Justin vrea să plec fără copii, dar eu nu sunt dispusă la asta. Ştiu că Roderick este moştenitorul lui, n-am de gând să fac nimic ca să schimb acest lucru, dar copilăria trebuie să şi-o petreacă alături de mama lui. Când va fi destul de mare ca să se ocupe de moştenirea lui, se va întoarce.

— Justin va răscoli şi cerul, şi pământul după ei.

Afirmaţia a făcut-o să se înfioare, dar nu a înmuiat-o în hotărârea ei.

— Trebuie să mă ajuţi, Jamie!

Frumoşii ochi ai Aurorei l-au implorat.

— Îţi datorez măcar asta, este cel mai mic gest pe care pot să-l fac pentru tine. Ce doreşti să fac?

Aurora i-a explicat planul pe care îl născocise de atâtea luni. Jamie o asculta absorbit şi din când în când dădea din cap.

— Este neapărat necesar ca eu să rămân aici, pentru ca Justin să nu poată să le ia urma.

— Represaliile pot fi îngrozitoare.

Aurora a înghiţit cu greu.

— Ştiu. Sunt conştientă de riscuri, dar trebuie să acţionez cu sânge-rece, să îndur furtuna atunci când va veni.

Jamie s-a schimonosit auzind comparaţia.

— Care este rolul meu în acest plan? a întrebat-o nehotărât.

— Trebuie să-i scoţi pe copii din Anglia. Îi vei duce în Franţa şi de acolo până la frontiera de la Irún. Diego îi va aştepta ca să-i ducă la naşa mea.

— Justin îi va căuta şi în gaură de şarpe, i-a spus.

Aurora ştia, dar era hotărâtă.

— Ar fi mult mai uşor pentru el să ne urmărească dacă aş pleca şi eu cu ei şi, crede-mă, este tot ce doresc mai mult, dar voi rămâne aici până când prezenţa mea îi va deveni de nesuportat. Abia atunci voi pleca.

— Te va urmări, ştii asta.

Ea a râs iarăşi fără chef.

— Dar eu am de gând să stau în Franţa cu bunica o bună bucată de timp. Pot să fiu foarte evazivă dacă scopul scuză mijloacele.

Jamie s-a strâmbat văzându-i încrederea.

— Eşti sigură că ţiganii mă vor accepta printre ei?

— Eşti unchiul copiilor, te vor accepta, nu am nici cea mai mică îndoială.

Jamie nu era întru totul convins, dar nu voia să-i răpească niciun dram de speranţă. Avea încredere că Justin îşi va reveni în minţi măcar în ultimul moment şi era dispus să încerce chiar dacă asta s-ar fi înfăptuit prin forţa pumnului.

— Ştii că Justin nu te va ierta niciodată că mă ajuţi, i-a spus ea.

Aurora s-a uitat la cumnatul ei cu mâhnire. Ştia cât de răzbunător putea fi soţul ei şi să creeze o ruptură între fraţi era cu totul demn de dispreţ. A râs de prostia ei, ruptura era creată în mod implacabil şi ireparabil de mult timp.

— De când ai apărut tu, relaţia cu fratele meu a fost un fir subţire care ameninţa să se rupă la cel mai mic oftat. Am mâinile şi picioarele legate. Până când el singur nu-şi dă seama de greşeala lui, noi ceilalţi nu putem să facem nimic.

Jamie privea tomurile frumoase legate în piele şi le mângâia cu fiecare silabă pe care o rostea. Când a tăcut, s-

a întors şi şi-a sprijinit ochii de culoarea violetei pe Aurora.

Capitolul 37

Lunga absenţă a lui Justin uşurase pregătirile Aurorei. De trei săptămâni copiii se îmbarcaseră împreună cu Jamie în oraşul portuar Devon, cu destinaţia Franţa. Despărţirea fusese amară, dar, în acelaşi timp, plină de speranţă. Avea încredere că soarta le va zâmbi şi pe mai departe, deşi se temea de întoarcerea lui Justin mai mult decât lăsa să se vadă. Singurul lucru care îi alina durerea era să ştie că acasă la ea copiii vor fi în siguranţă. Socrul ei, neştiind nimic, era tot în Edinburgh. Justin reuşise să-l ţină foarte ocupat şi Aurora se înfiora la gândul explicaţiilor pe care i le va da fiul lui despre ea când va sosi momentul. Doica ei, cauzatoarea acestei situaţii, continua s-o aştepte în Turnul Roşu şi ea se temea de înfruntare, pentru că urmările acesteia puteau fi distrugătoare. Aurora nu ştia unde era Justin, nu-l văzuse nimeni în Londra în ultimele cinci săptămâni şi ea număra zilele ca şi cum ar fi fost o condamnată la moarte aşteptând spânzurătoarea. Niciodată în viaţa ei nu fusese mai apatică şi mai pasivă. Zilele se succedau cu o asemănare zdrobitoare, era o crudă aducere aminte a cât de goală era viaţa ei pe insula aceea rece şi umedă. Cu excepţia pregătirilor frenetice pentru plecarea copiilor din ţară, nimic nu reuşise s-o emoţioneze, să-i trezească vreun sentiment în afară de tristeţe şi teamă. O teamă care tot creştea pe măsură ce zilele treceau într-o agonizantă aducere aminte a ceea ce se întâmplase.

A oftat din nou obosită. Avea nevoie de activitate, dar nu putea să plece în Turnul ei până nu vorbea cu Justin. A zâmbit fără chef, fiindcă mintea ei omitea cu bună ştiinţă faptul că Justin o judecase şi o condamnase. Dacă exista

dreptate pe lume, probabil că se afla în infern, pentru că ea nu văzuse nicio fărâmă în ultimii patru ani.

Vocea cameristei care o anunţa că e gata baia a scos-o din gânduri. S-a ridicat ca un automat de pe scaunul pe care stătea lângă fereastră şi a privit în zare ca şi cum astfel ar fi putut să evadeze. S-a îmbăiat, a cinat şi a aşteptat, cum făcea de atâtea zile. Din nou epuizarea a doborât-o purtând-o într-un somn în care sufletul îi era pradă emoţiilor incontrolabile. S-a trezit când zorii încă nu se iviseră anunţând că începe o nouă zi, cu speranţele, dorurile şi decepţiile ei. Zgomotul copitelor unui cal a rupt tăcerea ca o prevestire de furtună. Aurora şi-a pus capotul chiar mai repede decât îngăduiau mâinile neîndemânatice şi amorţite. A auzit paşii grei urcând scările. O uşă care se deschidea şi se închidea în mai puţin de o secundă. Stătea în picioare cu sufletul la gură, într-o implorare mută. Momentul a fost atât de lung, încât Aurora a ajuns să se întrebe dacă mai respira, fiindcă bătăile inimii nu o mai loveau în cap şi sângele şi-l simţea la fel de rece ca şi sufletul.

Justin a deschis uşa dormitorului atât de tare, încât ţâţânile au protestat cu un scârţâit malefic, parcă amintindu-i că se afla într-o casă plină de spectre ce îi vor devora sufletul într-un moment de neatenţie. Nu a avansat, a rămas liniştit în prag ca şi cum în două secunde ar fi trebuit să hotărască dacă o va ucide sau nu. Aurora s-a rugat să fie a doua variantă, pentru că mai avea încă multe de făcut.

— Unde sunt?

Din fericire, veninul din vorbele lui Justin nu putea să-i ia viaţa din trup, nu încă.

Chelăreasa şi camerista s-au ivit pe culoar. Justin a închis uşa cu un mormăit, ucigând speranţele pe care le nutrea Aurora că ar putea s-o ajute prin prezenţa lor. Le-a lăsat afară fără menajamente şi dându-le de înţeles că nu

va îngădui intervenţia lor într-o dispută de familie. Aurora a oftat iarăşi violent.

Justin îşi lovea coapsa cu biciul din piele pe care nu îl lăsase la grajduri, dar ei nu îi era frică de loviturile fizice, temerea ei era mult mai profundă şi mai demoralizantă. A văzut, fără să poată să-şi înghită amarul, felul lent şi inexorabil în care Justin o examina cu o privire glacială şi plină de ranchiună.

— Unde sunt copiii mei?

Justin înainta cu paşi înceţi şi siguri spre locul unde se afla ea. Aurora şi-a strâns capotul şi mai mult pe trup şi s-a lipit de piciorul patului făcând inconştient un pas înapoi, de parcă încerca să-şi găsească un reazem în lemn pentru picioarele care îi tremurau.

— La adăpost, i-a răspuns.

El a mai făcut un pas, ameninţător.

— La adăpost de tatăl lor?

Gura lui Justin emana ură.

— La adăpost de mânia dumitale.

El a privit-o nedumerit.

— Mânia mea are un singur destinatar: tu!

Ea s-a chircit şi a lăsa privirea în pământ.

— Odată m-ai îndepărtat de ei fără urmă de remuşcare. Nu se va mai întâmpla. Furia dumitale m-ar îndepărta de ei şi nu pot, nici nu trebuie să permit asta.

Justin a înghiţit în sec, a mai făcut un pas. Corpul îi tremura, iar el încerca să-şi controleze furia oarbă care îl domina.

— Unde sunt?!

Aurora a înălţat privirea şi s-a uitat la el. Furia lui se simţea în aer, dar ea a depăşit pragul prudenţei când a făcut un pas şi a rămas la mai puţin de un centimetru de el. Mândră şi arogantă ca o cuceritoare.

— La adăpost! a şuierat ea cuvintele, iar ochii au arătat durerea care o copleşea.

Amândoi au rămas faţă în faţă fără să clipească, sorbindu-şi răsuflările întretăiate şi furioase. Muşchii lui Justin tremurau în încercarea de a-şi stăpâni furia pe care o simţea. A strâns pumnii lipindu-i de coapse, ca să n-o lovească… Ea stătea tot dreaptă şi ofensată ca o regină detronată fără motiv.

— Jur că-mi vei spune unde sunt dacă mai vrei să-ţi păstrezi gâtul neatins!

Ameninţarea nu a speriat-o. A continuat să-i susţină privirea hotărâtă, plină de furie.

— Gâtul meu este ultimul lucru care mă îngrijorează în aceste momente. Copiii mei sunt şi vor rămâne departe de dumneata până când vom ajunge la un acord. Până când ai să mă ierţi.

Gura lui Justin s-a strâns într-o linie dură şi feroce.

— Nu am de gând să te iert niciodată, sunt pe punctul să comit un asasinat şi jur pe Dumnezeu, că nu voi regreta!

Aurora i-a întors spatele cu trufie şi, strângându-şi părul, i-a oferit gâtul.

— Aşa să fie atunci, să terminăm dracului odată cu asta!

Justin a deschis gura surprins şi mai furios încă, pentru că nu se aştepta la reacţia asta din partea ei. Curajul ei era un blestem. Aurora a aşteptat un moment care i s-a părut etern. Sânii îi urcau şi coborau frenetic în faţa grozăviei propriei îndrăzneli, dar voia să-i demonstreze că nu-i păsa de viaţa ei. Avea multe lucruri să-i explice, dar nu putea s-o facă dacă el era stăpânit de furie. Justin a reuşit să se controleze îndeajuns ca s-o poată privi fără ura care îl hrănise timp de săptămâni. S-a întors şi a început să meargă spre uşă, dar Aurora nu l-a lăsat.

— Nu, nu pleca încă! El s-a întors din nou şi s-a uitat la ea cu ochi ca de iască. A făcut un pas şi Aurora s-a silit să nu dea înapoi. Regret foarte mult ce s-a întâmplat, dar nu a fost premeditat, a început deodată. N-am vrut

niciodată să te rănesc.

Justin a crezut că-şi bătea joc de el. Avea încă în minte, ca scrisă cu fier roşu, scena cu fratele lui şi ea îmbrăţişaţi, sărutându-se. Credea cumva că e prost?

— Nu vei mai ieşi din camera asta până nu-mi vei spune unde sunt copiii mei!

Justin continua să strângă biciul într-o încercare de a-şi calma furia, dar aceasta creştea cu fiecare privire pe care i-o întorcea ea.

— Sunt nevinovată, Justin. N-am avut niciodată intenţia să te jignesc. Deşi nu pot să explic ce s-a întâmplat, sunt nevinovată.

El a fost convins că vorbele ei erau o bătaie de joc.

— Puţin îmi pasă că-ţi proclami nevinovăţia, când am văzut cu propriii ochi. Îţi repet: unde sunt? a întrebat cu glas sec.

Aurora a ştiut că nu va putea să-l convingă. Şi a hotărât să arunce prosopul.

— Copiii vor locui cu mine până când Rodrigo va avea vârsta necesară ca să se ocupe de obligaţiile lui ca moştenitor, numai dacă el va dori, căci nu îl voi obliga niciodată să plece din casa lui dacă el nu vrea.

Justin a crezut că nu auzise bine şi a zâmbit sardonic.

— Nu există loc pe pământ în care să poţi să-i ascunzi de mine, şi tu ştii asta. Când îi voi găsi, roagă-te ca furia mea să fi scăzut destul ca să nu mă mai intereseze ce faci cu viaţa ta. Şi îţi jur că nu-i vei mai vedea!

De asta se temea cel mai mult. Justin era atât de răzbunător, încât o va face să plătească prin copii păcatul ei. Aurora ştia că nu putea să dea înapoi. Ajunsese într-un punct din care nu exista cale de întoarcere şi din acest motiv a continuat să privească înainte.

— Nu mă vei îndepărta de ei. De data asta nu-ţi voi permite, pentru că…

Justin nu a lăsat-o să termine, s-a apropiat din nou de

ea. Dar de data asta avea o strălucire primejdioasă în ochi. Aurora s-a temut că mersese prea departe.

— Nu-ţi voi acorda divorţul! Nu te vei căsători cu fratele meu!

Ea s-a înecat cu vorbele lui. L-a privit de parcă nu l-ar fi cunoscut şi a dorit să-l facă să-şi înghită vorbele, aşa că i-a răspuns muşcător:

— Jamie a fost întotdeauna cel mai bun dintre voi doi!

Imediat s-a căit de cuvintele ei, dar nu a mai putut să le retragă. Justin a prins-o de gât şi a început să i-l strângă cu furie. Aurora a crezut că i-l va rupe în două şi a luptat pentru aer, dar nu a reuşit. Justin era livid, nu-şi mai controla furia, era pradă emoţiilor. Dar dorea să şteargă acele vorbe de pe buzele ei, vorbe care îl răniseră profund şi iremediabil. Mâna lui Justin continua să strângă gâtul Aurorei într-o ameninţare clară în vreme ce îi sorbea cu lăcomie răsuflările întretăiate de frică. Aurora era pe punctul să leşine. Ştia că îl adusese într-un punct fără întoarcere şi şi-a regretat uşurinţa limbii. Cu cuvinte strangulate l-a rugat să îi dea drumul, dar Justin îşi ieşise din minţi, deşi a reuşit să micşoreze presiunea când a auzit implorarea ei.

— Te rog, Justin, te rog, sunt însărcinată!

Justin i-a dat drumul la fel de repede cum ar fi eliberat un tăciune încins şi cu o groază absolută şi-a privit mâinile. Aurora îşi masa gâtul şi încerca să facă aerul să ajungă în plămâni. Abia putea să gândească, îi era greu să-şi recupereze calmul. A văzut cu teamă că de pe chipul lui Justin dispăruse culoarea. A văzut confuzia, tulburarea punând stăpânire pe el şi, în ciuda fricii ei, l-a compătimit. Diferite emoţii au străbătut chipul lui. Aurora nu ar fi ştiut să spună care va fi următoarea lui mişcare. A aşteptat răbdătoare ca Justin să spună ceva, dar el stătea într-o tăcere absolută privind-o cu o ură neagră. Când Aurora a început să se mişte, Justin a întrebat-o cu glas ca de catran:

— Cine? A văzut uluit că ea nu răspundea şi l-a cuprins furia. A aşteptat un răspuns care nu venea şi, dând din cap în semn de negaţie, s-a apropiat din nou de ea. Cine?!

Strigătul a surprins-o atât de mult, încât nu a putut decât să spună adevărul.

— Sincer, nu ştiu.

Răcnetul a fost atât de asurzitor, încât Aurora s-a făcut mică mai mult datorită surprizei decât de teamă. Justin era turbat. Lovea tot ce întâlnea în cale prin cameră. A aruncat cu furie frumoasele vaze şi figurine de pe rafturi. A smuls perdelele, tablourile şi obiectele pe care Aurora le pusese cu drag în camerele ei.

Ea nu putea să se mişte, era paralizată, nu văzuse niciodată atâta furie dezlănţuită. Nimic nu a scăpat furiei lui Justin şi când s-a întors spre ea Aurora s-a rugat ca moartea să-i fie rapidă.

*

Adam a deschis uşa, iar Jamie a ştiut după expresia de îngrijorare de pe chipul majordomului că se întâmpla ceva foarte grav. Chiar în momentul în care îi dădea pălăria şi mănuşile, a auzit un strigăt tunător la etaj şi a ştiut că Aurora era în primejdie. Auzea strigăte înnebunite. Vaze care se spărgeau şi materiale rupte. A alergat iute în vestibul. A urcat treptele din trei în trei şi exact când ajungea pe holul de la etajul al doilea le-a văzut pe chelăreasă şi pe cameristă cum se îmbrăţişau plângând. A încercat fără succes să deschidă uşa de la dormitorul Aurorei, dar era încuiată pe dinăuntru. A lovit cu pumnii în ea, dar zgomotul din interior îi acoperea loviturile. Hotărât, şi-a luat avânt şi, cu umărul drept, a lovit cu furie lemnul. Uşa s-a izbit de perete. Odată ajuns înăuntru. Jamie şi-a înghiţit fierea care îi suia pe gât. Justin o ţinea pe Aurora de

mijloc şi cu cealaltă mână o strângea de gât. Din doi paşi a ajuns la fratele lui şi cu o lovitură sigură în falcă l-a făcut să-i dea drumul. Aurora zăcea inconştientă la picioarele lor.

Justin şi-a venit în fire şi spasme de groază l-au scuturat fără milă la vederea distrugerilor pe care le făcuse în cameră. A văzut cum fratele lui o lua pe Aurora şi o culca pe patul răvăşit, a respirat adânc şi a plecat. Nimic nu-i justifica furia dezlănţuită. Trebuia să se calmeze ca să-şi pună ordine în gânduri, să-şi revină din nebunia oarbă care îl posedase.

Jamie le-a permis chelăresei şi cameristei să intre. A observat cu un oftat de uşurare că Aurora respira încă. I-a văzut vânătăile urâte de pe gât, martor implacabil al intenţiilor lui Justin, şi şi-a blestemat fratele pentru gelozia obsesivă şi brutalitatea lui. Aurora îşi revenea şi, când a deschis ochii chihlimbarii, un licăr de groază a învăluit-o deodată. Jamie a îmbrăţişat-o, a consolat-o şi uşile închise s-au deschis făcând loc torentului dezlănţuit de sentimente stăpânite. Aurora a ştiut că minunile nu existau şi o decepţie rece a frânt-o în două fără milă.

Când Jamie a văzut că Aurora se simte bine, a coborât scările cu o hotărâre de neclintit. Şi-a căutat fratele mai mare şi l-a găsit golind o sticlă de coniac în birou. A mers cu hotărâre până la el şi i-a izbit iarăşi un pumn în mandibulă. Justin nu a putut să se agaţe de nimic şi a căzut la pământ pe spate. Jamie l-a ridicat din nou şi din nou i-a dat un pumn. Justin nu s-a apărat, doar l-a privit cu atâta descurajare încât Jamie a lăsat în jos pumnul pe care îl ridicase din nou. Violenţa năştea doar violenţă şi în seara aceea se risipise prea multă.

— Niciodată nu te-am crezut atât de răzbunător şi plin de iraţionalitate. Când eram copil, îţi admiram aplombul, controlul şi azi simt o ruşine extremă. Comportamentul tău nu are justificare şi te dispreţuiesc pentru asta. Justin a acceptat cuvintele, le merita, dar nu a reuşit să-şi

domolească supărarea. Purtarea ta este crudă şi josnică. Eşti cel mai rău soţ pe care l-am văzut vreodată şi pe viaţa mea că nu vei mai pune un deget pe Dawn, nici acum, nici altă dată! i-a spus sălbatic.

Privirea lui Justin picura venin când l-a auzit vorbind aşa despre soţia lui. S-a ridicat mândru, şi-a aranjat reverele jachetei ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei altercaţii pe stradă. Aproape fusese pe punctul să comită o nebunie. Din fericire, intervenţia divină era de partea soţiei lui adultere. Justin simţea prea multă furie ca să tacă.

— Felicitările mele, frate, vei fi tată!

Jamie a rămas năuc şi pentru moment s-a clătinat. Mărturisirea îl luase prin surprindere. A deschis gura într-o încercare să vorbească, dar cuvintele refuzau să-i iasă din gâtlej şi, după ce a asimilat vestea, cu un răcnet furios s-a năpustit la fratele lui într-o încercare de a-i zdrobi craniul, atât de mare era furia lui. De data asta Justin nu a fost luat pe nepregătite, i-a întors loviturile una câte una. Amândoi au căzut la pământ şi au distrus mai multe scaune în încăierare. A căzut dulapul pentru sticle şi niciunul nu a dat atenţie sticlei sparte. Justin ştia că fratele lui era furios pe el, iar el era furios pe el însuşi. Dar mânia, neputinţa şi tristeţea îi făceau să întoarcă loviturile nepăsându-le de consecinţele finale. Jamie urla în sinea lui. Faptul că fratele lui o lovise fiind însărcinată era de neînţeles pentru el, nu exista justificare pe lume pentru atâta brutalitate.

Când s-a auzit o împuşcătură, amândoi fraţii au oprit imediat lupta. Şi-au întors ochii spre uşă şi au văzut speriaţi că Aurora avea un revolver pe care îl îndrepta spre tavan şi care încă fumega. Mai multe bucăţi de stuc şi de zugrăveală căzuseră pe lemnul lustruit al podelei. Când a armat din nou pistolul, amândoi s-au ridicat grăbiţi. Justin se uita la ea cu grijă, Jamie cu ruşine, dar niciunul dintre ei nu s-a mişcat de pe locul lui, aşteptau în tăcere ca ea să vorbească.

Aurora şi-a dres glasul de mai multe ori, căci îşi simţea gâtul uscat, dureros. Avea vocea răguşită şi sufletul zdrobit. A făcut doi paşi şi a îndreptat ţeava revolverului chiar în centrul pieptului lui Justin. L-a privit cu atâta deziluzie, încât el a simţit un fior străbătându-l din cap până-n picioare.

— Nimic nu justifică asemenea violenţă, pentru că sunt nevinovată! Ce s-a întâmplat a fost un accident provocat de doica Eulalia într-o încercare de a răzbuna ticăloşia dumitale de a-mi lua copiii cu ceva timp în urmă. Ticăloşie pe care ai uitat-o după cum ţi-a convenit. Îi era greu să rostească vorbele, a respirat şi a continuat: Nu doresc să mai stau aici şi voi apela până şi la Papa de la Roma ca să invalideze această căsătorie dezastruoasă. Căsătorie pe care trebuia să nu fi celebrat-o niciodată. Justin a privit-o livid şi uluit, dar a continuat să tacă, aşteptând. Începusem să te iubesc, Justin! Ea şi-a îmblânzit glasul şi el a gemut, întrucât, pentru prima oară, îl tutuia şi a savurat momentul care avea gustul amar al groazei. Nimic nu mi-a pricinuit mai multă durere decât să înţeleg că te rănisem, dar nu a fost conştient, îţi jur!... însă acum nu mai contează motivele. Nu pot să trăiesc cu tine, nici nu vreau, de-acum îţi spun adio pentru totdeauna.

Aurora s-a întors spre cumnatul ei cu un rictus de durere pe chip. Sperase să vorbească în mod civilizat cu Justin, dar se dovedise cu neputinţă. Îi înţelegea în parte supărarea, dar nu putea să-i justifice dorinţa de răzbunare, faptul că nu accepta să-i asculte motivele, orb la orice explicaţie, iar ea se resimţea din cauza asta. Şi-a privit cumnatul, iar rictusul s-a transformat în disperare. A ridicat mâna şi, cu degetele îndoite, l-a mângâiat pe obraz. Apărarea curajoasă pe care o făcuse onoarei ei o umplea de recunoştinţă. Amândoi atât de englezi şi atât de diferiţi. Aurora a coborât arma până i-a ajuns lângă coapsa dreaptă şi a lăsat bărbia în jos într-o înfrângere completă.

Justin se zbătea între furie şi vină, dar a continuat să stea liniştit, tăcut. Jamie a respirat adânc şi, înaintând un pas, i-a luat arma din mână. I-a trecut braţul peste umeri şi a mers cu ea până la uşă. Înainte de a păşi peste prag, s-a întors ca să se uite la fratele lui, cu atâta răceală încât Justin s-a îndoit de propria luciditate. Jamie i-a vorbit cu glas deziluzionat, încărcat cu tot reproşul înţelepciunii.

— Aveai totul, şi acum nu ai nimic. Bucură-te de triumful tău, îl meriţi, frate!

*

Aurora nu a vrut să-şi ia lucrurile. Jamie a însoţit-o până la reşedinţa din Park Lane. Dimineaţa urmau să plece spre Turnul Roşu. Ea l-a implorat să păstreze tăcerea faţă de familia ei. Nu dorea să-i supere cu amănunte despre nefericirea ei. El nu era de acord, dar i-a acceptat rugămintea.

Au făcut drumul în tăcere. Aurora nu era în stare să rostească niciun cuvânt. Zbuciumul ei era prea mare şi decepţia o învăluia ca moartea. Trăsura s-a oprit cu o mişcare bruscă. Jamie a scos cheia din buzunar fără să-i dea drumul la braţ. O simţea tremurând şi şi-a blestemat din nou fratele. Casa era întunecată şi tăcută. Personalul dormea şi Aurora i-a cerut să nu trezească pe nimeni. Voia să-şi facă un ceai, iar Jamie a însoţit-o. Aurora a făcut ceaiul în mod mecanic şi pasiv. Zâmbetul îi părăsise iarăşi chipul. S-a aşezat la masa goală şi a băut ceaiul fierbinte într-o încercare de a-şi încălzi sângele îngheţat de evenimente. Jamie stătea tăcut, deşi era tentat să-i pună întrebarea care îl măcina. Ea a înţeles că îi datora o explicaţie. Cu un oftat greu, a înălţat ochii, s-a uitat la Jamie cu durere şi recunoştinţă. Îi salvase viaţa şi ea nu va uita asta niciodată.

— Mulţumesc, Jamie. Îţi datorez mult. El a lăsat ceaşca şi i-a luat mâinile într-o încercare de a-i calma

tremurul. A continuat s-o privească întrebător şi neliniştit. Jur, Jamie, că nu ştiu. El a înţeles şi a acceptat resemnat explicaţia ei. Deşi, după reacţia fratelui tău, copilul trebuie să fie al tău.

Aurora a lăsat capul în jos ruşinată.

— Din acest moment, îl consider ca fiind al meu. Ea l-a privit cu băgare de seamă. Niciodată nu vă voi întoarce spatele, ai cuvântul meu!

Aurora s-a frânt în sfârşit. A izbucnit într-un hohot necontrolat şi amar.

— Nu vrei să-l ai?

Întrebarea şoptită cu voce joasă a făcut-o să plângă şi mai tare. Când în sfârşit s-a calmat, a respirat de câteva ori înainte să vorbească.

— Copiii nu sunt niciodată vinovaţi pentru greşelile adulţilor.

Jamie a simţit o bucurie neobişnuită.

— Justin nu vă va mai face niciodată rău, îţi promit!

Aurora şi-a privit lung cumnatul. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri, dar nu reuşea.

— Justin are un caracter puternic şi îl roade gelozia. Era furios şi nu-şi cântărea acţiunile, dar nu e un om rău.

Jamie nu a putut să-şi ţină limba.

— Loialitatea ta este admirabilă, dar greşită. Aurora nu a răspuns şi el a continuat: Dacă nu aş fi intervenit, ţi-ar fi rupt gâtul.

Ea şi-a dus mâna la gât şi a negat iarăşi dând din cap vehement.

— Nu a avut niciodată intenţia să-mi facă un rău fizic. Jamie voia să protesteze, dar ea l-a împiedicat. Ştiu. Şi-a vărsat furia pe mobile, eu am leşinat înainte să ajungă la mine. El mă ţinea, pentru că nu putea să-mi accepte laşitatea şi nu ştia ce să facă, era realmente nedumerit.

— Semnele de pe gâtul tău spun altceva.

— Prin zeflemelile mele l-am adus la limita unde

niciodată o femeie nu trebuie să aducă un bărbat.

— Îi găseşti scuze?

Jamie s-a uitat la ea de parcă deodată înnebunise.

— Nu, e rănit în străfundul fiinţei lui. Se simte trădat de propriul frate. Suntem vinovaţi de decepţia lui, putem doar să aşteptăm ca în timp să asculte de raţiune.

— Ceri imposibilul!

Jamie era supărat.

— Cer să ne punem în locul lui. Justin nu merită ura noastră fără compasiunea noastră. Timpul vindecă şi aduce uitarea.

Jamie a căscat gura stupefiat.

— Nu vorbeşti serios!

Ea l-a privit înduioşată.

— Niciodată în viaţa mea n-am vorbit atât de serios. Crede-mă, eu m-aş comporta la fel ca el într-o împrejurare asemănătoare. Eu aproape i-am luat viaţa în duel, el niciodată nu a avut intenţia asta. Jamie s-a gândit un moment la cuvintele ei şi a încuviinţat. Iubirea lui este o obsesie şi de aceea merită mila noastră. Promite-mi, Jamie, să lăsăm ca timpul să vindece şi să-l facă să uite.

— Nu sunt de acord cu tine. Ea voia să protesteze. Dar îţi accept hotărârea.

— Mulţumesc, şi acum tare aş vrea să mă odihnesc un pic. Sunt frântă, epuizată. Mâine vom născoci un plan care să-l convingă pe unchiul meu. Jamie s-a uitat la ea nefiind întru totul convins. Mâine, când vom fi la Turnul Roşu, îi vom spune unchiului meu că Justin e tot în călătorie şi că mă simţeam prea singură.

— Ce-i vei spune tatălui tău în legătură cu copiii?

Aurora se temea de întrebare.

— Că Justin a făcut în sfârşit ca ei să cunoască ţara mea şi că n-am putut să plec cu ei, pentru că sunt însărcinată.

Jamie a încuviinţat.

— Pare convingător.

— Este convingător, pentru că este pe jumătate adevărat. Odată cu trecerea zilelor şi calmarea spiritelor, îi voi convinge pe unchiul şi pe tata că doresc o separare permanentă de Justin.

— Dawn?

Aurora s-a uitat lung la Jamie şi a ştiut ce voia s-o întrebe, dar ea nu ştia ce să-i răspundă.

— În momentul ăsta nu pot să mă gândesc, iartă-mă, Jamie.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre una dintre camerele de oaspeţi.

Cunoştea bine casa şi nu a fost nevoie s-o însoţească Jamie. El a rămas tăcut, avea prea mult timp ca să se gândească şi să acţioneze în consecinţă. Odată ajunsă în pat, Aurora a adormit pe loc.

Capitolul 38

— Contele de Ayllon, Domnia Voastră. Îl invit în birou?

Justin a ridicat privirea şi l-a văzut pe Rodrigo chiar în spatele majordomului. Încă înainte să sfârşească să-l anunţe, el trecuse pragul şi, fără nicio invitaţie din partea marchizului, a intrat în birou şi s-a oprit în faţa lui.

— Nu e nevoie, după cum poţi vedea, contele s-a poftit singur. Adam, fă o cafea pentru musafirul nostru.

Rodrigo a încuviinţat dând din cap şi s-a aşezat, încălcând orice normă de etichetă. Şi-a pus un picior peste celălalt şi l-a privit pe Justin cu o neobrăzare zdrobitoare.

— Văd că viaţa te tratează mai bine decât meriţi.

Justin a ridicat o sprânceană întrebător.

— Presupun că nu starea mea de bine te-a adus aici.

Rodrigo a zâmbit sardonic.

— Presupui bine. Tăcerea care a urmat a devenit stânjenitoare şi Justin a început să asude în faţa analizei devastatoare la care l-a supus Rodrigo. Aştept.

Justin a tresărit involuntar. Puterea pe care o emana nobilul spaniol reuşea să-l tulbure ori de câte ori se afla în prezenţa lui.

— Aştepţi?

Justin era nedumerit.

— Ştiam că englezii sunt grei de cap, dar nu-mi dădusem seama până astăzi cât de mult. Sarcasmul l-a năucit. Încă mai aştept o explicaţie.

Rodrigo nu se dădea bătut.

— Nu e nimic de explicat. Soţia mea m-a părăsit şi mi-a răpit copiii.

Rodrigo nu a putut să răspundă acuzaţiei din pricina intrării majordomului. Adam a servit cafeaua într-o tăcere mormântală. După ce şi-a îndeplinit obligaţiile, a ieşit în grabă. Rodrigo a aşteptat până ce uşa s-a închis.

— Gravă acuzaţie venind de la un manipulator despot şi intolerant.

Justin a strâns pumnii auzind insulta intenţionată.

— Vorbe primejdioase dacă ţinem seama că te afli în casa mea, conte.

Rodrigo a dat drumul unui hohot lipsit de umor şi l-a privit cu ochi reci ca gheaţa.

— Nepoata mea nu a fost prea pricepută în explicaţii şi o respect şi mai mult pentru încercarea de a te proteja. Justin a ridicat din sprâncene, surprins de mărturisirea neaşteptată. Dar este dincolo de orice îndoială cât de nefericită a fost alături de tine. Justin a înghiţit brusc. Greşeala mea a fost că m-am gândit mai mult la copii decât la mama lor, dar o plătesc cu vârf şi îndesat. Rodrigo a făcut o pauză ca să-i dea timp lui Justin să-i asimileze vorbele. Trebuia să te ucid atunci, deşi sunt încă tentat s-o fac.

Rodrigo a scos un plic din buzunarul redingotei şi, privind biroul, i l-a aruncat. A nimerit exact în mâinile lui Justin, care l-a deschis şi s-a uitat la actul semnat de Aurora. L-a rupt şi a aruncat hârtiile fără nici cea mai mică ezitare.

— Nu va exista divorţ! a răspuns Justin strângând buzele într-o linie fină şi dură.

— Este o simplă formalitate. Rodrigo şi-a arătat dinţii albi şi egali când i-a zâmbit ironic. Conform legilor noastre spaniole căsătoria nu este valabilă. Copiii nepoatei mele sunt ilegitimi şi eu doresc să poarte un nume demn.

Justin s-a înfuriat.

— Şi care ar fi acest nume demn? Căci cel de Vílchez este cu totul imposibil.

Rodrigo nu a muşcat momeala. Avea mai multă experienţă în strategie decât englezul şi avea de gând să-l facă să muşte ţărâna pentru obrăznicia lui.

— Cred că numele de La Housaye este o alegere bună. Emmanuel este încă îndrăgostit de ea.

Justin a înghiţit minciuna complet.

— Copiii mei sunt născuţi în Anglia, din tată englez, este un fapt care nu se poate schimba oricât de diferită ar fi legea în altă ţară.

Dacă Justin credea că avea aşii în mânecă, se înşela.

— Copiii Aurorei sunt înregistraţi în Spania cu numele de Velasco y Duero, copii de mamă singură. Justin a înghiţit fierea care i s-a suit pe cerul gurii. O libertate pe care mi-am luat-o când i-ai îndepărtat de nepoata mea, dragă nepoate.

Justin nu mai avea aer.

— Atunci nu văd motivul acestei vizite, conte.

Nobilul spaniol a râs din nou satisfăcut. Figura îi ieşise perfect, aşa cum se aştepta.

— Vin să-ţi ofer un acord.

Justin l-a privit pentru prima oară cu respect autentic,

iar zâmbetul larg al contelui l-a descurajat complet.

*

— Marchizul de Greenthorn, milady!

Aurora a tresărit speriată, nu aştepta vizita lui Justin. De multe luni plecase din casa de la Londra şi vizita lui surpriză îi strângea stomacul de nesiguranţă. Majordomul continua să aştepte, dar ea nu avea glas.

— Peter, pofteşte-l în bibliotecă şi spune-i că-l primesc în cincisprezece minute.

Treizeci de minute a trebuit să aştepte Justin până când a apărut Aurora. A privit-o oprită în pragul uşii şi a observat că era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Frumuseţea ei mereu reuşea să-l emoţioneze şi acel moment nu era diferit de altele. Frumoasa rochie roşie îi scotea în evidenţă mai mult ca niciodată auriul ochilor. I-a văzut talia îngustă şi o urmă de remuşcare a pus stăpânire pe el întrebându-se dacă… Justin s-a apropiat cu un pas de ea şi Aurora l-a oprit ridicând mâna dreaptă.

— Ia loc, te rog, voi cere o gustare pentru amândoi.

Justin a încuviinţat dând din cap şi a aşteptat ca Aurora să dea poruncile de rigoare. A privit încăperea ca şi cum nu ar fi recunoscut-o. A văzut un portret al copiilor pe peretele opus bibliotecii şi un sentiment de melancolie a început să-l chinuiască.

— Frumos portret, Dawn. Pictorul a ştiut să capteze esenţa copiilor la perfecţie.

Aurora nu se aştepta la nicio amabilitate din partea lui, aşa că a fost plăcut surprinsă de apreciere.

— L-a pictat dragul nostru prieten Goya, din azilul lui de la Paris. Este unul dintre bunurile mele cele mai dragi.

Justin a privit-o lung.

— Copiii noştri sunt în Franţa?

Aurora a fost din nou surprinsă de cuvântul „noştri”

folosit de el şi şi-a spus că viaţa este plină de surprize.

— Bănuiesc că ascunzătoarea lor este motivul vizitei tale, dar chiar şi aşa nu pot să-ţi spun unde se află.

Justin şi-a fixat iarăşi ochii cenuşii pe talia ei şi Aurora a înţeles imediat ce îi trecea prin minte. I-a sărit ţandăra fără să vrea şi l-a biciuit răzbunătoare, ca odinioară. Plânsese atât de mult!

— Nu vei şti niciodată!

Ea a văzut durerea apărută în ochii lui Justin pentru o clipă şi, spre nenorocirea ei, bona a ales exact acel moment ca să intre cu un bebeluş care abia îşi ţinea capul şi cerea atenţie. Aurora şi-a rumegat ghinionul şi s-a uitat dur la servitoarea impertinentă.

— Milady, domnişorul Alejandro nu vrea să-şi bea laptele.

Justin a sărit de pe scaun cu viteza fulgerului, dar Aurora era deja pregătită. Într-o zecime de secundă s-a interpus între Justin şi bebeluş împiedicându-l să-l vadă.

— Clare, du copilul în camera lui, voi veni şi eu în zece minute. Bona a plecat fără să crâcnească. Justin a privit-o cântărindu-şi posibilităţile, dar Aurora i le-a spulberat imediat. E prea târziu, prea târziu.

Justin a strâns buzele şi şi-a stăpânit vocea când a întrebat şovăitor:

— Cine?

Ea nu l-a lăsat să termine, cu un deget i-a închis iarăşi gura.

— Nu vei şti niciodată! Şi-a savurat triumful complet când a văzut capul căzut al soţului ei englez, dar imediat remuşcările au cuprins-o, pentru că se dovedise răzbunătoare. Ei bine?

A aşteptat din partea lui cuvintele pe care i le promisese unchiul ei, le aştepta de patru ani lungi.

— Am venit să-ţi propun un acord. Aurora a dat drumul oftatului pe care şi-l reţinuse până în acel moment.

Voi semna actele de divorţ cu singura condiţie ca să porniţi să-mi păstreze numele copiii. Vor putea să crească în Spania dacă asta este dorinţa ta şi doar când va fi pregătit să-şi exercite dreptul de întâi născut, Roderick va veni în Anglia, cu consimţământul tău.

Aurora voia să plângă de fericire, dar s-a abţinut. Dorise atât de mult să audă aceste cuvinte pe care acum, odată rostite, nu putea să le creadă! Consimţământul lui voluntar!

— Vezi ce uşor e, Justin?

El simţea că e sfâşiat pe dinăuntru şi a crezut că se va rupe în mii de bucăţi când a văzut uşurarea ei. Făcuse o promisiune şi trebuia să şi-o ţină, chiar dacă asta l-ar fi costat liniştea sufletului său.

— Nu se poate repara răul. Ştii că mereu am fost un bărbat gelos în ce te priveşte. Această gelozie m-a împins să-ţi fac rău şi să te pierd. Ea i-a pecetluit din nou gura cu un deget. Ceea ce am văzut... Te făcea să pari vinovată şi acum e târziu pentru regrete.

— Să fim prieteni, Justin, pentru binele copiilor noştri. Să uităm trecutul, faptul că nu trebuia să ne fi căsătorit niciodată. Să ne tratăm cu respectul pe care îl meritäm, dacă nu ca soţi, măcar ca prieteni.

Justin a încuviinţat mâhnit şi a vrut să spună ceva, dar pe uşă a intrat fratele lui mai mic cu bebeluşul în braţe şi l-a aruncat într-un puţ negru. Zâmbetul lui Jamie i-a sfârtecat inima bucată cu bucată.

— Aurora, ce te reţine de-mi neglijezi...?

Jamie a închis gura când a văzut motivul întârzierii ei şi şi-a blestemat lipsa de tact. De ce nimeni din casă nu îl avertizase despre prezenţa lui Justin? L-a simţit devenind rigid şi a văzut cum i se crispau pumnii pe şolduri. În acel moment a simţit o nespusă părere de rău pentru fratele lui mai mare.

Justin a simţit că alunecă în gol fără să se poată agăţa

de nimic şi, în această cădere verticală, şi-a pierdut fiecare dintre emoţiile puternic înrădăcinate în copilărie. Îi era greu să respire, spasmele stomacului ameninţau să-l facă de ruşine dând afară prânzul mâncat. Şi-a privit fratele şi a dorit… S-a înfrânat cu greu şi a reuşit să se ridice năucit.

— Îmi dai voie să te felicit, frate? Aurora şi-a muşcat buza văzând situaţia neaşteptată. Mi-ar plăcea mult să-l cunosc… te rog!

Justin rareori ruga şi tonul înfrânt al vocii lui a reuşit să-l convingă pe Jamie. Cu pas uşor s-a apropiat de el şi i-a dat ghemotocul care se mişca energic cerând atenţia pe care adulţii i-o refuzau. Justin s-a uitat la micuţul care îl privea curios cu ochii lui de culoarea violetelor. Şi-a înăbuşit un geamăt, căci păstrase o mică speranţă care, în faţa evidenţei zdrobitoare, s-a năruit. Chiar din golul emoţional, a reuşit să-i ofere un zâmbet duios bebeluşului.

— Este un copil foarte frumos. Are ochii tăi, Jamie.

Atât Jamie, cât şi Aurora s-au înecat, dar Justin era absorbit de copilul care îi zâmbea gângurind.

Justin a înapoiat copilul mamei, iar Aurora a putut să observe durerea imensă care îl chinuia. Justin era redus la nimic. Cu un oftat de resemnare a ieşit din bibliotecă şi a plecat cu bebeluşul în apartamentul ei. Jamie nu ştia cum să se poarte. A continuat să-şi privească fratele în tăcere. Justin s-a întors cu spatele la el într-o încercare de a-şi potoli gândurile dezlănţuite. În sfârşit, s-a îndreptat spre el şi l-a privit lung.

— Locuieşti aici?

Jamie a negat dând din cap.

— Locuiesc la Crimson Hill, cu tata.

Justin a înghiţit în sec.

— Tata ştie? Jamie a confirmat aproape imperceptibil. Acum îi înţeleg tăcerea lungă şi depărtarea de mine.

— Aceste rezultate sunt exclusiv opera ta.

Justin a închis ochii în faţa adevărului zdrobitor şi şi-a

încordat uşor umerii.

— Şi ce spui de intervenţia ta în această întâmplare?

Jamie s-a schimonosit de gluma destinului.

— Intervenţie involuntară, pot să spun. Tu eşti singurul vinovat de situaţie.

— Am făcut multe greşeli, dar niciodată nu mi-am închipuit imensa ură pe care mi-o purta Eulalia.

Rodrigo îi explicase implicarea Eulaliei în catastrofa vieţii lui. Jamie a hotărât să salveze puţin orgoliul rănit al fratelui său.

— Dawn nu a iertat-o nici până astăzi pentru intervenţia ei malefică. A îmbarcat-o spre Spania imediat, chiar dacă a trebuit să le explice tatei şi tuturor fiecare dintre manipulările ei.

Justin nu s-a simţit mai bine din cauza asta.

— M-a orbit gelozia, şi temperamentul meu irascibil m-a despărţit de Dawn.

Lui Jamie i s-a făcut milă de el.

— Trăieşte cu demonii tăi. A fost alegerea ta.

Justin a confirmat dând din cap.

— Pot să-ţi cer o favoare? a oftat cu glas întretăiat. Jamie l-a privit întrebător, în aşteptare. Nu o transforma pe cumnata ta în a mea. Te implor din adâncul inimii mele. Trăieşte cu ea, fă-o fericită, dar nu o face cumnata mea.

Jamie a rămas cu gura căscată, şi-a văzut fratele atât de dărâmat, încât nu s-a gândit la ce răspuns să-i dea. Justin s-a uitat la fratele lui cu o durere profundă. A înclinat din cap şi a plecat. Îşi târa sufletul de parcă ieşirea din Redtower ar fi fost intrarea în infernul însuşi.

*

— Îţi spun că nu ştiu să-i deosebesc.

Aurora i-a zâmbit cu umor unchiului ei.

— Frumosul ăsta brunet cu ochi violeţi este Devlin

Alejandro şi frumosul ăsta brunet cu ochi violeţi este Miguel Hayden.

— Mă iei peste picior.

Rodrigo şi-a mângâiat cu drag nepoata pe cap.

— Alejandro are un semn din naştere pe coapsa dreaptă şi culoarea ochilor un pic mai deschisă decât la geamănul lui, Hayden.

Rodrigo a căutat încercând să vadă semnul despre care îi vorbise nepoata lui.

— Cred că băieţii ăştia îmi vor da grozave bătăi de cap. Aurora i-a dat un cot în coaste unchiului ei. Sunt foarte supărat pe tine, pentru că toţi nepoţii mei au mai multă hotărâre decât mine. Va fi foarte greu să pot să-i chem la ordine.

Aurora a râs cu glas melodios.

— Îţi vei folosi aptitudinile de militar, nu am nici cea mai mică îndoială, şi te vor asculta fără să crâcnească.

— Mă îndoiesc sincer… eu, care am comandat mii de soldaţi, nu am reuşit ca o spanioloaică încăpăţânată să-mi asculte un singur ordin.

Aurora a zâmbit deschis.

— Am fost mereu un model de virtuţi.

Rodrigo a continuat s-o privească nepierzând niciun amănunt din munca pe care o făcea ea. Scăldase şi hrănise copiii în vreme ce el încerca să scoată de la ea toate informaţiile despre vizita lui Justin. Nepoata lui nu spunea nimic, dar el ştia să aştepte, strângând şurubul, până va depăşi limita dacă va fi necesar. Aurora l-a privit cu căldură.

— Ştii că voi vorbi doar atunci când voi fi pregătită, nicio secundă mai devreme.

Acum Rodrigo a fost cel care a râs de perspicacitatea ei. Nepoata lui trecuse prin momente foarte grele şi el era surprins de firea ei optimistă. Reînvia din cenuşă ca pasărea Phoenix de câte ori adversităţile o încolţeau.

— Trebuia să-i fi spus. Aurora a devenit deodată serioasă. A fost o cruzime din partea ta să-l faci să creadă că sunt copiii lui Jamie.

— Nu ştie că am avut gemeni şi aşa doresc să fie şi de-acum încolo.

— Mă surprinzi, i-a spus Rodrigo. Te dovedeşti răzbunătoare şi îmi vine greu să te recunosc.

— Este un capitol închis, unchiule. E mai bine aşa. Aurora a scos un oftat, mulţumită. Amândoi bebeluşii erau pe jumătate adormiţi. E gata casa mea? a întrebat încercând să schimbe subiectul.

Rodrigo a confirmat dând din cap.

— *Carmen* a ta te aşteaptă în Granada. Omar a făcut o treabă excelentă. Ai un palat chiar în apropierea Alhambrei.

Aurora a oftat nostalgică.

— Când pleci? a întrebat-o el.

— Miercurea viitoare.

Aurora nu a putut să-şi ascundă bucuria pe care o simţea că se întorcea în ţara ei.

— Nu ar trebui să-l iei pe duce cu tine. Aurora voia să protesteze, dar Rodrigo, cu o privire, a făcut-o să tacă. Ştii că am dreptate, *pacoste mică.* Socrul tău este supărat pe Justin, dar nu-i bine să-i furi tatăl.

— Socrul meu doreşte să stea cu nepoţii lui şi asta nu e cu putinţă decât dacă vine cu mine în Spania. Justin însuşi s-a îndepărtat de familie, eu nu pot să fac nimic în privinţa asta.

— Trebuie să-i spui, Aurora. Aranjează-ţi bine treburile înainte să pleci sau poţi să te căieşti după aceea şi să constaţi că e deja prea târziu. Spune-i că este tatăl acestor doi bebeluşi superbi.

Aurora l-a privit o secundă şi apoi a lăsat capul în jos.

— Ştii, unchiule, că nu pot să fac asta.

— Dar îl iubeşti.

Aurora nu a putut să nege.

— Ce ironie, nu-i aşa? Îl iubesc din tot sufletul şi nu mai foloseşte la nimic.

Din nou a tăcut.

— Ştii că nu e adevărat. Pot să-ţi înţeleg nerăbdarea de a te întoarce în ţară, pentru că mie mi se întâmplă acelaşi lucru, dar fi bine să-i spui, *pacoste mică,* n-ar trebui să fugi ca o laşă. Justin trebuie să ştie că este tatăl a patru copii.

Aurora s-a uitat la unchiul ei şi a negat dând din cap.

— Niciodată nu mi-am închipuit că voi iubi alt bărbat în afară de Diego. Mi-e nespus de greu să accept asta. Dar nu am fost fericită lângă el. Mă sufocă şi nu ţine seama de raţiune. Îl devorează gelozia şi eu nu pot să trăiesc cu nebunia asta.

— Întotdeauna îţi voi respecta hotărârea, oricare ar fi, dar te înşeli.

Aurora l-a strâns cu drag de mijloc pe unchiul ei. În ciuda cuvintelor lui dure, ştia că în parte avea dreptate.

— Iar eu te voi iubi mereu.

Capitolul 39

Justin era măcinat de dor şi amintiri. Se adâncise în muncă încercând să se epuizeze, pentru ca demonii lui interiori să-l lase să respire liniştit. De prea multe luni îşi sorbea singurătatea, iar tăcerea absolută care domnea în casă îl amorţea. Avea ceea ce merita. Dar, chiar ştiind asta, nu găsise alinarea necesară ca să-şi accepte înfrângerea. Caracterul i se făcuse zdrenţe de prea mult timp. Câte luni trecuseră de la plecarea Aurorei? Doi ani şi patru luni, două săptămâni şi trei zile, opt ore şi zece minute. Doar tăcerea era tovarăşul lui permanent. Refuzase invitaţiile la petreceri

frivole şi mondene. Îi era atât de dor de ea. Avea atâta nevoie de ea.

Nu ştia unde se afla Jamie. Ştia că se îmbarcase împreună cu tatăl lor spre Spania şi el a trebuit să-şi reţină impulsul de a se duce după ei şi să-i implore să îi dea iarăşi o şansă. Dorea atât de mult să-şi îmbrăţişeze copiii, încât distanţa care îi despărţea devenea tot mai de nesuportat cu fiecare zi. Trebuia s-o ia de la capăt, dar îi era cu neputinţă. Sufletul îi era gol de emoţii şi secat de îndoieli. După ce aflase de cursa întinsă de Eulalia fusese prea târziu ca să mai repare ceva şi acum nu mai putea să facă nimic. Mereu se arătase obtuz şi acum, când nu mai exista leac pentru pedeapsa lui, înţelegea cu groază brutalitatea intransigenţei lui. Avusese paradisul în mâini şi lăsase să-i scape ca nisipul plajei printre degete.

Tatăl lui îi scria din când în când, dar ce puţină alinare îi aduceau rândurile lui scurte, lipsite de informaţii importante. Ea se căsătorise? Copiii îşi aminteau de el? Îl va ierta vreodată? Justin şi-a masat tâmplele, încercând să-şi calmeze durerea care îl ataca fără milă uneori. S-a uitat din nou la încăperea goală de râsete, de lumină şi a ştiut fără nicio îndoială că trebuia să facă ceva în această privinţă dacă nu voia să se îngroape de viu. Dar ce putea să facă? Chiar dacă ar fi obţinut iertarea ei, nu putea să se ierte el însuşi şi acest lucru îl tortura cumplit. Şi-a masat din nou tâmplele, încercând să calmeze loviturile ca de ciocan ale conştiinţei lui, deşi ştia că era o strădanie inutilă.

Nu a auzit vocea lui Adam care îl anunţa pe vărul lui. Acesta îl privea cu o surpriză autentică pe chip şi Justin s-a gândit că probabil arăta mai rău decât se simţea.

— Brandon, mă bucur mult să te văd!

Brandon se uita la vărul lui cu groază şi a ştiut că era posibil ca veştile pe care i le aducea să îi aline viitorul întunecat.

— Tocmai am sosit din Spania şi aduc un mesaj

pentru tine.

Justin a băgat capul între umeri, dar nu a fost în stare să se ridice şi să ia plicul pe care i-l întindea vărul lui. Brandon s-a apropiat de birou, a luat loc, apoi a dat plicul. Justin l-a luat şi a citit formula de început scrisă cu litere copilăreşti şi un val de căldură l-a cuprins din tălpi până spre inimă. Nu a deschis scrisoarea, dorea să prelungească momentul cât de mult cu putinţă.

Lord Justin Clayton Penword (Tata).

Justin a întors plicul şi a citit numele expeditorului.

Domnişorul Rodrigo de Penword y *Beresford*

A râs încântat. Fiul lui mai mare îşi scrisese numele englezesc după modelul spaniol. A rupt plicul şi a citit cu lăcomie. A sorbit cuvintele însetat. În ciuda scrisului copilăresc, întâiul lui născut scrisese cu o corectitudine absolută.

Dragă tată, bunicul e bolnav şi de câteva zile nu se mai ridică din pat. Mama e foarte îngrijorată, dar dragul nostru prieten Jared zice că e doar o răceală trecătoare. Unchiul Jamie s-a certat cu bunicul şi din ziua aceea nu-şi mai vorbesc. Mama l-a certat sever şi acum el e supărat pe mama. I-am promis unchiului Rodrigo că te voi ţine la curent despre nebunia din casa noastră şi locatarii ei când voi şti să scriu corect. Cum deja vezi, mi-am început munca şi promisiunea. Toţi suntem bine. Iarna aceasta a fost blândă sau aşa zice bunicul. Îţi trimit salutări de la toţi. Vărul Brandon îţi va aduce această scrisoare când se va întoarce în Anglia şi sper să ţi-o înmâneze fără întârziere. Fiul dumitale. Rodrigo de Penword y Beresford.

Justin a citit-o de cinci ori înainte de a ridica din nou ochii a-l privi pe Brandon.

— Este cel mai frumos dar pe care puteai să mi-l faci, mulţumesc!

Brandon a negat dând din cap.

— Meritul este al unchiului Rodrigo. N-am văzut niciodată un bărbat cu mai mult simţ al onoarei decât el.

Justin a încuviinţat convins. Rodrigo se întorsese din nou în Spania, nu şi Maria care era tot exilată în Franţa.

— Îi tratează pe copiii ăia cu o dragoste incredibilă.

— Sunt însetat de veşti, Brandon, şi tu eşti singurul care poate să-mi potolească setea.

Brandon a râs de exprimarea vărului său. N-ar fi bănuit niciodată că avea o venă poetică.

— Ducele e căpos ca nimeni altul. S-a încăpăţânat să-i urce pe copii pe vârful unui munte, pe care spaniolii îl numesc Sierra Nevada, şi ştii că sănătatea lui nu este prea bună de la infarctul din Italia. Brandon a tăcut un moment. Dar n-ai de ce să te îngrijorezi. Afurisitul de medic evreu e un vrăjitor, ducele e deja ca nou. Justin continua să tacă aşteptând. Maria e o adevărată frumuseţe!

— Justin a ridicat din sprâncene auzind numele fiicei lui în spaniolă – şi îi ţine la respect pe gemeni cu aplombul demn de un comandant, trăsătură pe care a moştenit-o, fără îndoială, de la unchiul Rodrigo.

— Gemeni? a întrebat curios.

Brandon s-a uitat la vărul lui surprins de întrebare.

— Nu ştiai? Ciudat. Justin a negat dând mâhnit din cap. Gemenii sunt un cutremur, te asigur. Aurora crede uneori că va ajunge nebună de legat, dar n-am văzut niciodată o mamă atât de dedicată şi iubitoare ca ea. S-a urcat într-un cireş ca să-l dea jos pe Pulgas.

— Pulgas?

— Cel mai urât câine pe care ţi-l poţi închipui, e mascota lui Hayden.

— Hayden?

— Unul dintre gemeni.

Justin ameţea în faţa imaginii pe care o descria vărul lui. L-a cuprins invidia, înţelegând tot ce pierdea din cauza încăpăţânării, orgoliului şi geloziei lui. Gelozie corozivă pentru singura femeie pe care o iubise în viaţa lui.

— Jamie trebuie să se simtă mândru.

Brandon nu a înţeles vorbele lui Justin şi l-a privit dur.

— Tu ar trebui să te ocupi de copiii tăi, nu fratele tău Justin. S-a încovoiat de durere, pentru că era adevărat. Brandon a continuat să-i povestească. Ar fi trebuit să-l vezi pe duce alergând de colo-colo şi încercând să prindă căţelul care, nimeni nu se ştie cum, ajunsese până la urmă în cireş. Gemenii au dat vina pe Maria, Maria pe Rodrigo, iar Aurora i-a pedepsit pe toţi patru fără pateuri umplute o săptămână. Săptămână care s-a redus la două zile şi pe urmă la o după-amiază.

Brandon observa atent diferitele emoţii care se oglindeau pe chipul vărului său. A tăcut un moment şi apoi l-a sfătuit fără niciun pic de şovăire.

— Du-te în Spania după ei, Justin! Adu-ţi familia acasă!

— Ea nu ar îngădui, a spus înfrânt.

— De când te cunosc, mereu ai luat ce ai vrut, fără să te gândeşti la consecinţe. N-ai oferit niciodată nimic în schimb. Propune-i să petreacă jumătate de an în ţara ei şi cealaltă jumătate într-a ta.

— Jur că m-aş duce înot până în Spania, dacă asta ar fi cu putinţă.

— Ea te iubeşte.

Justin a negat convins.

— Nu poţi să-l iubeşti pe diavol, şi în mine s-a reîncarnat diavolul.

— Dar ea e un înger din ceruri şi un înger e în stare să iubească un demon,

Justin a simţit că speranţa începe să se nască în el şi s-a gândit că poate da, ar putea să încerce. Brandon a observat că Justin începea să-şi revină şi a sperat că vorbele lui nimeriseră în plin.

Justin a oftat, iar Brandon s-a ridicat de pe scaun gata de plecare. Aproape ajunsese la uşă, când i-a spus deodată.

— Dacă nu te duci după ea, înseamnă că n-o meriţi. Că n-o iubeşti îndeajuns de mult ca să rişti să te respingă sau, cel puţin, aşa pare. Justin a gemut din cauza nedreptăţii cuvintelor lui. Deja ai refuzul, vere... Ce te opreşte? Uită-te la tine, stai singur şi-ţi rumegi nefericirea. Justin l-a privit cu îndoială. Ia taurul de coame şi lasă asistenţa cu gura căscată! El nu înţelegea ce înseamnă să ia taurul de coarne. Dacă vei sta vreodată destul timp în Spania, îmi vei înţelege vorbele, vere. Du-te după ei sau cu ci, dar fă-o odată.

Justin s-a întristat, pentru că Brandon avea dreptate. Trecuse prea mult timp fără să-şi vadă copiii şi spera să aibă scuza perfectă ca să poată vorbi cu ea. Simţea că putea să reînceapă să se simtă un bărbat întreg. Şi-a lăsat vărul cu gura căscată când, dintr-un salt, s-a năpustit pe uşa care dădea în vestibul.

— Unde te duci? l-a întrebat Brandon stupefiat.

— Să-mi caut familia în Spania, vere. Roagă-te să nu mă înec în încercare.

Brandon a izbucnit în râs şi s-a bucurat cu adevărat. Era timpul ca Justin să reia frâiele propriei vieţii şi viaţa aceea îi includea pe soţia şi pe copiii lui.

— Justin! A reuşit să-l oprească în pragul uşii cu vocea lui puternică. Acesta s-a întors curios şi întrebător. L-a privit o clipă lungă şi a ridicat din umeri într-o mută interogaţie. Trebuie să faci o promisiune înainte de a porni în călătorie.

— Promit!

Brandon a râs de nerăbdarea lui.

— Mai întâi trebuie să ştii ce promiţi.

Justin era neliniştit.

— Bine. Ce-am promis?

— Că niciodată nu-ţi vei mai pierde controlul asupra sentimentelor tale şi că o vei trata pe Aurora cum merită tratată o soţie. Cu respect, consideraţie şi toleranţă. Justin l-a privit fără să înţeleagă. Vere, te aşteaptă multe surprize în Spania.

El nu i-a înţeles cuvintele enigmatice.

*

Traversarea mării în acea perioadă a anului se dovedise bună. Primăvara reuşea să-l înveselească. În Spania acest anotimp era spectaculos. Îl uimise lumina imensă pe care o emanau casele spaniole şi, chiar dacă oraşul Cádiz nu îi plăcuse în mod deosebit, era cu adevărat încântat de oraşul sudic Granada. Era de o frumuseţe neaşteptată şi el dorea să-l exploreze. Justin căuta *Carmen la Esperanza.* Casa, dacă se putea numi casă, era situată pe *Câmpul Martirilor,* lângă pădurile Alhambrei. Nu îi fusese greu să o localizeze datorită informaţiilor pe care i le dăduse Brandon şi a desenului grosolan pe care îl făcuse locului. Justin a ajuns în zona din Plaza, urcând o coastă, până a ajuns la Puerta de las Granadas şi a hotărât să facă drumul pe jos ca să se bucure de peisaj.

A pornit pe aleea din dreapta a pădurilor Alhambrei, iar la capătul ei a dat peste magnifica locuinţă. *Carmen* era înconjurată de grădini frumoase de diferite stiluri. A văzut o grădină cu lac, insulă, turn şi fântâni ascunse. A zărit altă grădină cu plante aromatice şi medicinale. A văzut o fântână mare înconjurată de palmieri. Justin nu văzuse niciodată palmieri. A mai văzut şi canale de irigaţii şi o grotă. Frumoasele grădini l-au surprins plăcut prin varietate, frunzişul des al pomilor şi fântânile pline de muşchi. Nu a pierdut niciun amănunt din aşezarea

excelentă a micului palat. Vederea către oraş, plantaţii şi Sierra Nevada, era excepţională. A ajuns acasă extaziat şi, după ce a lovit în poartă cu ciocanul din fier negru în formă de leu, a aşteptat. L-a mirat că nimeni nu răspundea chemării lui. A fost surprins să găsească poarta deschisă. A ezitat o clipă, dar curiozitatea a fost mai puternică. Împingând poarta enormă, a trecut pragul care îl despărţea de aleea răcoroasă mărginită de arbori. Justin a căscat gura surprins când a zărit curtea magnifică, cu coloane gotice şi maure care se aplecau peste o grădină cu mirţi, fântâni şi pomi fructiferi. Erau de toate felurile: piersici, meri... dar predominau cireşii. A traversat curtea imensă, fără să piardă niciun amănunt din construcţie. Nu a putut să-i calculeze vechimea, fiindcă fusese refăcută recent. Marea varietate de muşcate i-a smuls un zâmbet. Acum înţelegea pasiunea Aurorei pentru această floare şi de ce încercase să o cultive în serele lor englezeşti, fără să reuşească. Andaluzia era plină de ele: albe, roşii, portocalii. Ba chiar le agăţau în perete în ghivece frumoase din teracotă, pictate cu desene viu colorate.

Tot ce îl înconjura era un extaz pentru simţuri. Curtea frumoasă avea mai multe niveluri şi se ajungea la ele prin grupuri de câte patru trepte. Chiar când a ajuns la nivelul al doilea a auzit râsete de copii şi s-a oprit brusc. Era un sunet ceresc. Justin s-a simţit în agonie. Inima a încetat să-i mai bată când a văzut tabloul care i se înfăţişa înaintea ochilor. Patru copii de diferite vârste se jucau de-a v-aţi ascunselea cu tatăl lui. Ducele era legat la ochi cu o batistă albastră azurie şi ţinea în braţe cel mai urât căţel pe care îl văzuse în viaţa lui. Scorţişoară lătra întruna, băgându-şi labele din faţă într-o fântână dreptunghiulară plină cu peşti coloraţi, şi, plescăind, încerca să apuce vreunul cu botul, acţiune imposibilă, pentru că erau mici şi alunecoşi. Nucşoară i-a simţit prezenţa şi a început un dans canin imposibil de oprit. Într-o goană nebună a ajuns la el şi, fără să-i pese de

hainele imaculate, s-a ridicat pe picioarele din spate şi i-a udat pantalonii cu manifestările lui de dragoste. Câinele îl recunoscuse, şi o arăta. Scorţişoară a făcut la fel.

Copiii s-au oprit imediat şi s-au întors ca să-l privească pe străinul care rămăsese împietrit, cu ochii la ei. Ducele şi-a smuls batista de la ochi, uimit de tăcerea bruscă a micuţilor. Şi-a înăbuşit o exclamaţie văzându-şi fiul cel mare stând lângă o tufă de iasomie cu flori albe, plăcut mirositoare. Nu a putut să descifreze expresia de pe chipul lui şi, după ce a şovăit o clipă, a dat drumul câinelui şi a întins braţele într-o caldă întâmpinare. Văzând că bunicul lor îi dă bineţe străinului, copiii au înţeles imediat că nu aveau de ce să se teamă şi au început să-l examineze la fel cum ar fi examinat un peşte cu maţele scoase: curioşi şi temători.

— Justin, cât mă bucur să te văd!

Ducele îl bătea uşor pe spate pe fiul lui într-un gest de iubire necunoscut până atunci de el. Copilăria îi fusese lipsită de orice dovadă de afecţiune în public şi atâta afectivitate l-a nedumerit şi bucurat în acelaşi timp.

— Îmi pare rău că vă întrerup distracţia, tată.

Era nervos şi nu s-a deranjat s-o ascundă.

— Lasă-mă să ţi-i prezint pe nepoţii mei. Sunt nerăbdători să te salute.

Justin se îndoia serios, dar s-a lăsat târât de tatăl lui, deşi teama îl paraliza pe dinăuntru. Ducele nu spusese „copiii tăi”, ci „nepoţii mei” şi această simplă afirmaţie a reuşit să-i îngheţe inima de nesiguranţă. Copiii au alcătuit un şir, de la cel mai mare la cel mai mic, ca soldaţii într-o armată şi acest detaliu a reuşit să-i smulgă un zâmbet. Se părea că erau bine antrenaţi şi a intuit că unchiul Rodrigo avusese mare legătură cu asta.

— Acesta este nepotul meu cel mare, Rodrigo Clayton de Penword y Beresford. Este un obicei spaniol să se pună copiilor numele de familie al ambilor părinţi, după cum ştii.

Băiatul i-a făcut o reverenţă solemnă, dar nu i-a zâmbit. L-a privit cu ochii lui mari, aurii şi senini şi l-a supus unei examinări cum ar face un rege unui vasal de-al său.

— Frumoasa aceasta este sora lui geamănă, Aurora Maria.

Fetiţa era o splendoare. Justin s-a uitat cu drag la buclele frumoase care îi ieşiseră de sub batic în timp ce se juca şi a ştiut că va avea aceeaşi problemă cu părul ca şi mama ei. A adorat-o pe loc, pentru că îi amintea de ea. A privit fascinat argintul lichid al ochilor ei şi a văzut stupefiat că fetiţa avea multe dintre trăsăturile lui. Foarte înaltă pentru vârsta ei. Cu membre lungi şi fine şi o aroganţă care se vedea deja în ţinuta dreaptă şi care urma să-i aducă multe probleme.

— Ştrengarul ăsta este Devlin Alejandro şi celălalt drăcuşor e geamănul lui, Miguel Hayden.

Justin s-a uitat la micuţii care probabil nu aveau încă trei ani. Unul dintre ei îşi sugea degetul cu neruşinare; Justin nu a putut să-i deosebească. Ducele trebuie să fi ghicit pentru că i-a mărturisit:

— Eu încă nu reuşesc să ştiu care cine e.

Cel mare a făcut un pas înainte şi i-a întins mâna în semn de bun-venit. Justin i-a făcut o reverenţă atât de adâncă, încât ceilalţi trei au râs cu zâmbetul acela copilăresc căruia el îi dusese atâta dorul.

— Bună, tată, voiam foarte mult să te văd!

Justin şi-a purtat ochii imediat la fetiţa care îi vorbise cu atâta familiaritate şi cuvintele ei l-au încântat.

— Îţi aminteşti de mine?

Fetiţa a înclinat din cap şi, rupând rândurile, s-a apropiat şi i-a luat mâna pe care el o ţinea strânsă pumn. Justin era atât de încordat, încât se gândea că se va rupe într-o mie de bucăţi dintr-un moment într-altul. Cu greu a reuşit să deschidă pumnul şi să strângă în el mâna moale şi caldă a fiicei lui.

— Bună!

— Bună!

Cei doi micuţi l-au salutat cu atâta graţie şi nepăsare, încât Justin a tresărit, temător că i se va frânge stăpânirea de sine. S-a uitat la ei cu o descurajare febrilă şi inima i s-a strâns din cauza îndoielii. Amândoi copiii aveau păr de culoare închisă şi ochi adânci de culoarea violetelor. Asemănarea cu Jamie era copleşitoare. I-a cercetat mai cu atenţie şi a putut să observe tulburat că erau exact la fel.

S-a uitat la duce cu o interogaţie în ochi. Ducele a ridicat din umeri şi s-a întors să se uite după un fluture, cu o curiozitate neobişnuită şi binevenită.

— Bine ai venit în Spania, tată!

Justin şi-a întors privirea către fiul lui cel mare şi cu un nod în gât l-a apropiat de el şi l-a îmbrăţişat strâns.

— Mama ta nu este? Aproape s-a temut să întrebe.

— Azi e joi, ziua pe care marchiza o dedică orfelinatelor, şi va ajunge târziu.

Justin nu a putut să-şi reţină un zâmbet auzind modul formal în care se exprimase întâiul lui născut.

— Văd că bunicul tău îţi cultivă educaţia aristocratică. Rodrigo nu l-a înţeles, dar a zâmbit politicos. Am adus o grămadă de cadouri pentru voi.

Strigătele copiilor l-au asurzit pentru un moment, iar el s-a molipsit de entuziasmul lor.

Justin se uita la tatăl lui cântărind diferitele emoţii care îi brăzdau chipul. Trecuse de la nedumerire la stupoare, de la duioşie la supărare şi continua să îi evite privirea în mod simplu şi direct. I-a văzut pe copii bucurându-se de o parte dintre cadourile pe care le adusese, cele mai uşoare, pentru că restul erau în bagajele lui, încă în trăsură, aşteptându-i ordinul. A admirat încăperea frumoasă de un viu colorit în vreme ce bea o înghiţitură din ceva ce în Spania numeau sangria, făcut din vin şi fructe. I s-a părut foarte răcoritor. Avea un gust plăcut

şi dulce. Justin şi-a golit paharul şi şi-a turnat încă unul. Sala era împodobită în jumătatea inferioară cu mozaicuri pictate în culori frumoase, ceea ce dădea un aspect proaspăt şi aerisit locului. S-a uitat la tavanele înalte decorate cu chenare din lemn pictat. Tot ce vedea îl entuziasma din ce în ce mai mult.

Şi-a coborât din nou ochii spre tatăl lui şi, când copiii au părăsit încăperea, l-a întrebat nemaiputând îndura tăcerea:

— De ce, tată? Ducele a clătinat din cap nervos şi a ezitat, dar nu a răspuns. Pot să înţeleg abandonul soţiei mele, dar nu şi al părintelui meu.

Devlin tăcea, bând cu înghiţituri mici şi, preţ de câteva clipe a continuat să tacă.

— Jamie mi-a povestit în ce fel ai profitat de inocenţa Aurorei. Ducele a tăcut un moment înainte să continue: Când te-am sfătuit s-o seduci… nu mi-am închipui niciodată. A tăcut din nou tulburat. Şi cel mai surprinzător dintre toate este că ea te-a apărat. A dat de pământ cu onoarea ei ca să nu dezonoreze familia Penword. Dacă ai fi văzut-o în faţa tatălui şi a fraţilor ei apărându-te în ziua aceea… Cred că am adorat-o chiar de-atunci. Justin s-a uitat ruşinat la tatăl lui. Ai târât doi copii prin jumătate de Europă, departe de mama lor, din răzbunare şi gelozie, şi m-ai târât şi pe mine după tine, fiindcă ştiai că o iubeam şi aş fi apărat-o cu orice preţ. Ducele a tăcut un moment văzând confuzia lui Justin. E o expresie spaniolească. Atunci când Eulalia mi-a explicat şiretlicurile ei şi motivele care au făcut-o să le pună la cale, am simţit atâta ranchiună împotriva ta, încât nu am mai putut să rămân alături de tine nicio secundă în plus. N-am scuzat niciodată felul în care s-a răzbunat Eulalia, dar de la început ai dovedit lipsă de judecată. Erai furios, despot şi un lucru îl aduce după sine pe celălalt. Justin s-a uitat la tatăl lui cu durere, dar ducele a continuat ferm: Te-ai purtat ca o canalie demnă de

dispreţ, iar eu nu suportam să-mi pierd nepoţii din cauza nesiguranţei tale. Am crezut că, atunci când îţi vei reveni, vei vedea nevinovăţia Aurorei în toată această încurcătură şi vei face paşii potriviţi ca să vă rezolvaţi neînţelegerile. Dar nu a fost aşa, nu?

Devlin a tăcut ca să-şi tragă sufletul, moment de care a profitat Eulalia ca să intre în sală şi să se uite la Justin cu milă adevărată.

— Îţi place să trăieşti în Spania, tată?

Devlin a ridicat din sprâncenele argintii la auzul întrebării neaşteptate a lui Justin. S-a gândit un moment înainte să răspundă.

— Este un meleag incredibil. Oamenii sunt amabili şi iubitori din fire. În ciuda prejudecăţilor mele, aici am fost tratat cu respect şi sunt foarte fericit. Îi ador pe aceşti micuţi, care au devenit o parte din viaţa mea, şi nu sunt dispus să renunţ la ei. În ochii lui Justin s-a ivit ceva asemănător mâhnirii, dar şi-a revenit imediat. Devlin a continuat: în Anglia simţeam că nu mai eram necesar. Când am lăsat responsabilitatea ducatului pe umerii tăi nu îmi închipuiam ce greu va fi să mă simt o piedică, fără nimic altceva de făcut decât să deranjez.

Justin s-a uitat întristat la tatăl lui.

— Niciodată nu mi-am închipuit că te voi vedea făcând pe dădaca, tată. Devlin a fluierat zgomotos şi Justin a râs, pentru că i-a adus aminte de felul de a fluiera al Eulaliei. Iartă-mă, nu voiam să te jignesc, dar e surprinzător să te văd îmbrăţişându-i pe copii când Jamie şi cu mine am tânjit atâta după un cuvânt de afecţiune sau un gest de recunoştinţă de la tine fără să-l obţinem.

— Până când nu trăieşti în Spania, nu îţi dai seama cât de goală de emoţii este viaţa noastră. Aici totul e vesel, tumultuos. Lorenzo îţi încălzeşte sângele în vene şi nimic nu mai este ca înainte.

— Lorenzo? a întrebat Justin perplex.

— Aşa îi spun soarelui în Spania şi, odată ce te obişnuieşti, nu mai poţi fără el. Aici zilele sunt însorite, blânde iarna, iar mâncarea… e magnifică!

Justin a izbucnit în râs la exclamaţia de plăcere a tatălui său.

— Îţi vei stabili reşedinţa aici definitiv?

Devlin a dat din umeri cu indiferenţă.

— Am cumpărat o fermă în nordul provinciei Huelva cu un izlaz mare. Am să cresc porci care aici se numesc iberici. Justin a căscat gura uluit. Rodrigo zice că trebuie să ai viziunea viitorului şi, când ai să guşti şunca, ai să-mi dai dreptate. La început eram cam sceptic, dar adevărul este că mă amuză mult. Rodrigo face practic toată munca. Eu mă limitez să mă plimb cu calul prin ferma frumoasă şi să mă bucur de fiecare zi pe pământul acesta ospitalier şi cald.

Justin s-a uitat intens la tatăl lui şi a crezut că îl lovise fulgerul şi îi împărţise creierul în două. Oricât încerca, nu putea să şi-l închipuie pe înţepatul duce călare şi mânând o turmă de porci. Dacă s-ar fi dat un premiu pentru nedumerire. Justin l-ar fi câştigat, fără îndoială.

— Când îl vei cunoaşte pe Piper, vei înţelege.

Era orgoliu în vocea lui Devlin? „Nemaipomenit”, s-a gândit Justin. Nu îşi amintea de când tatăl lui nu se mai simţise mândru de ceva.

— Piper?

Justin a clătinat din cap iar şi iar, tot mai năuc.

— Este frumosul meu cal spaniol. Nepoata Maria i-a pus numele ăsta, pentru că obişnuia să strănute des din cauza polenului primăvara. Mă rog, pe-al fiului tău îl cheamă Cayena, aşa că nu te mai uita la mine cu faţa asta de batistă mototolită.

Justin nu ştia până la ce punct se schimbase tatăl lui. Dar tot ce vedea la el îi plăcea mult. S-a uitat la pielea lui bronzată. Părul îi căpătase o nuanţă mai palidă decât avea

în Anglia, dându-i o înfăţişare mai distinsă, dar strălucirea din ochi era cea care demonstra marea schimbare petrecută în el. Erau ochi de om fericit şi a simţit o umbră de invidie.

— Dar nu vei putea să apreciezi nimic din ce ţi-am spus dacă mai întâi nu îţi vei lepăda învelişul de superioritate englezească şi nu vei lăsa deoparte toate prejudecăţile pe care ţi le-am inoculat din leagăn.

Justin şi-a îndreptat umerii şi a ridicat bărbia, iar Eulalia a zâmbit văzând asta. Mica Maria făcea exact la fel când era certată. Era ca o bară de oţel; poţi s-o rupi, dar nu s-o îndoi; Justin primea cea mai mare lecţie din viaţa lui. Eulalia a hotărât să intervină ca să-i dea un scurt răgaz moştenitorului.

— Copiii se îmbăiază înainte să vină mama lor. Vor să-i facă o surpriză şi să fie curaţi măcar o dată.

Devlin a făcut o figură amuzată. Eulalia mereu îi răspundea înainte să întrebe el şi părea că mereu ştia ce trebuia să spună.

— Văd, Eulalia, că viaţa e generoasă cu tine.

Eulalia a acceptat complimentul fără să se tulbure.

— Iar Domnia Ta eşti la fel de cinic ca întotdeauna.

Ducele nu a fost surprins de marele antagonism dintre fiul lui şi doica nurorii lui.

— Toate păcatele au fost spălate, Eulalia.

Ea l-a privit atât de intens, încât Justin s-a înfiorat, dar a îndurat cu mult curaj.

— Asta poate să spună doar copila mea, şi nimeni altcineva.

Justin a încuviinţat uşor şi a lăsat paharul pe măsuţa de serviciu, temându-se că-l va sparge dacă nu îi va da drumul din mână.

— Jamie e bine, tată?

Ducele a ridicat din sprâncene întrebător, dar nu i-a răspuns. Justin începea să se supere din cauza tăcerilor atât

de îndelungate la care se vedea supus când întreba ceva.

— Totul va fi explicat la timpul potrivit. Nimic nu hrăneşte mai mult diavolul decât nerăbdarea, a spus Eulalia cu un zâmbet enigmatic pe buze.

Justin ar muri mai degrabă decât să îi dea dreptate vrăjitoarei.

— Cred că o voi aştepta pe Dawn în curte. Mi-ar plăcea să-i fac o surpriză.

Nici ducele, nici Eulalia nu au comentat dorinţa lui. Amândoi s-au uitat la Justin cum iese pe uşă cu pas hotărât, marţial şi un zâmbet s-a ivit în ochii lor.

*

Aurora era epuizată. Chiar când deschidea poarta s-a descălţat; se gândea să îşi bage picioarele în apă rece şi să se relaxeze bând un pahar cu limonada, cu limonadă adevărată spaniolească. Străzile abrupte din Albayzin l-ar slei de puteri şi pe cel mai rezistent atlet, dar ea avea moralul scăzut de câteva zile. Să piardă alt copil fusese o lovitură grea. Fiinţele acestea atât de neajutorate nu meritau să vină într-o lume în care erau maltratate, abuzate şi, uneori, de prea multe ori, asasinate. Ura maltratarea copiilor. Nu reuşea să înţeleagă cum de unii părinţi care trebuiau să-şi apere copiii şi să aibă grijă de ei... Aurora a oftat, dacă ar putea să schimbe unele lucruri, cu asta ar începe. Şi-a târât poala rochiei în mers şi, când a zărit fântâna circulară din mijlocul curţii, a fost stăpânită de un impuls jucăuş. Şi-a aruncat pantofii, şi-a ridicat rochia până la genunchi şi s-a băgat în fântână. Din fericire, copiii erau în casă şi nu puteau s-o vadă. De atâtea ori îi certase pentru că făceau la fel. A scos un geamăt de plăcere, s-a aşezat pe marginea rotunjită din piatră şlefuită şi şi-a legănat picioarele în apă într-un balans uşor. A ridicat privirea spre cer. A privit apusul care începea să aurească

aducând nuanţe purpurii pe zidurile albe ale oraşului. A ascultat tăcerea şi a savurat momentul de intimitate. Cu patru copii în grijă, intimitatea era relativă şi preţioasă. Mintea i-a zburat un moment către altă intimitate, altă tăcere şi deodată imaginea lui Justin i-a apărut ca prin minune. Nu îi era deloc dor de Anglia. Ea avea nevoie de soarele ei ca să supravieţuiască, iar să-şi vadă copiii atât de fericiţi îi domolea remuşcările care o cuprindeau uneori. Era atât de greu să îi ţină departe de tatăl lor, încât, de două ori fusese pe punctul să se îmbarce din nou spre Anglia ca să-l caute, dar atât ducele, cât şi Eulalia se opuseseră, spunându-i să fie fermă dacă voia să-l câştige pentru totdeauna. Îi era atât de dor de el, încerca să se ţină de gândul că era departe de ea din propria voinţă şi acest sentiment de mâhnire o cuprindea de cele mai multe ori în nopţile ei solitare. Devlin o asigurase că Justin îşi va reveni şi îi va veni mintea la cap, dar timpul trecea şi el era tot departe, scăldându-se în neîncrederea faţă de ea, şi nu mai voia să aştepte. Obţinuse un bilet pe *Santa Teresa* care pleca spre Anglia joia viitoare, se va duce la el şi va încerca să-l facă să înţeleagă că avea nevoie să fie lângă ea la bine şi la rău. Nu mai suporta, îi dăduse destul timp ca să înţeleagă că ea voia doar să accepte că nu ar putea să renunţe la ţara ei cum voia el şi că trebuia să aibă încredere în ea o dată pentru totdeauna. Din fericire, socrul ei era de mare ajutor, să se simtă iubită de el o umplea de pace şi pentru el continuase să spere. Şi-a privit picioarele ude şi un zâmbet i s-a aşternut pe buze fără să poată să-l controleze. În Anglia de obicei le avea pline de noroi şi atât de reci că zile întregi nu reuşea să şi le încălzească. Majoritatea pantofilor ei nu mai erau buni de nimic.

— Continui să fii cea mai seducătoare *sorceress* din lume!

Aurora s-a întors stupefiată către glasul acela. Justin se materializase din gândul ei şi nu-i venea să-şi creadă

ochilor.

— Măcar o dată am reuşit să te las fără cuvinte.

Ea tăcea, surprinsă.

— Justin! a reuşit să spună abia şoptit. Ce surpriză!

El a privit-o îndelung cu o foame care nu o putea disimula în ciuda efortului. S-o vadă iarăşi era prea mult pentru stabilitatea lui emoţională. Era şi mai frumoasă şi o durere surdă l-a scuturat cu violenţă. Avea cârcei în degete din cauza impulsului de a şi le afunda în pletele ei superbe şi îşi simţea gura nisipoasă şi însetată să-i bea dulceaţa buzelor. Ea rămânea liniştită, tăcută, cu surpriza întipărită pe chip, iar el a profitat de tăcere ca să se apropie de ea. A simţit-o tremurând uşor. Când a fost la mai puţin de un centimetru de corpul ei, amândoi s-au privit fără să creadă întru totul că erau atât de aproape, mai că se atingeau. Justin a ridicat mâna şi i-a aşezat o buclă rebelă după ureche. Zâmbetul Aurorei s-a întins pe toată faţa.

— Jamie obişnuieşte să facă asta adesea.

Justin s-a încordat o clipă, a privit-o cu atâta afecţiune, încât ea a dorit să fi tăcut. Blestemată impulsivitate! Nu voise să sune cum sunase.

— Şi unde e de nu l-am văzut încă?

Aurora a oftat din nou, obosită şi cu inima strânsă.

— Cu afaceri în Huelva, dar se va întoarce în câteva zile.

Justin nu-şi luase degetele de pe şuviţa de păr, continua s-o mângâie cu un licăr de nerăbdare în ochii lui gri.

— Mi-a fost foarte dor de tine, *sorceress!*

Aurora a înălţat chipul şi, după ce l-a privit o secundă, şi-a scos picioarele ude din fântână. S-a încălţat din nou, rezemându-se de braţul lui Justin ca să nu-şi piardă echilibrul şi încercând să-şi stăpânească impulsul de a se arunca în braţele lui.

— Văd că unele obiceiuri au rămas neschimbate.

Ea a ştiut exact la ce se referea şi o uşoară roşeaţă i-a acoperit obrajii. El amintea de noaptea din grădinile familiei Talbot, cu atâta timp în urmă, când a sfârşit complet udă, pentru că îşi băgase picioarele în fântână.

— Îmi închipui că prietenul nostru Roger e bine.

Justin nu a detectat nicio urmă de curiozitate în întrebare, doar simplă formalitate.

— Tocmai a devenit tatăl unui băiat căruia i-a pus numele Hugh.

Ea a zâmbit nostalgică.

— Să înţeleg că i-ai văzut pe copii. Nici nu-ţi închipui cât doream asta.

Justin a perceput un tremur în glasul ei şi nu a ştiut cum să-l ia. Neaşteptata ei şovăire i-a dat aripi inimii. Ea era şi mai agitată decât el.

— Sunt multe lucruri pe care le doresc eu. Aurora l-a privit bănuitoare. Copiii nu m-au uitat. Pentru acest gest de bunăvoinţă, doresc să-ţi mulţumesc.

Ea şi-a amintit alt moment, alt loc şi aceleaşi cuvinte. A continuat să tacă, gânditoare. Justin a luat-o ca pe un îndemn să continue şi aşa a făcut.

— Vreau să te rog să-mi mai dai o şansă. Ea nu a putut să se uite la el, dacă ar fi făcut-o, s-ar fi rupt în mii de bucăţi. Plânsese aşteptând să audă aceste cuvinte. Doresc să fiu tatăl copiilor tăi, pentru toţi patru. Să-i iubesc, să-i apăr şi să mă cunoască.

Aurora l-a privit direct în ochi, încercând să vadă câtă sinceritate conţineau vorbele lui. Erau atâtea în joc, ea voia încrederea totală a lui Justin şi pentru asta trebuia să lupte din greu.

— Nu te-ai măritat cu Jamie.

Aurora nu înţelegea ce voia cu această afirmaţie.

— Îl iubesc prea mult pentru asta.

Acum Justin a fost cel care nu i-a înţeles vorbele.

— Am fost un imbecil şi un dobitoc şi n-am înţeles ce

încercai să-mi spui. Vorbele rostite repede au reuşit să-i smulgă un zâmbet. Un despot şi un manipulator, pentru că voiam să-ţi controlez complet viaţa.

După ce l-a ascultat, ea a continuat insultele cu umorul ei obişnuit.

— Arogant, tiran şi grozav de gelos.

Justin a strâns buzele încuviinţând, dar imediat şi-a arătat dinţii albi într-o încercare de zâmbet.

— Dar n-ai divorţat de mine şi e ceva ce nu reuşesc să înţeleg, nici nu îndrăznesc să judec.

Ea şi-a muşcat buzele ca să nu-i răspundă.

— Ai transformat viaţa mea alături de tine într-un infern.

Justin a lăsat capul în jos ruşinat.

— Ştiu şi nu poţi să-ţi închipui cât am regretat de atunci.

Aurora l-a privit cu ochi blânzi. Înfăţişarea celui care era încă soţul ei diferea cu mult de cea pe care o ştia cu ani în urmă. Era mai slab şi mai palid. Avea cearcăne adânci, care îi umbreau ochii cenuşii, şi un aer înfrânt, neobişnuit la un bărbat cu caracterul şi poziţia lui.

— M-ai rănit profund cu lipsa ta continuă de încredere, Justin. Convieţuirea cu tine a devenit amară şi înspăimântătoare.

El nu a putut să nege acuzaţiile. Toate erau adevărate şi directe.

— Îţi jur că sunt alt om. Nu mă îndepărta iarăşi de copiii mei, Dawn.

— Mă cheamă Aurora!

Justin a râs, pentru că a simţit îmbrăţişarea trecutului prin aceste cuvinte şi renăscând speranţa. Ea l-a lovit cu cotul şi el a redevenit serios.

— Îţi jur că nu te vei căi dacă îmi mai dai o şansă… Aurora.

Ea a cântărit o secundă vorbele lui Justin. Le-a evaluat

şi a hotărât că trebuiau să vorbească pe larg şi fără grabă. Erau multe hotărâri de luat, poziţii de cedat şi ea avea să cedeze în ce o privea dacă el făcea la fel.

— Copiii sunt fericiţi în ţara mea, Justin, şi eu nu aş putea să-i lipsesc de libertatea de care se bucură aici.

Ea aştepta o replică, dar nu a fost aşa. Justin a observat pentru a doua oară că ea omitea cuvântul „noştri” când se referea la copii şi a ştiut imediat motivul.

— Jamie e un tată bun?

Aurora a ridicat sprâncenele surprinsă şi a răspuns aproape fără să vrea:

— Cel mai bun din lume.

Răspunsul l-a lovit cu brutalitate şi ea şi-a muşcat buza pentru greşeala involuntară.

— Va vrea să mi-i încredinţeze pe ai lui?

Aurora şi-a înăbuşit o exclamaţie de durere. Şi-a dus mâna la gât şi a închis ochii. Justin avea destule motive să fie supărat pe ea, dar chiar şi aşa s-a hotărât să verifice până la ce punct se schimbase el. L-a târât până la limita sentimentelor, ducându-l spre o prăpastie emoţională fără întoarcere şi unde nu exista scăpare posibilă pentru niciunul dintre ei.

— Ar fi putut să fie ai tăi.

Justin a simţit că inima îi sărea din piept.

— Am fost un prost demn de dispreţ. Nimic pe lume nu poate să-mi justifice lipsa de loialitate.

— I-ai renegat chiar înainte să consideri… Posibilităţile tale erau mai mari decât ale lui Jamie.

Justin a înghiţit violent şi a încuviinţat. Cuvintele ei se înfigeau în el ca nişte săgeţi otrăvite, fiindcă erau pline de adevăr. Când a aflat că era din nou însărcinată, hotărâse în mândria lui rănită că fratele său trebuia să se ocupe de ea.

— Te iubesc atât de mult că doare. Nu sunt în stare să închid ochii, pentru că imaginea ta mă urmăreşte şi mă bântuie până şi în somn. Justin o privea în timp ce îi

mărturisea sentimentele lui profunde. Eşti singura femeie care a ajuns la inima mea. Trăiesc prin tine şi pentru tine. Dacă nu eşti cu mine, sunt mutilat, gol de sentimente şi fără rost. Justin a făcut o pauză şi a continuat să se flageleze fără milă. Aurora a dat din cap în semn de negaţie, dar el şi-a continuat declaraţia: Sunt un bărbat plin de defecte, care vine la uşa ta cerând o nouă şansă. Greşelile din trecut nu pot să le schimb, ştiu, dar ai cuvântul meu, dacă pui vreun preţ pe cuvântul unui englez, că-mi voi petrece viaţa încercând să vă fac fericiţi… Jur!

Ea a crezut toate şi fiecare dintre cuvintele pe care i le spunea. Sinceritatea lui era de netăgăduit şi zdrobitoare şi dorea să-şi arunce braţele după gâtul lui, dar atunci tot efortul ei ar fi fost în van.

— Nu pot să trăiesc în Anglia, Justin. Sunteţi prea rigizi şi formali. Nu există bucurie, nu există culoare şi eu nu doresc pentru copii o viaţă plină de reguli şi norme.

El a încuviinţat din nou, ceva mai încrezător.

— Vom locui aici cea mai mare parte a anului şi vom merge acolo în vacanţă, atât cât să pot să mă ocup de obligaţiile mele şi să rezolv problemele care ar putea să apară.

Aurora credea că are să leşine de uşurare, împlinirea visului ei era atât de aproape, încât a simţit că-i explodează inima.

— Ai face asta?

Ea aştepta încordată răspunsul lui.

— Aş renunţa la ducat dacă altfel ar însemna să trăiesc despărţit de tine şi de copiii noştri.

Aurora a dat drumul aerului pe care îl reţinuse, a deschis gura ca să-i răspundă şi el i-a cuprins-o într-un sărut. Ea nu-şi mai amintea cum e să fie sărutată cu adoraţie şi dorinţă. Imediat, mâinile ei i-au înconjurat gâtul şi s-a agăţat de el de parcă i-ar fi depins viaţa de asta. Când contactul gurilor lor s-a produs din nou, Aurora a

simţit un fior în acelaşi moment în care Justin îi lua buza de jos, care a rămas în gura lui, şi pe care o muşca în joacă în timp ce îşi mişca limba înăuntru într-un ritm frenetic şi insistent. Îi mângâia interiorul obrajilor cu hotărâre, invadând şi retrăgându-se în acelaşi timp. Sărutul devenea mai profund şi mai lacom, îi cerea o predare completă, pe care ea era mai mult decât dispută să i-o ofere. Mâna lui a urcat pe spatele ei până i-a găsit ceafa şi i-a prins-o ca s-o tragă mai spre el. Aurora era suspendată în braţele lui, care nu îi dădeau drumul nici ca să-şi tragă răsuflarea. Justin şi-a desprins gura ca s-o privească şi să se piardă în ochii ei aurii.

— Am nevoie s-o aud, iubirea mea. În toţi aceşti ani niciodată nu ai rostit cuvintele pe care doresc să le aud de pe buzele tale şi am nevoie de ele ca să continui să respir, crede-mă.

Aurora a zâmbit, pentru că ştia justeţea acestei plângeri. El mereu îi spusese că o iubeşte, atât prin vorbe, cât şi prin gesturi şi, chiar dacă ea mult timp nu a putut să îi împărtăşească sentimentele, acum nu putea să-i refuze plăcerea de a o auzi spunându-i şi credincioasă firii ei a spus vorbele care puteau să însemne cel mai mult pentru el, cele care urmau să-i redea încrederea în ea.

— Niciodată n-aş putea să te confund cu altul, mereu am ştiut că ai fost tu. Justin şi-a ţinut respiraţia, fiindcă şi-a amintit noaptea în care au făcut dragoste şi ea a rostit numele lui Diego ca să-l chinuie. Ai venit în viaţa mea ca o furtună şi mi-ai câştigat inima prin încăpăţânarea de a mă face să te iubesc total, fără să te dai bătut niciodată. Te iubesc, Justin, din tot sufletul.

Justin a privit-o cu atâta intensitate, încât Aurora s-a gândit dacă nu cumva devenise transparentă.

— De când? a întrebat. Trebuie să ştiu momentul exact.

Ea ştia ce întreba şi binevoitoare i-a răspuns.

— N-aş putea să-ţi spun cu certitudine momentul, ştiu doar că treptat ai pus stăpânire pe gândurile şi dorinţele mele cu o tenacitate care a ajuns să mă emoţioneze.

— Dacă n-ar fi fost intriga Eulaliei, m-ai fi părăsit?

Aurora a negat dând din cap de mai multe ori.

— Te iubeam cu mult înainte de asta. Justin a închis ochii în faţa mărturisirii zdrobitoare. Îmi acceptasem locul în viaţa ta, voiam doar să-ţi dai seama că puteai să ai încredere în mine şi că am putea să vizităm Spania fără ca asta să reprezinte o ameninţare pentru tine.

— Am pierdut atâta timp, puteai să-mi fi spus despre asta!

Aurora a negat dând din cap.

— Am făcut o promisiune tatălui tău. Justin voia să protesteze. Aveam de gând s-o încalc joia viitoare, eram hotărâtă să mă îmbarc spre Anglia, să vin la tine şi să te înnebunesc până te făceam să-ţi vină mintea la cap.

— Ai fi venit după mine? a întrebat bucuros.

Aurora a confirmat dând solemn din cap. Un zâmbet mândru a început să se ivească pe gura lui şi, apăsându-i din nou buzele, a încercat să se contopească cu ea. Scânteia s-a aprins şi i-a ars pe amândoi cum arde iasca uscată de soare. Justin nu putea să-i dea drumul. Îi fusese atâta sete de sărutările ei, încât acum voia să se înece în ele. Aurora răspundea la fiecare stimul al lui şi acest abandon îl înnebunea. Avea un gust atât de dulce şi de suav, încât a crezut că are să leşine de plăcere. Dar nu i-ar fi dat drumul nici dacă i-ar fi depins viaţa de asta şi, înăbuşind un geamăt despre care nu a ştiut dacă era al lui sau al ei, a îmbrăţişat-o şi mai strâns. Parcă ar fi trecut secole de când se sărutau şi, când în sfârşit Justin i-a dat drumul, Aurora a ridicat ochii şi a văzut consternată că cinci perechi de ochi îi priveau de la fereastra deschisă. A zâmbit în ciuda tulburării pe care o simţea.

— Cum ar spune Brandon, „dăm un spectacol

formidabil”.

Justin s-a întors grăbit şi a văzut gurile căscate atât ale copiilor, cât şi a tatălui lui.

— Eulalia trebuie să vorbească cu tine, i-a spus ea.

Justin i-a savurat vorbele şi i s-a părut că aveau gust divin.

— Eulalia îmi va tăia beregata, dar eu nu voi face nimic ca să evit asta.

Aurora i-a dat un cot drăgăstoasă.

— Sunt multe lucruri de explicat, hotărâri de luat şi de şters orice neînţelegere care există încă, doar aşa vom putea să construim o bază solidă pentru viitorul nostru.

Justin a rămas pe gânduri un moment. Îi plăcuse enorm expresia „viitorul nostru”, pentru că îl includea şi pe el.

— Am un cadou pentru tine.

Aurora s-a întors spre el zâmbitoare.

— Tu eşti cel mai frumos cadou pe care puteam să-l primesc.

Justin s-a împiedicat în faţa unui asemenea compliment. A băgat mâna în buzunarul interior al jachetei şi a scos pieptenele pe care îl iubea ea atât.

— Pieptenele meu de sidef?

Justin i-a luat o buclă şi i-a prins-o.

— Mereu l-am ţinut lângă inimă.

Aurora a mângâiat cu drag fruntea lui Justin.

— Când ai să vorbeşti cu Eulalia, să nu uiţi un lucru foarte important. Aminteşte-ţi că pentru un ţigan un jurământ e sfânt.

— Voi ţine minte.

Justin ajutase la culcatul copiilor. Cutremurul care se iscase după cină ap fi epuizat un titan, dar ei era atât de dornic de ei, încât participase încântat şi emoţionat. În acel moment, stătea într-un fotoliu din răchită cu perne moi, verzi, savurând un pahar excelent de coniac spaniol. Ducele

îi ţinea companie în tăcere şi din când în când îl privea pe furiş şi întrebător Justin se bucura că se schimbase situaţia. Acum tatăl lui era cel care făcea speculaţii, şi o merita, canalia. Devlin a ieşit grăbit la chemarea Aurorei în acelaşi timp în care Eulalia îşi făcea apariţia cu o tavă cu cafea. A lăsat-o pe măsuţa de serviciu şi s-a aşezat la mică distanţă de Justin. Acesta a privit-o în tăcere în timp ce ea îşi aşeza o ceaşcă în faţă. Justin ar fi dat orice ca să ştie că nu o să-i amestece creierii cu aceeaşi grijă şi hotărâre cu care amesteca în cafea cu linguriţa.

— Îţi datorez o scuză, Eulalia.

— Iar eu mai mult de una. Domnia Ta.

Justin a râs de formalismul ei.

— M-am purtat ca un prost şi sunt recunoscător că Aurora m-a iertat complet.

— Copila mea nu are niciun dram de ranchiună în ea.

Justin a confirmat cu fervoare.

— Regret sincer răul pe care i l-am făcut şi i-am promis să-mi dedic viaţa ca s-o fac fericită.

Eulalia şi-a dres glasul.

— Copila mea se mulţumeşte cu puţin.

Justin a acceptat înţepătura cu cavalerism.

— Cândva mi-ai spus că Aurora îmi va dărui inima ei, dar eu am fost cel care i-am dat-o ei chiar din clipa când am văzut-o. În această relaţie eu am pierdut mai mult decât ea, dar nu e o plângere, mai degrabă o acceptare a adevărului.

— Am jurat că-ţi voi răzbuna perfidia, Domnia Ta. O ţigancă îşi ţine întotdeauna promisiunile.

Justin a încuviinţat şi şi-a amintit de cuvintele pe care i le spusese Aurora ceva mai devreme.

— Ştiu, şi chiar dacă nu înţeleg, am hotărât să accept. A trebuit să-mi spăl păcatele şi poate ai fost unealta divină pentru asta. Eulalia a fluierat într-un fel nu prea elegant, dar Justin începuse să se destăinuie şi nu s-a oprit, nici nu a

vrut s-o facă. Tu o iubeşti pe spanioloaica mea, dar eu o iubesc şi mai mult. Amândoi trebuie să facem tot posibilul ca s-o facem fericită şi pentru asta trebuie să mă ierţi din inimă.

Eulalia era cu adevărat emoţionată. Justin îşi deschidea inima în faţa ei şi ea a putut să vadă dincolo de vorbele lui, iar ceea ce a văzut a bucurat-o enorm. Englezul era tot trufaş şi arogant. Ştia efortul imens pe care îl făcea ca să se umilească în faţa ei şi a ştiut că în sfârşit sosise ora, ora adevărului. Şi-a făcut curaj, a ridicat fruntea şi i-a mărturisit.

— Aurora nu ţi-a fost necredincioasă. Justin a privit-o cu atâta intensitate, încât Eulalia nu a mai înghiţit. Era atâta durere, că s-a chircit căită, dar a continuat cu adevărul devastator: Eu i-am drogat pe amândoi. Am pregătit scena doar pentru dumneata. Am rămas să-i supraveghez toată noaptea şi jur pe viaţa mea că nu s-a întâmplat nimic.

Justin a ameţit când a auzit mărturisirea. S-a gândit la cei doi micuţi şi a crezut că va muri de emoţie şi de ruşine.

— Jamie ştie, a continuat ea implacabilă, dar e la fel de încăpăţânat ca ducele. Văzându-ţi atitudinea, a hotărât să-şi asume rolul de tată pentru ei. Justin nu putea să scoată niciun cuvânt, inima avea să i se oprească dintr-un moment într-altul. Şi ducele ştia. Tăcerea lui continuă să fie o necunoscută pentru mine.

Justin s-a ridicat grăbit din fotoliu şi s-a apropiat de fereastră. Era pe punctul să se frângă, se simţea incapabil să-şi controleze emoţiile sfâşiate în bucăţi de ultima mărturisire.

— Am crezut că micuţii erau ai lui Jamie, abia a şoptit, dar Eulalia l-a auzit perfect.

— Fiecare vede ce vrea.

Justin şi-a dus mâna la piept îndurerat. Mărturisirea era prea mult pentru conştiinţa lui şi, ţinându-şi capul cu

amândouă mâinile, a încercat să oprească bătăile constante ca de ciocan.

— Dumneata ai văzut ce-ai vrut şi ai acţionat în consecinţă. Nu poţi să învinovăţeşti pe nimeni pentru asta.

— Răzbunarea a fost prea severă, Eulalia.

Ţiganca a ridicat mândră bărbia.

— Dumneata ai îndepărtat o mamă de copiii ei. Doar ranchiuna şi gelozia te-au împins la asta, cu greu poţi să mă acuzi că m-am răzbunat în exces.

Justin şi-a frecat tâmplele, stomacul i se întorsese pe dos.

— Când l-am văzut pe fratele meu îmbrăţişând-o pe Dawn, am crezut că o să mor sufocat de durere. Am simţit trădarea lovindu-mi inima care s-a oprit sub apăsarea tensiunii.

— Cu greu ai putut să vezi prea mult, Domnia Ta, pentru că eu am plecat cu două secunde înainte de intrarea dumitale. I-am vegheat toată noaptea şi m-am rugat ca dumneata să apari aşa cum speram.

— Nota a fost prea explicită.

Eulalia a zâmbit obraznic.

— Dacă faci un lucru, fă-l bine, Domnia Ta. Gelozia dumitale a fost detonatorul perfect pentru planul meu, şi a funcţionat. Copila mea este în tara ei cu copiii, era singurul lucru pe care îl urmăream cu răzbunarea mea.

— Aş fi aflat vreodată că sunt tatăl celorlalţi doi?

— Asta nu vom şti niciodată.

Justin a râs de gluma crudă a destinului.

— Drăcuşorii ăia doi sunt leiţi fratele meu mai mic.

Nu era o plângere, ci o afirmaţie.

— Trăsături de familie. Eulalia l-a privit cu băgare de seamă. Rodrigo este leit unchiul mamei lui, iar Maria e copia dumitale. Justin şi-a netezit părul încă uimit. Nici nu vreau să mă gândesc cu cine vor semăna următorii care vor veni.

Justin s-a uitat la ea jumătate cu groază, jumătate cu speranţă.

— Aurora mi-ar cere capul dacă ar fi aşa.

Eulalia a izbucnit în râs.

— Îmi vei păstra un secret, Domnia Ta?

Justin a ridicat din sprâncene întrebător.

— Ştii că o voi face.

A aşteptat ca Eulalia să vorbească, dar, după o lungă tăcere, nimic.

— Cred că nu-ţi voi spune…

Justin a râs. Ţiganca aia reuşea să-l scoată din minţi aproape întotdeauna.

— I-am promis Aurorei că vom locui cea mai mare parte a timpului în Spania. Eulalia a încuviinţat gânditoare şi fericită. Mă întreb dacă, atunci când vom petrece o parte din an în Anglia, vei vrea să ne însoţeşti. Eulalia a fost surprinsă. Vom avea nevoie de ajutorul tău cu aceşti patru ştrengari.

Eulalia a râs din nou şi atât Aurora, cât şi ducele, care ascultau din curte fără pic de ruşine, au oftat uşuraţi. Totul se dovedise mai uşor decât plănuiseră.

— Nepotul meu Rodrigo şi-a făcut bine treaba.

Ducele era mulţumit.

— Şi eu te iubesc, *daddy!*

Devlin a râs de vorbele nurorii lui.

— Trebuie să recunosc că şiretenia spaniolească o depăşeşte cu vârf şi îndesat pe cea englezească. Ai tot respectul meu pentru asta, Aurora.

— Păcat că nu mai există alţi Napoleoni de înfrânt.

Atâta mândrie era periculoasă şi Devlin a hotărât să-i dea peste nas imediat.

— Ce spuneai despre Gibraltar, marchiză?

Ducele a zâmbit şmecher.

— Asta a fost o lovitură sub centură.

Amândoi l-au auzit pe Justin ieşind în curte în

căutarea ei şi ducele s-a retras lăsându-i drumul liber întâiului său născut.

Crimson Hill. Zece ani mai târziu

Roger stătea în vestibulul enorm aşteptând ca Justin să accepte să-l primească. Ştia că ora era nepotrivită pentru o vizită, dar el trebuia să rezolve nişte chestiuni în Scoţia şi dorea să formalizeze un acord cu Justin înainte de plecare. Şi-a plimbat privirea pe frumoasele tablouri care atârnau pe pereţi şi unul în mod deosebit a reuşit să-i smulgă un zâmbet. Îl înfăţişa pe Justin îmbrăcat foarte elegant. Ţinea în mâini o chitară spaniolă. O sprijinise de un picior şi acesta se odihnea pe un scaun din papură. În fundal se vedeau mai mulţi copii jucându-se şi ceea ce exprimau ochii lor a reuşit să-i smulgă un oftat de invidie. Foşnetul unei fuste din mătase de culoarea coralului, care alerga pe holul de sus, l-a făcut să-şi ia ochii de la tabloul spectaculos. Curios, a mai făcut doi paşi până a ajuns chiar la picioarele frumoasei scări imperiale, dar nimic nu l-a pregătit să vadă alunecând pe balustrada strălucitoare din lemn o superbă fată. Cobora cu spatele la el şi în alunecarea ei râdea molipsitor. Puţin înainte să ajungă la capătul balustradei, care se termina într-un pomou frumos din argint, şi-a strecurat un picior peste celălalt şi l-a aşezat ca o amazoană pricepută, a făcut o piruetă în aer şi a aterizat exact în faţa lui cu un *voila!*

Roger era stupefiat. Fata putea să-şi fi rupt gâtul şi ea zâmbea de parcă alunecarea pe o balustradă în picaj era cel mai natural lucru din lume. I-a privit splendidele plete arămii, ochii migdalaţi de culoarea argintului şi încoronaţi de gene dese, atât de lungi, încât se încreţeau în vârf. A văzut şirul de pistrui care îi brăzdau şaua nasului şi

coborându-şi privirea pe gura voluptuoasă a ştiut, fără nicio îndoială, că fata îi va aduce mari probleme tatălui ei. Era destul de înaltă şi, cu toate că se strâmba la el aproape copilăreşte, Roger a simpatizat-o imediat. Era cea mai frumoasă femeie mai tânără de douăzeci de ani pe care o văzuse în viaţa lui.

— Maria, dacă mai faci aşa ceva, am să dăruiesc calul tău pursânge ţiganilor.

Fata şi-a înăbuşit o exclamaţie, pentru că nu se aştepta ca tatăl ei să o fi văzut coborând pe balustradă.

— Nu te văzusem, tată.

Încerca să-şi netezească o cută a rochiei, ca să evite privirea încărcată de reproş a părintelui ei.

— Nu am nici cea mai mică îndoială în privinţa asta, dar, dacă îţi mai rişti gâtul în altă coborâre ca asta…

Ameninţarea voalată era intimidantă.

Maria a făcut o reverenţă scurtă musafirului neaşteptat şi cu un rictus pe buze s-a dus grăbită spre dependinţele bucătăriei, lăsând în aer un miros proaspăt de lavandă.

— Iartă-mi întârzierea, Roger, dar Adam nu m-a anunţat până acum un moment.

Roger s-a uitat la ţinuta prietenului său şi a zâmbit.

— O oră cam neobişnuită pentru călărit.

Justin şi-a privit cizmele.

— Aşa e, dar am descoperit că să călăresc după-amiaza este la fel de plăcut ca atunci când o fac dimineaţa.

Amândoi trecuseră de uşa bibliotecii şi Justin l-a rugat pe Roger să ia loc.

— Plec foarte curând în Scoţia.

Justin a dat din cap în timp ce îi servea un pahar de sangria musafirului. Roger a mirosit paharul şi a gustat. Imediat a ridicat sprâncenele întrebător.

— O băutură tipic spaniolească. După ce te obişnuieşti, e foarte răcoritoare.

Roger a zâmbit din nou.

— Aş vrea să-ţi fac o cerere în căsătorie în numele fiului meu Hugh.

Pe Justin l-a surprins un moment propunerea neaşteptată.

— Maria este deja logodită.

Roger a confirmat.

— Îţi cer mâna lui Beatrice. Justin s-a înecat şi a tuşit. Roger s-a uitat la el cu adevărat îngrijorat. Ştiu că e mare îndrăzneală din partea mea, dar doresc o alianţă cu casa ta.

Justin şi-a privit prietenul din facultate cu mirare.

— Hugh este moştenitorul unui ducat, va putea să aleagă ce fată doreşte.

Roger a oftat obosit şi s-a aşezat.

— Elissa mi-a fost infidelă imediat ce l-a născut pe Hugh. Mărturisirea l-a lăsat pe Justin fără cuvinte. Şi doresc pentru fiul meu ceea ce ai tu: râsete, veselie. Casa mea e prea tristă şi sumbră.

Justin şi-a privit îndelung prietenul şi l-a compătimit. Elissa murise la doi ani după ce îl născuse pe Hugh, dar lista de amanţi fusese fără sfârşit. Roger plătise foarte scump alegerea lui.

— Beatrice are doar trei luni şi am deja şase cereri în căsătorie pe biroul meu.

— Lucrul ăsta m-a făcut să mă hotărăsc. Ştiu de la marchizul de Leeds că te gândeşti serios la cererea lui.

Justin a ridicat surprins din sprâncene.

— Nimic mai departe de intenţia mea. Am făcut o greşeală când am promis-o pe întâia mea născută chiar înainte s-o am şi nu vreau să fac aceeaşi greşeală cu Beatrice.

Pe Roger l-a surprins acest din urmă comentariu.

— Ian nu a venit s-o ceară?

— Maria are doar şaisprezece ani. Mai sunt doi ani până la prezentarea ei în societate. Până atunci fiul vărului

meu nu poate să ceară nimic. Roger şi-a înăbuşit o exclamaţie datorată tonului vocii lui Justin. I-am promis mamei ei că o voi lăsa să aleagă şi prevăd că băiatului îi va fi destul de greu. Ai văzut-o doar acum un moment. Are caracterul neîmblânzit, sălbatic şi o poftă de aventură care mă îngrozeşte.

Roger a putut să observe mândria în vocea lui Justin şi a oftat din nou.

— Beatrice nu va avea nevoie să aducă dotă.

Justin a căscat gura uimit.

— Asta e foarte generos din partea ta când fiul tău va fi una dintre cele mai bune partide din Anglia. Câţi ani are acum?

— Zece, dar vreau să stabilesc alianţa înainte să te răzgândeşti.

Justin a râs de îndrăzneala prietenului său.

— Mă pui într-o situaţie destul de dificilă.

Roger a reuşit să răsufle uşurat. Făcea o încercare şi a crezut că îl învinsese.

— Ştiu că cererile pe care le ai sunt de la încă două ducate, dar nu atât de prospere ca al meu şi nu poţi să accepţi un marchizat, nici două comitate în detrimentul unui ducat, şi asta fără să mai punem la socoteală cele trei baronii care au îndrăznit să pună ochii pe fiica mai mică a unui viitor duce.

Justin a rămas stupefiat.

— Văd că eşti bine informat.

Roger a confirmat mulţumit.

— Casele spaniole nu contează, deşi unele sunt la fel de puternice ca şi Casa de Alba. Îmi închipui că doreşti să-ţi ţii fiicele în Anglia.

Justin a râs, pentru că din nou Roger i-o luase înainte.

— Aurora va cere un preţ pe capul meu dacă sunt de acord cu asta.

Justin încă îşi amintea supărarea ei colosală când a

lăsat-o iarăşi însărcinată, dar, după cinci băieţi şi promisiunea Eulaliei că de data asta va fi o fată, s-a lăsat în voia dorinţei lui. Nu se mulţumea doar cu Maria şi, chiar dacă cei doi gemeni, Victor şi Andrés, îl umpleau de mândrie, mica lui Beatrice era încununarea aşteptărilor sale. Niciunul dintre cei cinci băieţi nu îi semăna atât precum cele două fiice, iar aceasta din urmă era singura care venise pe lume fără geamăn. Fapt care o făcea specială şi valoroasă, pe lângă părul blond şi ochii de culoarea argintului brumat.

— Trebuie să mă laşi să mă gândesc.

— Nu! Refuzul lui Roger a reuşit să-l surprindă din nou. Nu voi pleca din casa asta fără să semnezi acordul.

Roger a scos un plic din buzunarul interior al jachetei şi i l-a dat prietenului său. Justin a citit cu mare atenţie ce era dispus să facă prietenul lui ca s-o obţină pe Beatrice.

— Ar putea să fie un acord verbal, Roger.

Acesta a refuzat dând din cap.

— Ştii că familia mea este una dintre cele mai bune din Anglia. Neamul meu coboară până la William Plantagenetul şi o uniune între cele două ducate ar fi foarte satisfăcătoare, ştii asta.

Justin a zâmbit iarăşi şi şi-a pus semnătura pe documente. Chiar înainte să termine, vocea melodioasă a Aurorei a reuşit să-i smulgă un oftat, până când a ridicat ochii de pe hârtie şi a văzut uluit ţinuta ei.

— Nici beată n-ai să călăreşti aşa!

Aurora s-a uitat la hainele ei şi a zâmbit. Pantalonii fiului Rodrigo îi veneau destul de bine deşi ajustaţi. Cămaşa albă cu volane la manşete îi dădea un aer banditesc care o încânta. Luase de la fiul mai mic Alejandro vesta albastră din catifea şi îşi împletise părul în două cozi destul de seducătoare. Cizmele negre cu carâmbi înalţi îi ajungeau până la genunchi, nu i le înapoiase tatălui ei de la duelul cu Justin şi nu avea de gând s-o facă. Le adora!

— Bineînţeles că am să călăresc aşa şi sunt încântată să pot să te salut din nou, Roger!

Justin a mijit ochii periculos când a văzut că soţia lui se apropie de Roger şi îl îmbrăţişează şi îl sărută cu destulă efuziune. Afurisit obicei spaniol de a îmbrăţişa totul!

— Înainte va trebui să treci peste cadavrul meu.

Aurora şi-a schimonosit gura aşa cum făcuse Maria puţin mai devreme.

— Asta e uşor. S-a întors către musafir. Roger, am nevoie de un martor.

Justin a izbucnit în râs. Aceste vorbe le spunea prea des când nu erau de acord.

— Justin, este mai greu să dai jos nişte pantaloni decât să ridici o fustă şi nu am de gând să fac să-ţi fie uşor vreodată.

Justin a roşit intens la observaţia ei. Roger nu putea să-şi reţină zâmbetul din cauza a ceea ce implicau vorbele ei.

— Este o ţinută cât se poate de nepotrivită pentru o femeie cu poziţia ta şi curbele tale pot să le văd doar eu.

Aurora a bombănit ofuscată, fiindcă gelozia lui Justin nu scăzuse niciun pic în toţi aceşti ani.

— E păcat că aşa crezi, pentru că n-am de gând să-mi mai pun fustă când călăresc cu tine, nici când mă plimb cu tine, l-a înfruntat.

Justin era umilit şi furios.

— N-ai să călăreşti aşa şi este ultimul meu cuvânt!

Aurora s-a uitat la Justin şi a cântărit posibilele consecinţe. A ridicat din umeri şi l-a înfruntat.

— Uită-te şi învaţă!

S-a întors şi l-a lăsat bombănind furibund.

Justin a observat îngrozit că Aurora îl lăsa cu buza umflată în mijlocul biroului, cu gura căscată. S-a uitat la prietenul lui, care nu putea să-şi ascundă zâmbetul de pe buze în faţa unei asemenea provocări. A oftat resemnat şi

învins.

— Mă înnebuneşte!

— Atunci sper din toată inima ca Beatrice să îl înnebunească aşa şi pe fiul meu Hugh.

Sfârşit